GREG EGAN

AXIOMATIC

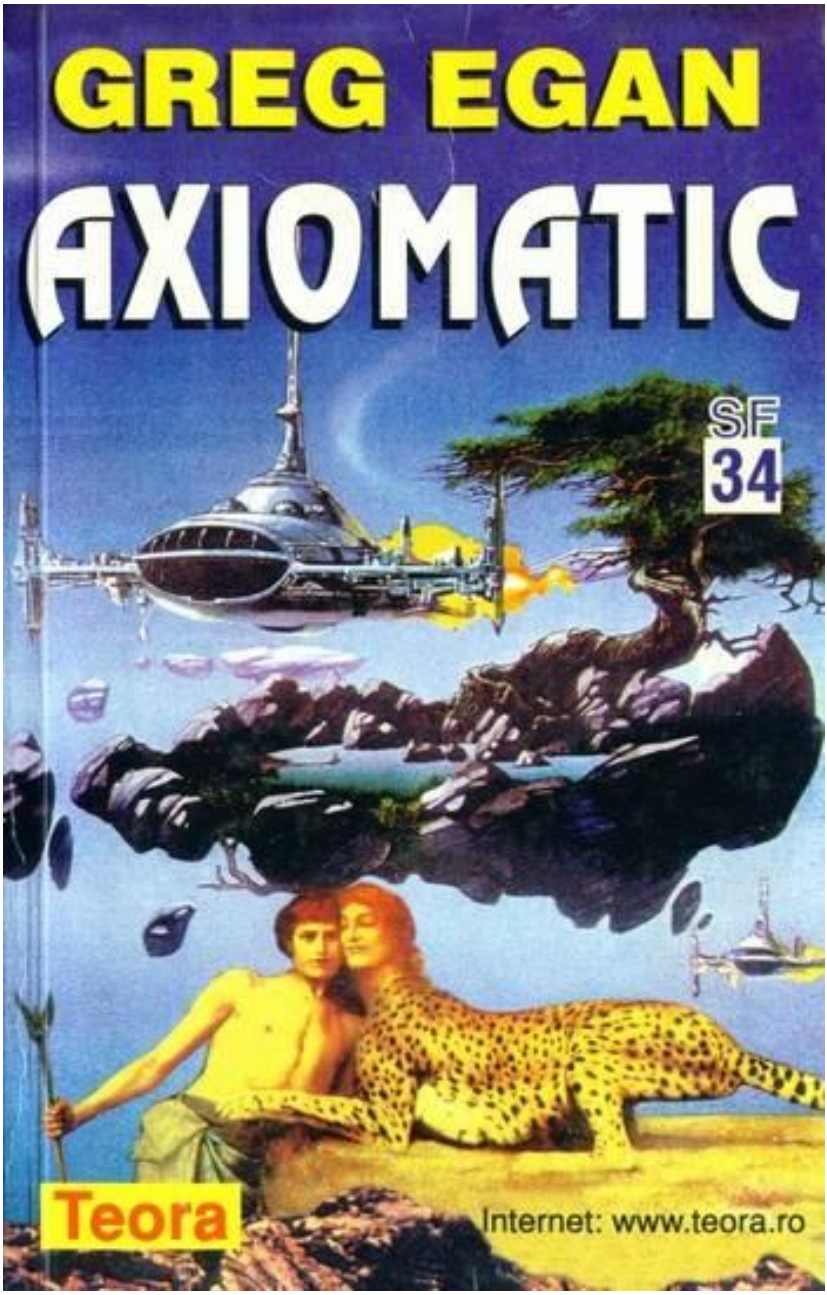

SF
34

Teora

Internet: www.teora.ro

GREG EGAN

AXIOMATIC

Traducere de Mihai-Dan Pavelescu şi Florin Pîtea

În seria SF a Editurii Teora

AU APĂRUT:

1 – Isaac Asimov – Zeii înşişi
2 – Isaac Asimov – Soarele gol
3 – Isaac Asimov – Pulbere de stele
4 – Isaac Asimov – Curenţii spaţiului
5 – Alan Dean Foster – Star Trek
6 – Isaac Asimov – Eu, Robotul
7 – Isaac Asimov – O piatră pe cer
8 – Isaac Asimov – Sfârşitul eternităţii
9 – Roger Zelazny – Drumul iadului
10 – I. Asimov şi R. Silverberg – Căderea nopţii
11 – I. Asimov şi R. Silverberg – Băieţelul cel urât
12 – Joe Haldeman – Conexiunea PSI
13 – Isaac Asimov – Povestiri cu roboţi
14 – I. Asimov şi R. Silverberg – Omul pozitronic
15 – Isaac Asimov – Roboţii de pe Aurora
16 – Larry Niven – Lumea de dincolo de timp
17 – Isaac Asimov – Vântul schimbării
18 – Greg Egan – Carantina
19 – Isaac Asimov – Roboţii şi Imperiul
20 – Greg Egan – Distres
21 – Isaac Asimov – Călătorie fantastică
22 – Larry Niven – Lumea Inelară
23 – Arthur C. Clarke – Sfârşitul copilăriei
24 – Isaac Asimov – Nemesis
25 – Larry Niven – inginerii Lumii Inelare
26 – George R.R. Martin – Peregrinările lui Tuf
27 – Isaac Asimov – Perioada Campbell
28 – Isaac Asimov – întemeietorii
29 – Isaac Asimov – Visele sunt sacre
30 – Larry Niven – Tronul Lumii Inelare
31 – Isaac Asimov – Destinaţia: creierul!

32 – Larry Niven – Protector

33 – Isaac Asimov – Calea marţiană

precum şi:
Autobiografia lui Isaac Asimov (*non-fiction*)
va apărea:
Întrebarea finală – Isaac Asimov

Titlul original: AXIOMATIC

1998 Editura Teora

Copyright © 1995 Greg Egan

Coperta: Valentin Tănase
NOT 2841 SF AXIOMATIC ISBN 973-20-0064-3

ASASINUL INFINIT

O chestie nu se schimbă niciodată: ori de câte ori vreun toxicoman mutant drogat cu S începe să încurce realitatea, sunt trimis eu în vârtej ca să îndrept lucrurile.

De ce? Mi se spune că sunt stabil. Demn de încredere. Că se poate pune bază pe mine. După fiecare interogare, la întoarcerea din misiune, psihologii Companiei (absolut străini, de fiecare dată) clatină din cap uluiţi în faţa documentelor imprimate şi-mi spun că sunt exact aceeaşi persoană ca atunci când am intrat în vârtej.

Numărul lumilor paralele este o infinitate nenumărabilă – infinit ca numerele reale, nu doar ca numerele întregi – ceea ce face dificilă cuantificarea acestor *lucruri fără* definiţii matematice complicate, dar în general vorbind, se pare că sunt neobişnuit de invariant: mai asemănător cu mine însumi de la o lume la alta decât sunt majoritatea oamenilor. Cât de asemănător? în câte lumi? Suficient ca să fiu util. Suficient ca să fac treaba.

Cum a ştiut Compania asta, cum m-au găsit, nu mi s-a spus niciodată. Am fost recrutat la vârsta de nouăsprezece ani. Mituit. Antrenat. Mi s-a spălat creierul, presupun. Uneori, mă întreb dacă stabilitatea mea are ceva de-a face cu *mine*; poate că adevărata constantă este modul în care am fost pregătit. Poate că un număr infinit de oameni diferiţi, trecuţi prin acelaşi proces, ar deveni cu toţii asemenea. Au devenit cu toţii asemenea. Nu ştiu.

***

Detectoarele împrăştiate pe toată suprafaţa planetei au perceput începuturile slabe ale vârtejului şi i-au localizat centrul cu o aproximaţie de câţiva kilometri, dar asta este determinarea cea mai exactă la care mă pot aştepta de la o asemenea metodă. Fiecare versiune a Companiei îşi împarte tehnologia gratuit cu celelalte, pentru a asigura o reacţie optimă uniformă, dar chiar şi în cea mai bună dintre lumile posibile detectoarele sunt prea mari şi prea delicate ca să poată fi transportate mai aproape, pentru o măsurare mai precisă.

Un elicopter mă lasă pe un maidan, la marginea sudică a ghetoului Leightown. N-am mai fost niciodată aici, dar faţadele acoperite cu scânduri ale magazinelor şi blocurile-turn cenuşii îmi sunt absolut familiare. Fiecare oraş mare din lume (din fiecare lume pe care o cunosc) are un loc ca acesta, creat printr-o politică denumită de obicei *constrângere diferenţială*. Utilizarea sau deţinerea de S este strict ilegală, iar pedeapsa în majoritatea ţărilor este (de cele mai multe ori) execuţia sumară, dar, mai degrabă, puterea ar prefera să concentreze utilizatorii drogului în zone impuse, decât să rişte ca aceştia să se răspândească prin întreaga comunitate. Deci, dacă eşti prins cu S într-o suburbie drăguţă, curată, ţi se face pe loc o gaură în

ţeastă, dar aici nu există nici o şansă să se întâmple asta. Aici nu sunt poliţai.

Mă îndrept spre nord. De-abia a trecut de patru dimineaţă, dar este groaznic de cald, şi de îndată ce ies din zona-tampon străzile sunt aglomerate. Oamenii intră şi ies din cluburi de noapte, magazine cu băuturi alcoolice, agenţii de pariuri, cazinouri, bordeluri. În această parte a oraşului, curentul pentru iluminarea străzilor a fost tăiat, dar cineva cu o gândire civică a înlocuit becurile normale cu globuri autonome de tritiu/fosfor, care răspândesc o lumină palidă, rece, ca laptele radioactiv. Există o concepţie populară eronată care afirmă că majoritatea utilizatorilor de S nu fac nimic altceva decât să viseze, douăzeci şi patru de ore pe zi, dar asta e ridicol; nu numai că au nevoie să mănânce, să bea şi să câştige bani, ca oricine altcineva, dar puţini dintre ei ar irosi drogul în timpul când alter ego-urile lor dorm.

Informaţiile îmi spun că există un fel de cult al vârtejului în Leightown, care s-ar putea să încerce să-mi stânjenească munca. Am mai fost avertizat în privinţa unor asemenea grupuri, însă niciodată ele nu au ajuns la nici un rezultat; cea mai uşoară schimbare a realităţii este de obicei suficientă pentru a face o asemenea aberaţie să dispară. Compania, ghetourile sunt reacţii stabile la S; toate celelalte par să fie extrem de variabile. Cu toate acestea, nu ar trebui să fiu mulţumit. Chiar dacă aceste culte nu pot avea nici un impact semnificativ asupra misiunii în ansamblu, fără îndoială că *au omorât* unele versiuni ale mele în trecut, si nu vreau să fie rândul meu de această dată. Stiu că un număr infinit de versiuni ale mele ar supravieţui – unele a căror unică diferenţă faţă de mine ar fi *că eie au supravieţuit-aşa* încât poate că ar trebui să fiu pe de-a-ntregul netulburat de gândul morţii.

Dar nu sunt.

Cei de la garderobă m-au îmbrăcat cu o grijă scrupuloasă, într-un tricou cu hologramă reflectorizantă – amintire a turneului mondial Far *Single Mothers Must Die*, stilul potrivit de blugi şi modelul potrivit de adidaşi. În mod paradoxal, utilizatorii de S tind să fie imitatori fideli ai modei „locale”, ce se deosebeşte de aceea din visele lor; poate că doresc să-şi separe vieţile din timpul somnului de cea din starea de veghe. Deocamdată, am un camuflaj perfect, dar nu mă aştept ca asta să dureze; pe măsură ce vârtejul capătă viteză, trimiţând diferitele

părţi ale ghetoului în istorii diferite, schimbările de stil vor fi unul dintre indiciile cel mai uşor de sesizat. Dacă hainele mele nu vor arăta nelalocul lor foarte curând, voi şti că mă îndrept într-o direcţie greşită.

Un bărbat înalt, chel, cu un deget uman mumificat atârnându-i din lobul unei urechi, se ciocneşte de mine în timp ce iese în fugă dintr-un bar. Pe măsură ce ne distanţăm, se întoarce spre mine, strigând provocări şi obscenităţi. Reacţionez cu precauţie; s-ar putea să aibă prieteni printre cei prezenţi, iar eu nu am timp de pierdut intrând în genul ăsta de necazuri. Nu înrăutăţesc situaţia printr-o replică, dar am grijă să par încrezător, fără a da impresia că sunt arogant sau dispreţuitor. Acest act de echilibrare se dovedeşte eficient. Faptul de a mă insulta nepedepsit timp de treizeci de secunde pare să-i satisfacă mândria, şi tipul pleacă afişând un zîmbet superior.

În timp ce merg mai departe, nu pot să nu mă întreb, totuşi, câte versiuni ale mele nu au ieşit din situaţia asta atât de uşor.

Iau viteză, ca să reduc din întârziere.

Cineva mă prinde din urmă şi începe să meargă alături de mine.

— Hei, mi-a plăcut cum te-ai descurcat acolol Subtil. Convingător. Pragmatic. Jos pălăria!

E o femeie trecută de douăzeci şi cinci de ani, cu un păr albas-tru-metalic.

— Tai-o! Nu mă interesează!

— Ce?

— Nimic. Clatină din cap.

— Nu-i adevărat. Eşti nou pe-aici, şi cauţi ceva. Sau pe cineva. Cine ştie, te-aş putea ajuta...

— Am spus: tai-o!

Ridică din umeri şi rămâne în urmă, dar strigă după mine:

— Fiecare vânător are nevoie de un ghid. Gândeşte-te la asta.

***

După câteva cvartale, cotesc pe o stradă lăturalnică neluminată. E pustie, tăcută; pute a gunoi pe jumătate ars, a insecticid ieftin şi a urină. Şi jur că pot să *simt chestia asta*: în clădirile întunecoase, ruinate, aflate împrejurul meu, oamenii visează drogaţi cu S.

S nu este ca oricare alt drog. Visele provocate de S nu sunt nici suprarealiste, nici euforice. Nu sunt nici ca excursiile pe simulator: închipuiri găunoase, basme absurde despre prosperitate nelimitată şi fericire indescriptibilă. Sunt vise despre vieţi care, în sens literal, *ar fi putut să fie trăite* de către visători, la fel de solide şi de plauzibile ca şi viaţa lor din stare de veghe.

Cu o excepţie: dacă viaţa din vis devine amară, visătorul o poate abandona oricând doreşte, şi poate alege o alta (fără a fi nevoie să viseze că ia S... deşi se ştie că s-a întâmplat şi asta). El sau ea poate construi o a doua viaţă, în care nici o greşeală nu este irevocabilă, nici o decizie absolută. O viaţă fără eşecuri, fără drumuri închise. 'Toate posibilităţile rămân întotdeauna accesibile.

S le asigură visătorilor puterea de a trăi indirect în orice lume paralelă în care au un alter ego – cineva cu care împărtăşesc suficientă psihologie cerebrală pentru a menţine rezonanţa parazită a legăturii. Studiile sugerează că pentru aceasta nu e necesară o potrivire genetică perfectă – dar nici nu este suficientă; dezvoltarea din prima parte a copilăriei pare de asemenea să afecteze structurile neurale implicate.

Pentru majoritatea utilizatorilor, drogul nu face decât asta. Pentru unul la o sută de mii, totuşi, visele sunt numai începutul. În timpul celui de-al treilea sau al patrulea an în care consumă S, încep să se mişte *fizic* de Ia o lume la alta, dat fiind că se străduiesc să ia locul alter ego-urilor lor pe care le aleg.

Necazul este că niciodată nu are loc un proces atât de simplu ca o infinitate de schimburi directe între toate versiunile de utilizator mutant care au căpătat această putere şi toate versiunile care ar vrea să devină. Astfel de tranziţii sunt nefavorabile din punct de vedere energetic; în practică, fiecare visător trebuie să se mişte treptat, în mod continuu, trecând prin toate punctele intermediare.'Dar acele „puncte" sunt ocupate de alte versiuni ale lor; este ca mişcarea printr-o mulţime -sau printr-un fluid. Visătorii trebuie *să curgă*.

La început, acele alter ego-uri care şi-au dezvoltat această aptitudine sunt distribuite prea rar pentru a avea vreun efect. Mai târziu, se pare că există un fel de paralizie prin simetrie; toate curgerile potenţiale sunt posibile în mod egal, inclusiv opusul exact al fiecăreia. Pur şi simplu, totul se anulează.

Primele daţi când este încălcată simetria de obicei nu se întâmplă nimic, decât un scurt fior, o alunecare momentană, un *cutremur aproape* imperceptibil. Detectoarele înregistrează aceste evenimente, dar sunt încă prea insensibile pentru a le localiza.

În cele din urmă, se trece de un fel de prag critic. Se dezvoltă curgeri complexe, continue: curenţi vaşti, încurcaţi, cu genul de topologii patologice pe care numai un spaţiu infinit-dimensional le poate conţine. Astfel de curgeri sunt vâscoase; punctele din apropiere sunt antrenate în mişcare. Asta este ceea ce creează vârtejul; cu cât te afli mai aproape de visătorul mutant, cu atât eşti transportat mai repede dintr-o lume într-alta.

Pe măsură ce din ce în ce mai multe versiuni ale visătorului contribuie la curgere, aceasta capătă viteză – şi cu cât devine mai rapidă, cu atât i se simte mai departe influenţa.

Companiei, desigur, nu-i pasă nici cât negru sub unghie dacă realitatea este amestecată în ghetouri. Treaba mea este să împiedic să se răspândească efectele dincolo de limitele acestora.

Merg de-a lungul străzii lăturalnice, până în vârful unui deal. La vreo patru sute de metri în faţă, se află o altă stradă principală. Găsesc un loc adăpostit printre ruinele unei clădiri pe jumătate demolate, scot un binoclu şi petrec cinci minute privindu-i pe pietonii ce circulă mai jos. La fiecare zece sau cincisprezece secunde, observ o mutaţie minusculă: un articol de îmbrăcăminte se schimbă; o persoană se mută brusc, sau dispare complet, sau se iveşte de nicăieri. Binoclul este inteligent -calculează numărul de evenimente care au loc în câmpul său vizual şi socoteşte coordonatele geografice ale punctului asupra căruia este fixat.

Mă întorc cu o sută optzeci de grade şi privesc înapoi spre mulţimea prin care am trecut, venind încoace. Rata este substanţial mai scăzută, dar acelaşi gen de situaţie este vizibil. Trecătorii, firește, nu observă nimic; deocamdată, gradienţii vârtejului sunt atât de mici, încât oricare doi oameni aflaţi fiecare în câmpul vizual al celuilalt, pe o stradă aglomerată, ar trece dintr-un univers într-altul mai mult sau mai puţin împreună. Schimbările pot fi văzute numai de la o oarecare distanţă.

De fapt, întrucât sunt mai aproape de centrul vârtejului decât oamenii aflaţi la sud de mine, majoritatea schimbărilor pe care le văd în acea direcţie sunt datorate propriei mele rate de schimbare. Am lăsat în urmă de mult timp lumea celor mai recenţi patroni ai mei – dar nu am nici o îndoială că locul vacant a fost, şi va continua să fie, ocupat.

Va trebui să fac o a treia observaţie pentru a-mi stabili poziţia, la oarecare distanţă de linia nord-sud ce uneşte primele două puncte. Cu timpul, desigur, centrul se va deplasa, dar nu foarte rapid; curgerea are loc între lumi unde centrele sunt apropiate unul de altul, aşa încât poziţia acestuia este ultimul lucru care se schimbă.

Cobor dealul, îndreptându-mă către vest.

***

Când ajung din nou printre oameni şi lumini, aşteptând un loc liber în trafic, cineva îmi atinge umărul. Mă întorc, şi văd aceeaşi femeie cu părul albastru care m-a mai acostat. Îi arunc o privire de uşoară enervare, dar îmi ţin gura închisă; nu ştiu dacă această versiune a ei a mai întâlnit sau nu o versiune a mea, şi nu vreau să-i înşel aşteptările. De-acum, cel puţin unii dintre localnici trebuie să fi observat ce se petrece – simplul fapt de a asculta un post de radio din afară, trecând la întâmplare şi cu întreruperi de la un cântec la altul, ar trebui să fie suficient pentru a da situaţia în vileag – dar nu este în interesul meu să răspândesc ştirea.

— Pot să te ajut s-o găseşti, zice ea.

— Pe cine să mă ajuţi să găsesc?

— Stiu cu precizie unde se află. Nu e necesar să pierzi timpul cu măsurători si calc...

— Taci! Vino cu mine!

Mă urmează, fără să protesteze, într-un gang din apropiere. *Poate că sunt pe cale de a fi atras într-o ambuscadă*. *Oare de către cultul vârtejului*? Dar gangul e pustiu. Când îmi dau seama că suntem singuri, o împing lângă un perete şi-i pun un pistol la tâmplă. Nu strigă, nici nu opune rezistenţă; este speriată, dar nu cred că o surprinde tratamentul acesta. O scanez cu un vizualizator de rezonanţă magnetică portabil - nici o armă, nici o capcană, nici un transmiţător.

— De ce nu-mi spui care-i toată treaba? zic.

Aş putea să jur că nimeni nu avea cum să mă vadă pe deal, dar poate că femeia a văzut o altă versiune a mea. Nu-mi stă în fire s-o dau în bară, dar se mai întâmplă.

Închide ochii o clipă, apoi vorbeşte, pe un ton aproape calm:

— Vreau să te ajut să economiseşti timp, asta-i tot. Ştiu unde se află mutanta. Vreau să te ajut s-o găseşti cât mai repede posibil.

— De ce?

— *De ce*? *Am o afacere* aici, şi nu vreau s-o văd distrusă. Ştii cât de greu este să-ţi faci din nou relaţii după ce a trecut un vârtej? Ce-ţi imaginezi – că sunt ferită printr-o asigurare?

Nu cred nici o vorbă din toate astea, dar nu văd nici un motiv ca să nu intru în joc; probabil că este cel mai simplu mod de a trata cu ea, cu excepţia opţiunii de a-i zbura creierii. Bag arma la loc şi scot o hartă din buzunar.

— Arată-mi.

Indică o clădire aflată la vreo doi kilometri spre nord-est de locul unde suntem.

— Etajul al cincilea. Apartamentul 522.

— Cum se face că ştii?

— Un prieten de-al meu locuieşte în clădire. A observat efectele chiar înainte de miezul nopţii, şi a luat legătura cu mine.

Râde, tensionată.

— De fapt, *eu* nu-l cunosc chiar atât de bine pe tip... dar cred că versiunea care mi-a telefonat avea o relaţie cu o altă eu.

— De ce n-ai plecat, pur şi simplu, când ai auzit ştirea? De ce nu te-ai dus la o distanţă sigură?

Clatină din cap cu vehemenţă.

— Să plec este cel mai rău lucru pe care l-aş putea face; aş sfârşi prin a fi şi mai ruptă de realitatea locală. Lumea exterioară nu contează. Crezi că-mi pasă dacă se schimbă guvernul, sau dacă vedetele pop au nume diferite? Acesta este căminul meu. Dacă Leightown se schimbă, sunt mai avantajată schimbându-mă o dată cu el. Sau cu o parte din ei.

— Până la urmă, cum m-ai găsit? Ridică din umeri.

— Ştiam că aveai să vii. Toată lumea stie asta. Fireşte, nu ştiam cum aveai să arăţi – dar cunosc locul ăsta destul de bine, şi sunt cu ochii în patru după străini. Si se pare că am avut noroc.

Noroc. Exact. Unele dintre alter ego-urile mele probabil au versiuni ale acestei conversaţii, dar altele probabil nu au nici un fel de conversaţie, încă o întârziere întâmplătoare.

Împăturesc harta.

— Mulţumesc pentru informaţii. Femeia dă din cap.

— La dispoziţia ta, oricând.

În timp ce mă îndepărtez, strigă:

— *Întotdeauna*.

***

Iuţesc pasul o vreme; alte versiuni ale mele ar trebui să facă la fel, pentru a recupera timpul irosit. Nu mă pot aştepta să menţin o sincronizare perfectă, dar dispersia este insidioasă; dacă n-aş încerca cel puţin s-o reduc la minimum, aş ajunge să călătoresc spre centru pe fiecare rută imaginabilă şi să ajung pe parcursul unui interval de câteva zile.

Şi cu toate că, de obicei, pot să recuperez timpul pierdut, niciodată nu pot anula cu totul efectele întârzierilor variabile. A petrece diferite intervale de timp la distanţe diferite de centru înseamnă că nu toate versiunile mele sunt schimbate uniform. Există modele teoretice care arată că, în anumite condiţii, aceasta ar putea avea ca rezultat goluri; aş putea fi comprimat în anumite porţiuni ale curgerii şi eliminat din altele -cam ca înjumătăţirea tuturor numerelor dintre 0 şi 1, ce ar lăsa un goi de la 0,5 la 1... înghesuind o infinitate într-o alta, care este cardinal identică, dar pe jumătate ca mărime geometrică. Nici o versiune de-a mea nu ar fi distrusă, iar eu nici măcar nu aş exista de două ori în aceeaşi lume, dar cu toate acestea s-ar crea un gol.

Cât priveşte ideea de a mă duce drept către clădirea unde „informatoarea" mea pretinde că doarme mutanta, nu mă tentează deloc. Indiferent dacă informaţiile sunt autentice sau nu, mă îndoiesc foarte tare că am primit indiciul în mai mult de o fracţiune

nesemnificativă -tehnic vorbind, un set de mărime zero – din lumile prinse în vârtej. Orice acţiune efectuată numai într-un set atât de mic de lumi ar fi total ineficace în ceea ce priveşte întreruperea curgerii.

Dacă am dreptate, atunci fireşte că nu are nici o importanţă *ce* fac; dacă toate versiunile mele care au primit indiciul pur şi simplu ar pleca din vârtej, aceasta nu ar avea nici un impact asupra misiunii. Lipsa unui set de mărime zero nu s-ar simţi. Dar acţiunile mele, ca individ, sunt *întotdeauna* ¡relevante din acest punct de vedere; dacă eu, *şi numai eu*, aş dezerta, pierderea ar fi infinitezimală. Clenciul este că n-aş putea şti niciodată dacă aş acţiona singur.

Şi adevărul este că, probabil, unele versiuni ale mele au dezertat; oricât de stabilă ar fi personalitatea mea, este greu de crezut că nu există *nici un fel* de permutaţii cuantice valide care să implice o asemenea acţiune. Oricare ar fi alegerile posibile din punct de vedere fizic, alter ego-urile mele au făcut-o – şi vor continua să o facă – pe fiecare dintre ele. Stabilitatea mea rezidă în distribuţia şi relativa densitate a tuturor acestor ramuri – sub forma unei structuri statice, prestabilite. Liberul arbitru este o raţionalizare; nu pot să nu iau toate deciziile corecte. Şi pe toate cele greşite.

Dar „prefer" (presupunând că acest cuvânt are semnificaţie) să nu gândesc prea des în acest fel. Singura abordare raţională este să mă gândesc la mine însumi ca la un agent liber printre mulţi alţii, şi să mă „străduiesc" să menţin coerenţa; să ignor scurtăturile, să respect proce-dura, să „fac tot ceea ce pot" pentru a-mi concentra prezenţa.

În ceea ce priveşte grija referitoare la acele alter ego-uri care dezertează, sau eşuează, sau mor, există o soluţie simplă: le repudiez. Este problema mea să-mi definesc identitatea în oricare fel îmi place. Poate că sunt forţat să-mi accept multiplicitatea, dar cade în sarcina mea să trasez graniţele. „Eu" sunt aceia care supravieţuiesc şi reuşesc. Restul sunt altcineva.

Ajung la un punct cu o poziţie suficient de avantajoasă şi fac o a treia măsurătoare. Priveliştea începe să arate ca o înregistrare video de o jumătate de oră redusă la un montaj de cinci minute – numai că nu se schimbă toată scena deodată; cu excepţia unor cupluri extrem de corelate, diverşi oameni dispar şi apar în mod independent, suferind propriile salturi individuale. Încă mai trec prin universuri mai mult sau

mai puţin împreună, însă ceea ce semnifică aceasta din punctul de vedere al locului unde li se întâmplă să fie situaţi din punct de vedere fizic în orice moment este atât de complex, că ar putea la fel de bine să fie aleatoriu. Câţiva oameni nu dispar deloc; un bărbat stă în mod constant la acelaşi colţ de stradă – deşi tunsoarea lui se schimbă radical de cel puţin cinci ori.

Când măsurătoarea se încheie, computerul din binoclu afişează coordonate pentru poziţia estimată a centrului. Este la vreo şaizeci de metri de clădirea pe care mi-a indicat-o femeia cu păr albastru; la o distanţă destul de mare de marja de eroare. Deci poate spunea adevărul – dar asta nu schimbă nimic. Tot trebuie s-o ignor. *

Pornind către ţintă, mă întreb: Poate că *am fost* prins în ambuscadă în gangul acela, până la urmă. Poate că mi s-a dat poziţia mutantei ca o tentativă premeditată de a mă abate, de a mă diviza. Poate că femeia a aruncat cu o monedă pentru a împărţi Universul: cap pentru un indiciu, pajură pentru nici unul – sau a dat cu zarurile şi a ales dintr-o gamă mai largă de strategii.

Este numai o teorie... însă e o idee liniştitoare: dacă ăsta e cel mai bun lucru pe care-l poate face cultul vârtejului ca să protejeze obiectul devoţiunii lor, atunci nu mă tem de nimic din partea lor.

***

Evit şoselele principale, însă chiar şi pe străzile lăturalnice devine clar destul de repede faptul că ştirea circulă. Oamenii aleargă pe lângă mine, unii isterici, alţii îndârjiţi; unii cu mâinile goale, alţii ducând obiecte personale; un bărbat se repede din uşă în uşă, zvârlind cărămizi prin ferestre, trezind locatarii, strigând vestea. Nu se îndreaptă toţi în aceeaşi direcţie; majoritatea fug pur şi simplu din ghetou, încercând să scape de vârtej, dar alţii fără îndoială că îşi caută cu disperare prietenii, familiile, iubiţii, în speranţa de a ajunge la ei înainte ca aceştia să se transforme în străini. Le doresc numai bine.

Cu excepţia zonei centrale a dezastrului, câţiva visători fanatici stau neclintiţi pe poziţii. Trecerea nu contează pentru ei; pot ajunge la vieţile lor din vis de oriunde – sau aşa cred ei. Unora s-ar putea să le fie rezervat un şoc; e posibil ca vârtejul să treacă prin lumi unde nu există

nici un fel de provizii de S – unde utilizatoarea mutantă are un alter ego care nici măcar nu a auzit vreodată de drog.

În timp ce cotesc pe un bulevard lung, drept, vederea cu ochiul liber începe să capete înfăţişarea de montaj rapid pe care mi-o prezenta binoclul cu numai cincisprezece minute în urmă. Oamenii pâlpâie, îşi schimbă poziţia, dispar. Nimeni nu rămâne în câmpul meu vizual prea mult timp; puţini călătoresc mai mult de zece sau douăzeci de metri, înainte de a dispărea. Mulţi tresar şi se împiedică în timp ce aleargă, evitând tot atât de des spaţii goale ca şi obstacole reale, si toată încrederea în permanenţa lumii dimprejurul lor li s-a spulberat, pe bună dreptate. Unii aleargă orbeşte, cu capetele plecate şi braţele întinse. Majoritatea oamenilor sunt suficient de deştepţi ca să *călătorească* pe jos, dar pe şosea o mulţime de maşini zdrobite şi abandonate apar şi dispar cu viteză stroboscopică. Zăresc o maşină în mişcare, dar numai pentru o clipă.

Nu mă văd nicăieri în preajmă; încă nu m-am văzut niciodată, împrăştierea aleatorie *ar trebui să* mă trimită în aceeaşi lume de două ori, în unele lumi – dar numai într-un set de mărime zero. Aruncaţi două săgeţi idealizate într-o ţintă şi probabilitatea ca să loviţi de două ori acelaşi punct – acelaşi *punct* adimensional – este zero. Repetaţi experimentul într-o infinitate nenumărabilă de lumi, şi evenimentul se va întâmpla – însă numai într-un set de mărime zero!

Schimbările au loc în ritmul cel mai *frenetic* în depărtare, iar agitaţia activităţii se potoleşte într-o anume măsură în timp ce mă deplasez -având în vedere că asta se datorează, în parte, simplei separări -, dar şi eu mă îndrept către gradienţi mai accentuaţi, aşa încât, încet, depăşesc haosul. Menţin o viteză moderată, fiind atent atât la obstacolele umane ivite brusc, cât şi la modificările terenului.

Pietonii se răresc. Strada propriu-zisă încă mai dăinuie, dar clădirile din jurul meu încep să se transforme în himere bizare, cu segmente desperecheate din proiecte alternative, şi apoi din structuri complet diferite, apărând unele lângă altele. Este ca şi cum m-aş plimba printr-o maşină holografică pentru generat portrete-robot arhitectonice, aflată în suprasarcină. Nu după mult timp, majoritatea acestor structuri compozite se prăbuşesc, dezechilibrate de neînţelegeri fatale privitoare la locurile unde ar trebui suportată

greutatea. Molozul care cade face trotuarul periculos, aşa încât îmi croiesc un drum sinuos printre maşinile abandonate din mijlocul şoselei. Acum, practic nu există trafic în mişcare, dar simplul fapt de a naviga printre toate aceste fiare vechi „staţionare" reprezintă o muncă migăloasă. Obstacolele vin şi pleacă; de obicei, este mai eficient să aştept să dispară decât să merg înapoi şi să caut o altă trecere. Uneori, sunt împresurat din toate părţile, însă niciodată pentru multă vreme.

În cele din urmă, majoritatea clădirilor din jurul meu par să se fi prăbuşit, în cele mai multe dintre lumi, şi găsesc o cărare lângă marginea şoselei, care este relativ practicabilă. În preajmă, arată ca şi cum un cutremur ar fi ras ghetoul de pe suprafaţa pământului. Când privesc înapoi, departe de vârtej, nu e nimic decât o ceaţă cenuşie de clădiri generice; acolo, departe, structurile încă se mai mişcă asemeni unui tot – sau suficient de aproape ca să rămână în picioare -, dar eu trec dintr-o lume în alta cu o viteză atât de mare faţă de a lor, încât conturul clădirilor pe cer s-a întins într-o expunere multiplă amorfă a unui miliard de posibilităţi diferite.

O siluetă *umană*, secţionată oblic de la craniu fa pubis, se materializează în faţa mea, se prăvăleşte, apoi dispare. Măruntaiele mi se crispează, dar merg mai departe. Ştiu că exact acelaşi lucru trebuie să li se întâmple unor versiuni ale mele – dar consider aceasta, o *definesc* ca fiind moartea unor străini. Gradientul este atât de ridicat acum, încât diferitele părţi ale corpului pot fi târâte în diferite lumi, unde bucăţile anatomice complementare nu au nici un motiv statistic serios pentru a fi corect aliniate. Totuşi, rata la care are loc această fatală disociere este în mod inexplicabil mai scăzută decât prevăd calculele; corpul uman îşi apără cumva integritatea şi trece în alte lumi ca un întreg mult mai des decât ar trebui. Baza fizică a acestei anomalii încă nu a fost identificată – dar pe de altă parte, şi baza fizică pe care creierul uman a creat iluzia unei istorii unice, sentimentul timpului şi simţul identităţii din crengile extrem de ramificate şi din evantaiele superspaţiului s-a dovedit evazivă.

Cerul se luminează – e de un ajbastru-cenuşiu ciudat, pe care nici un cer acoperit nu l-a avut vreodată. Înseşi străzile sunt într-o stare de flux acum; fiecare al doilea sau al treilea pas este o revelaţie – bitum, piatră spartă, beton, nisip, toate la niveluri uşor diferite – şi, pentru o

clipă, un petic de iarbă ofilită. Un implant pentru navigaţie inerţială din craniul meu mă ghidează prin haos. Nori de praf şi fum vin şi pleacă, iar apoi...

Un grup de blocuri de locuinţe, cu trăsăturile de suprafaţă pâlpâind, dar care nu arată nici un semn de dezintegrare. Ratele de schimbare aici sunt mai mari ca oricând, dar există un efect care le echilibrează; lumile între care are loc curgerea trebuie să fie din ce în ce mai asemănătoare pe măsură ce mă apropii de visător.

Grupul de clădiri este destul de simetric, şi este cât se poate de clar care dintre ele se află în centru. Nici unul dintre mine nu va da greş cu acest raţionament, deci nu va trebui să trec prin acrobaţii mentale absurde pentru a evita să acţionez conform indiciului.

Intrarea din faţă a clădirii oscilează, în principal între trei alternative. Aleg uşa aflată cel mai la stânga; e o chestiune de procedură, un standard pe care Compania a reuşit să-l propage între versiunile sale încă înainte să fi fost eu recrutat. (Fără îndoială că o vreme au circulat instrucţiuni contradictorii, dar una dintre scheme trebuie să fi dominat, pentru că niciodată nu am fost pregătit pentru misiune într-un mod diferit.) Adesea, îmi doresc să pot lăsa (şi/sau urma) un fel de marcaje de traseu, însă orice semn aş face ar deveni inutil, fiind târât de flux mai repede decât aceia pe care ar fi menit să-i ghideze. Nu am altă opţiune decât să mă încred în procedură, pentru a-mi reduce la minimum dispersia.

Din holul de la intrare văd patru scări – toate cu trepte transformate în grămezi de moloz pâlpâind. Intru în casa scărilor aflată cel mai în stânga şi privesc în sus; lumina zorilor se revarsă printr-o varietate de ferestre posibile. Distanţa dintre marile platforme de beton ale etajelor rămâne constantă; diferenţa de energie dintre asemenea structuri mari în diferite poziţii le conferă mai multă stabilitate decât toate formele specifice posibile de paliere de scări. Totuşi, probabil că se dezvoltă crăpături – şi, cu timpul, nu e nici o îndoială că până şi această clădire nu ar rezista discrepanţelor sale – omorând-o pe visătoare în fiecare lume la rând şi punând capăt curgerii. Dar cine ştie cât de departe s-ar putea răspândi vârtejul până atunci?

Dispozitivele explozive pe care le transport sunt mici, dar cât se poate de adecvate. Aşez unul jos, în casa scărilor, pronunţ secvenţa de amorsare şi fug. Mă uit înapoi prin hol în timp ce mă retrag, dar de la distanţă detaliile din moloz nu sunt altceva decât o ceaţă. Bomba pe care am amplasat-o a fost târâtă într-o altă lume, însă este o chestiune de credinţă – şi de experienţă – faptul că există un şir infinit de alte bombe care să-i ia locul.

Mă ciocnesc de un zid acolo unde s-ar fi cuvenit să fie o uşă, fac un pas îndărăt, încerc din nou, trec. Pe când traversez în fugă strada, o maşină abandonată se materializează în faţa mea; o ocolesc, mă arunc îndărătul ei, îmi acopăr capul.

Optsprezece. *Nouăsprezece*. *Douăzeci*. *Douăzeci şi unu*. *Douăzeci şi doi*?

Nici un sunet. Ridic privirea. Maşina a dispărut. Clădirea încă mai este în picioare – şi încă mai pâlpâie.

Mă ridic, uluit. E posibil-trebuie să fie aşa-ca unele bombe să fi dat greş... dar suficiente trebuiau să fi explodat pentru a întrerupe curgerea.

Aşadar, *ce s-a întâmplat*? Poate că visătoarea a supravieţuit într-o porţiune mică, învecinată, a fluxului, şi este închisă într-o buclă – din care e ghinionul meu că fac parte. *Cum a supravieţuit*? Lumile în care bomba a explodat trebuiau să fie distribuite aleatoriu, uniform, suficient de dense pretutindeni pentru a rezolva problema... dar poate că un efect de aglomerare anormal a dat naştere unui gol.

Sau poate că am sfârşit prin a fi eliminat dintr-o porţiune a curgerii. Condiţiile teoretice pentru producerea acestui fenomen mi s-au părut întotdeauna mult prea bizare pentru a fi îndeplinite în viaţa reală... dar ce-arfi dacă s-a *întâmplat*? Un gol al prezenţei mele, situat în aval faţă de mine, ar fi lăsat un set de lumi fără nici o bombă amplasată – gol care a fost apoi purtat de curgere şi m-a prins din urmă, de îndată ce m-am îndepărtat de clădire şi rata mea de trecere a scăzut.

Mă „întorc" la casa scărilor. Nu e nici o bombă nedetonată, nici un semn că vreo versiune de-a mea a fost aici. Instalez dispozitivul de rezervă şi fug. De data asta, nu găsesc nici un adăpost pe stradă, aşa încât, pur şi simplu, mă arunc la pământ.

Iarăşi nimic.

Mă străduiesc să mă calmez, să vizualizez posibilităţile. Dacă golul fără bombe n-ar fi depăşit complet golul fără versiuni ale mele, când primele bombe au detonat, atunci tot mai lipsesc dintr-o porţiune a fluxului rămas – ceea ce permite exact aceluiaşi lucru să se întâmple din nou.

Privesc ţintă clădirea intactă, cu un aer neîncrezător. *Eu sunt aceia care reușesc*. *Asta este tot ceea ce mă definește*. Dar cine anume a dat greş? Dacă aş fi absent dintr-o porţiune a curgerii, nu ar exista versiuni ale mele în acele lumi care *să dea* greș. Cine este vinovat? Pe cine repudiez? Pe aceia care au amplasat bomba cu succes, dar „ar fi trebuit" s-ofacăîn alte lumi? *Sunt și eu printre ei*?*Uu* am cum să știu.

Deci, acum ce-i de făcut? Cât de mare este golul? Cât de aproape mă aflu de el? De câte ori mă poate învinge?

Trebuie să continuu să o ucid pe visătoare, până când voi reuşi.

Mă întorc la casa scărilor. Etajele sunt la o distanţă de aproximativ trei metri. Pentru a urca, folosesc o gheară de pisică legată de o frânghie scurtă; gheara trimite o ţepuşă propulsată de explozibil în platforma de beton. De îndată ce funia este desfăşurată, şansele sale de a ajunge în secţiuni separate în diferite lumi cresc; esenţial este să mă mişc repede.

Cercetez sistematic primul etaj, urmând procedura ad litteram, ca şi când n-aş fi auzit niciodată de Camera *522*.O ceaţă de pereţi despărţitori alternativi, mobilă spartană fantomatică, grămezi tranzitorii de bunuri personale jalnice. Când termin, fac o pauză până când ceasul din craniul meu ajunge la următorul multiplu de zece minute. E o strategie imperfectă – unele versiuni răzleţe ale mele probabil că au rămas cu mai mult de zece minute în urmă -, însă aşa ar sta lucrurile oricât de mult timp aş aştepta.

Şi cel de-al doilea etaj e pustiu. Dar puţin mai stabil; nu e nici o îndoială că mă apropii de centrul vârtejului. Arhitectura celui de-al treilea etaj este aproape solidă. Cel de-al patrulea, dacă n-ar fi mărunţişurile efemere abandonate care pâlpâie prin colţurile camerelor, ar putea trece drept normal.

Al cincilea...

Deschid uşile cu şuturi, una câte una, mişcându-mă constant de-a lungul coridorului. *502*.*504*.*506*. Am crezut că aş putea fi tentat să rup

rândurile când voi ajunge aşa de aproape, dar în schimb descopăr că e mai uşor ca niciodată să urmez procedura, ştiind că nu voi avea nici o ocazie să mă regrupez. *516*. *518*. *520*.

La capătul îndepărtat al Camerei 522se află o tânără femeie întinsă pe un pat. Părul ei este un nimb diafan de posibilităţi, îmbrăcămintea sa un abur translucid, însă corpul ei pare solid şi permanent, punctul aproape fix împrejurul căruia s-a rotit tot haosul nopţii.

Păşesc în cameră, îi ochesc ţeasta şi trag. Glonţul trece în alte lumi, înainte să o poată atinge, dar va ucide o altă versiune, în aval. Trag iar şi iar, aşteptând ca un glonţ de la un frate asasin să-şi atingă ţinta în faţa ochilor mei – sau ca fluxul să se oprească, visătoarele aflate în viaţă să devină prea puţine, prea rare pentru a-l menţine.

Nici una din aceste variante nu se întâmplă.

— Ai venit pe îndelete...

Mă întorc. Femeia cu păr albastru stă în picioare, dincolo de cadrul uşii. Reîncarc pistolul; ea nu face nici o mişcare ca să mă oprească. Îmi tremură mâinile. Mă întorc către visătoare şi o omor de încă două duzini de ori. Versiunea aflată înaintea mea rămâne neatinsă, curgerea nediminuată.

Încarc din nou pistolul şi-l agit către femeia cu păr albastru.

— Ce pana mea mi-ai făcut? *Suntsingur*?\-*a*\ omorât pe toţi ceilalţi? Dar asta-i absurd, şi dacă ar fi adevărat, cum ar putea femeia să mă vadă? Aş fi o pâlpâire momentană, imperceptibilă pentru fiecare versiune separată a ei, nimic mai mult; nici măcar n-ar şti că am fost acolo. Clatină din cap şi spune cu blândeţe:

— N-am omorât pe nimeni. Te-am convertit în pulbere Cantor, asta-i tot. Fiecare versiune a ta este încă în viată – dar nici unul dintre voi nu poate opri vârtejul.

Pulbere Cantor. Un set fractal, infinit nenumărabil, dar de mărime zero. Nu există *un singur gol* în prezenţa mea; există un număr infinit, o serie nesfârşită de găuri din ce în ce mai mici, pretutindeni. Dar...

— Ct/m?M-ai atras în capcană, m-ai ţinut de vorbă, dar cum ai putut coordona întârzierile? Şi calcula efectele? Ar fi nevoie de...

— Putere de calcul infinită? Un număr infinit de oameni? Zâmbeşte uşor.

— *Sunt* un număr infinit de oameni. Toate suntem somnambule drogate cu S. Toate ne visăm una pe cealaltă. Putem acţiona împreună, sincronizat, ca una singură-sau putem acţiona independent. Sau ceva între cele două situaţii, ca acum: acele versiuni ale mele care te pot vedea şi auzi în orice moment împărtăşesc datele lor senzoriale cu celelalte eu.

Mă întorc către visătoare

— De ce să o aperi? Nu va obţine niciodată ceea ce vrea. Sfâşie oraşul şi nici măcar nu va ajunge vreodată la destinaţie.

— Nu aici, poate.

— *Nu aici?*Traversează toate lumile în care trăieşte! Unde altundeva? Femeia clatină din cap.

— Ce creează aceste lumi? Posibilităţi alternative pentru procesele fizice obişnuite. Dar fenomenul nu se opreşte acolo; posibilitatea mişcării *între* lumi are exact acelaşi efect. Superspaţiul *însuşi* se bifurcă în diferite versiuni, versiuni care conţin toate curgerile posibile dintre lumi. Şi pot exista curgeri de nivel mai înalt, între acele versiuni ale superspaţiului, aşa încât întreaga structură se bifurcă din nou. Şi aşa mai departe.

Închid ochii, înecându-măîn vertij. Dacă acesta nesfârşită ascensiune în infinităţi mai mari este adevărată...

— Undeva, visătoarea triumfă întotdeauna? Indiferent ce fac?

— Da.

— Şi undeva, eu câştig întotdeauna? Undeva, nu ai reuşit să mă învingi?

— Da.

Cine sunt eu? Sunt aceia care reuşesc. Atunci, *eu* cine sunt? Nu sunt absolut nimic. Un set de mărime zero.

Arunc pistolul şi fac trei paşi către visătoare. Hainele mele, deja zdrenţuite, se despart în lumi diferite şi cad de pe mine.

Mai fac un pas, iar apoi mă opresc, izbit de o căldură subită. Părul meu şi straturile exterioare de piele au dispărut; sunt acoperit cu o sudoare fină de sânge. Observ pentru prima dată zâmbetul îngheţat de pe faţa visătoarei.

Şi mă întreb: în câte seturi infinite de lumi voi mai face un pas? Şi câte versiuni nenumărate ale mele se vor întoarce, în loc să facă asta, şi

vor pleca din această cameră? *Pe cine anume voi salva de la ruşine când voi supravieţui şi voi muri în fiecare mod posibil*?

Pe mine însumi.

JURNALUL DE O SUTĂ DE ANI-LUMINĂ

Martin Place era ticsit cu obişnuitele mulţimi frenetice de la ora prânzului. Am scanat nervos chipurile; momentul aproape că venise, iar eu nici măcar n-o zărisem încă pe Alison. *Treisprezece douăzeci şi şapte şi paisprezece secunde*. Oare să fi greşit într-un detaliu atât de important? Oare cunoaşterea faptului că am greşit să mă fi obsedat şi acum? Totuşi, cunoaşterea respectivă n-ar fi putut schimba nimic. Evident, mi-ar fi afectat starea de spirit; evident, mi-ar fi influenţat acţiunile; totuşi ştiam deja cu exactitate care va fi fost rezultatul net al acelei, şi al oricărei alte, influenţe: aveam să scriu ceea ce citisem.

N-ar fi trebuit să-mi fac griji. Mi-am privit ceasul şi în clipa când *1*:*27*:*13* a devenit *1*:*27*:*14*, cineva m-a bătut pe umăr. M-am întors; bineînţeles, era Alison. Până atunci, n-o văzusem niciodată în carne şi oase, dar în curând aveam să consum lăţimea de bandă a alocaţiei pe o lună *pentru* a expedia un instantaneu arhivat cu Barnsley. Am ezitat, după care mi-am debitat replica, care suna de-a dreptul oribil:

— Straniu să te întâlnesc tocmai aici.

Ea a surâs şi, brusc, m-am simţit copleşit, ameţit de fericire – exact aşa cum citisem de o mie de ori în jurnalul meu, după ce descoperisem pentru prima dată însemnarea respectivă, la vârsta de nouă ani; exact aşa cum aveam s-o descriu, obligatoriu, în faţa terminalului, în seara aceasta. Dar – lăsând deoparte cunoaşterea anticipată – cum aş fi putut simţi altceva decât euforie? în sfârşit, o întâlnisem pe femeia cu care-mi petrecusem viaţa. Ne aşteptau

cincizeci şi opt de ani de convieţuire şi aveam să ne iubim până în ultima clipă.

— Aşadar, unde mergem să prânzim?

M-am încruntat uşor, întrebându-mă dacă glumea – şi întrebându-mă de ce-mi îngăduiam să am dubii. Şovăind, am spus:

— La *Fulvio*. Tu nu...?

Desigur, ea nu avea habar despre detaliile meschine ale prânzului; în 14 decembrie 2074, scrisesem admirativ: *A. se concentrează asupra lucrurilor importante*; *nici o clipă nu se lasă distrasă de fleacuri*.

— Ei bine, am rostit, mâncarea nu va fi gata la timp. O să-şi dea programul peste cap, dar...

Ea a dus un deget la buze, apoi s-a aplecat şi m-a sărutat. Pentru moment, am fost prea şocat ca să reacţionez în vreun fel şi am rămas încremenit ca o statuie, dar după o secundă sau două i-am înapoiat sărutarea.

Când buzele noastre s-au despărţit, am spus prosteşte:

— N-am ştiut... Crezusem că de-abia ne... Am...

— James, ai roşit.

Avea dreptate. Am râs, stânjenit. Era absurd; peste o săptămână urma să facem dragoste, iar eu cunoşteam deja toate detaliile – totuşi, acel singur sărut neaşteptat mă lăsase perplex, confuz.

— Haide, a zis ea. Poate că mâncarea nu va fi gata, dar avem destule de discutat cât timp aşteptăm. Sper doar că n-ai citit chiar totul dinainte, altfel te vei plictisi teribil.

M-a luat de mână şi a pornit. Am urmat-o, încă zguduit. Pe la jumătatea drumului spre restaurant, am reuşit finalmente să articulez:

— Înainte, atunci... ai ştiut ce se va întâmpla?

— Nu, a râs ea. Dar eu nu-mi spun totul. Îmi place să fiu surprinsă, la răstimpuri. Ţie nu-ţi place?

Atitudinea ei relaxată m-a rănit. *Nici o clipă nu se lasă distrasă de fleacuri*. M-am străduit să-mi găsesc cuvintele; această întreagă conversaţie îmi era necunoscută şi niciodată nu mă pricepusem ia improvizaţii, exceptând conversaţiile derizorii.

— Azi este o zi importantă pentru mine, i-am spus. Dintotdeauna am crezut că voi scrie cea mai minuţioasă – cea mai *completă*-relatare cu putinţă. Vreau să spun că intenţionez să înregistrez la secundă

momentul întâlnirii noastre. Nu-mi pot imagina că diseară mă voi aşeza în faţa terminalului şi că *nici măcar nu voi menţiona* primul nostru sărut.

Ea mi-a strâns mâna, apoi s-a apropiat de mine şi mi-a şoptit pe un ton prefăcut conspirativ:

— Ba o vei face. Ştii bine că o vei face. La fel voi face şi eu. Stii cu precizie ce vei scrie şi ce nu... şi adevărul este că sărutul acesta va rămâne micul nostru secret.

***

Francis Chen n-a fost primul astronom care a căutat galaxii regresate temporal, dar a întreprins cel dintâi căutarea din spaţiul cosmic. Cercetase bolta cu un instrument micuţ, de pe o orbită terestră joasă şi ticsită de resturi ale sateliţilor artificiali şi ale treptelor de lansare, la mult timp după ce toată activitatea serioasă fusese transferată în vidul relativ nepoluat de pe faţa nevăzută a Lunii. Vreme de câteva decenii, anumite teorii cosmologice extrem de speculative sugeraseră că arfi fost posibil să se observe frânturi din viitoarea fază de recontracţie a Universului, în decursul căreia – poate – toţi vectorii temporali aveau să fie inversaţi.

Chen încărcase până la saturaţie un detector de lumină şi căutase o regiune a cerului care să-l *de-expună*, emiţând pixelii sub forma unei imagini recognoscibile. Fotonii proveniţi din galaxiile obişnuite, colectaţi de telescoapele obişnuite, îşi lăsau urma sub forma unor configuraţii de sarcină pe matrice de polimer electrooptic; o galaxie regresată temporal ar fi impus ca detectorul să *piardă* sarcina, emiţând fotoni ce ar fi părăsit telescopul într-o lungă călătorie în viitorul Univers, ca să fie absorbiţi de stele peste zeci de miliarde de ani, contribuind astfel cu un impuls infinitezimal la propulsarea proceselor lor nucleare de la stingere înapoi spre naştere.

Anunţul succesului lui Chen fusese primit cu un scepticism practic unanim – şi pe bună dreptate, deoarece el refuzase să dezvăluie coordonatele descoperirii sale. Am accesat înregistrarea unicei lui conferinţe de presă.

— Ce s-ar fi întâmplat, întrebase un ziarist derutat, dacă aţi fi îndreptat un detector *neîncărcat* spre obiectul respectiv?

— Nu se poate.

— Cum adică, *nu se poate*?

— Să presupunem că aţi îndrepta un detector spre o sursă luminoasă obişnuită. Exceptând cazul în care detectorul nu funcţionează, el *se* va încărca. Nu se poate afirma: *Voi expune detectorul la lumină şi se va descărca*. Este absurd.

— Da, dar...

— Acum, inversaţi temporal situaţia. Dacă aveţi de gând să îndreptaţi un detector spre o sursă luminoasă regresată temporal, el va fi încărcat anticipat.

— Dar dacă îl descărcaţi complet, înainte de a-l expune, şi apoi...

— Îmi pare rău. *Nu se poate*.

La scurt timp după aceea, Chen se retrăsese într-o izolare auto-impusă; experimentele îi fuseseră însă finanţate de guvern şi el respectase cerinţele riguroase ale contractului, de aceea copii ale tuturor datelor sale existau în diverse arhive. Trecuseră aproape cinci ani până ce se arătase cineva interesat de dezgroparea lor – noile descoperiri teoretice făcuseră mai lesne de acceptat ipotezele sale -, dar o dată ce coordonatele fuseseră făcute publice, în numai câteva zile o duzină de grupuri independente confirmaseră rezultatele originale.

Majoritatea astronomilor implicaţi nu mai insistaseră în direcţia respectivă, totuşi trei indivizi se încăpăţânaseră să nu renunţe, îndre'p-tându-se spre concluzia logică:

Să presupunem că un asteroid aflat la o depărtare de câteva sute de miliarde de kilometri s-ar interpune întâmplător pe linia de vizare dintre Pământ şi galaxia lui Chen. În cadrul de referinţă *temporal* al galaxiei, ar urma o întârziere de aproximativ o jumătate de oră înainte ca ocultaţia să poată fi văzută pe orbita terestră – înainte să sosească ultimii fotoni ce ocoliseră asteroidul. Cadrul nostru temporal curge însă invers; pentru noi, „întârzierea" ar fi *negativă*. Am putea considera detectorul, nu galaxia, ca fiind sursa de fotoni – dar el tot ar fi trebuit să se oprească din a-i emite cu o jumătate de oră *înainte* ca asteroidul să se interpună, pentru a-i emite doar atunci când aveau o cale liberă până la destinaţie. Cauză şi efect: detectorul trebuie să aibă un motiv

pentru a pierde încărcătura şi a emite fotoni – chiar dacă motivul cu pricina se află în viitor.

Înlocuiţi acum încontrolabilul şi improbabilul asteroid cu o simplă diafragmă electronică. Prelungiţi linia de vizare folosind oglinzi, reducând experimentul la dimensiuni manipulabile, care să vă îngăduie să plasaţi diafragma şi detectorul practic unul lângă celălalt. Luminaţi-vă cu o lanternă într-o oglindă şi veţi obţine un semnal din trecut; faceţi acelaşi lucru cu lumina galaxiei lui Chen şi semnalul va veni din viitor.

Hazzard, Capaldi şi Wu instalaseră două oglinzi spaţiale la câteva mii de kilometri depărtare. Prin reflecţii multiple, ei obţinuseră o lungime a căii optice de peste două secunde-lumină. La un capăt al acestei „întârzieri" fusese amplasat un telescop aţintit spre galaxia lui Chen; la capătul opus se afla un detector. („Capătul opus" exista doar din punct de vedere optic; fizic vorbind, el se găsea în acelaşi satelit artificial, împreună cu telescopul.) în primele experimente, telescopul fusese prevăzut cu o diafragmă declanşată de descompunerea „imprevizibilă" a unui mic eşantion dintr-un izotop radioactiv.

Seria deschidere-închidere a diafragmei şi rata descărcării detectorului fuseseră înregistrate de un calculator. Cele două serii de date fuseseră comparate şi – lucru deloc surprinzător – configuraţiile lor corespunseseră. Cu excepţia, bineînţeles, a faptului că detectorul începuse să se descarce cu două secunde înainte de deschiderea diafragmei şi încetase descărcarea cu două secunde înainte de închiderea ei.

De aceea, declanşatorul izotopic fusese înlocuit cu o comandă manuală şi, pe rând, se *Încercase* modificarea viitorului imuabil. Peste câteva luni, Hazzard avea să declare în cadrul unui interviu: – La început, părea un fel de test straniu al timpului de reacţie. În loc să apeşi butonul verde când se aprindea lumina verde, trebuia să încerci să-l apeşi pe cel roşu, şi invers. La început, credeam realmente că eu „ascultam" de semnal doar pentru că nu-mi puteam disciplina reflexele să facă ceva atât de „dificil" cum ar fi fost contrazicerea acestuia. Privind retrospectiv, ştiu că era o explicaţie logică a situaţiei, însă la vremea aceea eram absolut convins că aveam dreptate. Ca atare, am programat calculatorul să inverseze convenţiile. Bineînţeles, asta nu

mi-a fost de nici un ajutor. Ori de câte ori afişajul mă anunţa că voi deschide diafragma – indiferent cum ar fi exprimat-o -, eu o deschideam.

— Acest lucru vă făcea să vă simţiţi într-un fel anume? *Lipsit de suflet*? *Ca un robot*? *Prizonierul destinului*?

— Nu. La început, mă simţeam doar... stângaci. Lipsit de coordonare. Atât de stângaci, încât nu puteam apăsa alt buton decât cel potrivit, oricât de mult m-aş fi străduit. După o vreme, totul a început să mi se pară perfect... firesc. Nu eram „silit" să deschid diafragma, ci o deschideam exact atunci când simţeam că trebuie deschisă şi observam consecinţele. Adevărat, le observam înainte de eveniment, dar asta nu mai părea câtuşi de puţin important. Doream să „n-o deschid" atunci când ştiam deja că gestul avea absurditatea dorinţei de a modifica ceva din trecut, ceva despre care ştiam deja că se petrecuse. Oare neputinţa de a rescrie istoria te face să te simţi „lipsit de suflet"?

— Nu.

— Era exact acelaşi lucru.

Extinderea domeniului de măsurare a fost simplă; detectorul însuşi declanşa diafragma într-o buclă feedback şi două secunde puteau deveni patru secunde, patru ore sau patru zile. Sau patru secole -teoretic. Problema reală o constituia lăţimea de bandă. Simpla blocare sau deblocare a liniei de vizare spre galaxia lui Chen reprezenta un singur bit de informaţie, iar diafragma nu putea fi acţionată cu o viteză prea mare, întrucât detectorului îi trebuia aproape o jumătate de secundă ca să piardă suficientă sarcină pentru semnalarea lipsită de echivoc a unei viitoare expuneri.

Lăţimea de bandă continuă să fie o problemă, deşi Maşinile Hazzard din generaţia actuală au lungimi de traiectorie de o sută de ani-lumină şi detectoare făcute din milioane de pixeli, fiecare suficient de sensibil ca să fie modulat la viteze de megabauzi. În scopuri rămase necunoscute, majoritatea acestei vaste capacităţi este utilizată de guverne şi de marile corporaţii – totuşi, ele îşi doresc cu disperare mai mult.

Ca dar de naştere, însă, fiecare cetăţean al planetei capătă 128 de octeţi zilnic. Întrebuinţând cei mai eficienţi algoritmi de compresie, în volumul respectiv se pot codifica aproximativ o sută de cuvinte de text;

insuficient pentru descrierea în detalii microscopice a viitorului, *totuşi* îndeajuns pentru un rezumat al evenimentelor zilei.

O sută de cuvinte pe zi, trei milioane de cuvinte într-o viaţă. Ultima consemnare din propriul meu jurnal fusese primită în 2032, la optsprezece ani înainte de naşterea mea, cu o sută de ani înainte de moartea mea. Istoria următorului mileniu este predată în şcoli: sfârşitul foametei şi bolilor, sfârşitul naţionalismului şi al genocidului, sfârşitul sărăciei, bigotismului şi superstiţiilor. Ne aşteaptă vremuri glorioase.

Dacă urmaşii noştri spun adevărul.

***

În general, nunta a fost exact aşa cum ştiam că va fi. Naşul, Pria, avea braţul într-o bandulieră, deoarece si-l fracturase în urma unei tâlhării a cărei victimă fusese în primele ore ale dimineţii; râsesem de episodul acesta atunci când ne cunoscusem, în liceu, cu un deceniu în urmă.

— Dar dacă evit străduţa aceea? glumise el.

— Atunci va trebui să ţi-l rup eu, nu? Nu-mi şuntezi ziua nunţii! *Şuntatul era* un vis al puştilor, subiectul ROM-urilor ieftine destinate copiilor. *Şuntatul* era ceea ce se întâmpla atunci când te încruntai, asudai, scrâşneai din dinţi şi *refuzai realmente* să participi la ceva neplăcut despre care ştiai că va avea loc. În ROM-uri, viitorul neplăcut dispărea ca prin farmec într-un univers paralel, prin simpla disciplină mentală şi prin forţa convenienţelor intrigii. Ele erau la fel de utile ca şi consumul mărcii potrivite de cola.

În viaţa reală, cu sprijinul Maşinilor Hazzard, rata deceselor şi accidentelor cauzate de crime, a dezastrelor naturale, a accidentelor industriale şi de transport, precum şi a numeroaselor tipuri de boli, se redusese fără doar şi poate; totuşi, asemenea evenimente nu erau prezise şi apoi, paradoxal, „evitate”. Pur şi simplu, ele deveniseră tot

mai rare în rapoartele primite din viitor – rapoarte ce se dovedeau la fel de demne de încredere precum cele din trecut.

Au rămas totuşi câteva tragedii „aparent evitabile", iar cei care ştiu că vor fi implicaţi reacţionează în moduri diferite. Unii îşi acceptă destinul cu seninătate, alţii caută confort (sau anestezie) în religiile somnambuliste, câţiva cedează înaintea fanteziilor ce îndeplinesc dorinţele ale ROM-urilor şi se zbat şi ţipă până în ultima clipă.

Când am ajuns, la ora fixată, în secţia Accidente a spitalului St. Vincent, Pria era o epavă însângerată. Braţul îi fusese rupt, după cum era de aşteptat. De asemenea, fusese sodomizat cu o sticlă şi tăiat pe braţe şi pe piept. Am rămas lângă el, buimăcit, simţind că mă înec cu toate glumele idioate pe care le făcusem, incapabil să-mi înlătur sentimentul că eu eram vinovatul. *Îl voi minţi*, *mă voi minţi*...

Pe când îl îndopau cu tranchilizante şi sedative, mi-a spus:

— La dracu', James, nu mă las! Nu voi mărturisi cât de groaznic a fost, nu vreau să-l sperii pe puştiul ăla. Şi aş vrea să n-o faci *nici tu*.

Am încuviinţat din cap cu sinceritate şi i-am promis că n-o voi face; era redundant, desigur, dar sărmanul delira.

Apoi, când a venit momentul să scriu evenimentele zilei, am regurgitat cuminte menţionarea amuzantă a atacului suferit de prietenul meu, pe care o memorasem cu mult înainte de a-l fi cunoscut.

Cuminte? Sau pur şi simplu făcusem aşa *deoarece cercul era* închis, deoarece nu aveam altă opţiune decât să scriu ceea ce citisem deja? Ori... ambele? Atribuirea de motive este o afacere stranie, dar sunt sigur că aşa a fost dintotdeauna. Cunoaşterea viitorului nu înseamnă eliminarea noastră din ecuaţiile ce-l modelează. Unii filosofi continuă să bată câmpii despre „pierderea liberului arbitru" (presupun că nu se pot abţine), dar eu n-am izbutit niciodată să găsesc o definiţie semnificativă a ceea ce cred ei că *a fost* vreodată acest lucru magic. Dintotdeauna, viitorul a fost determinat. Ce altceva poate afecta acţiunile oamenilor, decât moştenirea şi experienţa trecută a fiecărui individ, unice şi complexe? *Cine suntem* decide *ceea ce facem*... şi ce „libertate" mai mare ar putea cere cineva? Dacă „opţiunea" n-ar fi înrădăcinată absolut în cauză şi efect, ce anume i-ar decide rezultatul? Străfulgerări aleatorii şi lipsite de noimă din zgomotul cuantic al creierului? (O teorie populară, valabilă înainte de a se demonstra

faptul că nedeterminarea cuantică nu era decât un artefact al vechii viziuni a unei lumi asimetric temporale.) Sau o invenţie mistică denumită *suflet*... dar atunci, ce ar fi guvernat comportamentul *acestuia*? Legile metafizicii, tot atât de problematice precum cele ale neurofiziologiei.

Cred că noi n-am pierdut nimic; dimpotrivă, am câştigat singura libertate care ne-a lipsit vreodată. *Cine suntem* este acum modelat de viitor şi de trecut în aceeaşi măsură. Vieţile noastre vibrează, rezonând, aidoma unor corzi ciupite, unde staţionare formate de coliziunile informaţiilor ce se deplasează înainte şi înapoi prin timp.

Informări... şi dezinformări.

Alison s-a uitat peste umărul meu la ceea ce scrisesem.

— Cred că glumeşti, a rostit.

l-am răspuns apăsând tasta VERIFICARE, o facilitate cu totul inutilă, dar care n-a împiedicat pe nimeni s-o folosească. Textul tocmai scris corespundea cu exactitate versiunii receptate. (Se discută despre automatizarea procesului – despre transmiterea a ceea ce *trebuie* transmis, fără absolut nici o intervenţie din partea omului -, dar nimeni n-a făcut-o vreodată, aşa că poate este imposibil.)

Am apăsat SALVARE, imprimând intrarea din ziua respectivă pe cipul care avea să fie transmis la scurt timp după moartea mea, apoi am întrebat – prosteşte (şi inevitabil):

— Dar dacă l-aş fi prevenit? Alison a scuturat din cap.

— Atunci l-ai fi prevenit şi gata. Evenimentul s-ar fi petrecut oricum.

— Poate că nu. De ce n-ar fi posibil ca viaţa să se dovedească mai bună decât jurnalul, nu mai rea? De ce nu s-ar putea dovedi că noi am născocit totul, că, de fapt, el n-a fost atacat?

— Pentru că nu s-a întâmplat aşa.

Am rămas o vreme la masă, privind cuvintele pe care nu le puteam lua îndărăt, pe *care niciodată nu ie-aş fi putut lua îndărăt.* Însă minciunile mele erau cele pe care promisesem că aveam să le spun; procedasem aşa cum trebuia, nu? De ani de zile, ştiusem cu exactitate ce anume „optasem" să scriu, dar asta nu modificase faptul că determinarea cuvintelor n-o făcuse „soarta" sau „destinul", ci răspunsul la întrebarea *cine eram eu*.

Am decuplat terminalul, m-am ridicat în picioare şi am început să mă dezbrac. Alison a pornit spre baie. Am strigat după ea:

— În seara asta facem dragoste sau nu? Eu n-am scris niciodată.

— Nu mă-ntreba, James, a râs ea. Tu eşti cel care insistă în consemnarea unor asemenea detalii.

M-am aşezat pe pat, deconcertat. La urma urmelor, era noaptea nunţii noastre; cu siguranţă, puteam citi printre rânduri. Nu fusesem însă niciodată talentat la improvizaţii.

***

Alegerile federale australiene din 2077 au fost cele mai disputate din ultimii cincizeci de ani şi aveau să-şi păstreze atributul respectiv pentru aproape încă un secol. O duzină de independenţi – incluzând trei membri ai unui nou cult al ignoranţei, intitulat Domnul îşi Fereşte Chipul-ţineau în mâinile lor balanţa puterii, dar negocierile privind stabilitatea guvernării fuseseră încheiate cu mult înainte şi aveau să-şi păstreze valabilitatea şi după mandatul de patru ani.

În concordanţă, bănuiesc eu, campania a fost, de asemenea, printre cele mai încinse din amintirile recente, sau din anticipările pe termen scurt. Viitorul, în curând, lider al opoziţiei nu obosise deloc în enumerarea promisiunilor că noul prim-ministru va ceda; acesta (de fapt, aceasta) contracara, folosindu-se de statistica dezastrului pe care bărbatul îl provocase la mijlocul anilor '80, în calitate de ministru de Finanţe. (Cauzele acelei recesiuni inevitabile continuau să se afle în centrul dezbaterilor economiştilor; majoritatea pretindeau că respectiva recesiune era o „precursoare inevitabilă" a prosperităţii anilor '90 şi că, în infinita ei înţelepciune, Piaţa avea să aleagă/alesese cel mai bun dintre toate viitorurile posibile. Eu unul suspectez că a dovedit că nici chiar previziunile nu constituie un leac pentru incompetenţă.)

M-am întrebat adesea ce simţeau politicienii atunci când reproduceau cuvintele despre care ştiau că le pronunţaseră încă de când părinţii lor le arătaseră prima dată ROM-urile istoriei viitorului şi le explicaseră ce-i aştepta. Nici o persoană obişnuită nu-şi putea permite lăţimea de bandă necesară trimiterii de imagini mişcătoare în

trecut; doar cei care jucau roluri importante erau siliţi să se confrunte cu înregistrări amănunţite ale vieţilor lor, ce nu lăsau loc ambiguităţilor sau eufemismelor. Evident, recorderele *puteau* minţi – falsificările digitale video erau floare la ureche dar în majoritatea cazurilor n-o făceau. Nu mă surprindea faptul că oamenii ţineau (aparent) înflăcărate discursuri electorale despre care ştiau că n-aveau să le aducă nimic; citisem îndeajuns de multă istorie a trecutului, ca să înţeleg că aşa se petrecuse dintotdeauna. Dar mi-ar fi plăcut să ştiu la ce gândeau ei atunci când reproduceau interviuri şi dezbateri, interpelări parlamentare şi conferinţe de partid, toate înregistrate în perfecta holografie de înaltă rezoluţie pentru anteritate. Cu fiecare silabă şi gest cunoscut dinainte, nu simţeau oare că fuseseră reduşi la a juca rolul unor marionete? (Dacă da, poate că, de asemenea, aşa se petrecuse dintotdeauna.) Sau oare curgerea lină a raţionalizării era la fel de eficientă ca întotdeauna? La urma urmelor, în fiecare seară când îmi completam jurnalul, eu însumi eram la fel de strict limitat; totuşi, puteam – aproape întotdeauna – să găsesc un motiv bun ca să scriu ceea ce ştiam că voi scrie.

Lisa făcea parte din echipa unui candidat local, care urma să fie votat în funcţie. Am întâlnit-o cu două săptămâni înainte de alegeri, la un dineu destinat colectării de fonduri. Până atunci, nu avusesem nici o legătură cu candidatul, dar la sfârşitul secolului – perioadă în care partidul individului avea să revină la conducere, cu o majoritate substanţială – urma să conduc o companie de inginerie care obţinea câteva contracte importante din partea guvernelor statale de aceeaşi orientare politică. Urma să fiu discret în descrierea antecedentelor acestei şanse, însă declaraţia mea bancară includea tranzacţiile cu sase luni în avans şi contribuisem punctual cu donaţia generoasă consemnată în arhive. De fapt, fusesem chiar puţin şocat când parcursesem prima dată imprimatul, dar avusesem timp să mă obişnuiesc cu ideea şi mita *de facto* nu mi se mai părea chiar cu totul străină caracterului meu.

Seara a fost incredibil de plictisitoare (ulterior, aveam s-o descriu ca „tolerabilă”), dar, în vreme ce participanţii au început să se topească în noapte, Lisa a apărut lângă mine şi a rostit pe un ton calm:

— Cred că noi doi o să plecăm în acelaşi taxi.

Am stat lângă ea în tăcere, în vreme ce vehiculul automat ne-a dus lin către apartamentul Lisei. Alison îşi petrecea week-end-ul cu o veche colegă de şcoală, a cărei mamă avea să moară chiar în noaptea aceea. *Ştiam* că n-aveam să-i fiu necredincios. Mi-am iubit soţia, am iubit-o întotdeauna. *Sau*, *cel puţin*, *aşa voi fi afirmat*. Iar dacă afirmaţiile respective n-ar fi fost dovezi concludente, nu-mi venea să cred că aş fi ascuns un asemenea secret faţă de mine însumi pentru toată viaţa.

Când taxiul s-a oprit, am întrebat:

— Şi acum ce se va întâmpla? Mă inviţi la o cafea, iar eu te refuz politicos?

— N-am nici cea mai vagă idee, mi-a răspuns Lisa. Întregul week-end este un mister pentru mine.

Ascensorul era defect; pe un abţibild lipit de cei de la întreţinere scria: NU FUNCŢIONEAZĂ PÂNĂ LA 2/3/78. Am urmat-o pe Lisa pe douăsprezece paliere de trepte, inventând scuze pe toată durata drumului: *îmi dovedeam libertatea*, *spontaneitatea – dovedeam că viaţa mea nu era un simplu şablon de evenimente fosilizat în timp.* În realitate, niciodată nu mă simţisem mărginit de cunoaşterea viitorului, niciodată nu simţisem nevoia de a mă autoamăgi că deţineam puterea să trăiesc şi o altă viaţă. Ideea unei legături neştiute mă panica şi mă ameţea. Minciunile minore pe care le scrisesem deja erau suficient de deconcertante – dar dacă *absolut orice* se putea petrece în spaţiul dintre cuvinte, atunci eu nu mai ştiam cine eram sau cine puteam deveni. Întreaga mea viaţă avea să fie înghiţită de nisipuri mişcătoare.

Tremuram în vreme ce ne dezbrăcăm unul pe celălalt.

— De ce facem asta?

— Pentru că putem.

— Mă cunoşti? Vei scrie despre mine? Despre *noi*? Ea a clătinat din cap.

— Nu.

— Dar... cât timp va dura? *Trebuie să ştiu*. O noapte? O lună? Un an? Cum se va încheia?

Îmi pierdeam minţile; cum putusem începe aşa ceva, *când nici măcar nu ştiam cum se va încheia*?

— Nu mă întreba, a râs ea. Caută în jurnalul tău, dacă acest lucru este aşa de important pentru tine.

Nu puteam lăsa lucrurile aşa. Nu puteam să tac.

— Trebuie să fi scris ceva. Ai ştiut că vom pleca în acelaşi taxi.

— Nu. Am inventat-o pe moment.

— Ai...

Am rămas holbându-ma la ea.

— S-a dovedit adevărat, nu? Ce părere ai?

Lisa a suspinat, şi-a lăsat mâinile să alunece pe spatele meu şi m-a tras pe pat. În adâncul nisipurilor mişcătoare.

— O să...

Ea mi-a astupat gura cu palma.

— Gata cu întrebările. Eu nu ţin un jurnal. Nu ştiu absolut nimic.

***

A fost uşor s-o mint pe Alison; fusesem aproape sigur că nu voi avea probleme. A fost şi mai uşor să mă mint pe mine. Completarea jurnalului a devenit o formalitate, un ritual lipsit de sens; abia priveam cuvintele pe care le scriam. Când eram atent, cu greu izbuteam să rămân inexpresiv; printre omisiunile şi eufemismele înşelătoare, aparent datorate leneviei, existau pasaje de ironie deliberată pe care nu le sesizasem vreme de ani de zile, dar pe care, în sfârşit, le puteam aprecia la justa lor valoare. Unele dintre laudele mele la adresa fericirii conjugale păreau „periculos" de stângace; cu greu îmi venea să cred că până atunci nu sesizasem subtextul. *Dar nu-l sesizasem*. Nu exista „riscul" de a-mi oferi sugestii; eram „liber" să fiu oricât de sarcastic „optam".

Nici mai mult, nici mai puţin.

Sectele Ignoranţei afirmă că prin cunoaşterea viitorului ni se răpesc sufletele; că prin pierderea puterii de a alege între bine şi rău, încetăm să mai fim oameni. Pentru ele, oamenii obişnuiţi sunt literalmente morţii vii, marionete din carne, zombi. Somnambulicii cred cam aceleaşi lucruri, dar – în loc să considere situaţia respectivă ca fiind o tragedie de dimensiuni apocaliptice-îmbrăţişează ideea cu entuziasm. Ei întrevăd un sfârşit binecuvântat al responsabilităţii, al vinovăţiei şi anxietăţii, al aspiraţiilor şi eşecurilor: o pogorâre în ne-

animare, dizolvarea sufletelor noastre într-un gigantic melanj cosmic spiritual, în vreme ce trupurile noastre execută gesturile de rutină.

Pe mine, însă, cunoaşterea viitorului – sau credinţa cunoaşterii viitorului – nu m-a făcut niciodată să mă simt ca un somnambul, ca un zombi în transă, lipsit de simţuri, amoral. M-a făcut să mă simt stăpân pe propria-mi viaţă. *O singură persoană* deţinea controlul de-a lungul deceniilor, legând laolaltă firele disparate, desluşind sensul lor. Cum ar fi putut acea unitate să mă facă mai puţin uman? Tot ceea ce făceam creştea din cine eram: din cine fusesem şi cine voi fi.

Âm început să mă simt ca un automat fără suflet doar atunci când am destrămat totul, recurgând la minciuni.

***

După anii de şcoală, prea puţini oameni acordă atenţie istoriei, trecute sau viitoare – cu atât mai puţin acelei regiuni cenuşii intermediare, cunoscută drept „afacerile curente". Ziariştii continuă să culeagă informaţii şi să le împrăştie prin timp, dar nu există îndoială că actualmente ei fac cu totul altceva decât făceau în zilele pre-Hazzard, când transmisiunile în direct, ultimele veşti, aveau o semnificaţie reală, chiar dacă pasageră. Profesiunea respectivă n-a dispărut complet; este ca şi cum s-ar fi atins un fel de echilibru între apatie şi curiozitate, şi dacă am fi avut mai puţine veşti revărsate dinspre viitor, „ar fi existat" un efort mai mare de colectare a lor şi de expediere înapoi. Nu ştiu cât de valide pot fi asemenea argumente – cu implicaţiile de dinamism, de ipotetice universuri alternative anulate de propriile lor inconsistenţe -, totuşi echilibrul nu poate fi negat. Învăţăm exact atât cât este necesar ca să ne stopeze dorinţa de a sti mai multe.

La 8 iulie 2079, când trupele chineze au intrat în Kashmir pentru a „stabiliza" regiunea – prin distrugerea legăturilor de aprovizionare a separatiştilor din interiorul propriilor lor graniţe nu am acordat importanţă ştirii. Ştiam că ONU va rezolva situaţia cu o dexteritate remarcabilă; de câteva decenii, istoricii proslăviseră abilitatea diplomatică cu care secretarul general făcuse faţă crizei şi, într-o acţiune rară pentru conservatorismul Academiei, i se acordase Premiul Nobel pentru Pace cu trei ani înaintea desfăşurării acţiunii pentru care

avea să-l merite. Amintirile mele legate de detalii erau vagi, de aceea am accesat *Anuarul Mondial*. Trupele aveau să plece la 3 august; numărul victimelor urma să fie foarte mic. Liniştit, mi-am continuat viaţa.

Am auzit primele zvonuri de la Pria, care începuse să scaneze nenumăratele reţele de comunicaţii clandestine. Bârfe şi calomnii pentru fanii calculatoarelor; o distracţie destul de nevinovată, însă pe mine mă amuzase întotdeauna autoamăgirea participanţilor, conform căreia erau „cuplaţi" la satul global, că ţineau degetul pe pulsul planetar. Cine avea nevoie să fie cablat la *clipa prezentă*, când trecutul şi viitorul puteau fi examinate pe îndelete? Cine avea nevoie de ultimele zvonuri neconfirmate, când putea obţine imediat – dacă nu chiar mai devreme – o versiune corectă şi completă a evenimentelor ce rezistaseră testului timpului? De aceea, atunci când Pria m-a anunţat solemn că în Kashmir izbucnise un război la scară naţională şi că oamenii erau măcelăriţi cu miile, am replicat:

— Cum să nu! Iar Maura a luat Premiul Nobel pentru genocid. El a ridicat din umeri.

— Ai auzit vreodată de un bărbat pe nume Henry Kissinger1? Am fost nevoit să recunosc că nu auzisem.

***

I-am menţionat Lisei episodul, relatându-l cu un ton hazliu, convins că îmi va împărtăşi amuzamentul. Ea s-a rostogolit cu faţa către mine şi a spus:

— Pria are dreptate.

---

1 Henry Alfred Kissinger (n.1923), diplomat american de origine germană, consilier de securitate naţională (1969-1975) şi Secretar de Stat (1973-1977) sub preşedinţii Nixon şi Ford. În 1973, a fost distins cu Premiul Nobel pentru Pace, pentru negocierile purtate în încetarea războiului din Vietnam, (n. trad.)

N-am ştiut dacă să muşc sau nu momeala; Lisa avea un simţ straniu al umorului şi era posibil să mă tachineze. Finalmente, am rostit:

— Nu se poate să aibă dreptate. Toate istoriile afirmă...

A părut cu adevărat surprinsă, înainte ca expresia să i se preschimbe în compătimire; niciodată nu avusese o părere excelentă despre mine, dar bănuiesc că nu mă crezuse atât de naiv.

— Dintotdeauna, istoria a fost scrisă de învingători, James. De ce crezi că viitorul ar diferi din punctul ăsta de vedere? Crede-mă! Lucrurile astea se întâmplă cu adevărat.

— De unde stii?

Era o întrebare prostească; şeful ei făcea parte din toate comisiile de afaceri externe şi avea să ajungă ministru în curând, când partidul lui urma să ajungă la putere. Dacă în actuala sa funcţie nu avea acces la informaţii, acestea aveau să-i fie disponibile în viitor.

— Evident, a spus Lisa, noi suntem implicaţi în finanţare. Alături de Europa, Japonia şi Statele Unite. Graţie embargoului impus după răscoalele din Hong Kong, chinezii n-au mecanoizi. Ei opun soldaţi umani cu echipament învechit celor mai buni roboţi vietnamezi. Patru sute de mii de soldaţi şi o sută de mii de civili vor muri, în vreme ce Aliaţii joacă în Berlin jocurile lor video solipsiste.

Am privit în gol pe lângă ea, în beznă, simţindu-mă amorţit şi neîncrezător.

— De ce? De ce nu s-a putut ca situaţia să fie rezolvată, dezamorsată din timp?

— Cum? s-a strâmbat ea spre mine. Te referi la *şuntare*? Să fie cunoscută şi apoi evitată?

— Nu, dar... dacă toţi ar fi ştiut adevărul, dacă nu s-ar fi ascuns...

— Cum adică? Dacă oamenii ar fi ştiut că se va întâmpla, *nu s-ar mai fi întâmplat*? Vino-ţi în fire. Dacă *se întâmplă*, va continua să se întâmple, nu pot spune altceva.

Am coborât din pat şi am început să mă îmbrac, deşi n-aveam nici un motiv să mă grăbesc spre casă. Alison ştia totul despre noi; se părea că ştia încă din copilărie că soţul ei avea să se dovedească un nenorocit.

O jumătate de milion de oameni măcelăriţi Nu mai era soarta, nu mai era destinul – nu mai exista o Voinţă a Domnului, o Forţă a Istoriei

care să ne absolve. Asta rezulta din *cine eram noi*: din minciunile pe care le spusesem şi pe care aveam să continuăm să le spunem. O jumătate de milion de oameni măcelăriţi în spaţiile dintre cuvinte.

Am vomitat pe mochetă, apoi m-am împleticit ameţit şi am curăţat locul. Lisa mă privea cu tristeţe.

— N-o să te-ntorci, aşa-i? Am râs fără vlagă.

— De unde dracu' să ştiu?

— N-o să te-ntorci.

— Credeam că nu ţii un jurnal.

— Nu ţin.

Si, în sfârşit, am înţeles de ce nu ţinea.

***

Alison s-a trezit când am conectat terminalul şi a rostit somnoroasă, fără ranchiună:

— De ce te grăbeşti, James? Dacă pentru seara asta te-ai masturbat încă de la doisprezece ani, cu siguranţă că-ţi vei fi amintit totul mâine dimineaţă.

Am ignorat-o. După o vreme, a coborât din pat, s-a apropiat de mine şi a privit peste umărul meu.

— Este adevărat? Am încuviinţat din cap.

— Şi ai ştiut tot timpul? Vrei să expediezi asta?

Am strâns din umeri şi am apăsat tasta VERIFICARE. Pe ecran a apărut o casetă de mesaîj: 95 CUVINTE; 95 ERORI.

Am rămas multă vreme privind verdictul. Ce *crezusem*? Că aveam puterea să modific istoria? Că furia mea jalnică putea *şunta* războiul? Că realitatea s-arfi dizolvat în jurul meu şi ar fi fost înlocuită de altă lume, mai bună?

Nu. Istoria, trecut şi viitor, fusese stabilită, iar mie îmi era imposibil să nu fiu parte a ecuaţiei ce o modela – totuşi, nu eram obligat să fiu parte din minciuni.

Am apăsat tasta SALVEAZĂ şi am imprimat, ireversibil, cele 95 de cuvinte pe cip.

(Sunt sigur că n-am avut altă opţiune.)

Aceea a fost ultima consemnare din jurnalul meu; pot doar presupune că aceleaşi calculatoare ce o vor elimina din transmisia mea postumă vor completa şi restul nescris, extrapolând pentru mine o viaţă banală, potrivită lecturii unui copil.

Accesez reţelele aleatoriu, ascultând întregul spectru de zvonuri contradictorii, abia ştiind ce să cred. Mi-am părăsit soţia, mi-am abandonat slujba, despărţindu-mă complet de fictivul şi rozul meu viitor. Toate certitudinile mi s-au evaporat; nu ştiu când voi muri, nu ştiu pe cine voi iubi, nu ştiu dacă lumea se îndreaptă spre Utopie ori spre Armageddon.

Stau însă cu ochii larg deschişi şi realimentez reţelele cu puţinele informaţii de valoare pe care le pot acumula. Mai mult ca sigur, şi aici există distorsionan şi falsificări, dar prefer să înot în această cacofonie de un milion de glasuri ce se contrazic, decât să mă înec în minciunile blânde şi plauzibile ale criminalilor autori de istorie care *controlează* Maşinile Hazzard.

Uneori, mă întreb cât de diferită ar fi putut să fie viaţa mea fără intervenţia lor, însă întrebarea este lipsită de sens. *Nu s-ar fi putut să fie altfel*. Toţi sunt manipulaţi, toţi sunt produsele epocilor lor. *Şi invers*.

Indiferent ce ar conţine viitorul nealterabil, sunt sigur de un lucru: *cine sunt eu* rămâne încă o parte a ceea ce dintotdeauna a decis şi întotdeauna va decide.

Nu pot cere o libertate mai mare decât aceasta.

Dar nici o responsabilitate mai mare.

EUGENE

— Vă garantez. *Vă pot face copilul un geniu*.

Sam Cook (MB BS MD FRACP PhD MBA) îşi mută privirea ce trăda o încredere absolută de la Angela la Bill şi înapoi, parcă provocându-i să-l contrazică.

În cele din urmă, Angela îşi drese glasul şi întrebă:

— Cum?

Cook strecură mâna într-un sertar şi scoase o secţiune micuţă a unui creier uman, păstrată ca un sandviş laminat în plastic.

— Ştiţi cui a aparţinut asta? Vă las să ghiciţi din trei încercări. Brusc, Bill simţi că i se face rău. Nu avea nevoie de trei încercări ca să ghicească, dar tăcu. Angela clătină din cap şi răspunse uşor iritată:

— Habar n-am.

— N-a fost decât *cea mai mare minte ştiinţifică* a secolului XX. Bill se aplecă în faţă şi întrebă, îngreţoşat, dar fascinat:

— D-d-de und-d-de..'.?

— De unde l-am obţinut? Ei bine, întreprinzătorul care a făcut autopsia în 1955 a oprit creierul ca suvenir, înainte ca defunctul să fie trimis la incinerare. Evident, numeroase grupuri l-au bombardat cu solicitări pentru eşantioane care să fie studiate, aşa că, de-a lungul anilor, respectivul „obiect" a fost mereu divizat şi risipit prin lume. La un moment dat, arhiva ce conţinea numele diverşilor proprietari s-a rătăcit şi majoritatea fragmentelor au dispărut realmente, totuşi câteva au apărut acum câţiva ani la o licitaţie ţinută în Houston, împreună cu trei femure ale lui Elvis Presley. Cred că cineva îşi lichida colecţia. Evident, noi, cei de la Potenţial Uman, am licitat pentru un eşantion din

cortex. A costat o jumătate de milion de dolari – nu mai ţin minte cât revenea pe gram -, dar a meritat fiecare cent. Acum cunoaştem secretul. *Celulele gliale*.

— G-g-g...?

— Ele asigură un fel de matrice structurală în care sunt încastraţi neuronii. Îndeplinesc, de asemenea, câteva funcţii active, deocamdată incomplet înţelese, dar *se ştie* că numărul conexiunilor dintre neuroni creşte proporţional cu numărul celulelor gliale existente per neuron.

Evident, cu cât există mai multe conexiuni între neuroni, cu atât creierul este mai complex şi mai puternic. Clar, până aici? Ei bine, *acest* ţesut -ridică eşantionul – are aproape cu *treizeci la sută* mai multe celule gliale per neuron decât se pot găsi la cretinul mediu.

Ticul facial al lui Bill îi scăpă brusc de sub control şi el se întoarse cu spatele, emiţând sunete slabe de alarmă. Angela îşi ridică ochii spre şirul de diplome înrămate de pe perete şi observă că unele proveneau de la o universitate particulară de pe Coasta de Aur, care dăduse faliment cu peste un deceniu în urmă.

Continua să o neliniştească uşor gândul de a-şi lăsa viitorul copil pe mâinile acestui bărbat. Prezentarea sediului companiei Potenţial Uman din Melbourne fusese impresionantă; de la banca de spermă la sala de naştere, aparatura strălucea realmente şi, în mod clar, oricine răspundea de atâtea milioane de dolari investiţi în supercalculatoare, echipamente de cristalografie cu raze X, spectrometre masice, microscoape cu electroni şi altele *trebuia* să se priceapă la ceea ce făcea. Îndoielile ei începuseră să apară atunci când Cook le arătase proiectul său preferat: trei delfini tineri al căror ADN conţinea grefe de gene umane. („Eşecurile sunt servite la masă", le destăinuise ei cu un suspin de extaz gustativ.) Dorea să le modifice fiziologia creierului într-o modalitate care să le permită să stăpânească vorbirea umană şi „modurile umane de gândire"; cu toate că, strict vorbind, obiectivul respectiv fusese atins, Cook nu fusese capabil să explice motivul pentru care creaturile puteau conversa doar în versuri.

Angela privi cu scepticism fragmentul cenuşiu.

— Cum puteţi fi sigur că-i atât de simplu?

— Evident, am făcut *experimente*. Am localizat gena care codifică un factor al creşterii ce determină raportul celule gliale-neuroni.

Putem controla măsura în care această genă este activată, aşadar cât anume din factorul de creştere este sintetizat şi implicit mărimea raportului cu pricina. Până acum, am încercat să-l reducem cu cinci la sută, iar în medie asta determină o scădere cu douăzeci de puncte a IQ-ului 2. Deci, printr-o simplă extrapolare liniară, dacă *mărim* raportul cu două sute la sută...

Femeia se încruntă.

— În mod deliberat, aţi produs copii cu inteligenţă redusă?

— *Calmaţi-vă !* Părinţii lor au dorit atleţi de valoare olimpică. Puştii aceia nu vor simţi lipsa a douăzeci de puncte, ba chiar asta îl va ajuta să nu aibă probleme cu antrenamentele. În plus, ne place să menţinem un echilibru. Dăm cu o mână şi luăm cu cealaltă. Este cât se poate de corect. Sistemul Expert de bioética ne-a afirmat că nu-i nici o problemă.

— Şi ce veţi *lua* de la Eugene?

Cook păru jignit. Ştia să facă asta cu talent; în aceeaşi măsură cu succesul profesional, ochii săi mari şi căprui îi aduseseră chipul pe coperţile lucioase a unei duzine de reviste.

— *Angela !* Cazul tău este unul special. Pentru tine, pentru Bill – şi pentru Eugene – voi încălca *toate* regulile! Când avusese zece ani, Bill Cooperîşi economisise banii de buzunar pe o lună şi cumpărase un bilet la loterie. Marele premiu era în valoare de 50.000 de dolari. Când mama lui aflase – indiferent cum ar fi procedat, ea afla întotdeauna -, îi spusese calm: „Ştii ce sunt jocurile de noroc? Sunt un fel de taxă, o taxă pe prostie. O taxă pe lăcomie. Nişte bani îşi schimbă aleatoriu stăpânii, dar fluxul valoric net are întotdeauna aceeaşi direcţie: spre guvern, spre patronii cazinourilor, spre agenţii de pariuri, spre mafioţi. Dacă vei câştiga vreodată, nu înseamnă că ai câştigat din banii *lor*. Ei îşi vor primi cota obişnuită, iar tu vei fi câştigat din banii amărâţilor care au pierdut, asta-i tot."

---

2 Acronim pentru Intelligence Quotient (Coeficient de inteligență) (n. trad.).

Băiatul o urase. Mama nu-i confiscase biletul, nu-l pedepsise, nici măcar nu-i interzisese să mai facă vreodată lucrul acela; pur şi simplu, îl informase asupra opiniei ei. Singurul necaz era că, fiind un copil obişnuit de zece ani, el nu înţelesese nici jumătate din frazele folosite de ea şi nu avusese şansa de a-i cântări în mod corespunzător argumentele, cu atât mai puţin de a le respinge. Rostind toate cuvintele acelea ce-l depăşeau, mama ar fi putut la fel de bine să fi proclamat cu glasul autorităţii: *eşti prost*, *eşti lacom şi nu ştii nimic*. Se simţise frustrat până la lacrimi de faptul că ea obţinuse efectul acela rămânând în acelaşi timp calmă şi rezonabilă.

Biletul nu-i adusese nici măcar un cent şi nu mai cumpărase altul. Peste opt ani, când plecase de acasă şi-şi găsise o slujbă ca tehnician de introducere date în departamentul Securităţii Sociale, loteriile guvernamentale fuseseră deja depăşite ca popularitate de o schemă nouă, în care participanţii marcau numere pe un cupon, în speranţa că alegerea lor avea să se potrivească cu numerele de pe bilele scuipate de o maşină.

Bill identificase această nouă variantă ca fiind un scenariu cinic, destinat să sugereze, *sotto voce*, unui public ignorant în problemele statisticii că acum exista posibilitatea utilizării „abilităţii" şi „strategiei" de a-şi îmbunătăţi şansele de câştig. Nimeni nu mai era limitat la imuabilul număr de pe un bilet de loterie, ci avea libertatea să bifeze căsuţele după cum doreai Această iluzie a deţinerii *controlului* avea să aducă mai mulţi jucători, aşadar mai multe câştiguri. Iar asta era o fraiereală.

Reclamele TV pentru joc erau cele mai stupide şi greţoase chestii pe care le văzuse vreodată, cu imbecili rânjind, bâţâindu-se în accese de euforie prost interpretate, în vreme ce banii se revărsau asupra lor, cu majorete ce-şi scuturau pompoanele şi efecte speciale impresionante fulgerând pe ecran. Montajul interpunea imagini de iahturi, şampanie şi limuzine luxoase. Îi venea să vomite.

Cu toate acestea, exista şi un al treilea ghimpe. Publicitatea radio era mai puţin dementă, oferind scenarii atractive de răzbunare pentru cei îmbogăţiţi instantaneu: Aruncaţi-vă Proprietarul în Stradă, Concediaţi-vă Şeful, Cumpăraţi Clubul Care V-a Refuzat. În cazul lui, coarda prostiei şi cea a lăcomiei refuzaseră să vibreze, dar radioul îi

atinsese un punct sensibil. Bill *ştia* că era manipulat, totuşi nu putea nega că ideea de a-şi petrece următorii patruzeci şi doi de ani introducând date de la un terminal (sau făcând orice ar fi cerut o altă tehnologie de la amărăşteni -presupunând că nu avea să devină complet inutil) şi cheltuindu-şi majoritatea salariului pe chirii, fără nici cea mai infimă şansă de scăpare, era de-a dreptul insuportabilă.

De aceea, în ciuda ştiinţei sale, cedase. Săptămânal, completa un cupon şi plătea taxa. Nu o taxă pe lăcomie, decisese el. O taxă pe speranţă.

Angela lucra la un punct de plată dintr-un supermarket, arătându-le clienţilor unde să-şi insereze cârdurile şi reglând orientarea mărfurilor, dacă scanerul nu izbutea să localizeze codul de bare (Hitachi realizase un dispozitiv care făcea acelaşi lucru, dar Departamentul Apărării al S.U.A. cumpăra toate dispozitivele, prin terţe persoane, cu speranţa de a împiedica accesul la software-ul de identificare a configuraţiilor), întotdeauna, indiferent cât de lungă ar fi fost coada, Bill îşi ducea coşul cu mărfuri la punctul ei de plată, iar într-o zi izbutise să-şi învingă suficient de mult timiditatea patologică ca s-o invite în oraş.

Femeia nu fusese deranjată de bâlbâială lui, nici de celelalte probleme pe care le avea. Desigur, era un handicapat emoţional, însă arăta destul de bine, manifesta o blândeţe superficială şi era mult prea retras pentru a fi violent sau insistent. În scurt timp, se întâlneau cu regularitate, pentru a se angaja în acte stângace, dar relativ plăcute, concepute astfel încât să elimine posibilitatea unui transfer reciproc de material genetic uman sau virotic.

Totuşi, nici o cantitate de latex nu putea împiedica intimitatea sexuală să-şi înfigă colţii adânc în alte regiuni ale creierelor lor. Nici unul nu începuse relaţia aşteptându-se să dureze, dar pe măsură ce lunile trecuseră şi nimic nu-i îndepărtase, nu numai că dorinţa reciprocă nu se destrămase, ci ei se obişnuiseră cu – ba chiar *îndrăgiseră* aspecte tot mai extinse ale comportamentului şi înfăţişării celuilalt.

Este dificil de determinat dacă efectul de legătură fusese pur aleatoriu, dacă putea fi pus pe seama experienţelor formative sau dacă, în cele din urmă, nu reflecta un vechi avantaj în conjuncţia unora

dintre genele lor vizibil exprimate. Poate că toţi cei trei factori contribuiseră într-o anumită măsură. Oricum, nodul interdependenţelor se mărise, până ce căsătoria începuse să pară mult mai simplă decât despărţirea şi, o dată acceptată, devenise aproape la fel de naturală ca pubertatea sau moartea, însă dacă vlăstarul anterioarelor perechi similare Biil-şi-Angela trăise mult şi avusese urmaşi sănătoşi, acum subiectul respectiv părea pur teoretic; veniturile adunate ale celor doi oscilau deasupra liniei de sărăcie, aşa că nu se punea problema copiilor.

O dată cu trecerea anilor şi cu continuarea revoluţiei informaţionale, slujbele lor iniţiale dispăruseră, totuşi ei izbutiseră cumva să rămână angajaţi. Bill fusese înlocuit de un lector optic, dar fusese promovat ca operator de calculatoare, ceea ce însemna că trebuia să schimbe tone-rul imprimantelor laser şi să rezolve problemele de blocaje mecanice. Angela devenise supraveghetor, adică un fel de detectiv al supermar-ket-ului; furturile erau imposibile (magazinele conţineau acum automate de vânzare pe bază de cârduri), însă prezenţa ei avea rolul de a descuraja vandalismele şi atacarea clienţilor (un bodyguard adevărat ar fi costat prea mult); în plus, ea îi ajuta pe clienţii incapabili să-şi dea seama ce butoane trebuiau să apese.

Pe de altă parte, primul lor contact cu revoluţia biotehnologică a fost atât voluntar, cât şi benefic. Albi din naştere, cu pielea roz – şi de cele mai multe ori înroşită, nu arămită de razele soarelui-, amândoi căpătaseră o epidermă complet neagră, cu nuanţe purpurii, graţie unui retrovirus sintetic care le inserase gene în melanocite, determinând creşterea spectaculoasă a sintezei şi a transferului de melanină. Deşi la modă, tratamentul avea o valoare mai mare decât cea strict cosmetică; deoarece gaura din stratul de ozon de deasupra Polului Sud se mărise, acoperind majoritatea continentului, numărul de cancere ale pielii din Australia, deja cel mai ridicat de pe glob, crescuse de patru ori. Parasolarele chimice erau ineficiente şi murdare, iar folosirea regulată a acestora avea efecte secundare nedorite pe termen lung. Nimeni nu dorea să se acopere complet, de la încheieturile mâinilor până la glezne, într-un climat torid şi în continuă încălzire, şi oricum ar fi fost inacceptabil cultural să se revină la etichete cvasi-victoriene, după

două generaţii de dezgolire maximală a pielii. De departe, soluţia cea mai convenabilă o constituia mărunta modificare estetică, de la preţuirea celui mai pregnant bronz la acceptarea ideei că oamenii care se născuseră albi puteau deveni negri.

Desigur, existaseră controverse. Grupurile paranoice de extremă dreaptă (care de multe decenii afirmaseră că rasismul lor era „logic" fundamentat pe xenofobia culturală, nu pe ceva atât de trivial precum culoarea pielii) deliraseră despre conspiraţii şi denumiseră virusul (netransmisibil) „Ciuma Neagră". Câţiva politicieni şl jurnalişti încercaseră să găsească o modalitate de exploatare a stânjenelii oamenilor fără să pară complet cretini, dar eşuaseră şi, finalmente, amuţiseră. Neo-negrii începuseră să apară pe copertele revistelor, în seriale TV, în reclame (o sursă de amuzament amar pentru aborigeni, care rămăseseră invizibili în asemenea locuri) şi tendinţa se accelerase. Cei care susţineau interzicerea procedeului nu aveau argumente raţionale; nimeni nu era silit să devină negru – exista chiar un virus de îndepărtare a genelor, pentru cei care se răzgândeau – şi ţara economisea o avere prin reducerea costurilor de îngrijire a sănătăţii.

Într-o zi, Bill apăruse la supermarket în mijlocul dimineţii. Părea atât de zguduit încât Angela crezuse că fusese concediat, că unul dintre părinţii săi murise sau că tocmai i se spusese că suferea de o boală fatală.

El îşi pregătise cuvintele din vreme şi acum le recitase aproape fără ezitare.

— Am uitat să urmărim aseară tragerea, îi spusese. Am câştigat patruzeci şi şapte de m-m-m... Angela părăsise slujba pe loc.

Făcuseră obligatoriul tur al lumii în vreme ce li se construia o casă modestă. După ce dăruiseră câteva sute de mii prietenilor şi rudelor-părinţii iui Bill refuzaseră să ia un cent, dar celelalte neamuri şi familia Angelei nu manifestaseră asemenea reţineri -, rămăseseră cu peste patruzeci şi cinci de milioane. Cumpărând toate bunurile pe care şi le doreau cu adevărat, nici măcar n-ar fi reuşit să ştirbească suma respectivă, iar Rolls Royce-urile placate cu aur, jet-urile particulare, Van Gogh-urile sau diamantele nu-i prea interesau. Ar fi putut trăi în lux cu venituri de zece milioane în cea mai sigură investiţie, şi nu atât

lăcomia, cât nehotărârea îi oprise să doneze cu promptitudine diferenţa unei cauze meritorii.

Într-o lume răvăşită de dezastre politice, ecologice şi climatice, erau multe de făcut. Care proiect ar fi meritat sprijinul lor? Propusa schemă hidroelectrică himalayană, care ar fi putut evita ca Bangladeshul să fie înecat în inundaţiile fluviilor sale, umflate de efectul de seră? Cercetările privind realizarea de soiuri rezistente pentru solurile sărăcite din nordul Africii? Răscumpărarea unei mici părţi a Braziliei de la conglomeratele agricole multinaţionale, astfel ca hrana să poată fi cultivată, nu importată, şi astfel să se reducă datoria externă? Lupta împotriva mortalităţii infantile, care atinsese o rată uriaşă în rândul populaţiei băştinaşe din propria lor ţară? Treizeci şi cinci de milioane ar fi putut ajuta substanţial oricare dintre aceste întreprinderi, însă Angela şi Bill erau atât de preocupaţi de necesitatea opţiunii corecte, încât o amânaseră, lună după lună, an după an.

Între timp, eliberaţi de griji financiare, făcuseră mai multe tentative de a avea un copil. După doi ani de insucces, solicitaseră finalmente ajutorul medicilor şi aflaseră că Angela producea anticorpi pentru sperma lui Bill. N-ar fi fost o problemă lipsită de soluţie; nici unul dintre ei nu era sterp, amândoi puteau produce gârneţi pentru FIV, iar Angela putea menţine sarcina. Singura întrebare era: Cine să întreprindă procedura? Singurul răspuns posibil era: Cel mai bun specialist în reproducere pe care-i puteau angaja.

Sam Cook era cel mai bun, sau măcar cel mai cunoscut. În ultimii douăzeci de ani, le ajutase pe femeile implicate în relaţii lipsite de fertilitate să nască până la şapte copii simultan, mult timp după ce implanturile multiple de embrioni încetaseră să fie necesare în asigurarea succesului (mass-media nici nu mai licita pentru drepturi exclusive decât de la cvintupleţi în sus). De asemenea, el era renumit pentru faptul că deţinea un control al calităţii neegalat de nici unul dintre colegii săi; după o scurtă perioadă petrecută în Tokio, ca membru al proiectului Genomul Uman, era la fel de familiarizat cu biologia moleculară ca şi cu ginecologia, obstetrica şi embriologia.

Controlul calităţii complicase planurile cuplului. În vederea obţinerii autorizaţiei de căsătorie, probele lor de sânge fuseseră trimise unui patolog mediocru, care le examinase doar pentru

probleme extreme, de felul distrofiei musculare, fibrozei chistice, maladiei Huntington şi aşa mai departe. Echipat cu aparatură ultramodernă, Potenţial Uman era de o mie de ori mai minuţios. Se dovedise că Bill deţinea gene ce i-ar fi putut induce copilului sensibilitate la depresii clinice, iar Angela avea gene ce l-ar fi putut face hiperactiv.

Cook le prezentase opţiunile disponibile.

O soluţie ar fi fost să utilizeze ceea ce actualmente se numea MGT: material genetic terţ. Nu mai erau necesare nici vechile picături masculine; Potenţial Uman avea găleţi de spermă de la laureaţi ai Premiului Nobel şi, deşi nu deţinea ovule echivalente-colectarea lor era mult mai dificilă şi majoritatea deţinătoarelor de Nobel trecuseră binişor de şaizeci de ani -, existau eşantioane de sânge din care puteau fi extraşi cromozomi, convertiţi artificial din diploid în haploid, şi inseraţi într-un ovul al Angelei.

Alternativ, deşi la un cost ceva mal ridicat, puteau să-şi păstreze propriii lor gârneţi şi să utilizeze terapia genetică pentru corectarea problemelor.

Discutaseră vreme de câteva săptămâni, totuşi alegerea nu fusese dificilă. Statutul legal al copiilor produşi din MGT continua să reprezinte o problemă – şi încă una uşor diferită în fiecare stat al Australiei, nemaivorbind de diferenţele existente între ţări -, iar cei doi doreau, pe cât posibil, un copil care să fie al lor din punct de vedere biologic.

La următoarea programare, explicând aceste motive, Angela dezvăluise şi dimensiunile averii lor, astfel încât Cook să nu simtă nevoia *unor* economii inutile. Nu-şi făcuseră public câştigul, însă nu părea corect să aibă secrete faţă de bărbatul care avea să realizeze miracolul acesta pentru ei.

Cook păruse să accepte revelaţia cu uşurinţă şi-i felicitase pentru decizia înţeleaptă. Adăugase totuşi pe un ton de scuză că, ignorându-le dimensiunile resurselor financiare, îi condusese probabil în mod greşit spre o versiune limitată a posibilităţilor pe care le putea oferi.

Deoarece aleseseră terapia genetică, ce rost ar fi avut să se oprească doar la jumătatea drumului? De ce să-şi salveze copilul de boli, dar să-l blesteme cu mediocritate, când erau posibile *mult* mai

multe? Cu banii lor, şi cu facilităţile şi experţii de la Potenţial Uman, putea fi creat un copil cu adevărat *extraordinar*: inteligent, creativ, charismatic; genele relevante fuseseră mai mult sau mai puţin identificate şi un impuls oportun de fonduri de cercetare – să zicem, douăzeci-trei-zeci de milioane – ar fi asigurat eliminarea rapidă a nesiguranţelor rămase.

Angela şi Bill schimbaseră între ei priviri de îndoială. Cu treizeci de secunde mai devreme, discutaseră despre un copil normal, sănătos. Tentativa aceasta de înhăţare a banilor era atât de transparentă încât, pur şi simplu, nu le venea să creadă.

Cook continuase să vorbească, aparent indiferent la reacţia lor. Evident, o asemenea donaţie ar fi fost onorată prin botezarea clădirii laboratorului din L.K. Robinson/ Margaret Lee/ Duneside Rotary Club în Angela şi Bill Cooper/ L.K. Robinson/ Margaret Lee/ Duneside Rotary Club, iar un contract i-ar fi asigurat că filantropia le va fi menţionată în toate articolele ştiinţifice şi comunicatele mass-media ce ar fi derivat din cercetări.

Angela izbucnise într-un acces de tuse pentru a-şi înăbuşi chicotelile. Bill fixase cu privirea o pată de pe mochetă şi-şi muşcase din răsputeri interiorul obrazului. Ambii considerau posibilitatea de a se alătura persoanelor proeminente în plan social, dezgustătoare şi autointitulate filantropi, la fel de atrăgătoare ca şi ideea consumării propriilor lor excremente.

Cu toate acestea, exista şi un al treilea ghimpe.

— Lumea, spusese Cook brusc sumbru şi încruntat, este o mizerie.

Cuplul încuviinţase reflex, străduindu-se din răsputeri să nu izbucnească în râs; fiind cu totul de acord, dar întrebându-se dacă le va spune să nu se mai deranjeze deloc să aibă copii.

— Toate ecosistemele de pe planetă care n-au fost nimicite de buldozere mor din cauza poluării. Clima se modifică mai rapid decât ne putem noi schimba infrastructura. Speciile dispar. Oamenii mor de inaniţie. În ultimii zece ani, războaiele au cauzat mai multe victime decât în tot *secolul* trecut.

Ei aprobaseră din nou, mai sobri acum, totuşi în continuare derutaţi de schimbarea neaşteptată a subiectului.

— Oamenii de ştiinţă fac ce pot, dar *nu-i suficient*. Acelaşi lucru se poate spune despre politicieni, ceea ce-i trist, însă prea puţin surprinzător – ei se află la numai o generaţie după idioţii care ne-âu băgat în porcăria asta. De la ce copil se poate aştepta să evite, să repare, să *transcendă* complet greşelile părinţilor săi?

Făcuse o pauză, apoi, pe neaşteptate, le oferise un surâs orbitor, aproape exaltat.

— De la ce copil? De la unul foarte special. *Copilul vostru*!

***

La sfârşitul secolului XX, oponenţii eugeniei moleculare se bazaseră aproape exclusiv pe sublinierea similitudinilor dintre tendinţele moderne şi obscenităţile trecutului: pseudoştiinţe din secolul XIX, ca f renologia şi fiziognomia, inventate pentru a susţine prejudecăţile legate de diferenţele rasiale şi de clasă; ideologia nazistă despre inferioritatea rasială, care dusese direct la Holocaust; şi determinismul biologic radical, o mişcare în general limitată la paginile publicaţiilor academice, totuşi infamă pentru tentativele ei de a conferi respectabilitate ştiinţifică rasismului.

De-a lungul anilor, însă, pângărirea rasistă bătuse în retragere. Ingineria genetică produsese o sumedenie de noi medicamente şi vaccinuri extrem de benefice, plus terapii, şi uneori tratamente, pentru zeci de boli genetice anterior debilitante şi adesea fatale. Era absurd de susţinut că specialiştii în biologia moleculară (ca şi cum ar fi gândit toţi la fel) doreau să creeze o lume de superoameni arieni (de parcă acela, şi numai acela, ar fi fost unicul abuz posibil). Cei care apelaseră, mieroşi şi nesinceri, la temerile trecutului rămăseseră fără muniţie.

Până în epoca în care Angela şi Bill examinau propunerea lui Cook, retorica prevalentă era aproape inversa celei din urmă cu un deceniu. Eugenia modernă era proslăvită de practicanţii ei ca o forţă *opusă* miturilor rasiale. Caracteristicile individuale erau cele importante; ele trebuiau apreciate „obiectiv” pe baza meritelor lor, şi conjuncţiile istorice de caracteristici care, cândva, fuseseră denumite „trăsături rasiale” nu prezentau mai mult interes pentru eugenistul modern decât o constituiau graniţele naţionale pentru un geolog. Cine

s-ar fi putut opune reducerii numărului maladiilor genetice debilitante? Cine s-ar fi putut opune reducerii predispoziţiei următoarei generaţii la arterioscleroză, cancer mamar şi accidente cerebrale, şi creşterii capacităţii de tolerare a radiaţiilor ultraviolete, poluării şi stresului? Nemaiamintind de praful radioactiv...

Cât despre „realizarea" unui copil atât de sclipitor încât să taie o brazdă prin problemele politice, sociale şi ecologice ale lumii... poate că astfel de aşteptări n-ar fi fost împlinite, dar ce putea fi rău în a *încerca*?

Angela şi Bill rămăseseră totuşi circumspecţi, ba chiar se simţiseră vag vinovaţi numai gândindu-se că ar accepta propunerea lui Cook, fără să ştie exact motivul. Într-adevăr, eugenia exista numai pentru cei bogaţi, dar de secole întregi acelaşi lucru fusese valabil şi în ceea ce priveşte ultimele noutăţi din domeniul îngrijirii sănătăţii. Ei n-ar fi renunţat la cele mai recente proceduri chirurgicale sau medicamente doar pentru că majoritatea populaţiei globului nu şi le putea permite. Patronajul lor, reflectaseră ei, ar fi putut ajuta lungul şi lentul proces care ducea ia terapia genetică extensivă pentru copiii *tuturor*. Mă rog... cel puţin al tuturor din pătura superioară a claselor mijlocii din ţările cele mai bogate.

Reveniseră la Potenţial Uman. Cook le prezentase programul pentru VIP-uri, le arătase delfinii săi vorbitori şi eşantionul din cortex, totuşi nu-i convinsese. De aceea, le înmânase un chestionar cuprinzând amănunte despre copilul dorit; în felul acela, sugerase el, problema putea să devină ceva mal concretă.

***

Cook aruncă o privire peste formular şi se încruntă.

— N-aţi răspuns la toate întrebările.

— N-n-am v-v-vrut..., începu Bill.

Angela îi făcu semn să tacă.

— Dorim să lăsăm unele aspecte pe seama aleatoriului. Este vreo problemă?

— Nici una tehnică, ridică din umeri Cook. Atâta doar că-mi pare rău. Unele dintre caracteristicile necompletate ar fi putut avea o influenţă esenţială asupra cursului vieţii lui Eugene.

— Exact de aceea le-am lăsat necompletate. Nu dorim să dictăm fiecare detaliu infim, nu dorim să-l lăsăm fără spaţiu de...

— Angela, Angela! clătină din cap Cook. Priveşti greşit lucrurile. Refuzând să iei o decizie, nu-i oferi lui Eugene libertatea, ci i-o iei! Refuzul responsabilităţii nu-i va oferi puterea de a alege pentru sine oricare dintre aceste lucruri; asta înseamnă că va căpăta trăsături mai puţin perfecte. Putem relua unele întrebări la care n-aţi răspuns?

— Sigur că da.

— P-p-poate că ş-ş-şansa este p-p-parte din l-I-libertate, spuse Bill, dar Cook îl ignoră.

— *Înălţimea*. Realmente nu vă pasă de ea? Amândoi sunteţi binişor sub medie, ca atare amândoi trebuie să fiţi conştienţi de dezavantaje. Nu doriţi ceva mai bun pentru Eugene? *Constituţia*. Să fim sinceri – tu eşti obeză, iar Bill este mai degrabă sfrijit, l-am putea acorda lui Eugene un atu iniţial pentru un corp optim din punct de vedere social. Desigur, foarte multe vor depinde de modul lui de viaţă, însă îi putem influenţa deprinderile alimentare şi fizice mai mult decât vă puteţi închipui. Poate fi făcut să-i placă anumite alimente şi să deteste altele, şi putem aranja o susceptibilitate maximă la opiaceele endogene produse în decursul exerciţiilor fizice. *Lungimea penisului*...

Angela se strâmbă.

— *Asta* chiar că-i cea mai...

— Crezi? Un studiu recent efectuat asupra a două mii de absolvenţi ai „Harvard Business School" a constatat că lungimea penisului şi IQ-ul constituie prognosticatori *la fel de buni* ai venitului anual. *Structura osoasă facială.* În cele mai recente cercetări de dinamică a grupurilor, s-a dovedit că atât fruntea, *cât şl* pomeţii joacă roluri decisive în fermitatea cu care indivizii îşi asumă poziţii dominante. O să vă dau o copie a rezultatelor. *Preferinţe sexuale*...

— În mod clar, poate şi singur...

— Să decidă? Mă tem că asta-i doar o speranţă. Dovezile sunt destul de lipsite de ambiguitate – sunt determinate în embrion de interacţiunea câtorva gene. Vreau să ştiţi că eu unul n-am absolut nimic împotriva homosexualilor, totuşi condiţia lor nu mi se pare cu adevărat o binecuvântare. Sigur că da, întotdeauna vor exista indivizi care vă vor enumera liste întregi de genii homosexuale, însă selecţia

este părtinitoare – e firesc să se popularizeze numai succesele. *Talente muzicale*. Deocamdată, putem influenţa doar aproximativ acest aspect, dar nu trebuie subestimate avantajele sociale...

***

Angela şi Bill stăteau în salon; deşi televizorul funcţiona, ei nu erau prea atenţi la ecran. Se derula o interminabilă reclamă pentru Departamentul Apărării – muzică energică şi avioane cu reacţie în formaţiuni incredibil de simetrice. Ultimele legi în domeniul privatizării stipulau că fiecare cetăţean care plătea impozit statului putea specifica procentajele exacte în care taxele sale urmau să fie împărţite între departamente. La rândul lor, departamentele aveau dreptul să cheltuiască oricât doreau din venituri pentru a difuza reclame care să aducă şi mai multe fonduri. Apărarea se descurca bine, dar Asigurările Sociale reduseseră personalul.

Ultima discuţie cu Cook nu le risipise neliniştea, totuşi, în absenţa unor motive solide care să le sprijine sentimentele, se simţiseră obligaţi să le ignore. *Cook* avea motive solide pentru orice, totul fiind bazat pe cele mai recente cercetări; cum s-ar fi putut să se ducă la el şi să-i spună că renunţă la tot, fără a avea cel puţin o duzină de argumente impecabile, fiecare susţinut de o referire la un raport recent din *Nature*?

Nu puteau nici măcar identifica sursa tulburării ca fiind propria lor satisfacţie. Poate că, pur şi simplu, se temeau de faima pe care Eugene era destinat să le-o aducă. Poate că erau deja geloşi pe realizările deocamdată neştiute, dar inevitabil spectaculoase, ale fiului lor. Bill avea vaga suspiciune că întreaga strădanie *smucea cumva* covorul de sub o parte importantă a ceea ce însemna să fii om, însă nu ştia cum să exprime asta în cuvinte, nici chiar în faţa Angelei. Cum ar fi putut mărturisi că el personal *nu dorea* să cunoască măsura în care genele determinau soarta unui individ? Cum ar fi putut el declara că prefera mai degrabă să rămână la miturile confortabile – nu, să abandonăm eufemismele, că prefera mai degrabă *minciunile* directe -, decât să fie băgat cu nasul în adevărul trist că o fiinţă umană ar putea fi preparată la comandă, ca un hamburger?

Cook îi asigurase că nu trebuiau să-şi facă griji în privinţa educării tânărului geniu. Îi putea aranja o înscriere peste rând la cea mai bună universitate californiană pentru prunci, unde, printre fenomene Nobel x Nobil MGT, Eugene ar fi putut să facă gimnastică de stimulare a creierului pe fond sonor de Kant şi pe muzică de Beethoven şi să înveţe Marea Teorie Unificată a Câmpului în mod subliminal, pe durata somnului de după-amiază. Finalmente, evident, şi-ar fi depăşit atât egalii inferiori genetic, cât şi instructorii doar sclipitori, însă până atunci ar fi trebuit să fie capabil să-şi dirijeze propria educaţie.

Bill îşi petrecu un braţ în jurul Angelei şi se întrebă dacă Eugene avea *cu adevărat* să facă pentru omenire mai multe decât ar fi putut realiza în mod direct milioanele lor în Bangladesh, Etiopia sau Alice Springs. Puteau însă accepta să-şi petreacă restul vieţilor întrebân-du-se ce miracole ar fi fost în stare să realizeze Eugene pentru planeta lor oloagă? Aşa ceva ar fi fost de nesuportat. Plătiseră taxa pentru speranţă.

Angela începu să desfacă nasturii lui Bill. El făcu acelaşi lucru cu nasturii ei. În seara aceea – aşa cum o ştiau amândoi, fără să schimbe un cuvânt -, era momentul cel mai fertil al ciclului femeii; în ciuda anticorpilor, nu abandonaseră obiceiurile dobândite în anii când speraseră să procreeze în mod natural.

Muzica săltăreaţă ce se revărsa dinspre televizor încetă brusc. Scenele de echipamente militare se destramara în zgomot alb. Un băiat cu ochi trişti, în vârstă de vreo opt ani, apăru pe ecran şi rosti încet:

— Mamă. Tată. Vă datorez o explicaţie.

Înapoia băiatului nu se zărea decât un cer azuriu, pustiu. Angela şi Bill se holbară tăcuţi la ecran, aşteptând zadarnic un glas din off, sau un titlu care să pună imaginea în context. Apoi, ochii băiatului îi întâlniră pe ai Angelei şi femeia ştiu că el o putea vedea şi ştiu cine trebuia să fie. Strânse braţul lui Bill şi şopti, ameţită de şoc, totuşi euforic:

— Este Eugene. Băiatul încuviinţă din cap.

Pentru o clipă, Bill fu copleşit de panică şi derută, apoi mândria paternală învinse şi izbuti să articuleze:

— Ai inventat c-c-călătoria t-t-temporală! Eugene scutură din cap.

— Nu. Presupuneţi că introduceţi profilul genetic al unui embrion într-un calculator, care după aceea construieşte o simulare a aspectului organismului matur. Nu este implicată călătoria temporală, totuşi sunt dezvăluite aspecte ale unui posibil viitor. În exemplul respectiv, toate echipamentele ce efectuează extrapolarea există în prezent, dar acelaşi lucru *se poate* întâmpla dacă echipamentul corespunzător – unul mult mai sofisticat – există în *potenţialul viitor*. *Ca* ipoteză matematică, poate fi util să considerăm că potenţialul viitor are o realitate tangibilă şi-şi influenţează trecutul, tot aşa cum în optica geometrică este adesea convenabil să considerăm că reflecţiile sunt obiecte reale ce există înapoia oglinzilor care le-au creat – totuşi, rămâne doar o ipoteză.

— Aşadar, spuse Angela, pentru că *s-ar putea* să inventezi un asemenea aparat, putem să te vedem şi să vorbim cu tine, *ca şi cum* tu ne-ai vorbi din viitor?

— Da.

Cei doi soţi se priviră. Acesta era finalul dubiilor lor! Acum urmau să afle *cu exactitate ce* avea să facă Eugene pentru lume!

— *Dacă* ne-ai fi vorbit din viitor, întrebă Angela cu precauţie, ce ne-ai fi spus? Că ai inversat efectul de seră?

Eugene clătină trist din cap.

— Că ai abolit războaiele? *Nu*.

— Că ai eradicat foametea? *Nu*.

— Că ai găsit un tratament pentru cancer? *Nu*.

— Atunci, ce?

— V-aş fi zis că am găsit o cale spre Nirvana.

— Ce vrei să spui? Nemurire? Extaz infinit? Raiul pe Pământ?

— Nu. *Nirvana*. Absenţa tuturor dorinţelor. Bill era îngrozit.

— N-n-nu t-t-te r-r-referi l-l-la g-g-genocid? N-n-n-o s-s-să elimini...

— Nu, tată. Ar fi simplu, dar n-aş face niciodată aşa ceva. Fiecare trebuie să-şi găsească propria sa cale. Oricum, moartea este o soluţie incompletă, ea nu poate anula ceea ce a existat deja. Nirvana înseamnă *a nu fi fost niciodată*.

— Nu înţeleg, spuse Angela.

— Potenţiala mea existenţă influenţează nu numai acest televizor. Când vă veţi accesa contul din bancă, veţi constata că banii pe care i-aţi fi putut folosi pentru a mă crea au fost cheltuiţi. Nu fiţi tulburaţi, au fost transferaţi unor organizaţii de caritate pe care le acceptaţi amândoi. Datele din calculatoare sunt *exact* aşa cum ar fi fost în cazul autorizării de către voi a donaţiilor, aşa că nu încercaţi să le infirmaţi autenticitatea.

Angela era agitată.

— Dar... de ce ţi-ai fi irosit talentele ca să te autodistrugi, când ai fi putut duce o viaţă fericită, productivă, realizând lucruri de seamă pentru toată rasa omenească?

— *De ce*? se încruntă Eugene. Nu-mi cereţi *mie* să-mi justific acţiunile, voi m-aţi fi făcut ceea ce aş fi fost. Dacă vreţi să cunoaşteţi opinia mea subiectivă, iat-o: personal, nu pot întrevedea nici un punct al existenţei în care să pot reuşi ceva fără ea. N-aş numi-o totuşi „explicaţie", ci mai degrabă o raţionalizare a proceselor descrise optim la nivel neural. – Ridică din umeri, cu un gest de scuză. -în realitate, întrebarea nu are nici un înţeles. *De ce* orice? Legile fizicii şi condiţiile restrictive ale spaţiu-timpului. Ce pot spune mai mult?

Dispăru de pe ecran. În locul lui, se iviră scene dintr-un serial.

Accesară calculatorul băncii. Episodul nu fusese o halucinaţie colectivă; conturile le fuseseră lichidate.

Îşi vândură casa, care era mult prea mare pentru două persoane, dar avură nevoie de aproape toţi banii încasaţi ca să-şi cumpere ceva mai mic. Angela se angaja ca ghid turistic. Bill găsi de lucru pe un camion al salubrităţii.

Cercetările lui Cook continuară fără ei, desigur. El reuşi să creeze patru cimpanzei capabili să cânte – şi să înţeleagă – muzică tip country & western, pentru care primi atât Premiul Nobel, cât şi un premiu Grammy. Intră în Cartea Recordurilor Guinness, pentru implantarea şi asistarea la naştere a primilor cvintupleţi din a treia generaţie FIV. Totuşi proiectul său pentru un supercopil şi cele ale altor practicanţi ai terapiei eugenice din lume păreau blestemate; sponsorii se retrăgeau fără un motiv aparent, echipamentele nu funcţionau corespunzător, laboratoarele luau foc.

Cook a murit fără să înţeleagă vreodată cât de complet fusese succesul său.

MÂNGÂIEREA

Două mirosuri m-au izbit când am dărâmat uşa cu piciorul: moarte şi animal.

Un bărbat care trecea în fiecare zi pe lângă casă ne telefonase, evitând să-şi dea numele. Îngrijorat de vederea unei ferestre sparte, bătuse fără rezultat la uşa din faţă. Mergând spre uşa din spate, zărise, printre perdele, sânge pe peretele bucătăriei.

Locul fusese jefuit; la parter mai rămăseseră doar dârele de pe covor, cauzate de târârea mobilelor grele. Femeia zăcea în bucătărie; era trecută de cincizeci de ani, cu beregata retezată, moartă de cel puţin o săptămână.

Casca mea înregistra sunet şi imagine, dar nu şi izul de animal. Conform procedurii corecte ar fi trebuit să fac un comentariu verbal, totuşi n-am scos un cuvânt. De ce? Spuneţi-i nevoie remanentă de independenţă. În curând, ne vor înregistra undele cerebrale, bătăile inimii, cine-mai-ştie-ce, şi totul cu caracter de mărturie oficială. „Detectiv Segel, dovezile arată că atunci când inculpatul a deschis focul, ai avut o erecţie a penisului. Consideri asta o reacţie corespunzătoare?"

La etaj, totul era cu susul în jos. Haine răvăşite în dormitor. Cărţi, CD-uri, hârtii, sertare răsturnate – totul împrăştiat pe podeaua biroului. Texte medicale. Într-un colţ, teancuri de CD-uri se distingeau prin uniformitatea coperţilor: *The New England Journal of Medicine*, *Nature*, *Biochemistry* şi *Laboratory Embryology*. Pe perete atârna o diplomă înrămată, atribuind lui Freda Anne Macklenburg titlul de Doctor în Filosofie în anul 2023. Pe tăblia mesei existau spaţii neprăfuite de forma unui monitor şi a unei tastaturi. Am văzut o priză cu lumină de veghe; întrerupătorul era deschis, dar lumina nu ardea. Nici lumina din odaie; la fel în tot apartamentul.

Revenind la parter, am descoperit o uşă sub scări, prin care se ajungea probabil la subsol. Încuiată. Am şovăit. Intrând în casă, n-avusesem altă soluţie decât să forţez uşa; aici însă mă găseam pe un teren legal mai şubred. Nu căutasem peste tot după chei şi n-aveam nici un motiv clar să consider coborârea în subsol absolut vitală.

Pe de altă parte, ce mai conta încă o uşă spartă? Alţi poliţişti fuseseră daţi în judecată deoarece nu-şi şte rseseră picioarele pe preşul de la intrare. Dacă un cetăţean vrea să te beleasc㠄 găseşte el un motiv, chiar dacă mergi în genunchi, ai un teanc de mandate şi-i salvezi familia de la tortură şi moarte.

N-aveam spaţiu să lovesc cu piciorul, aşa că am izbit cu pumnul în broască. Mirosul m-a sufocat, deşi copleşitoare era concentraţia; izul în sine ar fi fost suportabil. La etaj, văzând cărţile de medicină, mă gândisem la cobai, şoareci şi şobolani, totuşi acesta nu părea mirosul unor rozătoare ţinute în cuşti.

Am activat proiectorul căştii şi am coborât repede treptele înguste de beton. Pe deasupra capului trecea o conductă pătrată, groasă. Pentru aer condiţionat? Ar fi avut sens; în mod *normal*, casa nu putea mirosi în halul acela, însă dacă fusese întrerupt curentul, climatizarea nu mai funcţionase...

Raza proiectorului a dezvăluit un stelaj de rafturi, ticsite cu bibelouri şi ghivece. Un televizor. Pe perete, tablouri cu peisaje. Pe podeaua de beton, un maldăr de paie. Ghemuit pe paie, trupul puternic al unui leopard, cu plămânii suflând din greu, dar altfel nemişcat.

Când raza a căzut pe o şuviţă de păr roşcat, m-am gândit că animalul rodea un cap omenesc. Am continuat să mă apropii, aşteptând, sperând că, deranjând fiara care mânca, o puteam provoca să mă atace. Aveam o armă ce ar fi putut-o spulbera într-o ceaţă fină de sânge şi cartilagii, o rezolvare ce m-ar fi implicat mai puţin obositor şi birocratic decât dacă ar fi rămas vie. Am îndreptat iarăşi proiectorul către botul animalului şi mi-am dat seama că greşisem; nu rodea nimic, capul îi era ascuns, băgat undeva, iar corpul omenesc era pur şi simplu...

Greşisem din nou. Pur şi simplu, capul de om creştea pe trupul leopardului. Gâtul uman era treptat acoperit de blană şi se pierdea între umeri.

M-am ghemuit lângă el, întrebându-mă în primul rând, ce mi-ar fi putut face ghearele acelea dacă aş fi fost neatent. Capul era de femeie, încruntată. Aparent adormită. Am pus palma sub nările ei şi am simţit aerul expirat o dată cu mişcările pieptului masiv. Asta, mai mult decât tranziţia netedă a pielii, m-a convins de realitatea contopirii.

Am explorat restul camerei. Într-un colţ se afla o groapă ce s-a dovedit a fi un closet turcesc. Am apăsat cu talpa o pedală din apropiere şi apa a curs dintr-un rezervor mascat. Ceva mai încolo un frigider stătea în mijlocul unei bălţoace de apă. L-am deschis şi am văzut un stativ cu treizeci şi cinci de fiole de plastic. Pe fiecare se zăreau litere roşii, alcătuind cuvântul ALTERAT. Vopsea termosensibilă.

am revenit la femeia-leopard. Adormită? Prefăcându-se că doarme? Bolnavă? în comă? Am bătut-o pe obraz, şi nu uşor. Pielea părea fierbinte, însă nu ştiam ce temperatură ar fi trebuit să aibă. Am scuturat-o de un umăr, cu ceva mai mult respect, de parcă atingerea părţii leopard putea fi, cumva, mai periculoasă. Nici un efect.

M-am ridicat, mi-am înăbuşit un suspin de iritare (zăvor psihic pe toate micile sunete personale; am fost chestionat ore întregi pentru fleacuri de genul unui mic chiot de triumf) şi-am chemat o ambulanţă.

***

Ar fi trebuit să ştiu mai bine decât să sper că *asta* va însemna sfârşitul problemelor mele. A trebuit pur şi simplu să blochez scara cu trupul pentru a-i opri pe cei din ambulanţă să se retragă. Unul dintre ei a vomitat. După aceea, au refuzat s-o aşeze pe targa, până nu le-am promis c-o voi însoţi la spital. Avea lungimea de vreo doi metri, exceptând coada, dar trebuie să fi cântărit cam o sută cincizeci de kilograme, şi toţi trei de-abia am suit-o pe trepte.

Înainte de a ieşi din casă, am acoperit-o cu un cearşaf şi m-am străduit să-l aranjez în aşa fel încât să nu dezvăluie forma de dedesubt. Afară se strânsese un pâlc de oameni, obişnuita adunătură de gură-cască. Medicul legist tocmai sosise, însă deja îi explicasem totul prin radio.

La secţia Accidente din St. Dominic, medic după medic au aruncat câte o privire sub cearşaf, ştergând-o apoi, unii mormăind nişte încercări de scuză, dar cei mai mulţi fără să se deranjeze. Eram gata să-mi pierd calmul când al cincilea pe care l-am încolţit, o tânără, a pălit, totuşi a rămas locului. După ce a împuns, a ciocănit şi a vârât lanterna

în ochii deschişi cu sila ai femeii-leopard, dr. Muriel Beatty (conform ecusonului din piept) a anunţat:

— E-n comă.

Apoi a început să mă stoarcă de amănunte. Când am terminat de povestit, am strecurat câteva întrebări personale.

— Cum s-ar putea face aşa ceva? Combinări de gene? Transplanturi?

— Mă îndoiesc în ambele privinţe. Cel mai probabil, este o himeră. M-am încruntat.

— Ăsta-i un personaj mitic.

— Da, însă şi un termen din bioinginerie. Poţi combina fizic celule din două embrioane timpurii, distincte genetic, obţinând un blastocist care se va dezvolta într-un singur organism. Dacă ambele aparţin aceleiaşi specii, posibilitatea succesului e mare. Pentru specii diferite, este mai greu. Himere grosolane de tip oaie/capră s-au obţinut încă de prin 1960, dar de vreo zece ani, n-am mai citit nimic nou. Aş fi zis că nu mai reprezintă o problemă urmărită cu seriozitate. Ca să nu vorbesc de implicarea omului. Si-a privit pacienta, fascinată dar şi tulburată: Nu-mi dau seama cum au asigurat distincţia atât de precisă între corp şi cap. Numai *asta* trebuie să fi însemnat un efort de o mie de ori mai mare decât cel de unire a doi pumni de celule. Bănuiesc că a fost o combinaţie între chirurgia de transplant fetus şi himerizare. Bineînţeles, cu o mulţime de manipulări genetice, pentru anularea diferenţelor biochimice. Râse sec. Se pare că ambele tale sugestii, pe care le-am respins mai devreme, erau parţial corecte. Ah, *desigur*!

— Ce anume?

— Nu-i de mirare că-i în comă! Ai pomenit de unfrigiderplincufiole-probabil că are nevoie de o medicaţie permanentă pentru vreo cinci hormoni care sunt insuficient de activi interspecii. Pot aranja să meargă cineva până în casa aceea şi să caute prin hârtiile moartei? Trebuie să ştim exact ce conţineau fiolele. Chiar dacă au fost produse de ea, am putea reuşi să găsim compoziţia, deşi este mai probabil să fi avut contract cu o companie biotehnologică, pentru o aprovizionare regulată. Dacă am putea găsi, să zicem, o factură cu numărul de referinţă al unui produs, ăsta ar fi modul cel mai rapid şi mai sigur de a afla ce-i trebuie s-o menţinem în viaţă.

Am încuviinţat şi m-am întors în casă cu un tehnician de laborator, însă n-a găsit nimic în birou sau subsol. După ce am discutat prin telefon cu Muriel Beatty, am început să telefonez companiilor biotehnologice locale, pomenind numele şi adresa răposatei. Câţiva auziseră de dr. Macklenburg, dar nu în calitate de clientă. Al cincisprezecelea apel a înregistrat succes: la adresa lui Macklenburg fuseseră expediate livrările companiei „Cercetări Veterinare Aplicate". Combinând ameninţările cu vorba dulce (menţionând, de pildă, numărul de comenzi pe care le puteam trece pe factura lor), am izbutit să obţin promisiunea că un lot din „Cercetări Veterinare Aplicate" avea să fie produs şi trimis la St. Dominic.

Într-adevăr, spărgătorii opresc uneori curentul electric, sperând să decupleze foarte rarele dispozitive de securitate ce nu au surse în caz de avarie, însă aici nu se petrecuse o spargere; cioburile de geam căzuseră, şi nu mai fuseseră mişcate din loc, pe mochetă, unde o canapea lăsase urme dare; tâmpiţii uitaseră să spargă fereastra înainte de a lua mobilele. De obicei, oamenii aruncă chitanţele, dar Macklenburg păstrase notele de plată pentru videofon, apă, gaze şi electricitate din ultimii cinci ani. Se părea că cineva ştiuse de himeră şi-i dorise moartea, fără a se da de gol, totuşi, fără a fi îndeajuns de profesionist ca să reuşească ceva mai subtil, ori sigur.

Am aranjat ca himera să fie păzită. Oricum, părea o idee bună să-i ţin pe reporteri la distanţă, atunci când aveau să afle despre ea.

Întors în biroul meu, am întreprins o căutare a lucrărilor medicale realizate de Macklenburg şi i-am găsit numele numai de vreo şase ori. Toate lucrările erau vechi de peste douăzeci de ani. Toate aveau ca subiect embriologia, deşi (în măsura în care puteam înţelege rezumatele ticsite de jargon, gen „zona pellucida"şi „corpusculi polari11) nici una nu pomenea de himere.

Toate lucrările proveneau din acelaşi loc: Laboratorul pentru Dezvoltarea Timpurie a Omului, spitalul St. Andrew. După câteva şuturi standard din partea secretarelor şi asistentelor, am izbutit să fiu pus în legătură cu unul dintre autorii preferaţi cândva de Macklenburg, un anume dr, Henry Feingold, care arăta destul de bătrân şi de fragil. Vestea morţii lui Macklenburg i-a produs un suspin nostalgic, dar nu un şoc vizibil sau amărăciune.

— Freda ne-a părăsit prin '32 sau '33. De atunci n-am prea văzut-o, doar ocazional la simpozioane.

— De la St. Andrew unde a plecat?

— Undeva prin industrie. Era destul de misterioasă. Nu sunt sigur dacă avea vreo slujbă regulată.

— De ce a plecat? A înălţat din umeri.

— Nu-i conveneau condiţiile de aici. Salariu mic, resurse limitate, restricţii birocratice, comitete etice... Unii se învaţă cu toate astea, alţii nu.

— Ştiţi ceva despre munca ei după ce-a plecat, despre direcţiile cercetării?

— Nu cred că *făcea* prea multă cercetare. Nici n-a mai publicat nimic, aşa încât habar n-am cu ce se ocupa.

Puţin mai târziu (cu o viteză neobişnuită), detaliile au sosit prin accesul la taxele ei fiscale. Din '35 fusese liber profesionistă în calitate de „consultant biotehnologic"; indiferent ce ar fi însemnat asta, în ultimii cincisprezece ani îi asigurase un venit cu şapte cifre. Existau cel puţin o sută de nume diferite de companii listate ca beneficiare ale serviciilor ei. Am apelat-o pe prima şi m-am pomenit vorbind cu un automat de mesaje. Trecuse de ora şapte. Am sunat la St. Dominic şi am aflat că himera nu-şi recăpătase cunoştinţa, dar situaţia nu i se înrăutăţise; amestecul hormonal sosise şi Muriel Beatty găsise la universitate un veterinar cu destulă experienţă. Mi-am înghiţit dezamorsantele şi am plecat acasă.

***

Semnul cel mai sigur că nu-s complet la pământ este frustrarea pe care o simt când deschid propria mea uşă. E prea banal, prea simplu: să introduc trei chei şi să ating scanerul cu degetul mare. Nimic dinăuntru nu va fi periculos sau ameninţător. Dezamorsantele ar trebui să acţioneze în cinci minute. În unele seri mi se par cinci ore.

Marion se uita la televizor şi mi-a strigat:

— Bună, Don.

M-am oprit în pragul sufrageriei.

— Bună. Cum a fost la slujbă?

Lucrează la un centru de îngrijire a copiilor, o meserie care mi se pare dintre cele mai stresante. A înălţat din umeri.

— Ca de obicei. La tine?

Ceva de pe ecran mi-a atras atenţia. Am înjurat un minut, în special pe un anumit ofiţer de presă care ştiam că-i responsabil, deşi n-aş fi putut-o dovedi.

— Cum a fost la mine? Uită-te si tu!

La televizor se vedea o parte din înregistrarea căştii mele: subsolul, descoperirea himerei.

— Ah, a făcut Marion. Tocmai voiam să te întreb dacă-l cunoşti pe poliţist.

— Şi ştii ce-o să fac mâine? O să-ncerc să mă descurc prin câteva mii de apeluri telefonice de la persoane care au văzut reportajul şi cred că mă pot ajuta cu ceva.

— Sărmana fată... N-o să păţească nimic?

— Aşa cred.

Au reprodus speculaţiile lui Muriel Beatty, din nou din punctul meu de vedere, apoi au trecut la nişte experţi ad-hoc care au dezbătut problemele cheie ale himerismului, în vreme ce reporterul se străduia din răsputeri să aducă în discuţie fel de fel de referiri, de la mitologia greacă până la *Insula doctorului Moreau*.

— Mor de foame, am spus. Hai să mâncăm.

***

M-am trezit pe la unu şi jumătate, tremurând şi gemând. Marion se sculase deja şi încerca să mă calmeze. În ultima vreme sufeream din plin din cauza unor asemenea reacţii întârziate. Cu câteva luni în urmă, la două zile după un caz de agresiune extrem de violent, fusesem deprimat şi incoerent timp de câteva ore.

În timpul serviciului suntem „amorsaţi". O combinaţie de produse chimice ne amplifică diverse răspunsuri fiziologice şi emoţionale, suprimând altele. Ne ascute reflexele, ne menţine calmi şi raţionali. Se afirmă că ne îmbunătăţeşte judecata. (Mass-mediei îi place să afirme că ne face mai agresivi, dar astea-s prostii; de ce-ar dori poliţia să aibă

poliţişti brutali? Deciziile rapide şi acţiunile rapide sunt *opusul* brutalităţii tâmpe.)

În afara serviciului suntem „dezamorsaţi”. Asta ar trebui să ne confere starea în care ne-am găsi dacă n-am fi consumat niciodată amorsantele. (Un accept ambiguu, trebuie să recunosc. De parcă nu le-am fi luat niciodată *şi* n-am fi stat toată ziua în serviciu. Sau, de parcă am vedea şi reacţiona absolut la fel în absenţa amorsantelor).

Uneori, alternanţa asta funcţionează perfect. Alteori o ia razna.

Voiam să-i descriu lui Marion ce simţisem în faţa himerei. Voiam să-i vorbesc despre teama şi repulsia mea, despre milă şi furie. Nu puteam însă decât să emit sunete nefericite. Nici un cuvânt. Ea n-a spus nimic, doar m-a strâns, degetele ei prelungi răcorindu-mi pielea arzătoare a obrajilor şi a pieptului.

Când, în cele din urmă, m-am cufundat în ceva similar unei linişti, am izbutit să vorbesc. Am şoptit:

— De ce stai cu mine? De ce te chinuieşti? S-a răsucit cu spatele la mine şi a spus:

— Sunt obosită. Culcă-te.

***

M-am înrolat la doisprezece ani. Am urmat educaţia normală, dar atunci trebuie să începi seria de injecţii cu factor de creştere şi antrenamentul în week-end-uri şi vacanţe, dacă vrei să intri în forţa activă. (Nu era o obligaţie ireversibilă; mai târziu, aş fi putut alege altă carieră, plătind ceea ce se investise în mine – cam vreo sută de dolari pe săptămână, timp de treizeci de ani. Sau puteam fi respins la testele psihologice şi n-aş mai fi datorat măcar un cent. Totuşi testările efectuate chiar înainte de-a începe cu adevărat îi elimină pe cei care ar putea proceda astfel). Este normal; decât să limitezi recrutarea la bărbaţi şi femei care corespund anumitor criterii fizice, candidaţii sunt aleşi în funcţie de inteligenţă şi predispoziţii, şi abia apoi sunt obţinute în mod artificial caracteristicile secundare, dar utile, de dimensiuni, forţă şi agilitate.

Aşa încât noi suntem produse anormale, construite şi condiţionate pentru a face faţă cerinţelor meseriei. Mult mai puţin

decât membrul mediu al unei bande de cartier, care nu-şi face griji că utilizarea unor factori de creştere ilegali îi coboară durata vieţii până la treizeci de ani. Care, neînarmat, dar dopat cu un amestec de Asasin şi Deformator Temporal (nepăsător la durere şi la majoritatea traumelor fizice şi cu o reducere de douăzeci de ori a timpilor de reacţie), poate ucide în cinci minute o sută de oameni aflaţi într-o mulţime, dispărând apoi într-o ascunzătoare sigură înainte să înceapă cele două săptămâni neplăcute de efecte secundare. (Un anumit politician, un individ foarte popular, susţine ca operativii infiltraţi în bande să vândă astfel de produse amestecate cu impurităţi fatale, însă deocamdată nu s-a reuşit legalizarea acţiunii.)

Da, suntem produse anormale, dar singura noastră problemă este faptul că am rămas mult prea umani.

***

Când mai mult de o sută de mii de persoane telefonează în legătură cu o anchetă, există o singură modalitate de a rezolva apelurile lor. Se numeşte AIA: Analiza informaţiilor Automat.

Un proces de filtrare preliminară îi identifică pe ţicniţi şi pe cei în mod evident puşi pe şotii. Este *întotdeauna* posibil ca un individ care în nouăzeci la sută din convorbire bolboroseşte despre OZN-uri, sau despre comploturi, sau despre cum i-ar place să ne taie organele genitale cu o lamă de ras, să menţioneze întâmplător ceva relevant şi adevărat, totuşi pare rezonabil ca declaraţiei lui să se acorde mai puţină importanţă decât uneia care se referă la subiect. Analizele sofisticate ale gesturilor (treizeci la sută dintre cei care sună nu întrerup imaginea) şi structurilor de vorbire ar trebui să-i poată distinge pe cei care, deşi superficial şi coerenţi, suferă în realitate de psihoze sau fixaţii. În cele din urmă, fiecare apel primeşte un „factor de încredere" cu valoare între zero şi unu, existând bineînţeles îndoieli şi în privinţa celor care nu dovedesc „semne vădite de înşelătorie sau boli mintale". Uneori sunt impresionat de complexitatea soft-ului care face aceste aprecieri. Alteori îl blestem ca fiind maldăr de voodoo-uri inutile.

Afirmaţiile relevante (în sensul larg al definiţiei) ale fiecărui apel sunt extrase şi se creează un tabel de frecvenţe conţinând numărul de apeluri ce susţin fiecare afirmaţie, şi factorul lor mediu de încredere. Din nefericire, nu există o regulă de-a determina care dintre afirmaţii au cea mai mare şansă de a fi *adevărate*. O mie de indivizi pot repeta, cu bună credinţă, un zvon larg răspândit, însă lipsit de orice fundament. Un singur martor cinstit poate fi neatent, sau incoerent, căpătând astfel un factor eronat de redus. În principiu, trebuie să citeşti toate informaţiile respective – ceea ce este plicticos, totuşi de câteva ori mai rapid decât să parcurgi toate apelurile.

1. Himera este un marţian.
2. Himera provine dintr-un OZN.
3. Himera provine din Atlantida.
4. Himera este un mutant.
5. Himera a rezultat la împerecherea sexuală dintre om şi leopard.
6. Himera este un semn de ia Dumnezeu
7. Himera este Antihristul.
8. Apelantul este tatăl himerei.
9. Himera este o zeitate grecească.
10. Apelantul este mama himerei.
11. Himera trebuie ucisă de autorităţi.
12. Apelantul a mai zărit himera în vecinătatea locuinţei sale.
13. Himera a ucis-o pe Freda Macklenburg.
14. Apelantul intenţionează să ucidă himera.
15. Apelantul a ucis-o pe Freda Macklenburg.

(Dacă n-aveam ce face, puteam viziona, unul câte unul, cele 1733 de apeluri ale numerelor 14 şi 15. Totuşi, nu încă; aveam destule alte modalităţi mai bune de a-mi pierde vremea.)

16. Himera a fost creată de un guvern străin.
17. Himera este rezultatul înarmării biologice.
18. Himera este un leopard-pricolici.
19. Apelantul doreşte să aibă relaţii sexuale cu himera.
20. Apelantul a mai văzut o pictură a himerei.

Nu era o surpriză prea mare, considerând cât de multe tablouri reprezintă creaturi fantastice şi mitice. Dar pe pagina următoare...

034. Himera seamănă foarte mult cu creatura reprezentată într-o pictură intitulată *Mângâierea*.

Curios, am rulat câteva dintre apeluri. Primele nu miau spus nimic mai mult decât rezumatul afişat. Apoi, un bărbat a ridicat spre cameră o carte deschisă. Lumina becului, reflectată de hârtia lucioasă, făcea aproape invizibile părţi din pagină şi imaginea era puţin defocalizată, totuşi ceea ce puteam vedea era interesant.

Un leopard cu cap de femeie era ghemuit lângă marginea unei suprafeţe netede, aflată puţin deasupra solului. Un tânăr zvelt, dezbrăcat până la brâu, stătea mai jos, parţial rezemat de zona ridicată, cu obrazul lipit de cel al femeii-leopard, care-şi pusese una dintre labele anterioare pe abdomenul lui într-o îmbrăţişare stângace. Tânărul privea indiferent drept înainte, cu buzele uşor strânse, lăsând impresia unei detaşări depravate. Ochii femeii erau închişi, sau aproape, iar cu cât priveam mai mult, cu atât expresia ei părea mai puţin sigură – putea fi vorba despre o satisfacţie placidă, visătoare, sau despre extaz erotic. Ambii aveau părui roşcat.

Am ales un dreptunghi în jurul chipului femeii, l-am mărit până a acoperit ecranul, apoi am aplicat opţiunea de retuşare, pentru a scăpa de pixelii enormi. Cu reflexia luminii, focalizarea slabă şi rezoluţia limitată, imaginea era o porcărie. În cel mai bun caz, puteam spune că figura din tablou nu era cu totul lipsită de asemănare cu femeia descoperită în subsol.

După alte câteva zeci de apeluri, orice îndoială a dispărut. Apelanta copiase o imagine din emisiunea de ştiri şi o montase lângă un prim-plan distinct al tabloului. Vederea unei singure expresii nu defineşte un chip omenesc, totuşi asemănarea era prea mare pentru a fi o coincidenţă. Deoarece – aşa cum mi-au spus mai mulţi şi, ulterior, verificasem personal – *Mângâierea* fusese pictată în 1896 de pictorul belgian simbolist Fernand Khnopff, tabloul nu s-ar fi putut baza pe himera vie. Deci trebuia să fie invers.

Am urmărit toate cele 94 de apeluri. Majoritatea nu conţineau nimic nou, ci aceleaşi amănunte banale legate de tablou. Unul mergea însă ceva mai departe.

Un bărbat de vârstă mijlocie se prezenta ca fiind John Aldrich, negustor de artă şi istoric de artă amator. După ce sublinia asemănarea şi vorbea pe scurt despre Khnopff şi *Mângâierea*, adăuga:

— Dat fiind că sărmana femeie seamănă leit cu sfinxul lui Khnopff, mă întreb dacă v-aţi gândit la posibilitatea implicării unor partizani ai lindhquist-ismului. Roşise uşor. Poate că-i cu bătaie cam lungă, totuşi m-am gândit că ar trebui menţionat.

De aceea, am apelat *Britannica* on-line şi-am rostit:

— Lindhquist-ism.

Andreas Lindhquist, 1961 – 2030, fusese un artist elveţian, cu evidentul avantaj financiar de-a fi moştenitorul unui uriaş imperiu farmaceutic.

Până în 2011, el se angajase într-o multitudine de activităţi de natură bioartistică, progresând de la generarea sunetelor şi imaginilor prin procesarea pe calculator a semnalelor fiziologice (ECG, EEG, conductivitatea pielii, niveluri hormonale monitorizate permanent de sonde imunoelectrice), până la autosupunerea la operaţii chirurgicale într-o incintă sterilă, transparentă, din mijlocul unui amfiteatru ticsit, o dată pentru a-şi schimba în mod demonstrativ corneele între ele, iar a doua oară pentru a ie readuce la locul iniţial (făcuse publicitate unei versiuni mult mai ambiţioase, în care pretindea că fiecare organ din trunchi avea să fie extras şi reintrodus cu faţa spre spate, dar nu izbutise să găsească o echipă de chirurgi care să considere acţiunea plauzibilă din punct de vedere anatomic).

În 2011, începuse cu altă obsesie. Proiecta imagini ale unor tablouri clasice, din care personajele fuseseră înlăturate, şi punea manechine corespunzător costumate şi machiate să pozeze în faţa ecranului, completând lipsurile.

De ce? Conform propriilor sale cuvinte (sau poate o traducere):

„*Marilor artişti li se permit întrezăriri ale unei lumi separate*, *transcendentale*, *atemporale*. *Oare lumea aceea există*? *Putem noi pătrunde în ea*? *Nul Trebuie s-o silim să existe în jurul nostrul Trebuie să luăm aceste întrezăriri fragmentare şi să le facem solide şi tangibile*, *să le facem să trăiască*, *să respire şl să umble printre noi*, *să aducem arta în realitate şi astfel să transformăm lumea noastră în lumea viziunii artiştilor*."

M-am întrebat ce ar fi ales AIA dintr-o asemenea declaraţie.

În"următorii zece ani, părăsise proiecţiile. Începuse să angajeze arhitecţi şi scenografi de filme, ca şi arhitecţi de peisaje pentru a reproduce în trei dimensiuni fundalurile din tablourile pe care le alegea. Abandonase utilizarea machiajului pentru schimbarea aspectului manechinelor şi, atunci când îi fusese imposibil să găsească modele perfect asemănătoare, le folosise doar pe acelea care, contra unei sume corespunzătoare, fuseseră de acord să fie operate.

Interesul său pentru biologie nu dispăruse complet; în 2021, la cea de-a şaizecea aniversare, solicitase implantarea în craniu a două tuburi care-i permiteau să controleze permanent şi să modifice cu precizie conţinutul neurochimic al fluidului ventricular cerebral. După

aceea, solicitările lui deveniseră chiar mai stricte. Interzisese tehnicile „amăgitoare" ale decorurilor de filme – o casă, o biserică, un lac sau un munte întrevăzute în colţul tabloului ce se „realiza" trebuiau *să fie acolo*, la scară adevărată şi complete în toate amănuntele. Casele, bisericile şi lacurile mici erau create; munţii trebuiau căutaţi – deşi transplantase sau distrusese mii de hectare de vegetaţie pentru a le modifica textura şi culoarea. Modelele lui trebuiau să petreacă luni de zile înainte şi după „realizare", „trăindu-şi rolul" în mod scrupulos, urmând reguli şi scenarii complexe compuse de Lindhquist, bazate pe interpretarea sa asupra „personajelor" tabloului. Treptat, aspectul acesta devenise tot mai important pentru el:

„*Realizarea exactă a aspectului – deşi tridimensional*, *eu îl numesc suprafaţă – este doar începutul cel mai rudimentar*. *Reţeaua de legături între personaje*, *precum şi între personaje şi locul unde se află ele constituie problema cea mai importantă pentru generaţia ce mă va urma*."

La început mi se păru uluitor că n-auzisem de acest maniac; extravaganţele lui trebuiau să-i fi conferit o oarecare notorietate. Însă în lume există milioane de excentrici şi câteva mii sunt extrem de bogaţi -şi aveam numai cinci ani când Lindhquist a murit în urma unui atac de cord, în 2030, lăsându-şi averea unui fiu de nouă ani.

În privinţa discipolilor săi, *Britannica* enumera vreo şase, răspândiţi prin Europa de Est, unde se părea că-şi câştigase cel mai mult respect. Toţi abandonaseră complet excesele lui, oferind volume de teorii estetice în sprijinul furnirului pictat şi a mimilor cu măşti stilizate. De fapt, cei mai mulţi făceau exact aşa – ofereau cărţile şi nici măcar nu se deranjau cu furnir şi mimi. Nu mi-am putut imagina că vreunul dintre ei avea banii ori înclinaţia de a subvenţiona cercetări embriologice la mii de kilometri depărtare.

Din motive obscure ale legii copyright-ului, operele de artă vizuală sunt rareori prezente în băncile de date accesibile public, aşa încât în decursul orei de masă am ieşit şi am cumpărat o carte despre pictorii simbolişti, care includea o reproducere color după *Mângâierea*. Am făcut o duzină de copii (ilegale) de diferite dimensiuni. În mod ciudat, în fiecare dintre ele expresia sfinxului (cum îi spusese Aldrich) mi s-a părut uşor diferită. Nu s-ar fi putut spune că gura şi ochii ei

(unul complet închis, unui abia întredeschis) zugrăveau un surâs clar, deşi umbrele pometilor sugerau asta – în anumite măriri, privite din anumite unghiuri. De asemenea, chipul tânărului se modifica, de la vag neliniştit la uşor plictisit, de la decis la uşuratic, de la nobil la efeminat. Trăsăturile celor doi păreau că se întind între hotare complicate şi nesigure, între regiuni de stări sufleteşti, şi cea mai măruntă modificare a condiţiilor de privire era suficientă pentru a impune o reinterpretare completă. Dacă aceasta fusese intenţia lui Khnopff, era o realizare de excepţie, deşi mi se părea în aceeaşi măsură extrem de frustrantă. Scurtul comentariu al cărţii nu era de nici un ajutor, lăudând „compoziţia perfect echilibrată şi încântătoarea ambiguitate tematică" a tabloului şi sugerând despre capul leopardului că era „pervers modelat după sora artistului, de a cărui frumuseţe era permanent obsedat".

Nesigur deocamdată cum, sau dacă, să urmez această pistă a anchetei, m-am aşezat pentru câteva minute la birou, întrebându-mă (dar neavând chef să verific) dacă toate petele leopardului din pictură fuseseră reproduse identic *în vivo*. Doream să realizez ceva tangibil, să pun ceva în mişcare, înainte de a abandona *Mângâierea*, revenind la căile de rutină ale investigaţiei.

De aceea am mai făcut o copie mărită a tabloului, de data aceasta utilizând facilităţile de montaj ale copier-ului pentru a înconjura capul şi umerii bărbatului cu un fundal negru, uniform. Am dus poza la departamentul comunicaţii şi i-am dat-o lui Steve Birbeck (cel despre care ştiam că oferise presei jurnalul căştii mele).

— Dă-i în urmărire pe tipul ăsta, i-am zis. E căutat în legătură cu crima Macklenburg.

***

N-am descoperit nimic altceva interesant în imprimatul AIA, aşa că am revenit acolo unde mă oprisem cu o seară înainte, telefonând companiilor ce apelaseră la serviciile Fredei Macklenburg.

Activitatea ei nu avusese o legătură specifică cu embriologia. Se părea că asistenţa îi fusese solicitată într-o varietate de probleme lipsite de legătură dintr-o duzină de domenii – culturi de ţesuturi,

utilizarea retroviruşilor ca vectori în terapia genică, electrochimia membranelor celulare, purificarea proteinelor şi alte domenii în care vocabularul nu însemna nimic pentru mine.

— Dr. Macklenburg a soluţionat această problemă?

— Absolut. Cunoştea o cale perfectă pentru a ocoli blocajul acela care ne-a ţinut în loc atâtea luni.

— Cum aţi aflat de ea?

— Există un registru de consultanţi, indexat după specialitate. Aşa era. Numele ei apărea în cincizeci şi nouă de locuri. Fie că, într-un fel, cunoştea detalii din domeniile respective mai bine decât mulţi dintre cei care lucrau efectiv, fie că avea acces la experţi de clasă mondială care-i puteau sufla răspunsurile corecte.

Metoda sponsorului ei de a o finanţa? N-o plătea în bani, ci în cunoştinţe pe care le putea vinde ca fiind personale. Cine să fi avut atâţia biologi la îndemână?

Imperiul Lindhquist?

(Deci nu scăpăm de *Mângâiere*).

Chitanţele ei telefonice nu prezentau convorbiri internaţionale, dar asta nu însemna nimic; branşa Lindhquist locală trebuie să fi avut propria ei reţea telefonică internaţională.

L-am căutat în *Who's Who* pe fiul lui Lindhquist, Gustave. Referinţele erau extrem de sumare. Mamă surogat. Donarea ovulului – anonimă. Educat de tutori. La douăzeci şi nouă de ani, continua să fie celibatar. Izolat. Aparent preocupat de afacerile sale. Nimic despre pretenţii artistice, însă nimeni nu declară tot într-un *Who's Who*.

Am primit raportul legist preliminar; nimic util. Nici o urmă de violenţă, nici o vânătaie, epidermă sau sânge sub unghiile lui Macklenburg. Se părea că fusese luată complet prin surprindere. Rana de la gât fusese cauzată de o singură lovitură puternică dată de o lamă subţire, dreaptă, foarte ascuţită.

În firele de păr şi celulele de epidermă din locuinţa ei existau cinci genotipuri, în afară de Macklenburg şi himeră. Datarea precisă nu era posibilă, însă pe ansamblu se încadrau în limite largi de timp, ceea ce însemna musafiri regulaţi, prieteni, nu străini. La un moment sau altul, toţi cinci fuseseră în bucătărie. Numai Macklenburg şi himera apăreau în subsol în cantităţi ce nu puteau fi atribuite curenţilor

interiori sau transportului prin terţe persoane, în vreme ce himera părea să fi părăsit rareori odaia ei specială. Un mascul predominant fusese în majoritatea celorlalte încăperi, inclusiv în dormitor, dar nu şl în pat- sau cel puţin nu după schimbarea aşternutului. Toate astea n-ar fi avut legătură cu crima; cei mai buni ucigaşi fie nu lasă în urmă nici un rest biologic, fie plantează materiale aparţinând altora.

Raportul anchetatorilor a sosit la scurt timp după aceea, însă a fost de şi mai puţin ajutor. Singura rudă a lui Macklenburg era o verişoară, cu care nu avusese nici o legătură şi care cunoştea despre moartă mai puţine lucruri decât mine. Vecinii ei respectau prea mult intimitatea ca să fi ştiut sau să le fi păsat cine-i fuseseră prietenii; nici unul nu observase ceva neobişnuit în ziua crimei.

Stăteam şi priveam *Mângâierea*.

Vreun nebun cu o grămadă de bani – poate având legătură cu Lindhquist, poate nu – îi comandase Fredei Macklenburg să creeze himera identică sfinxului din pictură. Dar cine ar fi dorit să simuleze o spargere, s-o ucidă pe Macklenburg şi să pună în primejdie viaţa himerei, fără să încerce s-o omoare cu adevărat?

Telefonul a sunat. Era Muriel. Himera se trezise.

***

Cei doi poliţişti de-afară avuseseră un schimb dificil până atunci: un psihopat înarmat cu un cuţit, doi fotoreporteri deghizaţi şi un fanatic religios cu o trusă de exorcism livrată prin poştă. Buletinele de ştiri nu menţionaseră numele spitalului, dar existau numai vreo duzină de posibilităţi, iar personalul nu putea depune jurământ pentru păstrarea secretului şi nici nu putea fi imunizat împotriva mituirii. Peste o zi sau două, localizarea himerei avea să reprezinte un fapt bine cunoscut. Dacă situaţia nu se liniştea, trebuia să analizez posibilitatea unui aranjament în infirmeria unei închisori sau a unui spital militar.

— Mi-ai salvat viaţa.

Glasul himerei era profund, apăsat şi calm; în timp ce vorbea mă privea drept în ochi. Mă aşteptasem să fie patetic de sfioasă; printre străini poate pentru întâia dată. Stătea tolănită pe o parte în pat, fără să fie acoperită cu cearşaful, ci rezemându-şi capul pe o pernă albă, curată.

Mirosul era sesizabil, dar nu neplăcut. Coada ei, groasă cât încheietura mâinii mele şi mai lungă decât un braţ omenesc, atârna peste marginea patului, agitându-se permanent.

— Dr. Beatty ţi-a salvat viaţa. (Muriel se găsea la capătul patului, examinând o foaie albă de observaţie.) Aş dori să-ţi pun câteva întrebări.

Nu răspunse, ci continuă să mă fixeze.

— Poţi să-mi spui cum te numeşti, te rog?

— Catherine.

— Ai si alt nume? Un prenume?

— Nu!

— Câţi ani ai, Catherine?

Amorsat sau nu, nu puteam să nu simt o uşoară ameţeală, o senzaţie de nebunie ireală, punând întrebări de rutină unui sfinx desprins dintr-o pictură în ulei a secolului XIX.

— Şaptesprezece.

— Stii că Freda Macklenburg e moartă?

Mai stins, dar cu glas în continuare calm.

— Ce relaţii aveai cu ea?

S-aîncruntat uşor, apoi mi-a dat un răspuns ce suna repetat, totuşi sincer, de parcă se aşteptase de mult să fie întrebată aşa ceva.

— Ea a fost totul. Afost mama mea, profesoara mea, prietena mea. Suferinţa şi pierderea apărură şi dispărură pe chipul ei, o străfulgerare, un tremur.

— Spune-mi ce-ai auzit în ziua când s-a întrerupt curentul.

— Cineva a venit s-o viziteze pe Freda. Am auzit maşina şi soneria. Era un bărbat. Nu i-am putut auzi cuvintele, doar timbrul vocii lui.

— Era o voce cunoscută?

— Nu cred.

— Ce s-a întâmplat? Strigau? Se certau?

— Nu. Păreau prietenoşi. Apoi s-au oprit şi s-a făcut linişte. Puţin după aceea, s-a întrerupt curentul. Am auzit motorul unui camion şi multă gălăgie – paşi, obiecte mutate. Dar nici un cuvânt. Vreme de o jumătate de oră, doi sau trei oameni au umblat prin casă. Apoi

camionul şi automobilul au plecat. Am tot aşteptat-o pe Freda să coboare şi să-mi spună ce se întâmplase.

Mă gândeam de la o vreme cum să formulez următoarea întrebare, însă în cele din urmă am renunţat să mai încerc să fiu politicos.

— Freda a discutat vreodată cu tine de ce eşti diferită faţă de ceilalţi oameni?

— Da.

Nici urmă de durere sau de stânjeneală. Dimpotrivă, chipul ei strălucea de mândrie şi pentru o clipă semăna atât de mult cu tabloul, încât mă încercă din nou ameţeala.

— Ea m-a făcut aşa. M-a făcut frumoasă.

— De ce?

Întrebarea a părut că o derutează, de parcă aş fi tachinat-o. Era aparte. Era frumoasă. Nu mai erau necesare alte explicaţii.

Am auzit un icnet în afara uşii, urmat de o bufnitură în perete, l-am făcut semn lui Muriel să se întindă pe jos, iar Catherinei să tacă, apoi -cât mai silenţios, totuşi cu un scârţâit pe care nu l-am putut evita – am suit pe un dulap metalic aflat în colţul din stânga uşii.

Am fost norocoşi. Prin uşă, când s-a întredeschis, n-a apărut o grenadă, indiferent de tip, ci un braţ cu un laser-evantai. O oglindă rotitoare baleiază raza într-un arc larg – acesta era reglat pe o sută optzeci de grade, orizontal. Ţinut la înălţimea umărului, a acoperit încăperea cu un plan ucigaş, cam la un metru deasupra patului. Am fost tentat pur şi simplu să trântesc uşa peste mâna aceea în momentul când apăruse, dar ar fi fost prea riscant; arma s-ar fi putut înclina în jos înainte de oprirea razei. Din acelaşi motiv, n-am putut să fac o gaură în ţeasta bărbatului atunci când a păşit în odaie, sau măcar să-i ţintesc arma – era blindată şi ar fi rezistat la câteva secunde de foc înainte de-a se avaria. Vopseaua de pe pereţi s-a scorojit, iar perdelele s-au despărţit în două jumătăţi arzânde; peste încă o clipă ar fi coborât raza asupra Catherinei. L-am izbit cu piciorul, puternic, în faţă, răsturnându-l pe spate şi înălţând evantaiul laserului către plafon. Apoi am sărit jos şi i-am lipit revolverul de tâmplă. A întrerupt raza şi m-a lăsat să-i confisc arma. Era îmbrăcat în uniformă de infirmier, dar ţesătura era extrem de rigidă, conţinând, probabil un strat protector de

azbest acoperit cu aluminiu (dat fiind potenţialul de reflecţie, nu-i înţelept să utilizezi un laser-evantai lipsit de asemenea ecranări).

L-am răsucit şi i-am pus cătuşele în stilul standard – încheieturile mâinilor şi gleznele laolaltă la spate, îh brăţări cu marginea interioară ascuţită pentru a descuraja (unele) încercări de a forţa lanţurile, l-am pulverizat sedativ pe faţă timp de câteva secunde şi a reacţionat de parcă fusese afectat, dar când i-am ridicat o pleoapă am ştiut că nu era aşa. Fiecare poliţist foloseşte un sedativ cu un efect vizual puţin diferit; al meu albăstreşte uşor albul ochilor. Probabil că avea un strat protector pe piele. Pe când pregăteam o injecţie intravenoasă, şi-a răsucit capul spre mine şi a deschis gura. O lamă i-a ţâşnit de sub limbă şi mi-a zgâriat urechea. Nu mai întâlnisem niciodată aşa ceva. l-am deschis cu forţa maxilarele şi am privit; mecanismul de lansare îi era ancorat de dinţi prin sârme şi ştifturi. Avea şi o a doua lamă; i-am lipit din nou arma de tâmplă şi l-am sfătuit s-o azvârle pe podea. După aceea l-am lovit în faţă şi-am început să-i caut o venă mai bună.

A răcnit scurt şi a pornit să vomite sânge fierbinte, aburind. Posibil alegerea lui, deşi era mai probabil că aceia care-l angajaseră hotărâseră să-şi reducă pierderile. Trupul a început să fumege, aşa că l-am târât afară pe coridor.

Poliţiştii care fuseseră de pază erau inconştienţi, nu morţi. O chestie de pragmatism; imobilizarea pe cale chimică este de obicei mai silenţioasă, mai puţin murdară şi mai puţin riscantă pentru atacator prin comparaţie cu omorul. De asemenea, se ştie că poliţiştii morţi au declanşat impulsuri suplimentare în anchete, aşa că merită să te chinuieşti să eviţi asemenea cazuri. Am telefonat unui cunoscut de la Toxicologie să vină şi să vadă de ei, apoi am solicitat înlocuitori. Organizarea mutării într-un loc mai sigur ar fi durat cel puţin douăzeci şi patru de ore.

Catherine era isterică, iar Muriel, destul de zguduită şi ea, insista s-o sedăm şi să termin cu interogatoriul.

— Am citit despre aşa ceva, a zis Muriel, dar acum am văzut cu ochii mei. Ce simţi?

— Cum adică?

A slobozit o rafală de râs nervos. Tremura. Am strâns-o pe după umeri până s-a mai calmat puţin.

— Să fii aşa. Dinţii îi clănţăneau. Cineva a încercat *să ne ucidă pe toţi* şi tu te porţi de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit. Ca un personaj din benzile desenate. Ce simţi?

Am râs. Aveam un răspuns standard.

— Nu simt absolut nimic.

— Cum a putut cineva *face* asta? Cum a putut cineva *plănui* cu sânge rece crearea unei fiinţe omeneşti lipsită de orice şansă de-a duce o viaţă normală? Totul pentru vreun „artist" dement de undeva, care ţine-n viaţă teoriile nebune ale unui miliardar mort. Rahat, ce cred ei că-s oamenii? Sculpturi? *Lucruri* cu care se pot juca cum vor?

Voiam să dorm, se făcuse târziu, dar nu mă puteam opri. Nici măcar nu-mi dădusem seama cât eram de furios până nu începusem, însă după aceea dezgustul meu sporise cu fiecare vorbă rostită.

Cu o oră în urmă, încercând să fac dragoste, mă trezisem impotent. Recursesem la utilizarea limbii şi Marion avusese orgasm, însă mă deprimase. Era oare pe fond psihologic? De vină era cazul pe care-l anchetam? Sau un efect colateral al drogurilor de amorsare? Brusc, după atâţia ani? Existau zvonuri şi bancuri despre drogurile ce cauzau aproape orice lucru imaginabil: sterilitate, copii malformaţi, cancer, psihoze; însă nu le crezusem niciodată. Sindicatul ar fi descoperit şi ar fi făcut scandalul de pe lume; Departamentul n-ar fi căpătat niciodată aprobare pentru aşa ceva. Cazul himerei mă dăduse peste cap, asta era. Aşa încât, vorbeam despre el.

— Si chestia cea mai nasoală este că ea nici măcar nu-nţelege ce i s-a făcut. Au minţit-o de la naştere. Macklenburg i-a spus că-i *frumoasă* şi ea *crede* rahatu' ăsta, pentru că nu ştie altceva.

Marion s-a foit uşor şi a oftat.

— Ce-o să i se întâmple? Cum o să trăiască după ce iese din spital?

— Nu ştiu. Cred că şi-ar putea vinde povestea pentru o sumă frumuşică. Îndeajuns ca să angajeze pe cineva să-i poarte de grijă tot restul vieţii. Am închis ochii, lartă-mă. Nu-i cinstit să te ţin trează jumătate din noapte cu povestea asta.

Am auzit un fâsâit uşor. Brusc, Marion s-a relaxat. Pentru ceea ce mi s-au părut câteva secunde, totuşi nu putuseră fi, m-am întrebat ce se întâmplase cu mine, de ce nu sărisem în picioare, de ce nu-mi

ridicasem măcar capul pentru a privi în odaia întunecată, să aflu cine sau ce era acolo.

Atunci mi-am dat seama că spray-ul mă atinsese şi pe mine, şi mă paralizase. Era o uşurare atât de mare să fii lipsit de puteri, încât am alunecat în inconştienţă, simţindu-mă, în mod absurd, mult mai liniştit decât fusesem de mult timp.

***

Marion stătea cu capul pe pieptul meu. Ochii îi erau închişi, totuşi nu dormea. Ştiam că mă asculta. Întotdeauna se încordează într-un fel anume când bat câmpii.

M-am deşteptat cuprins de panică şi letargie în acelaşi timp, fără să am idee unde mă găseam sau ce se întâmplase. Am deschis ochii şi n-am auzit nimic. Mi-am agitat braţele, încercând să-mi ating ochii şi m-am simţit plutind uşor, totuşi braţele şi picioarele nu mi se puteau mişca libere. M-am străduit să mă destind pentru o clipă şi să-mi interpretez senzaţiile. Eram legat la ochi sau bandajat, pluteam într-un lichid călduţ şi aveam gura şi nările acoperite de o mască. Zadarnicele zbateri mă epuizaseră şi am rămas multă vreme nemişcat, incapabil să mă concentrez suficient pentru a începe măcar să ghicesc ce se întâmplase. Aveam impresia că mi se rupseseră toate oasele trupului - nu pentru că m-ar fi durut, ci printr-un inconfort mal subtil, provenit dintr-o senzaţie nefamiliară a configuraţiei corpului meu; ceva era în neregulă, nelalocul lui. M-am gândit că se putea să fi suferit un accident. Un incendiu? Asta ar fi explicat de ce pluteam; mă găseam într-o instalaţie de tratare a arsurilor.

— Alo! am rostit. M-am trezit.

Cuvintele mi-au ieşit precum şoapte dureroase, răguşite.

Mi-a răspuns un glas vesel, aproape asexuat, deşi mai degrabă masculin. Purtam căşti peste urechi; nu-mi dădusem seama de existenţa lor. până nu le-am simţit vibrând.

— Domnule Segel? Cum te simţi?

— Inconfortabil. Slăbit. Unde sunt?

— Destul de departe de casă, mă tem. Însă şi soţia ta este aici. Abia atunci mi-am reamintit: întins în pat, incapabil să mă mişc.

Părea ceva extrem de îndepărtat, totuşi nu aveam amintiri mai recente care să umple golurile.

— De cât timp sunt aici? Unde-i Marion?

— Soţia ta este aproape. Se găseşte în siguranţă şi confort. Te afli aici de câteva săptămâni, dar te vindeci rapid. În curând vei putea începe fizioterapia. De aceea, te rog, relaxează-te, fii liniştit.

— *De ce anume să mă vindec*?

— Domnule Segel, mă tem că au fost necesare mai multe intervenţii chirurgicale pentru a-ţi modifica înfăţişarea, încât să se potrivească necesităţilor mele. Ochii, faţa, structura osoasă, statura, culoarea pielii, toate au trebuit substanţial alterate.

Am plutit în tăcere. Chipul tânărului sfidător din *Mângâierea* străbătu întunericul. Eram îngrozit, totuşi dezorientarea mea amortiza şocul; plutind în beznă, ascultând un glas lipsit de trup, nimic nu era chiar real.

— De ce m-ai ales tocmai pe mine?

— Ai salvat viaţa Catherinei. În două ocazii. Aceasta este exact relaţia pe care o doream.

— Două înscenări. Niciodată n-a fost pusă cu adevărat în primejdie, aşa-i? De ce n-ai căutat pe cineva care să semene deja originalului?

Aproape am fost gata să adaug „Gustave", însă m-am oprit la timp. Eram convins că oricum intenţiona să mă ucidă, în cele din urmă, totuşi a-mi trăda bănuielile legate de identitatea lui ar fi fost aproape o sinucidere. Bineînţeles, vocea era sintetică.

— l-ai salvat cu adevărat viaţa, domnule Segel. Dacă ar fi rămas în subsol fără hormonii de schimb, ar fi murit. Iar asasinul pe care l-am trimis în spital era într-adevăr hotărât s-o ucidă.

Am încercat să pufnesc.

— Şi dacă reuşea? Douăzeci de ani de muncă şi milioane de dolari pe apa sâmbetei. Atunci ce-ai fi făcut?

— Domnule Segel, părerea ta despre lume este foarte... provincială. Orăşelul vostru nu este singurul loc de pe planetă. Nici micuţa voastră forţă poliţienească nu-i unică, decât în privinţa faptului că a fost singura care n-a putut muşamaliza povestea. Am început cu douăsprezece himere. Trei au murit în copilărie. Trei au fost asasinate

după descoperire. Viaţa celeilalte himere care mai trăieşte a fost salvată în două ocazii de indivizi diferiţi – şi în plus nu avea tocmai standardul de morfologie reuşit de Freda Macklenburg cu Catherine. Deşi imperfect, domnule Segel, tu eşti cel cu care va trebui să lucrez.

***

La scurt timp după aceea, am fost mutat într-un pat normal şi mi s-au scos bandajele de pe faţă şi corp. La început, odaia a fost ţinută în întuneric, dar în fiecare dimineaţă, iluminarea sporea gradat. De două ori pe zi, un fizioterapeut mascat, cu vocea filtrată venea şi mă ajuta să reînvăţ să mă mişc. Permanent, în camera lipsită de ferestre se găseau şase paznici înarmaţi, mascaţi; o gardă ridicolă, doar dacă nu se găseau acolo pentru eventualitatea unei lipsite de temei încercări externe de-a mă elibera. De abia puteam păşi; o bătrână mai băţoasă m-ar fi putut opri să evadez.

Mi-au arătat-o pe Marion, o dată, printr-un circuit TV închis. Stătea într-o odaie elegant mobilată, privind un disc cu ştiri. Din când în când, se uita nervoasă împrejur. Nu voiau să ne lase să ne întâlnim. Eram mulţumit. Nu doream să-i văd reacţia înaintea noii mele înfăţişări; reprezenta o complicaţie emoţională de care mă puteam lipsi.

Pe măsură ce, treptat, am devenit funcţional, am început să simt un sentiment profund de panică, întrucât trebuia să mă gândesc la un plan care să ne ţină în viaţă. Am încercat să leg conversaţii cu paznicii, în speranţa de a-l convinge pe unul dintre ei să ne ajute, fie din milă, fie cu promisiunea banilor, însă toţi erau monosilabici şi mă ignorau când le vorbeam despre orice mai abstract decât solicitări de mâncare. Refuzul de-a coopera în „realizare” era singura strategie la care mă puteam gândi, însă câtă vreme putea reuşi? Eram convins că aveau s-o tortureze pe Marion, iar dacă şi asta dădea greş, aveau pur şi simplu să mă hipnotizeze sau drogheze. După aceea, aveau să ne ucidă pe toţi: Marion, eu şi Catherine.

Nu ştiam cât timp urma să mai dureze; nici paznicii, nici fizioterape-utul şi nici chirurgii esteticieni care veneau ocazional să-şi inspecteze operaţiile nu voiau măcar să ia în seamă întrebările mele

legate de programul viitor. Tânjeam după altă conversaţie cu Lindhquist; cât de dement ar fi fost, cel puţin se angaja într-un dialog. Am cerut să-l văd, am urlat şi am blestemat; paznicii au rămas la fel de nepăsători ca şi măştile lor.

Obişnuit să-mi focalizez gândurile cu ajutorul drogurilor de amorsare, mă pomeneam permanent distras de tot felul de probleme neproductive, de la simpla frică de moarte, la griji inutile legate de şansele de a-mi continua slujba, şi căsătoria, dacă Marion şi cu mine izbuteam cumva să supravieţuim. Au trecut săptămâni în care nu simţeam decât disperare şi autocompătimire. Îmi fusese luat tot ceea ce mă definea: chipul, corpul, slujba, modurile obişnuite de gândire. Şi, deşi simţeam lipsa fostei mele forţe fizice (ca sursă de autorespect mai degrabă, decât ceva ce ar fi fost util în sine), eram sigur că vechea mea limpezime mentală, determinată de amorsări, ar fi fost decisivă dacă mi-aş fi putut-o regăsi.

În cele dinu rmă am început să mă las în voia unei fantezii romantice, bizare: Pierderea tuturor suporturilor mele – îndepărtarea legăturilor biochimice ce-mi ţinuseră laolaltă viaţa nenaturală – urma să dezvăluie un miez intern de curaj moral pur şi resurse disperate ce aveau să mă scoată din momentele acestea de impas. Identitatea îmi fusese demolată, totuşi scânteia clară a umanităţii rămăsese şi în curând avea să izbucnească într-o flacără pârjolitoare ce nu putea fi stăvilită de pereţii nici unei temniţe. Ceea ce nu mă ucisese urma (în curând, foarte curând) să mă întărească.

Un moment de introspecţie în fiecare dimineaţă arăta că această transformare mistică nu se produsese deocamdată. Am început o grevă a foamei, sperând să-mi grăbesc ieşirea victorioasă din creuzetul suferinţelor. N-am fost hrănit cu forţa, nici nu mi-au dat proteine intravenos. Eram prea stupid ca să fac legătura evidentă: ziua realizării se apropiase.

Într-o dimineaţă, mi s-a oferit un costum pe care l-am recunoscut de îndată din tablou. Eram atât de îngrozit încât mi s-a făcut greaţă, totuşi l-am îmbrăcat şi i-am urmat pe paznici, fără să le cauzez probleme.

Pictura reprezenta un peisaj exterior. Aceasta avea să fie unica mea şansă de evadare.

Sperasem că vom călători, cu toate ocaziile ce ar fi putut apărea, însă peisajul fusese pregătit la numai câteva sute de metri de clădirea unde fusesem ţinut. Am mijit ochii înaintea strălucirii dinspre norii cenuşii şi subţiri ce acopereau cea mai mare parte a cerului (oare Lindhquist îi aşteptase, sau le ordonase prezenţa?), obosit, speriat, mai slăbit decât oricând datorită faptului că nu mâncasem de trei zile. Şesul dezolant se întindea până la orizont în toate direcţiile. N-aveam încotro fugi, n-aveam cui solicita ajutor.

Am zărit-o pe Catherine, deja pe locul ei la marginea unei fâşii înălţate de sol. Un bărbat scund -de fapt, mai scund decât paznicii, cu a căror înălţime mă obişnuisem – stătea lângă ea, mângâindu-i gâtul. Lovea din coadă de plăcere, cu ochii pe jumătate închişi. Bărbatul purta un costum alb, larg şi o mască albă, asemănătoare celor de scrimă. Pentru o clipă, mi-a venit o idee nebună: Catherine ne putea salva. Cu viteza ei, cu puterea, cu *ghearele*.

În jurul nostru se afla o duzină de bărbaţi înarmaţi, iar Catherine era în mod limpede docilă ca o pisicuţă.

— Domnule Segel! Eşti foarte încruntat! Zâmbeşte, te rog! E o zi minunată!

M-am oprit. Paznicii mei mi-au urmat exemplul, fără să încerce să mă silească.

— N-o s-o fac, am rostit. Bărbatul în alb era îngăduitor.

— De ce nu?

L-am privit, tremurând. Mă simţeam ca un copil. Din copilărie nu mă mai confruntasem în felul acesta cu cineva, fără drogurile de amorsare să mă calmeze, fără o armă oricând la îndemână, fără încrederea absolută în puterea şi în agilitatea mea.

— Când vom face ceea ce vrei, o să ne ucizi pe toţi! Cu cât refuz mai mult, cu atât trăiesc mai mult.

Catherine mi-a răspuns prima. A clătinat din cap, aproape râzând:

— Nu, Don! Andreas nu ne va face nici un rău! Ne iubeşte pe amândoi!

Bărbatul porni spre mine. Andreas Lindhquist îşi înscenase propria moarte? Mersul său nu era al unui bătrân.

— Domnule Segel, te rog, calmează-te. Aş face rău propriilor mele creaţii? Aş irosi toţi anii aceia de trudă grea, truda mea şi a atâtor alţii?

Confuz, am bolborosit:

— Ai ucis oameni. Ne-ai răpit. Ai încălcat peste o sută de legi.

Aproape că am răcnit Catherinei: *El* a dispus uciderea Fredeil, însă am avut senzaţia că mi-ar fi făcut mai mult rău decât bine. Calculatorul care-i deghiza vocea a râs sec:

— Da, am încălcat legi. Indiferent ce ţi se va întâmpla, domnule Segel, le-am încălcat deja. Crezi că mă tem de ce vei face când te voi elibera? Vei fi tot atât de lipsit de puterea de a-mi face rău pe cât eşti şi acum. Nu ai nici o dovadă în privinţa identităţii mele. Am examinat rezumatul cercetărilor tale. Ştiu că m-ai suspectat...

— L-am suspectat pe fiul tău.

— Aha! Un punct interesanţi Prefer să fiu numit Andreas de către intimi, dar pentru partenerii de afaceri sunt Gustave Lindhquist. Vezi tu, acest trup *este* al fiului meu – dacă termenul de fiu este cel mai potrivit pentru o clonă – însă de la naşterea lui mi-am luat, cu regularitate, eşantioane din ţesutul creierului şi le-am injectat în craniul lui. Creierul nu poate fi *transplantat*, domnule Segel, dar, cu grijă, multe din amintiri şi personalitate pot fi impuse unui copii. Când primul corp mi-a murit, am congelat creierul, şi am continuat cu injecţiile până s-a utilizat întregul ţesut. Faptul dacă „sunt" sau nu Andreas este o problemă pentru filosofi şi teologi. Îmi amintesc clar cum stăteam într-o sală de clasă aglomerată şi priveam un televizor alb-negru, în ziua când Neil Armstrong a păşit pe Lună, cu cincizeci şi doi de ani înainte ca acest trup să se fi născut. De aceea, spune-mi Andreas. Fă hatârul unui bătrân.

A ridicat din umeri.

— Măştile, filtrele vocale... îmi place niţel teatru. Şi cu cât vezi şi auzi mai puţine, cu atât mai reduse sunt căile prin care îmi poţi cauza neplăceri minore. Te rog însă, nu te autoamăgi, nu poţi niciodată constitui o neplăcere pentru mine. l-aş putea cumpăra pe toţi membrii poliţiei noastre cu jumătate din banii pe care i-am câştigat de când stăm de vorbă. De aceea, uită visele de martiriu. Vei trăi, iar pentru restul vieţii vei fi nu numai creaţia mea, ci şi instrumentul meu. Vei purta acest moment în sinea ta, purtându-l pentru mine în lumea de afară, precum o sămânţă, precum un straniu şi minunat virus, infectând şi transformând totul şi tot ceea ce atingi.

M-a luat de braţ şi m-a condus către Catherine. Nu m-am împotrivit. Cineva îmi pusese în mâna dreaptă un toiag cu aripi. Eram împins, aranjat, potrivit. De-abia observasem obrazul Catherinei lipit de al meu, laba odihnindu-i-se pe pântecul meu. Am privit drept înainte, ameţit, încercând să mă hotărăsc dacă să cred sau nu că aveam să mai trăiesc, strivit de această primă şansă reală de speranţă, dar prea îngrozit ori dezamăgit să mă încred în ea.

Nu mai asista nimeni, doar Lindhquist, paznicii şi asistenţii săi. Nu ştiu la ce mă aşteptasem, la spectatori în costume de seară? El stătea la vreo zece metri depărtare, privind în jos spre o reproducere a tabloului (sau poate era chiar originalul) montată pe un suport, apoi solicitând modificări microscopice ale poziţiei şi expresiilor noastre. Ochii începuseră să-mi lăcrimeze datorită faptului că trebuia să-mi ţin privirea fixă; cineva a alergat şi mi i-a şters, apoi i-a pulverizat cu ceva care să împiedice alte lacrimi. După aceea, timp de câteva minute, Lindhquist a rămas tăcut. Când în cele din urmă a vorbit, a rostit foarte încet:

— Acum mai aşteptăm doar mişcarea soarelui, poziţionarea corectă a umbrelor voastre. Mai răbdaţi puţin.

Nu-mi amintesc limpede ce am simţit în acele ultime secunde. Eram atât de obosit, derutat şi nesigur... Tin minte că-mi spuneam: Cum voi şti când a trecut momentul? Când Lindhquist scoate o armă şi ne incinerează, imortalizând astfel perfect momentul? *Ce va fi*?

Brusc, el a rostit:

— Mulţumesc.

S-a întors şi s-a îndepărtat, singur. Catherine s-a mişcat, s-a întins, m-a sărutat pe obraz şi a spus:

— N-a fost amuzant?

Un paznic m-a prins de cot, şi mi-am dat seama că mă clătinasem.

N-a făcut măcar o fotografie. Am chicotit isteric, convins acum că aveam totuşi să trăiesc. Nu făcuse nici măcar o fotografie. Nu puteam spune dacă asta îl făcea de două ori mai nebun, sau dacă îi reabilita complet sănătatea mentală.

N-am aflat niciodată ce s-a întâmplat cu Catherine. Poate că a rămas cu Lindhquist, ferită de lume prin averea şi izolarea lui, ducând o viaţă practic identică celei de până atunci, în subsolul Fredei Macklenburg. Plus sau minus câţiva servitori şi vile luxoase.

Marion şi cu mine am fost readuşi în locuinţa noastră, lipsiţi de cunoştinţă pe durata călătoriei, trezindu-ne pe patul părăsit cu şase luni în urmă. Peste tot se aşternuse praful. Marion mi-a luat mâna şi a rostit:

— Bun. Asta e.

Am rămas acolo, întinşi, în tăcere, vreme de câteva ore, apoi am ieşit să cumpăr de mâncare.

A doua zi m-am dus la secţie. Mi-am dovedit identitatea cu amprente şi ADN, şi am povestit tot ce mi se întâmplase.

Nu fusesem considerat mort. Leafa continuase să-mi fie plătită în contul bancar şi diferitele taxe fuseseră scăzute automat. Departamentul a soluţionat în afara tribunalului cererea mea de despăgubire, plătindu-mi trei sferturi de milion de dolari, şi m-am supus operaţiilor chirurgicale pentru a-mi reda cât mai mult înfăţişarea anterioară.

Reabilitarea a durat peste doi ani, însă acum mi-am reluat slujba. Cazul Macklenburg a fost clasat din lipsa dovezilor. Ancheta răpirii noastre şi soarta actuală a Catherinei sunt pe acelaşi drum; nimeni nu se îndoieşte de relatarea mea, dar toate dovezile împotriva lui Gustave Lindhquist sunt circumstanţiale. Accept asta. Sunţ mulţumit. Doresc să şterg tot ce mi-a făcut Lindhquist, iar obsesia de a-l aduce înaintea justiţiei reprezintă exact opusul stării de spirit pe care tind s-o dobândesc. Nu pretind că înţeleg ce-a crezut el că obţine lăsându-mă în viaţă, ce a determinat de fapt ideea sa nebunească despre presupusul meu efect asupra lumii, dar sunt decis să fiu, din toate punctele de vedere, aceeaşi persoană dinainte de experienţă, anulându-i astfel intenţiile.

Marion se descurcă bine. O vreme a suferit coşmaruri recurente; după ce a frecventat un terapeut specialist în traumele ostaticilor şi victimelor răpirilor, este tot atât de relaxată şi eliberată de griji pe cât era înainte.

Eu am coşmare, din când în când. Mă trezesc în primele ore ale dimineţii, tremurând şi asudând, zbierând, incapabil să-mi reamintesc oroarea de care scap. Andreas Lindhquist injectând mostre de ţesut cerebral în fiul său? Catherine închizând extaziată ochii şi mulţumindu-mi că i-am salvat viaţa, în vreme ce ghearele ei îmi brăzdează trupul cu dâre de sânge? Eu însumi, captiv în *Mângâierea*; momentul realizării, infinit, nemilos de mult prelungit? Poate. Sau poate că pur şi simplu visez ultimul meu caz – asta-i mult mai plauzibil.

Totul a revenit la normal.

SURORI DE SÂNGE

Când aveam nouă ani, Paula a hotărât că ar trebui să ne înţepăm degetele mari şi să lăsăm sângele fiecăreia din noi să curgă în venele celeilalte. Am luat-o în zeflemea.

— De ce să ne ostenim? Sângele nostru este deja exact acelaşi. Suntem *deja* surori de sânge.

Era neclintită

— Ştiu. Nu asta-i ideea. Ritualul e cel care contează.

Am făcut-o în dormitorul nostru, la miezul nopţii, la lumina unei singure lumânări. Ea a sterilizat acul în flacăra lumânării, apoi i-a şters de funingine cu o ţesătură şi salivă.

După ce am apăsat laolaltă rănile minuscule, lipicioase şi am recitat un jurământ ridicol dintr-un roman de mâna a treia pentru copii, Paula a suflat în lumânare, stingând-o. Pe când ochii mei încă se mai acomodau cu întunericul, a adăugat în şoaptă coda proprie:

— Acum vom visa aceleaşi vise, vom avea aceiaşi iubiţi şi vom muri exact în acelaşi ceas.

Am încercat să spun, pe un ton indignat, „Nu-i adevărat!", dar întunericul şi izul flăcării stinse făcură să-mi rămână protestul în gât, iar cuvintele ei rămaseră necontestate.

***

În timp ce dr. Packard vorbea, am pliat raportul patologic în două, în patru, aliniind obsesiv marginile. Era mult prea gros ca să fac o treabă ca lumea; de la micrografiele limfocitelor deformate ce-mi proliferau în măduva osoasă, până la prinţul porţiunilor de secvenţă ARN a virusului ce declanşase boala – treizeci şi două de pagini cu totul.

În schimb, reţeta, aşezată încă pe birou în faţa mea, părea ridicol de subţire şi inconsistentă. Nu se potriveau deloc. Tradiţionala – indescifrabila – mâzgăleală polisilábica de pe ea nu era decât un ornament; numele medicamentului era încifrat temeinic în codul de

bare de mai jos. Nici nu se punea problema să primesc altă medicaţie din greşeală. Problema era, *oare cea bună avea să-mi ajute*?

— E clar, domnişoară Rees? E ceva ce nu înţelegeţi?

M-am luptat să-mi concentrez gândurile, apăsând tare cu degetul mare pe o cută refractară. Doctoriţa explicase situaţia în mod franc, fără să recurgă la jargon sau eufemisme, dar tot aveam sentimentul că nu observ ceva crucial. Era ca şi când fiecare propoziţie pe care o rostise începuse fie cu „Virusul...", fie cu „Medicamentul...".

— E ceva ce pot face eu? Personal? Pentru a... îmbunătăţi şansele? Ezită, dar nu pentru multă vreme.

— Nu, de fapt nu. Aveţi o sănătate excelentă, în rest. Rămâneţi aşa. Începu să se ridice de la birou pentru a mă conduce, iar eu am început să intru în panică.

— Trebuie să existe ceva.

Am apucat braţele scaunului, ca şi când mă temeam să nu fiu dată afară cu forţa. Poate mă înţelesese greşit, poate nu mă exprimasem clar.

— Ar trebui... să nu mai mănânc anumite feluri? Să fac mai multe exerciţii fizice? Să dorm mai mult? Vreau să spun, trebuie să existe *ceva* care să aducă o diferenţă. Şi o voi face, indiferent ce este. Vă rog, doar *spuneţi-mi*...

Aproape că mi se frânse vocea şi am privit în altă parte, stingherită. *Să nu mai începi vreodată să vorbeşti pe tonul ăsta patetic*. *Niciodată*.

— Domnişoară Rees, îmi pare rău. Ştiu cum trebuie să vă simţiţi. Dar toate bolile Monte Carlo sunt aşa. De fapt, dumneavoastră sunteţi excepţional de norocoasă – computerul WHO a găsit în întreaga lume optzeci de mii de oameni infectaţi cu germen similar. Nu-i o piaţă destul de mare pentru a susţine o cercetare fundamentală, dar suficient pentru a convinge companiile farmaceutice să scotocească prin băncile lor de date după ceva care ar putea rezolva problema. O mulţime de oameni sunt singuri, infectaţi cu viruşi care, practic, sunt unici. Imaginaţi-vă câte informaţii utile le poate da tor asistenţa medicală.

În cele din urmă, am ridicat privirea; expresia de pe figura ei era una de compasiune, amestecată cu nerăbdare.

Am respins invitaţia de a mă simţi ruşinată de nerecunoştinţa mea. Mă făcusem de râs, dar tot aveam dreptul să pun întrebarea.

— Înţeleg toate astea. Mă gândeam doar că ar putea exista ceva ce aş putea face *eu*. Spuneţi că această substanţă ar putea da rezultate sau nu. Dacă aş putea contribui, personal, la combaterea bolii, m-aş simţi...

Cum? Mai mult ca o fiinţă omenească şi mai puţin ca o eprubetă – un recipient pasiv, în care substanţa minune şi virusul minune aveau să lupte pe viaţă şi pe moarte între ele.

-...Mai bine.

Ea încuviinţa.

— Ştiu, însă credeţi-mă, nimic din ceea ce puteţi face n-ar avea nici cea mai mică însemnătate. Să aveţi doar grijă de dumneavoastră, aşa cum aţi avea în mod normal. Să nu faceţi pneumonie. Să nu vă îngrăşaţi sau să slăbiţi zece kilograme. Să nu faceţi nimic ieşit din comun. Milioane de oameni au fost expuşi, probabil, acestui virus, dar motivul pentru care dumneavoastră sunteţi bolnavă iar ei nu este o *chestiune pur genetică*. Vindecarea va fi exact la fel. Biochimia care decide dacă substanţa va avea sau nu efect pentru dumneavoastră nu se va schimba dacă începeţi să luaţi pastile cu vitamine sau încetaţi să mâncaţi rahaturi – şi trebuie să vă avertizez că dacă intraţi pe un regim de „vindecare miraculoasă", vă veţi îmbolnăvi, pur şi simplu. Şarlatanii care le vând ar trebui să fie în închisoare.

Am încuviinţat cu fervoare şi am simţit că mă înroşesc de furie. Tratamentele frauduloase erau de în multă vreme un *bete noire* personal – deşi acum, pentru prima dată, aproape că puteam înţelege de ce alte victime ale bolilor Monte Carlo plăteau bani grei pentru astfel de lucruri: regimuri trăznite, sisteme de meditaţii, terapie cu arome, benzi pentru autopsihoză şi tot ce mai vreţi. Oamenii care comercializau gunoaiele astea erau cel mai rău soi de paraziţi cinici şi totdeauna mă gândisem la clienţii lor ca fiind sau naivi din naştere, sau atât de disperaţi încât îşi abandonaseră judecata, totuşi era mai mult de-atât. Când îţi este viaţa în joc, vrei să lupţi pentru ea – cu fiecare strop al puterii taie, cu fiecare cent pe care-l poţi împrumuta, cu fiecare moment de veghe. Să iei pur şi simplu o pastilă, de trei ori pe zi, nu-i *suficient de greu,* pe când sistemele escrocilor celor mai receptivi erau

suficient de dificile (sau suficient de costisitoare) pentru a face victimele să simtă angajate în genul de luptă pe care îl cere perspectiva morţii.

Acest moment de mânie împărtăşită limpezi complet atmosfera. Eram de aceeaşi parte, până la urmă; mă purtasem ca un copil, l-am mulţumit dr. Packard pentru timpul ce mi-! acordase, am luat reţeta şi am plecat.

În drum spre farmacie, totuşi, m-am pomenit aproape dorindu-mi ca ea să mă fi minţit – să-mi fi spus că şansele mele ar fi mult îmbunătăţite dacă aş alerga zece kilometri pe zi şi aş mânca alge crude la fiecare masă – însă apoi m-am cutremurat de mânie, zicându-mi: Oare aş dori cu adevărat să fiu înşelată „pentru propriul meu bine"? Dacă-i treaba ADN-ului meu, asta e şi ar trebui să mă aştept să mi se spună acest adevăr simplu, oricât de greu de înghiţit l-aş găsi – şi-ar trebui să fiu recunoscătoare că medicii îşi abandonaseră vechile metode patronale, paternaliste.

***

Aveam doisprezece ani când lumea a aflat de proiectul Monte Carlo. O echipă de cercetători în arme biologice (situată la numai o aruncătură de băţ de Las Vegas – din păcate cel din New Mexico, nu cel din Nevada) hotărâse că *proiectarea* viruşilor era pur şi simplu o muncă mult prea grea (în special când băieţii din Star Wars acaparau mereu supercalculatoarele). De ce să iroseşti sute de ani de studii superioare, de ce să depui un efort intelectual oricât de mic, când asociaţia îndelung verificată a mutaţiei oarbe şi a selecţiei naturale era singurul lucru necesar?

Accelerată substanţial, bineînţeles.

Dezvoltaseră un sistem tripartit: o bacterie, un virus şi o serie de limfocite umane modificate. O porţiune stabilă a genomului viral îi permitea acestuia să se reproducă în bacterie, în timp ce mutaţia rapidă a restului virusului se îndeplinea prin alterarea abilă a enzimelor pentru repararea erorilor de transcriere. Limfocitele fuseseră modificate pentru a amplifica pe scară largă succesul în

reproducţie al oricărui germen mutant care izbutea să le infecteze, făcându-l să-i depăşească numeric pe cei limitaţi la utilizarea bacteriei.

Teoretic aveau să obţină câteva miliarde de copii ale acestui sistem, precum rânduri de mici maşinării de pocher biologice, învârtindu-se în laboratorul lor subteran, şi aveau să aştepte pentru a aduna toate jack-pot-urile.

Teoria includea cele mai bune incinte etanşe din lume şi cinci sute douăzeci de oameni respectând toţi, cu scrupulozitate, procedura oficială, zi de zi, lună de lună, fără nici un moment de neglijenţă, lene sau uitare. Aparent, nimeni nu se ostenise să calculeze *această* probabilitate.

Se presupunea că bacteria era incapabilă să supravieţuiască în afara condiţiilor artificial de benefice din laborator, dar o mutaţie a virusului îi veni în ajutor, compensând pentru genele ce fuseseră extrase pentru a o face vulnerabilă.

Au irosit prea mult timp folosind substanţe chimice lipsite de efect, înainte să-şi calce pe inimă şi să lanseze o bombă nucleară asupra zonei. La momentul respectiv, vânturile făcuseră deja irelevantă orice acţiune omenească, în afară de calcinarea a şase state, ceea ce nu era de luat în considerare într-un an electoral.

Primele zvonuri au proclamat că aveam să fim morţi cu toţii în mai puţin de o săptămână. Îmi amintesc limpede haosul, jafurile, sinuciderile (percepute indirect, pe ecranul TV; propriii noştri vecini au rămas relativ liniştiţi, sau amorţiţi). Peste tot în lume au fost declarate stări de urgenţă. Avioane au fost întoarse de la aeroporturi, nave (care îşi părăsiseră porturile de baştină cu luni întregi înainte de accident) au fost arse în docuri. Legi aspre s-au votat grabnic pretutindeni, pentru a proteja ordinea şi sănătatea publică.

Paula şi cu mine n-am mers la şcoală timp de o lună. M-am oferit s-o învăţ programare; n-a interesat-o. Vroia să meargă să înoate, însă toate plajele şi ştrandurile erau închise. Asta a fost în vara când, în sfârşit, am reuşit să mă strecor într-un calculator al Pentagonului; un simplu sistem pentru achiziţionarea rechizitelor de birou, dar Paula a fost impresionată corespunzător (şi nici una dintre noi nu bănuise că agrafele pentru hârtie erau *atât de* scumpe).

N-am crezut că aveam să murim; cel puţin, nu în mai puţin de o săptămână – şi am avut dreptate. Când isteria s-a potolit, a devenit evident că doar virusul şi bacteria evadaseră, iarfără limfocitele modificate pentru reglarea fină a procesului de selecţie, virusul se îndepărtase, prin mutaţii, de germenul care cauzase decesele iniţiale.

Totuşi tihnita pereche simbiotă se găseşte acum în întreaga lume, împroşcând la nesfârşit cu noi mutaţii. Doar o fracţiune infimă a germenilor produşi sunt infecţioşi pentru oameni, şi doar o fracţiune din aceia ar putea fi fatali.

Cam o sută anual.

***

În tren, spre casă, soarele păru să-mi intre în ochi, indiferent în ce fel mă întorceam – cumva, fiecare suprafaţă din compartiment îi capta reflexia. Strălucirea a făcut aproape insuportabilă o durere de cap care sporise în mod constant toată după-amiaza, aşa încât mi-am acoperit ochii cu antebraţul şi mi-am îndreptat faţa spre podea. Cu cealaltă mână, am ţinut strâns punga de hârtie maro, care conţinea micul recipient de sticlă cu capsulele roşu-negru ce aveau sau nu să-mi salveze viaţa.

Cancer. Leucemie virală. Am scos raportul patologic din buzunar şi l-am mai răsfoit o dată. Ultima pagină nu se schimbase, în mod miraculos, într-un sfârşit fericit – o declaraţie a unui sistem expert în oncovirologie conţinând un tratament absolut sigur. Ultima pagină era doar nota de plată pentru toate analizele. Douăzeci şi şapte de mii de dolari.

Acasă m-am aşezat şi m-am uitat la staţia mea de lucru.

Cu două luni în urmă, când o examinare trimestrială de rutină (solicitată de compania mea pentru asigurarea sănătăţii, întotdeauna dornică să-i înlăture pe bolnavii care nu-i aduceau profit) dezvăluise primele semne de boală, îmi jurasem că aveam să continuu să lucrez, să continuu să trăiesc exact ca şi când nu s-ar fi schimbat nimic. Ideea de a mă răsfăţa într-o petrecere pe credit, un tur ai lumii sau un fel de chiolhan autodistrugător nu era deloc atrăgătoare pentru mine. Orice nebunie finală de acest fel ar fi fost o recunoaştere a înfrângerii. *Aveam*

să merg naibii într-un tur al lumii pentru a-mi sărbători vindecarea, nu înainte.

Aveam o mulţime de lucrări contractate, iar nota de plată a patologiei acumula deja dobândă. Cu toate că aveam nevoie de distragerea atenţiei – cu toate că aveam nevoie *de bani*-, am stat acolo timp de trei ore şi n-am făcut nimic, doar am rumegat gânduri negre despre soarta mea. Faptul că o împărtăşeam cu optzeci de mii de străini răspândiţi prin întreaga lume nu era mare consolare.

Apoi, în cele din urmă, mi-am dat seama. *Paula*. Dacă eu eram vulnerabilă *din motive genetice*, atunci *şi ea era*.

Pentru nişte gemene identice, nu tăcuserăm o treabă prea rea de când urmaserăm vieţi separate. Ea plecase de acasă la şaisprezece ani, pentru a vizita Africa Centrală, filmând animalele sălbatice şi – cu un risc considerabil mai mare – braconierii. Apoi se dusese pe Amazon şi se implicase în lupta de acolo pentru drepturile asupra terenurilor. După aceea, lucrurile fuseseră cam înceţoşate; încercase să mă ţină la *curent cu* isprăvile ei, însă se mişca prea repede pentru ca imaginea leneşă din mintea mea s-o poată urma.

Eu nu părăsisem niciodată ţara; nici măcar nu mă mutasem în altă locuinţă în ultimii zece ani.

Venea acasă doar din când în când, în drumul dintre continente, dar păstrasem legătura pe cale electronică, atunci când permiteau circumstanţele (în închisorile boliviene, ţi se ia Satfonul).

Toate companiile multinaţionale de telecomunicaţii îţi oferă serviciile lor costisitoare pentru a contacta pe cineva când nu ştii dinainte în ce ţară se găseşte persoana. Reclama sugerează că ar fi o sarcină extrem de dificilă; de fapt, amplasarea fiecărui Satfon este listată într-o bancă de date centrală, actualizată prin cumularea informaţiilor de la toţi sateliţii regionali. De când mi s-a întâmplat să „obţin" codurile de acces pentru a consulta respectiva bază de date, am putut să-i telefonez direct Paulei, oriunde ar fi fost, fără să plătesc taxa aceea suplimentară ridicolă. Era makmutt o chestie de nostalgie, decât zgârcenie; acest act minuscur de piraterie informatică era un gest simbolic, dovadă că, în ciuda apropierii iminente! de jumătatea vieţii, încă nu eram complet supusă legii, conservatoare şi obtuză.

Automatizasem întreaga procedură cu mult timp în urmă. Baza de daté îmi spuse că Paule se găsea în Gabon; programul calculă ora locală, aprecie că 22:30 era destul de civilizat şi făcu apelul. După câteva secunde, chipul ei apăru pe ecran.

— Karen! Ce mai faci? Arăţi ca naiba. Am crezut că o să telefonezi săptămâna trecută. Ce s-a întâmplat?

Imaginea era perfectă, sunetul limpede şi nedistorsionat (cablurile de fibre optice pot fi insuficiente în Africa Centrală, dar sateliţii geosincroni sunt chiar deasupra). Imediat cum am dat cu ochii de ea, am fost sigură că nu deţinea virusul. Avea dreptate, arătam pe jumătate moartă, pe când ea era la fel de vioaie ca întotdeauna. Jumătate din viaţă petrecută în aer liber însemna că pielea ei îmbătrânise mult mai repede decât a mea, însă totdeauna o înconjura o aură de energie, de voinţă, care făcea mai mult decât să compenseze asta.

Era aproape de obiectiv, aşa încât nu puteam distinge prea mult din fundal, dar arăta ca o colibă din fibră de sticlă, luminată de câteva lămpi de furtună; o treaptă mai sus faţă de obişnuitul cort.

— Îmi pare rău, n-am reuşit să-ţi telefonez. *Gabon*? Nu erai în Ecuador...?

— Da, însă am făcut cunoştinţă cu Mohammed. El e botanist. Din Indonezia. De fapt, ne-am întâlnit în Bogota, se ducea la o conferinţă în Mexic...

— Dar...

— De ce Gabon? Aici venea după aceea, asta-i tot. E o ciupercă pe-aici, atacă recoltele şi n-am putut rezista să nu vin şi eu...

Am aprobat, ameţită, de-a lungul a zece minute de explicaţii întortocheate, fără să le acord prea multă atenţie; peste trei luni, toate aveau să fie istorie veche. Paula trăia ca jurnalist ştiinţific independent, călătorind în jurul globului, scriind articole pentru reviste şi scenarii pentru emisiuni TV despre cele mai recente zone cu probleme ecologice. Să fiu cinstită, aveam îndoieli serioase că tipul acesta de eco-vorbărie predigerată făcea vreun bine planetei, însă cu siguranţă pe ea o făcea fericită. O invidiam pentru asta. N-aş fi putut să trăiesc ca ea – nu eram în nici un fel femeia „care aş fi putut să fiu" -, dar oricum mă

durea, uneori, să văd în ochii ei genul de pură surescitare pe care eu una n-o mai simţisem de zece ani.

Mintea îmi hoinări în timp ce ea vorbea. Deodată, Paula zise:

— Karen? Ai de gând să-mi spui ce s-a-ntâmplat?

Am ezitat. Plănuisem iniţial să nu spun nimănui, nici chiar ei, iar acum motivul pentru care-i telefonasem părea absurd; ea nu putea avea leucemie, era de neconceput. Apoi, fără ca măcar să-mi dau seama că luasem hotărârea, m-am pomenit relatând totul cu o voce monotonă, plată, l-am privit cu un straniu sentiment de detaşare expresia schimbătoare de pe faţă; şoc, milă, apoi o izbucnire de spaimă, când înţelese – mult mai curând decât aş fi priceput eu – ce însemna pentru ea necazul meu.

Ceea ce a urmat a fost chiar mai stângaci şi mai dureros decât mi-aş fi putut imagina. Îngrijorarea ei pentru mine era autentică, dar n-ar fi fost om dacă nesiguranţa propriei sale poziţii n-ar fi început imediat s-o tulbure şi dacă ştiam *asta*, toată gălăgia pe care o făcea părea forţată şi artificială.

— Ai un doctor bun? Pe cineva în care poţi avea încredere? Am încuviinţat.

— Ai pe cineva care să te îngrijească? Vrei să vin acasă? Am clătinat din cap, enervată

— Nu, sunt bine. Sunt îngrijită, sunt *în tratament*. Dar fu trebuie să-ţi faci analizele cât mai curând posibil.

l-am aruncat o privire furioasă, exasperată. Nu mai credeam că ar putea avea virusul, însă vroiam să subliniez faptul că-i telefonasem s-o avertizez, nu ca să cerşesc compasiune – şi, într-un fel, ea pricepu mesajul în cele din urmă.

— Îmi voi face analizele azi, zise încet. Mă duc direct în oraş. Bine? Am încuviinţat. M-am simţit epuizată, dar uşurată; pentru o clipă, toată stângăcia dintre noi se topi.

— Ai să-mi comunici rezultatele? Dădu ochii peste cap.

— Bineînţeles că da. Am încuviinţat iar.

— Bine.

— Karen. Fii atentă. Ai grijă de tine.

— O să am. Şi tu.

Am apăsat tasta ESCAPE. După o jumătate de oră, am luat prima capsula şi am suit în pat. Câteva minute mai târziu, din gâtlej îmi veni un gust amar.

***

Fusese esenţial să-i spun Paulei, dar a fost o prostie să-i spun lui Martin. Îl cunoşteam doar de şase luni, însă trebuia să-mi fi dat seama exact cum avea să primească vestea

— Mută-te la mine. Am să te îngrijesc.

— N-am nevoie să fiu îngrijită. Ezită, dar numai puţin.

— Căsătoreşte-te cu mine.

— Să mă *căsătoresc* cu tine? De ce? Crezi că simt nevoia disperată de a fi măritată înainte de moarte?

Se încruntă

— Nu vorbi aşa. *Te iubesc*. Nu-nţelegi asta? Am râs.

— Nu mă *deranjează* să fiu compătimită. Întotdeauna, oamenii spun că-i degradant, dar eu cred că-i o reacţie perfect normală. Nu vreau totuşi să trăiesc douăzeci şi patru de ore pe zi cu asta.

L-am sărutat, însă el rămase încruntat. Aşteptasem să-i spun vestea până după ce făcusem dragoste; altfel, probabil, ar fi umblat cu mine ca şi când aş fi fost din porţelan.

Se întoarse cu faţa spre mine.

— De ce eşti aşa dură cu tine însăţi? Ce-ncerci să dovedeşti? Că eşti supraom? Că n-ai nevoie de nimeni?

— *Ascultai* Ai ştiut de la bun început că am nevoie de independenţă şi de intimitate. Ce vrei să spun? Că sunt îngrozită? Perfect. Sunt. Dar am rămas aceeaşi persoană, am nevoie în continuare de aceleaşi lucruri.

Mi-am strecurat o mână peste pieptul lui şi i-am zis cât de blând am putut:

— Mulţumesc pentru ofertă, însă nu.

— Nu însemn prea mult pentru tine, aşa-i?

Am mormăit şi mi-am tras o pernă peste faţă. Am gândit: *Trezeşte-mă când eşti gata să mi-o pui din nou*. *Asta îţi răspunde la întrebare*? Totuşi n-am spus-o cu voce tare.

***

După o săptămână, îmi telefona Paula. Avea virusul. Numărul celulelor ei albe era în creştere, cel al celulelor roşii în scădere; numerele pe care le recită sunau ca ale mele cu o lună în urmă. Îi fusese prescris până şi acelaşi medicament. Nu era surprinzător, dar mi-a conferit o senzaţie neplăcută, claustrofobică, atunci când m-am gândit la ce însemna asta:

Aveam să trăim amândouă sau să murim amândouă.

În zilele ce urmară, această înţelegere începu să mă obsedeze. Era ca vrăjitoria neagră, ca un fel de blestem dintr-un basm – sau ca împlinirea cuvintelor pe care le pronunţase în noaptea când devenisem „surori de sânge". Nu visasem niciodată aceleaşi vise, cu siguranţă nu iubisem aceiaşi bărbaţi, însă acum... era ca şi când fuseserăm pedepsite pentru că nu reuşiserăm să respectăm forţele ce ne legau laolaltă.

Parte din mine ştia că astea erau aiureli. *Forţele ce ne legau laolaltă*! Simpli paraziţi mentali, nimic mai mult. Gândul, totuşi, era la fel de apăsător: maşinăria biochimică avea să-şi macine verdictul identic pentru amândouă, în ciuda miilor de kilometri dintre noi, în ciuda faptului că făurisem vieţi separate, sfidând unitatea noastră genetică.

Am încercat să mă afund în muncă. Într-o anumită măsură, am reuşit – dacă amorţeala cenuşie produsă de zile a câte optsprezece ore în faţa unui terminal ar putea, într-adevăr, să fie considerată un succes.

Am început să-l evit pe Martin; îngrijorarea lui, mal potrivită pentru un căţeluş, era prea greu de suportat. Poate că avea intenţii bune, dar n-aveam energia să mă justific faţă de el, iarăşi şi iarăşi. Paradoxal, în acelaşi timp, îmi lipseau teribil discuţiile noastre în contradictoriu; rezistenţa faţă de dădăceala lui excesivă mă făcuse cel puţin să mă simt puternică, chiar dacă numai prin contrast cu neajutorarea la care părea să se aştepte din partea mea.

I-am telefonat Paulei săptămânal la început, însă apoi tot mai rar. Ar fi trebuit să fim confidente ideale; de fapt, nimic mai puţin adevărat. Conversaţiile noastre erau redundante; ştiam deja mult prea bine ce gândea cealaltă. Nu era o senzaţie de uşurare, ci doar un sentiment

sufocant, monoton, de recunoaştere. Am luat obiceiul de a încerca să ne depăşim una pe cealaltă în simularea unei faţade de optimism, dar era un efort deprimant de străveziu. În cele din urmă, mi-am zis: când - dacă – primesc vestea cea bună, am să-i telefonez; până atunci, de ce s-o fac? Se părea că şi ea ajunsese la aceeaşi concluzie.

De-a lungul copilăriei, fuseserăm silite să fim împreună. Ne iubeam, presupun, însă... totdeauna fuseserăm în aceeaşi clasă la şcoală, ni se cumpăraseră aceleaşi haine, ni se dăduseră aceleaşi cadouri de Crăciun şi de ziua de naştere – şi totdeauna ne îmbolnăviserăm în acelaşi timp, de la acelaşi aliment, pentru acelaşi motiv. Când Paula plecase de-acasă, o invidiasem şi o vreme mă simţisem cumplit de singură, dar apoi încercasem un val de bucurie, de *eliberară*, pentru că ştiusem că, de atunci încolo, vieţile noastre nu puteau decât să se îndepărteze una de alta.

Acum, se părea că totul fusese o iluzie. Aveam să trăim sau să murim împreună şi toate eforturile noastre de a rupe legăturile fuseseră zadarnice.

***

Cam la patru luni după începerea tratamentului, numărul celulelor mele începu să revină la normal. Eram mai îngrozită ca niciodată ca speranţele să nu-mi fie spulberate şi-mi petreceam tot timpul luptân-du-mă cu optimismul prematur. N-am îndrăznit s-o sun pe Paula; nu mă puteam gândi la nimic mai rău, decât s-o fac să creadă că suntem vindecate şi să se dovedească apoi că greşisem. Chiar şi când dr. Packard a recunoscut că lucrurile mergeau spre mai bine, mi-am spus că s-ar putea să fi renunţat la politica ei de francheţe neabătută şi să se fi hotărât să-mi ofere nişte minciuni paleative.

Într-o dimineaţă, m-am trezit încă fără a fi convinsă că m-am vindecat, dar sătulă de sentimentul că trebuia să mă înec în mâhnire, de frică să nu fiu dezamăgită. Dacă vroiam certitudine absolută, aveam să fiu nefericită toată viaţa; o recidivă avea să fie totdeauna posibilă sau putea să apară un virus cu totul nou.

Era o dimineaţă rece, întunecată, şi afară turna cu găleata, dar pe când mă dădeam jos din pat, tremurând, m-am simţit mai veselă decât fusesem de când începuse tot necazul.

În cutia poştală a staţiei mele de lucru era un mesaj etichetat CONFIDENŢIAL. Mi-au trebuit treizeci de secunde să-mi amintesc parola şi, în tot acest timp, m-a apucat mai rău tremuratul.

Mesajul era de la Administratorul-şef al Spitalului Popular Libreville, transmiţându-mi condoleanţe pentru moartea surorii mele şi cerând Instrucţiuni cu privire la corpul neînsufleţit.

Nu ştiu ce am simţit mai întâi. Neîncredere. Vină. Confuzie. Spaimă. Cum putea Paula să fi murit când eu eram atât de aproape de vindecare? Cum putea să fi murit, fără să-mi spună un cuvânt? *Cum putusem s-o las să moară singură*? Am plecat de lângă terminal şi m-am rezemat de zidul rece din cărămidă.

Partea cea mai proastă a fost că, deodată, *am ştiut de* ce păstrase Paula tăcerea. Probabil se gândise că şi eu eram pe moarte, iar acesta era lucrul de care ne temeam amândouă: să murim împreună. În ciuda a tot şi a toate, să murim împreună, ca şi când am fi fost una.

Cum putuse medicamentul să dea greş pentru ea şi să mă vindece pe mine? *Mă vindecase oare*? Pentru un moment de paranoia pură, m-am întrebat dacă spitalul nu-mi falsificase rezultatele analizelor, dacă de fapt nu eram eu însămi în pragul morţii. Era totuşi ridicol.

Atunci, de ce murise Paula? Exista un singur răspuns posibil. Trebuia să fi venit acasă – eu trebuia s-o fi *silit* să vină acasă. Cum putusem s-o las să stea acolo, într-o ţară tropicală, din Lumea a Treia, cu sistemul imunitar slăbit, trăind într-o colibă din fibră de sticlă, fără instalaţii sanitare adecvate, probabil prost hrănită? Trebuia să-i fi trimis bani, trebuia să-i fi trimis biletul de avion. Trebuia să fi zburat personal până acolo şi s-o fi târât înapoi acasă.

În loc de asta, o ţinusem la distanţă. De teamă să nu murim împreună, de frica blestemului asemănării noastre, o lăsasem să moară singură.

Am încercat să plâng, insă ceva m-a oprit. M-am aşezat în bucătărie, hohotind fără să lăcrimez. Eram nevolnică. O omorâsem cu superstiţia şi cu laşitatea mea. N-aveam nici un drept să fiu în viaţă.

Mi-am petrecut următoarele două săptămâni luptându-mă cu complicaţiile legale şi administrative legate de decesul într-o ţară străină. Testamentul Paulei cerea incinerarea, dar nu spunea nimic privitor la locul unde trebuia să se desfăşoare aceasta, aşa încât am aranjat ca trupul şi posesiunile să fie trimise acasă cu avionul. La ceremonie n-a participat aproape nimeni; părinţii noştri muriseră cu un deceniu în urmă, într-un accident de maşină şi, cu toate că Paula avusese prieteni în întreaga lume, puţini aveau posibilitatea să facă această călătorie.

Martin veni, totuşi. Când mi-a cuprins umerii cu braţul, m-am întors şi i-am şoptit furioasă:

— Nici măcar n-ai cunoscut-o! Ce naiba cauţi aici?

Se holbă la rnlne câteva clipe, jignit şi încurcat, apoi plecă fără o vorbă.

Nu pot pretinde că n-am fost recunoscătoare când Packard m-a anunţat că eram vindecată, însă faptul că nu m-am manifestat zgomotos a „uluit-o probabil până şi pe ea. Puteam să-i fi spus despre Paula, dar nu vroiam să-mi servească clişee ieftine despre cât de iraţional era din parte-mi să mă simt vinovată pentru că supravieţuisem.

Paula era moartă. Eu mă întremam pe zi ce trecea; adesea eram slăbită de vinovăţie şi deprimare, însă şi mai des eram doar amorţită. Ar fi putut foarte uşor să fie sfârşitul problemei.

Urmând instrucţiunile din testament, i-am expediat majoritatea lucrurilor- carnete, discuri, casete audio şi video-agentului ei, pentru a fi transmise editorilor şi producătorilor corespunzători, cărora o parte din material le-ar fi putut fi de folos. Au mai rămas doar hainele, o cantitate infimă de bijuterii şi cosmetice, şi o mână de mărunţişuri. Inclusiv o sticluţă cu capsule roşu-negru.

Nu ştiu ce m-a făcut să înghit o capsulă. Din ale mele îmi rămăsese o jumătate de duzină, iar Packard ridicase din umeri când întrebasem dacă ar trebui să le termin şi zisese că nu puteau să-mi facă nici un rău.

În gură nu-mi rămăsese nici un gust. De fiecare dată când înghiţisem din ale mele, după câteva minute simţisem un gust amar.

Am deschis altă capsulă şi am pus pe limbă puţin praf alb. Era complet lipsit de aromă. Am dat fuga, mi-am luat propria provizie şi am testat una în acelaşi fel; avea un gust atât de groaznic, încât mi-au dat lacrimile.

Am încercat să nu trag concluzii pripite. Ştiam foarte bine că medicamentele erau amestecate adesea cu substanţe inerte şi poate nu neapărat aceleaşi totdeauna – dar de ce să fi folosit ceva *amarm* acest scop? Gustul trebuia să vină chiar de la medicament. Cele două sticluţe purtau acelaşi nume de producător şi aceeaşi siglă. Acelaşi nume pe etichetă. Aceeaşi denumire ştiinţifică. Aceeaşi denumire chimică pentru ingredientul activ. Acelaşi cod al produsului, până la ultima cifră. Doar numerele de serie difereau.

Prima explicaţie care mi-a venit în minte a fost corupţia. Deşi nu-mi puteam aminti detaliile, eram sigură că citisem despre zeci de cazuri de funcţionari superiori din departamente pentru îngrijirea sănătăţii din ţările în curs de dezvoltare, care deturnaseră medicamente ca să le vândă pe piaţa neagră. Ce mod mai bun de a acoperi un astfel de furt, decât să înlocuieşti produsul furat cu altceva – ceva ieftin, inofensiv şi absolut inutil? Capsulele de gelatină nu purtau nimic în afară de sigla producătorului şi, din moment ce compania făcea, probabil, cel puţin o mie de medicamente diferite, n-ar fi fost prea greu de găsit ceva mai ieftin, de aceeaşi mărime şi culoare.

N-aveam habar ce să fac cu teoria asta. Nişte birocraţi anonimi dintr-o ţară îndepărtată îmi omorâseră sora, însă şansele să aflu cine erau, necum de a-i vedea aduşi în faţa justiţiei, erau Infime. Chiar dacă aş fi avut dovezi valabile, zdrobitoare, la ce puteam spera în cel mai fericit caz? La un protest exprimat cu blândeţe de un diplomat către un altul.

Am trimis la analiză una dintre capsulele Paulei. M-a costat o avere, însă eram deja atât de înglodată în datorii, încât nu mi-a păsat prea mult.

Capsula conţinea un amestec de compuşi anorganici solubili. Nici urmă din substanţă descrisă pe etichetă, nici din altceva cu vreo acţiune biologică, cât de măruntă. Nu era un medicament ieftin substituit, ales la întâmplare.

Era un placebo.

Am rămas cu imprimatele în mână timp de câteva minute, încercând să mă împac cu ceea ce semnificau. Aş fi putut înţelege simpla lăcomie, însă aici era o indiferenţă complet neomenească, pe care nu mă puteam convinge s-o accept. Sigur cineva făcuse o greşeală. *Nimeni* nu putea fi atât de împietrit la suflet.

Apoi mi-am reamintit cuvintele lui Packard: „Să ai doar grijă de tine, aşa cum ai avea în mod normal. Să nu faci *nimic* ieşit din comun."

O, nu, *doamnă doctor*. Bineînţeles că nu, *doamnă doctor*. Nu ţi-ai dori să dau peste cap experimentul cu vreun factor dezordonat, neprevăzut, necontrolat...

***

Am luat legătura cu o ziaristă specializată în investigaţii, una dintre cele mai bune din ţară. Am fixat o întâlnire într-o cafenea mică, la marginea oraşului.

Am şofat până acolo – înspăimântată, furioasă, triumfătoare - crezând că aveam ştirea trăznet a deceniului, crezând că aveam bomba, crezând că eram Meryl Streep jucând-o pe Karen Silkwood*. Mă ameţeau dulcile gânduri de răzbunare. Aveau să cadă nişte capete.

Nimeni n-a încercat să mă scoată de pe şosea. Cafeneaua era pustie, iar chelnerul nu ne-a ascultat nici comanda, dară-mi-te discuţia.

Ziarista a fost foarte amabilă. Mi-a explicat calm realităţile vieţii.

Ca urmare a dezastrului Monte Carto, multe legi fuseseră votate ca să ajute la rezolvarea urgenţei... şi multe fuseseră abrogate. Ca o chestiune de urgenţă, noi medicamente pentru tratarea noilor boli trebuiau puse la punct şi omologate, iar cea mai bună metodă pentru a facilita aceasta era înlăturarea regulamentelor întortocheate ce făcuseră testările clinice atât de dificile şi costisitoare.

În vechile teste „dublu-orb", nici pacienţii, nici cercetătorii nu ştiau cine primea medicamentul şi cine placebo; informaţia era păstrată secret de către o terţă parte (sau un calculator). Orice însănătoşire observată la pacienţii cărora li se dădea placebo putea fi luată atunci în calcul şi se putea măsura adevărata eficienţă a medicamentului.

Această abordare tradiţională prezenta două mici probleme. Mai întâi, spunându-i unui pacient că are doar o şansă din două să i se fi dat un medicament care i-ar putea salva viaţa, îl supui unui stres considerabil. Bineînţeles, grupurile tratate şi cele de control erau afectate în mod egal, însă din punctul de vedere al prezicerii a ceea ce avea să se întâmple, se introducea un balast apreciabil în date. Ce efecte secundare erau veritabile şi care rezultau din nesiguranţa pacienţilor?

În al doilea rând – o problemă mult mai serioasă -, deveniseră tot mai dificil de găsit oameni dornici să se ofere pentru testări placebo. Când eşti pe moarte, nu dai o ceapă degerată pe metoda ştiinţifică. Vrei cea mai mare şansă de supravieţuire cu putinţă. Desigur, medicamentele netestate sunt bune şi ele, dacă nu există nici un tratament cunoscut – dar de ce să accepţi încă o înjumătăţiră a şanselor, ca să satisfaci obsesia pentru detalii a unui tehnocrat?

Bineînţeles, în vremurile bune de demult, breasla medicală putea impune legea maselor nespălate: *Luaţi parte la testul acesta dublu-orb sau târâţi-vă de-aici şi crăpaţi*. SIDA schimbase situaţia, cu pieţe negre pentru cele mai noi tratamente netestate, direct din laboratoare pe străzi, şi prin politizarea intensă a subiectelor.

Soluţia pentru ambele nereguli era evidentă.

Îi minţi pe pacienţi.

Nu se votase nici un proiect de lege care să declare explicit că testele „triplu-orb" erau legale. Dacă s-ar fi votat, oamenii ar fi putut sesiza şi ar fi făcut scandal. În schimb, ca parte a „reformelor" şi a „raţionalizării1' ce urmaseră dezastrului, toate legile care le-ar fi putut face ilegale fuseseră abrogate sau atenuate. Aşa se părea, cel puţin; deocamdată, nici unui tribunal nu i se dăduse ocazia să judece vreun caz.

— Cum a putut un doctor *să facă asta*?*Să* mintă aşal Cum au putut justifica asta, chiar şi faţă de ei înşişi?

Ziarista ridică din umeri.

— Cum au justificat întotdeauna testele dublu-orb? Unui cercetător medical bun trebuie să-i pese mai mult de calitatea datelor decât de viaţa oricărei persoane anume. Iar dacă un test dublu-orb este bun, unul triplu-orb este şi mai bun. Datele *sunt* garantat mai bune, îţi

dai seama, nu-i aşa? Cu cât proprietăţile unui medicament sunt estimate mai precis, ei bine, poate că pe termen lung, cu atât pot fi salvate mai multe vieţi.

— *Rahat*! Efectul placebo nu-i *atât de* puternic. Pur şi simplu nu-i atât de important! Cui îi pasă dacă nu-i luat în consideraţie cu atâta precizie? Oricum, *două* tratamente posibile tot ar putea fi comparate, unul în raport cu celălalt. Asta ţi-ar putea arăta care medicament ar salva cele mai multe vieţi, fără să fie nevoie de vreun placebo...

— Asta *se face* uneori, deşi revistele mai prestigioase dispreţuiesc studiile acestea. Au şanse mai puţine de a fi publicate...

M-am holbat la ea.

— Cum poţi să ştii toate astea şi să nu faci nimic? Mass-media ar putea da totul pe faţă! Dacă-i înştiinţezi pe oameni ce se întâmplă...

Zâmbi subţire.

— Aş *putea* să dau publicităţii observaţia că practicile acestea sunt acum, teoretic, legale. Au făcut-o şi alţii, iar informaţia nu ajunge chiar pe prima pagină, însă dacă aş tipări date *concrete* despre un test triplu-orb real, aş fi pasibilă de amendă până la jumătate de milion de dolari, plus douăzeci şi cinci de ani de închisoare pentru punerea în pericol a sănătăţii publice. Ca să nu mai zic ce i-ar face editorului meu. Toate legile de urgenţă scoase pentru a contracara accidentul Monte Cario sunt încă în vigoare.

— Dar asta a fost acum douăzeci de ani!

Îşi termină de băut cafeaua şi se ridică.

— Nu-ti aminteşti ce au spus atunci experţii?

— Nu.'

— Efectele ne vor însoţi timp de generaţii.

***

Mi-au trebuit patru luni să pătrund în reţeaua producătorului medicamentului.

Am tras cu urechea ia fluxul de date al câtorva funcţionari de-ai companiei care preferau să lucreze acasă. Nu mi-a trebuit mult să-l identific pe cel mai nepriceput în calculatoare. Un dobitoc înfumurat, care folosea software contabil de zece mii de dolari ca să facă ceea ce

un puşti oarecare de cinci ani ar fi făcut fără degetele de la mâini şi de la picioare, l-am urmărit reacţiile neîndemânatice când programul contabil îi dădea mesaje de eroare. Era un dar din cer; pur şi simplu n-avea habar de nimic.

Şi, cel mai bun lucru dintre toate, apela întruna un joc video pornografic, plicticos şi lipsit de imaginaţie.

Dacă computerul i-ar fi spus „Sări!", ar fi zis „Promiţi că nu mă pârăşti?".

Am petrecut două săptămâni, minimizând ceea ce avea el de făcut; am început de la şaptezeci de apăsări pe taste, însă în cele din urmă am redus totul la douăzeci şi trei. Am aşteptat până când ecranul lui a ajuns la stadiul cel mai compromiţător, apoi i-am suspendat conexiunea la reţea si i-am luat eu locul.

EROARE FATALĂ DE SISTEM! TASTAŢI URMĂTOARELE PENTRU A RECUPERA.

A dat-o în bară prima dată. Am sunat sonerii de alarmă şi am repetat cererea. A doua oară a nimerit-o bine. Prima combinaţie de taste pe care l-am pus s-o formeze i-a scos staţia de lucru din sistemul de operare şi a introdus-o în rutina deparazitării microcodului. Hexazecimala care urmă, o păsărească pentru el, era un program minuscul ce revărsă toată memoria staţiei de lucru prin linia de comunicaţie, drept în poala mea.

Dacă i-ar fi spus cuiva cu vreun pic de minte ce se întâmplase, imediat s-ar fi stârnit bănuieli – însă ar fi riscat el să i se ceară să explice anume ce rula când s-a ivit defecţiunea? Mă îndoiam.

Îi aveam deja parolele. În memoria staţiei de lucru era inclus un algoritm care-mi spunea cu precizie cum să răspund la provocările securităţii reţelei.

Intrasem.

***

Restul protecţiilor lor erau triviale, cel puţin pentru scopurile mele. Datele care le-ar fi putut folosi concurenţilor lor erau bine

protejate, însă nu mă interesa să le fur secretele celui mai recent tratament antihemoroizi.

Puteam să le fac o grămadă de pagube. Să aranjez ca toate copiile de rezervă să li se umple cu rahaturi. Să aranjez devierea treptată de la realitate a conturilor lor, până când realitatea avea să dea buzna, dintr-o dată, sub forma falimentului – sau a acuzaţiilor de evaziune fiscală. Am cântărit o mie de posibilităţi, de la cea mai grosolană anihilare a datelor, până la cele mai lente, cele mai insidioase forme de descompunere.

În final, totuşi, m-am abţinut. Ştiam că lupta avea să devină în curând conflict politic şi orice act de răzbunare meschină din partea mea avea să fie, cu siguranţă, scos la lumină şi folosit pentru a mă discredita, pentru a-mi submina cauza.

Aşa că am făcut doar ceea ce era absolut necesar.

Am localizat fişierele conţinând numele şi adresele tuturor celor care, fără să ştie, participaseră la testele triplu-orb ale produselor companiei. Am aranjat să fie anunţaţi cu toţii despre ceea ce li se făcuse. Erau peste două sute de mii de oameni, răspândiţi în întreaga lume, însă am găsit un fond umflat pentru ungerea funcţionarilor, care a acoperit cu uşurinţă nota de plată a comunicaţiilor.

Curând, lumea avea să afle despre mânia noastră, avea să ne împărtăşească jignirea şi amărăciunea. Jumătate dintre noi erau totuşi bolnavi sau pe moarte şi înainte să se audă cea mai mică şoaptă de protest, primul meu obiectiv trebuia să fie salvarea oricui era posibil.

Am găsit programul care aloca medicament sau placebo. Programul care o omorâse pe Paula şi pe mii de alţi oameni, de dragul tehnicii experimentale riguroase.

L-am modificat. O schimbare foarte mică. Am adăugat încă o minciună.

Toate rapoartele generate de program aveau să afirme în continuare că jumătate din pacienţii implicaţi în testări clinice primeau placebo. Duzini de fişiere exhaustive, impresionante, aveau să fie create în continuare, conţinând date pe deplin în concordanţă cu această minciună. Numai un fişier mic, niciodată citit de oameni, avea să difere. Fişierul care controla roboţii de la linia de asamblare avea să-i instruiască să pună medicament în fiecare fiolă din fiecare serie.

De la triplu-orb la cvadruplu-orb. Încă o minciună, pentru a le anula pe celelalte, până când vremea înşelăciunilor s-a sfârşit în cele din urmă.

***

Martin veni să mă vadă.

— Am auzit despre ceea ce faci. A.I.M. Adevăr în Medicină. Scoase o tăietură de ziar din buzunar.

— "O nouă şi viguroasă organizaţie dedicată eradicării şariataniei, fraudei şi înşelăciunii, atât în medicina alternativă, cât şi în cea convenţională." Pare o idee grozavă.

— Mersi. Ezită.

— Am auzit că eşti în căutare de voluntari. Ca să te ajute la birou.

— Corect.

— Aş putea veni patru ore pe săptămână. Am râs.

— Chiar ai putea? Ei bine, mulţumesc foarte mult, însă cred că ne vom descurca şi fără tine.

O clipă, am crezut că avea să plece, însă apoi zise, nu atât jignit cât, pur şi simplu, uimit:

— Vrei voluntari sau nu?

— Da, dar...

Dar ce? Dacă el îşi putea călca mândria ca să se ofere, şi eu îmi puteam călca mândria ca să *accept*.

L-am trecut în program pentru după-amiezele de miercuri.

***

Am coşmaruri cu Paula, din când în când. Mă trezesc mirosind umbra unei flăcări de lumânare, convinsă că ea stă în întuneric, lângă perna mea, redevenită o fetiţă de nouă ani, cu privirea solemnă, fascinată de condiţia noastră stranie.

Totuşi, fetiţa aceea nu mă poate bântui. Nu a murit niciodată. A crescut şi s-a despărţit de mine şi s-a luptat pentru separarea noastră, mult mai aprig decât am făcut-o eu vreodată. Dar dacă am fi murit

„exact în acelaşi ceas”? N-ar fi semnificat nimic, n-ar fi schimbat nimic. Nimic n-ar fi putut pătrunde în trecut şi jefui vieţile noastre separate, realizările şi eşecurile noastre diferite.

Imi dau seama, acum, că jurământul sângelui, care mie mi s-a părut atât de rău prevestitor, n-a fost decât o glumă pentru Paula, felul ei de a ridiculiza însăşi ideea că destinele noastre ar putea fi îngemănate. Cum de-mi trebuise atâta timp ca să înţeleg asta?

N-ar trebui să mă surprindă, totuşi. Adevărul – şi măsura triumfului ei – este că n-am cunoscut-o niciodată cu adevărat

AXIOMATIC

-... Ca şi când creierul ţi-ar fi fost îngheţat în azot lichid, iar apoi sfărâmat într-o mie de aşchii !

M-am strecurat pe lângă adolescenţii care stăteau lângă intrarea în Magazinul de Implanturi şi care, fără îndoială, doreau cu fervoare ca o echipă de ştiri de la holoviziune să se instaleze şi să-i întrebe de ce nu erau la şcoală. S-au prefăcut că varsă pe când treceam, de parcă faptul de a nu fi puber şi îmbrăcat ca un membru al Cercetării Binare era atât de dezgustător de privit încât le făcea rău fizic.

Ei bine, poate că le făcea.

Înăuntru, magazinul era aproape pustiu. Interiorul îmi amintea de un magazin cu ROM video; rafturile cu exponate erau practic identice şi multe dintre siglele distribuitorilor erau aceleaşi. Fiecare raft era etichetat: PSIHEDELICE. MEDITAŢIE SI VINDECARE. MOTIVAŢIE SI SUCCES. LIMBAJE Şl ABILITĂŢI TEHNICE. Fiecare implant, deşi având un diametru mai mic de jumătate de milimetru, se găsea într-un pachet de mărimea unei cărţi în stil vechi, purtând ilustraţii ţipătoare şi câteva rânduri de hiperbole stătute provenind dintr-un tezaur de prospectare a pieţei sau de la vreo celebritate care-şi închiria sprijinul. „*Deveniţi* Dumnezeu! *Deveniţi* Universul!" „Revelaţia ultimă! Cunoaşterea ultimă! Călătoria ultimă! Chiar şi veşnicul" Acest implant mi-a schimbat viaţa!"

Am luat din raft cutia de la *Eşti grozav*!- ambalajul protector lucea de amprente digitale transpirate – şi m-am gândit cu indiferenţă: „Dacă aş cumpăra chestia asta şi aş folosi-o, aş crede cu adevărat acest lucru. Nici o grămadă de dovezi contrarii *nu ar putea fizic* să mă facă să mă răzgândesc". Am aşezat-o la loc pe raft, alături de *Iubeşte-te de un miliard şi de Putere a voinţei instantanee*, *avere instantanee*.

Ştiam exact pentru ce venisem şi ştiam că lucrul respectiv nu avea să fie expus, dar am mai căutat puţin, în parte din curiozitate autentică, în parte doar ca să-mi acord timp. Timp ca să mai trec o dată în revistă implicaţiile. Timp ca să-mi vin în fire şi să fug.

Coperta de la *Sinestezie* arăta un bărbat copleşit de fericire, cu un curcubeu care-i izbea limba şi portative ce-i străpungeau ochii. Alături de ea, *Zăpăceala stranie* se lăuda cu „o stare mentală atât de bizară încât, chiarîn timp ce o veţi simţi, nu veţi şti cum este!". Iniţial, tehnologia implanturilor fusese pusă la punct pentru a oferi aptitudini lingvistice instantanee pentru oameni de afaceri şi turişti, dar după vânzări dezamăgitoare şi o preluare de către un conglomerat al

divertismentului apăruseră primele implanturi comercializate pentru publicul larg; o încrucişare între jocuri video şi drogurile halucinogene. De-a lungul anilor, gama de confuzii şi disfuncţii oferite devenise mai largă, însă această tendinţă putea fi împinsă numai până la anumite limite; dincolo de un anumit punct, amestecarea conexiunilor neurale nu mai lasă nici o conştiinţă care să fie distrată de stranietate, iar utilizatorul, îndată ce revenea la normalitate, nu-şi mai amintea aproape nimic.

Primele implanturi din următoarea generaţie – aşa-numitele axiomatice – erau toate de natură sexuală; se pare că acela era locul de unde se putea începe cel mai simplu, din punct de vedere tehnic. M-am dus până la secţia erotică pentru a vedea ce era disponibil – sau, cel puţin, ce putea fi expus legal. Homosexualitate, heterosexualitate, autoerotism. O diversitate de fetişuri inofensive. Eroticizarea unor părţi neverosimile ale corpului. De ce, m-am întrebat, ar alege un individ oarecare să i se modifice creierul pentru a-l face să jinduiască după un comportament sexual pe care altfel l-ar fi găsit dezgustător, sau ridicol, sau pur şi simplu plictisitor? Ca să se conformeze cerinţelor unui partener? Poate, deşi o asemenea obedienţă extremă era greu de imaginat şi n-avea cum să fie suficient de răspândită pentru a explica mărimea pieţei de desfacere. Pentru a permite unei părţi din propria sa identitate sexuală care, neajutată, doar l-ar fi sâcâit şi obsedat, să triumfe asupra inhibiţiilor sale, ambivalenţei, repulsiei? Toată lumea are dorinţe contradictorii, şi oamenii se pot plictisi să vrea şi să nu vrea acelaşi lucru. *Asta* înţelegeam perfect.

Următorul raft conţinea o selecţie de religii, totul de la Amish la Zen. (Să câştigi dispreţul Amish faţă de tehnologie pe această cale nu părea să pună vreo problemă; practic, fiecare implant religios îi permitea utilizatorului să accepte contradicţii cu mult mai stranii.) Exista chiar şi un implant numit *Umanist secular* („*Veţi* CONSIDERA aceste adevăruri ca fiind de la sine înţelese!"). Totuşi, nu era nici un *Agnostic nesigur*, se pare că nu exista o piaţă de desfacere pentru îndoială.

Timp de un minut sau două, am şovăit. Pentru numai cincizeci de dolari, aş fi putut să-mi răscumpăr catolicismul din copilărie, chiar dacă Biserica nu ar fi încuviinţat asta. (Cel puţin, nu pe cale oficială; ar

fi fost interesant de ştiut cine anume subvenţiona produsul.) în cele din urmă, totuşi, a trebuit să recunosc că nu mă tenta cu adevărat. Poate că mi-ar fi rezolvat problema, dar nu în modul în care vroiam ca ea să fie rezolvată – şi, în fond, să fac cum vroiam eu era singurul motiv pentru a veni aici. Utilizarea unui implant nu avea să mă lipsească de voinţa liber exprimată; dimpotrivă, avea să mă ajute să o afirm.

În fine, mi-am luat inima în dinţi şi m-am apropiat de tejghea.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?

Tânărul îmi adresa un zâmbet sclipitor, iradiind sinceritate, ca şi când i-ar fi plăcut cu adevărat munca sa. Vreau să spun, cu adevărat, *cu adevărat*.

— Am venit să iau o comandă specială.

— Numele dumneavoastră, vă rog, domnule?

— Carver. Mark.

A băgat mâna sub tejghea şi a scos un colet pe care se milostivise deja să-l împacheteze într-o hârtie maro anonimă. Am plătit cu bani gheaţă; adunasem suma exactă: 399,95 dolari. Totul s-a terminat în douăzeci de secunde.

Am părăsit magazinul, ameţit de uşurare, triumfător, epuizat. Cel puţin, până la urmă, cumpărasem blestemăţia; acum era în mâinile mele, nimeni altcineva nu era implicat şi tot ceea ce aveam de făcut era să decid dacă să o utilizez sau nu.

După ce am mers pe jos câteva cvartale către gară, am azvârlit coletul într-o pubelă, dar m-am întors aproape imediat şi l-am recuperat. Am trecut pe lângă o pereche de poliţai blindaţi şi mi-am imaginat ochii lor sf redelindu-mă dindărătul vizierelor lor reflectorizante, însă ceea ce transportam era perfect legal. Cum putea administraţia să interzică un dispozitiv care nu făcea nimic mai mult decât să genereze la aceia care *alegeau în mod liber să-l utilizeze* un anume set de convingeri-fără să-l aresteze totodată şi pe cei care împărtăşeau acele convingeri în mod firesc? Cu foarte mare uşurinţă, de fapt, întrucât legea nu trebuia să fie consecventă; totuşi, fabricanţii de implanturi reuşiseră să convingă publicul că limitarea sau interzicerea avea să netezească drumul către Poliţia Gândirii.

Când am ajuns acasă, tremuram fără să mă pot controla. Am pus coletul pe masa din bucătărie şi am început să măsorîncăperea cu pasul.

N-o făceam pentru Amy. Trebuia să recunosc asta. Simplul fapt că încă o mai iubeam şl încă mai purtam doliu după ea nu însemna că făceam asta pentru *ea*. Nu aveam să-i întinez memoria cu această minciună.

De fapt, o făceam ca să mă eliberez de ea. După cinci ani, vroiam ca iubirea mea fără rost, durerea mea inutilă să înceteze în sfârşit să-mi conducă viaţa. Nimeni nu mă putea învinui pentru asta.

Amy murise îh cursul unui jaf cu mâna armată, într-o bancă. Camerele video de securitate fuseseră scoase din funcţiune şi toată lumea, cu excepţia tâlharilor, îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului cu faţa în jos, pe podea, aşa încât nu am aflat niciodată toată povestea. Probabil că Amy se mişcase, se fâţâise, ridicase privirea, trebuie să fi făcut *ceva*; chiar şi în momentele mele de ură paroxistică, nu puteam crede că fusese ucisă dintr-o toană, fără absolut nici un motiv inteligibil.

Totuşi, ştiam cine apăsase pe trăgaci. Aceasta nu se spusese la proces; un funcţionar de la departamentul de poliţie îmi vânduse informaţia. Numele ucigaşului era Patrick Anderson; devenind martor al acuzării, el îşi trimisese complicii la răcoare pe viaţă şi-şi redusese propria sentinţă la şapte ani.

Mă dusesem la mediile de informare în masă. O personalitate dezgustătoare din domeniul emisiunilor despre criminalitate preluase povestea şi a aberat despre ea pe calea undelor timp de o săptămână, diluând faptele cu o retorică menită să-i servească sieşi, apoi se plictisise şi trecuse la altceva.

La cinci ani după crimă, Anderson era deja eliberat pe cuvânt de nouă luni.

O.K. *Şi ce-i cu* asfa?Se întâmplă tot timpul. Dacă cineva ar fi venit la mine cu o asemenea poveste, aş fi fost înţelegător, dar ferm. „Uit-o, a murit. Uită-I, e un gunoi. Vezi-ţi de viaţa ta!"

N-am uitat-o pe Amy şi nu l-am uitat pe ucigaş. O iubisem, indiferent ce însemna asta, şi în timp ce partea raţională din mine înghiţise realitatea morţii ei, restul continua să se zvârcolească precum

un şarpe decapitat. Altcineva, aflat în aceeaşi stare, poate ar fi transformat casa într-o capelă, ar fi acoperit fiecare perete şi poliţă cu fotografii şi amintiri, ar fi pus flori proaspete pe mormântul ei în fiecare zi şi şi-ar fi petrecut noaptea îmbătându-se şi privind filme vechi făcute acasă. Nu am făcut asta, nu am putut. Ar fi fost grotesc şi complet fals; sentimentalismul ne provocase întotdeauna reacţii violente de greaţă amândurora. Am păstrat o singură fotografie. Nu făcusem filme acasă. Îi vizitam mormântul o dată pe an.

Totuşi, în ciuda acestei reţineri exterioare, în mintea mea obsesia referitoare la moartea lui Amy a continuat să crească. N-am *vrut* asta, n-am *ales* asta, n-am hrănit-o sau n-am încurajat-o în nici un fel. Nu am păstrat nici o înregistrare electronică a unor selecţiuni din proces. Dacă lumea aducea în discuţie subiectul, plecam. M-am îngropat în muncă; în timpul liber, citeam sau mergeam la film, singur. M-am gândit să caut pe altcineva, dar nu am făcut niciodată nimic în direcţia asta, amânând întotdeauna căutarea până în acel moment din viitorul nedefinit când aveam din nou să fiu om.

În fiecare seară, detaliile incidentului mi se roteau în minte. M-am gândit la o mie de lucruri pe care „le-aş fi putut face" pentru a-i împiedica moartea, începând cu refuzul de a mă fi căsătorit cu ea de la bun început (ne mutaserăm la Sydney din cauza postului meu) până la imaginarea faptului că aş fi ajuns în mod magic la bancă în timp ce ucigaşul ei ochea, l-aş fi doborât la pământ şi l-aş fi bătut până nu mai ştia de el, sau mai rău. Ştiam că aceste închipuiri erau inutile şi pline de îngăduinţă faţă de mine însumi, dar această cunoaştere nu reuşea să mă vindece. Dacă luam somnifere, toată treaba se muta pur şi simplu în orele de zi şi eram literalmente incapabil să muncesc. (Computerele care ne ajută sunt din ce în ce mai puţin execrabile, dar controlorii traficului aerian *nu au voie* să viseze cu ochii deschişi.)

Trebuia să fac ceva.

Să mă răzbun? Răzbunarea era pentru cei retardaţi moral. Eu unul semnasem cereri către ONU solicitând abolirea mondială, necondiţionată, a pedepsei capitale. Eram convins de asta atunci, şi mai sunt încă. Să iei viaţa omenească este rău; crezusem asta cu pasiune încă din copilărie. Poate că a început ca dogmă religioasă, dar când am crescut şi m-am lepădat de toate acele fraze sforăitoare ridicole,

sacralitatea vieţii a fost una dintre puţinele credinţe pe care am judecat că merită să le păstrezi. Lăsând la o parte motivele pragmatice, conştiinţa umană mi s-a părut întotdeauna cel mai uluitor, cel mai miraculos, cel mai *sacru* lucru din Univers.

Daţi vina pe educaţia mea, daţi vina pe fondul meu genetic; nu aş putea să devalorizez această credinţă, tot aşa cum nu aş putea crede că unu plus unu ar fi egal cu zero.

Spuneţi-le unor oameni că sunteţi pacifist şi în fix zece secunde ei vor imagina o situaţie în care milioane de oameni vor muri în chinuri de nedescris, iar toţi cei dragi dumneavoastră vor fi violaţi sau torturaţi dacă nu zburaţi creierii cuiva. (Există întotdeauna un motiv inventat pentru care nu puteţi pur şi simplu să-l *răniţi* pe nebunul atotputernic pornit pe genocid.) Chestia amuzantă este că respectivii indivizi par să vă dispreţuiască şi mai mult atunci când recunoaşteţi că da, aţi face-o, aţi ucide în acele condiţii.

Totuşi, Anderson nu era în mod clar un nebun atotputernic pus pe genocid. Nu aveam nici cea mai vagă idee dacă era posibil ca el să ucidă din nou. În ceea ce priveşte capacitatea lui de a se schimba în bine, copilăria sa chinuită sau alter ego-ul plin de grijă şi compasiune care poate se ascundea îndărătul faţadei reprezentate de exteriorul său brutal, zău că nu-mi păsa nici cât negru sub unghie, dar cu toate astea eram convins că ar fi fost rău să-l ucid.

Întâi am cumpărat pistolul. Asta a fost uşor şi perfect legal; poate că, pur şi simplu, computerele nu au reuşit să coreleze cererea mea pentru permis cu eliberarea ucigaşului soţiei mele, sau poate că legătura afost detectată, dar considerată irelevantă.

M-am înscris apoi la un club „sportiv" plin de oameni care petreceau trei ore pe săptămână nefăcând altceva decât să tragă în ţinte mişcătoare de formă umană. O activitate recreativă, la fel de inofensivă ca scrima; am exersat enunţarea acestor idei cu o faţă serioasă.

Cumpărarea muniţiei anonime de la un coleg din club a *fost* ilegală-gloanţe ce se vaporizau la impact, fără să lase dovezi balistice care să le pună în conexiune cu o armă anume. Am scanat dosarele juridice; sentinţa medie pentru posedarea unor asemenea lucruri era o

amendă de cinci sute de dolari. Amortizorul era de asemenea ilegal; pedepsele pentru deţinere erau similare.

În fiecare noapte, mă gândeam în amănunt la problemă. În fiecare noapte, ajungeam la aceeaşi concluzie: în ciuda pregătirilor mele complicate, nu aveam să omor pe nimeni. O parte din mine dorea s-o facă, o parte nu, însă ştiam perfect de bine care era cea mai puternică. Aveam să-mi petrec restul vieţii visând la asta, cu siguranţa certitudinii că nici o intensitate de ură sau durere sau disperare nu avea să fie vreodată suficientă pentru a mă face să acţionez împotriva firii mele.

Am desfăcut coletul. Mă aşteptam la o copertă stridentă – un culturist rânjind care ţine în mână o armă semiautomată -, dar ambalajul era nedecorat, cenuşiu simplu, fără însemne, cu excepţia codului produsului şi a numelui distribuitorului, Livada Mecanică.

Comandasem implantul printr-un catalog on-line pe care-l accesasem prin intermediul unui terminal public cu monezi şi specificasem şi adresa destinatarului „Mark Carver", la o filială a Magazinului de Implanturi din Chatswood, situată departe de casa mea. Toate astea erau o aberaţie paranoică, de vreme ce implantul era legal – şi toate astea erau cât se poate de rezonabile, pentru că mă simţeam cu mult mai emoţionat şi vinovat în ceea ce priveşte cumpărarea lui decât mă simţisem atunci când cumpărasem pistolul şi muniţia.

Descrierea din catalog începuse cu afirmaţia *Viaţa e ieftină*!, apoi bătuse mai departe apa în piuă preţ de câteva rânduri în aceeaşi direcţie: *Oamenii sunt came*. *Nu sunt nimic*, *sunt lipsiţi de valoare*. Totuşi, cuvintele acelea nu erau importante: nu făceau parte din implantul propriu-zis. Nu avea să se pună problema unei voci în capul meu, recitând un discurs prost scris pe care puteam să-l ridiculizez sau să-l ignor; nici nu avea să fie un fel de decret legislativ mental pe care să-l pot ocoli prin subterfugii semantice. Implanturile axiomatice derivau din analiza unor structuri neurale autentice din creierul unor oameni adevăraţi, nu se bazau pe exprimarea unor axiome prin limbaj. Spiritul, nu litera, legii avea să triumfe.

Am deschis cutia. Înăuntru se afla o broşură cu instrucţiuni în şaptesprezece limbi. Un programator. Un aplicator. O pensetă. Sigilat într-un ambalaj din plastic, pe care scria STERIL DACĂ ESTE INTACT, implantul propriu-zis. Arăta ca o piatră minusculă.

Nu mai utilizasem niciodată un implant, dar văzusem de o mie de ori la holoviziune, cum se face. Aşezai obiectul în programator, „îl trezeai" şi-i spuneai cât timp vroiai să fie activ. Aplicatorul era numai pentru dinozauri; cunoscătorii hârşiţi puneau implantul în echilibru pe vârful degetului mic şi-f înfigeau cu graţie în nara pe care o alegeau.

Implantul se îngropa în creier, trimitea un roi de nanomecanisme ca să exploreze şi să creeze legături cu sistemele neurale relevante, iar apoi intra în regim activ pe durata predeterminantă – oricât între o oră şi infinitate -, făcând ceea ce era proiectat să facă. Permitea orgasme multiple ale rotulei stângi. Făcea culoarea albastră să aibă gustul amintirii de mult pierdute a laptelui mamei. Sau înscria în reţelele neurale o premisă: *Voi reuşi*. *Sunt fericit în postul meu*. *Există viaţă după moarte*. *Nimeni nu a murit în Belsen*. *Patru picioare bine*, *două picioare rău*...

Am împachetat totul la loc în cutia de carton, am aşezat-o într-un sertar, am luat trei somnifere şi m-am dus la culcare.

***

Poate că a fost o chestiune de lene. Întotdeauna, am preferat acele opţiuni care mă scutesc de confruntarea cu exact acelaşi set de alternative în viitor; pare atât de *ineficient să* treci prin aceleaşi chinuri ale conştiinţei mai mult de o singură dată. Să *nu* utilizez implantul ar fi însemnat să trebuiască să reafirm acea decizie, zi de zi, tot restul vieţii mele.

Sau poate că nu am crezut niciodată cu adevărat că jucăria aceea ridicolă avea să funcţioneze. Poate că am sperat să dovedesc că, de fapt, convingerile mele – spre deosebire de acelea ale altor oameni -erau înscrise pe un fel de tăbliţă metafizică ce plutea într-o dimensiune spirituală inaccesibilă unei simple maşini.

Sau poate că vroiam numai un alibi moral – un mod de a-l ucide pe Anderson, crezând în acelaşi timp că era ceva ce *adevăratul eu* nu ar fi putut niciodată să facă.

Cel puţin, sunt sigur de un lucru. Nu o făceam pentru Amy..

M-am trezit în preajma zorilor, în ziua următoare, deşi nu era deloc nevoie să mă scol; eram în concediu pentru o lună. M-am

îmbrăcat, am mâncat micul dejun, apoi am despachetat din nou implantul şi am citit cu atenţie instrucţiunile.

Fără să am sentimentul unei ocazii deosebite, am rupt ambalajul steril şi, cu ajutorul pensetei, am pus fărâmiţa în cavitatea sa din programator.

— Vorbiţi engleza? rosti programatorul.

Vocea îmi amintea de unul dintre turnurile de control în funcţiune; profundă, dar cumva asexuată, cu un ton la obiect, fără a fi grosolan de robotică – si totuşi, în mod inconfundabil inumană.

— Da.

— Doriţi să programaţi acest implant?

— Da.

— Vă rog să specificaţi perioada de activare.

— Trei zile.

Trei zile aveau să fie suficiente, cu siguranţă; dacă nu, aveam să anulez toată treaba.

— Implantul acesta urmează să rămână activ timp de trei zile după introducere. Corect?

— Da.

— Acest implant este gata pentru utilizare. E ora şapte patruzeci şi trei a.m. Vă rog să introduceţi implantul înainte de opt patruzeci şi trei a.m., sau acesta se va dezactiva şi va fi necesară reprogramarea sa. Vă rugăm să utilizaţi acest produs şi să aveţi grijă să depozitaţi ambalajul în mod corect.

Am aşezat implantul în aplicator, apoi am ezitat, dar nu pentru mult timp. Nu era momentul să mă chinui; mă chinuisem luni în şir şi mi-era greaţă de asta. Ceva mai multă nehotărâre, şi avea să trebuiască să cumpăr un al doilea implant, ca să mă convingă să-l folosesc pe primul. Nu comiteam un delict. Nici măcar nu mă apropiam de garanţia că aveam să comit unul. Milioane de oameni nutreau convingerea că viaţa omenească nu e nimic deosebit, însă câţi dintre ei erau ucigaşi? Următoarele trei zile aveau pur şi simplu să dezvăluie cum reacţionam *eu* la acea convingere, şi cu toate că atitudinea respectivă avea să fie înscrisă în conexiunile mele neurale, consecinţele erau departe de a fi certe.

Mi-am introdus aplicatorul în nara stângă şi am apăsat butonul pentru eliberarea implantului. Am simţit o scurtă împunsătură, nimic mai mult.

M-am gândit, *„Amy m-ar fi dispreţuit pentru asta*". Gândul m-a cutremurat, însă numai pentru o clipă. Amy era moartă, ceea ce făcea ca sentimentele ei ipotetice să fie irelevante. Nimic din ce făceam nu o putea răni acum, şi oricare alt mod de a gândi ar fi fost nebunesc.

Am încercat să urmăresc progresul schimbării, dar asta era o glumă; nu-ţi poţi verifica preceptele morale prin introspecţie la fiecare treizeci de secunde. În fond, imaginea mea despre mine însumi ca fiind un individ incapabil să ucid se bazase pe decenii de observaţii (mare parte din ele probabil nemaifiind de actualitate). În plus, acea evaluare, acea imagine despre mine însumi, ajunsese să fie în egală măsură o *cauză* a acţiunilor şi atitudinilor mele, dar şi o reflexie a lor – şi pe lângă schimbările directe pe care implantul le provoca în creierul meu, el întrerupea bucla aceea de feedback, fumizându-mi o explicaţie raţională pentru a acţiona într-un mod care mă convinsesem că era imposibil.

După o vreme, am hotărât să mă îmbăt, pentru a-mi abate atenţia de la viziunea unor roboţi microscopici care mi se târau prin ţeastă. A fost o mare greşeală; alcoolul mă face paranoic. Nu-mi amintesc prea multe din cele ce au urmat, decât că m-am zărit în oglinda de la baie, strigând: „HAL încalcă Legea întâii HAL încalcă Legea întâii", înainte de a voma abundent.

M-a trezit imediat după miezul nopţii, pe podeaua băii. Am luat o pastilă împotriva mahmurelii, şi în cinci minute durerea de cap şi greaţa mi-au dispărut. Am făcut un duş şi m-am îmbrăcat cu haine curate. Cumpărasem un sacou special pentru această ocazie, cu un buzunar interior pentru pistol.

Era încă imposibil să-mi dau seama dacă implantul îmi făcuse ceva care să depăşească efectul placebo; m-am îmbrăcat cu voce tare: „Este viaţa omenească sfântă? Este rău să ucizi?" dar nu m-am putut concentra asupra întrebării şi mi-a venit greu să cred că o făcusem vreodată, în trecut; toată treaba mi se părea obscură şi dificilă, ca o teoremă matematică ezoterică. Perspectiva de a merge înainte cu planul meu făcea să mi se crispeze stomacul, însă aceasta era simpla

frică, nu ultragiu moral; nu intenţionam ca implantul să mă facă viteaz, sau calm, sau hotărât. Puteam să fi cumpărat şi aceste calităţi, însă asta ar fi însemnat să trişez.

Pusesem un detectiv particular să-l supravegheze pe Anderson. Acesta din urmă lucra în fiecare seară, exceptând duminica, la un club de noapte din Surry Hills ca uşier; locuia în apropiere şi de obicei se ducea acasă pe jos pe la patru dimineaţa. Trecusem cu maşina pe lângă casa lui, aşa că nu avea să-mi fie greu s-o găsesc. Locuia singur; avea o iubită, dar întotdeauna se întâlneau la locuinţa ei, după-amiaza sau seara devreme.

Am încărcat pistolul şi i-am pus în sacou, apoi mi-am petrecut o jumătate de oră uitându-mă ţintă în oglindă, încercând să-mi dau seama dacă umflătura era vizibilă. Vroiam să beau ceva, dar m-am abţinut. Am dat drumul la radio şi m-am plimbat prin casă, încercând să fiu mai puţin agitat. Poate că pentru mine nu era mare scofală să iau viaţa cuiva, dar exista posibilitatea s-o sfârşesc mort sau la închisoare, iar implantul nu părea să mă fi făcut insensibil la propria mea soartă.

Am plecat prea devreme şi a trebuit să merg cu maşina pe o rută ocolită, ca să pierd timpul; chiar şi aşa, era numai trei fără un sfert când am parcat la un kilometru de casa lui Anderson. Câteva maşini şi taxiuri au trecut pe lângă mine în timp ce parcurgeam pe jos restul drumului, şi sunt sigur că încercam atât de tare să par relaxat încât limbajul trupului meu iradia vinovăţie şi paranoia – dar nici unui şofer obişnuit nu i-ar fi sărit în ochi sau nu i-ar fi păsat, şi nu am văzut nici măcar o maşină de patrulare.

Ajungând ia destinaţie, am văzut că nu aveam nici un loc unde să mă ascund – nici grădini, nici pomi, nici garduri -, dar ştiusem asta dinainte. Am ales o casă de pe partea cealaltă a străzii, nu chiar vizavi de cea a lui Anderson. şi m-am aşezat pe treapta de la intrare. Dacă locatarul ar fi apărut, aş fi simulat beţia şi aş fi plecat clătinându-mă.

Am stat şi am aşteptat. Era o noapte caldă, liniştită, obişnuită,; cerul era senin, dar cenuşiu şi fără stele, mulţumită luminilor oraşului. Îmi tot aminteam: *Nu trebuie să faci asta*, *nu trebuie să mergi până la capăt*. Aşadar, de ce am stat? în speranţa de a mă elibera de nopţile fără somn? Ideea era caraghioasă; nu aveam nici o îndoială că dacă

aveam să-l ucid pe Anderson, fapta avea să mă tortureze tot atât de mult ca şi neputinţa mea în ceea ce priveşte moartea lui Amy.

De ce am rămas? Nu a avut nimic de-a face cu implantul; în cel mai bun caz, acesta îmi alunga neliniştile; nu mă forţa să *fac* nimic.

Atunci, *de ce*?în cele din urmă, cred că am văzut această acţiune ca pe o chestiune de onestitate. A trebuit să accept faptul neplăcut că vroiam cu sinceritate să-l omor pe Anderson, şi oricât de mult fusesem dezgustat de această idee, pentru a fi cinstit cu mine însumi trebuia s-o fac – orice altceva ar fi fost ipocrizie şi autoamăgire.

La patru fără cinci, am auzit paşi răsunând pe stradă. Pe când mă întorceam, am sperat că avea să fie altcineva, sau că avea să fie cu un prieten, dar era el, şi era sigur. Am aşteptat până când a ajuns la aceeaşi distanţă faţă de uşa sa de la intrare ca şi mine, apoi am pornit. A aruncat o privire scurtă în direcţia mea, apoi nu mi-a mai acordat atenţie. Am simţit un fior de spaimă pură – nu-l mai văzusem în carne şi oase de la proces şi uitasem cât de impozant era din punct de vedere fizic.

A trebuit să mă forţez să merg mai încet, şi chiar şi aşa l-am depăşit mai devreme decât intenţionasem. Purtam pantofi uşori, cu talpă din cauciuc, el avea cizme, dar când am traversat strada şi am făcut stânga împrejur către el, n-am putut să cred că nu-mi auzea bătăile inimii sau că nu-mi simţea mirosul transpiraţiei. La câţiva metri de uşă, tocmai când terminasem de scos pistolul, el a privit peste umăr cu o expresie de curiozitate blândă, de parcă s-ar fi aşteptat să vadă un câine sau un deşeu purtat de vânt. S-a întors pe călcâie ca să mă înfrunte, încruntân-du-se. Pur şi simplu, am stat acolo, îndreptând pistolul spre el, incapabil să vorbesc. În cele din urmă, a zis:

— Ce puiii mei vrei? Am două sute de dolari în portofel. Buzunarul din spate...

Am clătinat din cap.

— Descuie uşa de la intrare, apoi pune mâinile pe cap şi deschide-o cu piciorul. Nu încerca să mi-o închizi în nas.

A exitat, după care s-a supus.

— Acum intră. Ţine-ţi mâinile pe cap. Cinci paşi, asta-i tot. Numără-i cu voce tare. Voi fi'chiar în spatele tău.

Am întins mâna după întrerupătorul luminilor din hol, în timp ce Anderson era cu numărătoarea la patru, apoi am trântit uşa îndărătul meu şi am tresărit din cauza zgomotului. Anderson era chiar în faţa mea, iar eu m-am simţit dintr-o dată prins în capcană. El era un ucigaş înrăit; *eu* nici măcar nu mai dădusem un pumn cuiva de când aveam opt ani. Chiar credeam că pistolul avea să mă protejeze? Cum stătea cu mâinile pe cap, muşchii de pe braţe şi umeri îi umflau cămaşa. Ar fi trebuit să-l împuşc chiar atunci, în ceafă. Aceasta era o execuţie, nu un duel; dacă m-ar fi preocupat vreo idee demodată de onoare, aş fi venit fără pistol şi l-aş fi lăsat să mă facă bucăţi.

— Întoarce-te la stânga, i-am spus.

La stânga era camera de zi. L-am urmatînăuntru, am aprins lumina.

— Şezi.

Am rămas în picioare în cadrul uşii, el s-a aşezat pe singurul scaun din cameră. Timp de o clipă, m-am simţit ameţit şi imaginea a părut să-mi joace în faţa ochilor, dar nu cred că m-am mişcat, nu cred că m-am încovoiat sau clătinat; dacă aş fi făcut-o, probabil s-ar fi repezit la mine.

— Ce vrei? m-a întrebat.

A trebuit să mă gândesc bine la asta. Îmi închipuisem de o mie de ori această situaţie, însă nu-mi mai puteam aminti detaliile – deşi îmi aminteam cu precizie că, de obicei, presupusesem că Anderson avea să mă recunoască şi avea să înceapă imediat să-mi ofere de bunăvoie scuze şi explicaţii.

În cele din urmă, am spus:

— Vreau să-mi spui de ce mi-ai omorât soţia.

— Nu ţi-am omorât soţia. Miller ţi-a omorât soţia. Am clătinat din cap.

— Nu-i adevărat. *Ştiu*. Mi-au spus poliţaii. Nu te chinui să minţi, pentru că *ştiu*.

S-a holbat la mine tâmp. Am simţit nevoia să-mi pierd calmul şi să strig, dar aveam sentimentul că, în ciuda pistolului, o asemenea atitudine ar fi fost mai mult comică, decât una care să intimideze. Aş fi putut să-l lovesc cu pistolul, dar adevărul este că mi-era frică să mă apropii de el.

Aşa încât l-am împuşcat în picior. A scâncit şi-a înjurat, după care s-a aplecat ca să cerceteze rana.

— Băga-te-aş în mă-tal a şuierat. Băga-te-aş în mă-ta! S-a legănat înainte şi înapoi, ţinându-şi piciorul în mâini.

— O să-ţi rup dracului gâtul! O să te omor dracului!

Rana a sângerat puţin prin gaura din cizmă, dar nu era nimic prin comparaţie cu ce se vede în filme. Auzisem că muniţia vaporizantă avea un efect cauterizant.

— Spune-mi de ce mi-ai omorât soţia, am repetat.

Părea mai degrabă furios şi dezgustat decât înspăimântat, dar a lăsat deoparte simularea nevinovăţiei.

— Pur şi simplu, s-a-ntâmplat. A fost doar o chestie dintr-alea care se-ntâmplă.

Am clătinat din cap, enervat.

— Nu. *De ce*? Ce s-a întâmplat?

A făcut o mişcare ca şi cum ar fi vrut să-şi scoată cizma, apoi s-a răzgândit.

— Treaba se nasolise. Era o broască din alea cu limită de timp, nu era moloz mai deloc, totul era o încurcătură mare. N-am vrut s-o fac. Pur şi simplu, s-a întâmplat.

Am clătinat din nou din cap, neputând să decid dacă era idiot sau se eschiva.

— Nu-mi spune „pur şi simplu s-a-ntâmplat". *De ce* s-a întâmplat? De ce ai făcut-o?

Frustrarea era reciprocă; Anderson şi-a trecut o mână prin păr şi s-a încruntat la mine. Acum transpira, dar nu puteam să-mi dau seama dacă de durere sau de frică.

— Ce vrei să spun? Mi-am ieşit din sărite, e bine? Treaba se nasolea, iar eu mi-am ieşit din sărite-n puii mei, şi ea era acolo, e bine?

Ameţeala m-a apucat din nou, dar de data asta nu s-a risipit. Acum înţelegeam; Anderson nu se prefăcea că nu pricepe, spunea întregul adevăr. La slujbă, spărsesem ocazional câte o ceaşcă de cafea în timpul unei situaţii tensionate. Chiar, spre ruşinea mea, o lovisem cu piciorul pe căţeaua noastră odată, după o ceartă cu Amy. De ce? *îmi ieşisem din sărite-n puii mei*, *şi ea era acolo*.

L-am privit țintă pe Anderson și-am simțit că rânjeam prostește. Totul era atât de limpede acum. Am înțeles. Am înțeles absurditatea a tot ceea ce simțisem vreodată pentru Amy – „dragostea" mea, „durerea" mea. Totul fusese o glumă. Amy era carne, nu era nimic. Toată durerea ultimilor cinci ani s-a evaporat; eram îmbătat de ușurare. Am ridicat brațele și mi-am răsucit încet călcâiele. Anderson a sărit în sus și s-a aruncat către mine; l-am împușcat în piept până când am rămas fără gloanțe, apoi am îngenuncheat lângă el. Era mort.

Am pus pistolul în sacou. Țeava era caldă. Mi-am amintit să folosesc batista ca să deschid ușa de la intrare. Într-un fel, m-aș fi așteptat să găsesc o mulțime de gură-cască, dar firește că împușcăturile nu fuseseră auzite, iar amenințările și înjurăturile lui Anderson era puțin probabil să fi atras atenția cuiva.

Când ajunsesem la un cvartal distanță de casă, o mașină de patrulare a apărut după un colț. A încetinit pe când se apropia de mine. Am ținut privirea înainte în timp ce trecea. Am auzit motorul intrând în relanti. Apoi oprindu-se. Am mers mai departe, așteptând o comandă strigată, gândindu-mă: dacă mă vor percheziționa și vor găsi pistolul, am să mărturisesc; nu are rost să prelungesc chinul.

Motorul a tușit, a pornit cu zgomot, iar mașina s-a îndepărtat vuind.

***

Poate că *nu* sunt suspectul numărul unu cel mai evident. Nu știu în ce a fost implicat Anderson de când a ieșit din pușcărie; poate că există câteva sute de oameni care aveau motive mult mai serioase ca să-i dorească moartea, și poate că atunci când polițiștii vor fi terminat cu ei vor ajunge să mă întrebe ce făceam în acea noapte. Totuși, o lună pare un interval tare lung. Oricine ar crede că nu le pasă.

Aceiași adolescenți ca și data trecută sunt adunați împrejurul intrării, și din nou simpla mea vedere părea să-i dezguste. Mă întreb dacă gustul privitor la modă și muzică, tatuat pe creierul lor, este programat să dispară peste un an sau doi, sau dacă i-au jurat credință pe viață. Gândul nu suportă contemplarea.

De data asta, nu caut. Mă apropii de tejghea fără ezitare.

De data asta, ştiu exact ce vreau.

Ceea ce vreau este ce am simţit în acea noapte: convingerea de nestrămutat că moartea lui Amy – ca să nu mai vorbim de cea a lui Anderson – pur şi simplu nu a avut mai mare importanţă decât moartea unei muşte sau a unei amibe, decât spargerea unei ceşti de cafea sau lovirea unui câine.

Unica mea greşeală a fost să cred că revelaţia pe care am avut-o avea să se risipească atunci când implantul înceta să funcţioneze. Nu s-a risipit. A fost înceţoşată de îndoieli şi rezerve, a fost subminată, în oarecare măsură, de întreaga mea panoplie ridicolă de convingeri şi superstiţii, dar îmi mal pot aminti liniştea pe care mi-a adus-o, îmi mai pot aminti acel sentiment copleşitor de bucurie şi uşurare, şi *îl vreau înapoi*. Nu pentru trei zile; pentru tot restul vieţii mele.

Nu a fost corect să-l ucid pe Anderson, nu a fost „cinstit faţă de mine însumi". Să fiu cinstit faţă de mine însumi ar fi însemnat să trăiesc cu toate pornirile mele contradictorii, să îndur multitudinea de voci din capul meu, să accept confuzia şi îndoiala. Acum e prea târziu pentru asta – fiindcă am gustat din libertatea certitudinii, am descoperit că nu pot trăi fără ea.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?

Vânzătorul zâmbeşte din toată inima.

O parte din mine, desigur, încă mai consideră perspectiva a ceea ce sunt pe cale să fac ca fiind total respingătoare. N-are importanţă. Asta n-o să dureze.

CASETA DE VALORI

Visez un vis simplu. Visez că am un nume. Un singur nume, neschimbător, al meu până la moarte. Nu ştiu care *este* numele meu, dar asta n-are importanţă. Să ştiu că-l am este de-ajuns.

***

Mă trezesc chiar înainte să sune ceasul deşteptător (de obicei aşa fac), astfel că pot să întind mâna şi să-l opresc în momentul când începe să ţiuie. Femeia de lângă mine nu se mişcă; sper că soneria nu-i era destinată şi ei. Este frig de-ngheţi şi întuneric beznă, cu excepţia cifrelor roşii ale ceasului de pe noptieră, a căror imagine se limpezeşte încet-în-cet. *Patru iară* zece! Gem în surdină. Oare ce sunt? Lucrător de salubritate? Lăptar? Corpul acesta e plin de durere şi de oboseală, însă asta nu-mi spune nimic; în ultima vreme toate au fost pline de durere şi de oboseală, indiferent care le erau profesia, venitul, stilul de viaţă. Ieri am fost negustor de diamante. Nu chiar milionar, dar pe-aproape. Alaltăieri am fost zidar şi în ziua dinainte am vândut lenjerie bărbătească. Când am coborât dintr-un pat cald, am avut cam aceeaşi senzaţie, de fiecare dată.

Mă trezesc că mâna mi se îndreaptă, instinctiv, spre întrerupătorul veiozei de lângă mine. Când o aprind, femeia se mişcă şi murmură „Johnny?", însă ochii îi rămân închişi. Fac primele eforturi conştiente să accesez amintirile acestei gazde; uneori pot detecta un nume folosit frecvent. Unda? S-ar putea. *Unda.* Îl rostesc în şoaptă, uitându-mă la valul de păr castaniu, moale, care aproape că-i ascunde faţa adormită.

Situaţia, dacă nu persoana, este liniştitor da familiară. *Bărbatul îşi priveşte cu dragoste soţia adormită.* Îi şoptesc „Te iubesc" şi cred asta cu adevărat; iubesc nu această femeie anume (cu un trecut pe care abia dacă-l voi întrezări şi un viitor pe care n-am cum să-l împărtăşesc), ci femeia compozită din care, astăzi, ea face parte – însoţitoarea mea pâlpândă, nestatornica mea iubită constituită dlntr-un milion de cuvinte şi gesturi aparent aleatorii, ţinută laolaltă numai de faptul că eu o privesc, cunoscută în deplinătatea ei de nimeni altul în afară de mine.

În tinereţea mea romantică obişnuiam să speculez: Este imposibil să fiu singurul de felul meu. N-ar putea oare să existe altcineva asemeni mie, dar care se trezeşte în fiecare dimineaţă în trupul unei femei? Oare n-ar putea acei factori misterioşi ce determină selecţia gazdei mele să acţioneze în paralel asupra ei, atrăgându-ne laolaltă,

ţinându-ne împreună zi după zi, transportându-ne unul lângă celălalt, de la cuplu gazdă la cuplu gazdă?

Nu numai că-i improbabil, ci pur şi simplu nu-i adevărat. Ultima dată (acum aproape doisprezece ani) când clacasem şi începusem să expun în gura mare incredibilul adevăr, soţia gazdei mele *nu* izbucnise în strigăte de uşurare şi recunoaştere şi nici nu-mi făcuse propria ei confesiune identică. (Nu făcuse mai nimic, de fapt. Mă aşteptasem ca ea să-mi găsească peroraţiile înspăimântătoare şi traumatice. Mă aşteptasem să tragă imediat concluzia că eram un nebun periculos. În schimb, mă ascultase puţin, aparent găsise ceea ce-i spuneam fie plictisitor, fie de neînţeles şi, ca urmare, în mod foarte înţelept, mă lăsase singur tot restul zilei.)

Nu numai că-i neadevărat, ci pur şi simplu nu contează. Da, iubita mea are o mie de feţe şi, da, un suflet priveşte prin fiecare pereche de ochi, dar eu pot să găsesc (sau să imaginez) tot atâtea tipare unificatoare în amintirile mele despre ea, câte poate găsi (sau imagina) oricare alt bărbat sau femeie în propriile sale percepţii ale partenerului de viaţă cel mai credincios.

Bărbatul îşi priveşte cu dragoste soţia adormită.

Mă ridic de sub pături şi rămân o clipă, tremurând, privind împrejurîn cameră, dornic să încep să mă mişc pentru a mă încălzi, dar incapabil să decid ce să fac mai întâi. Apoi observ un portofel pe o servantă.

Conform permisului de conducere, sunt John Francis O'Leary. Data naşterii: 15 noiembrie 1951 – ceea ce mă face cu o săptămână mai bătrân decât atunci când m-am dus la culcare. Deşi uneori încă mai visez cu ochii deschişi să mă trezesc cu douăzeci de ani mai tânăr, pare să fie la fel de improbabil pentru mine ca şi pentru oricare altul; din câte ştiu, în treizeci şi nouă de ani încă n-am avut o gazdă care să nu se fi născut în noiembrie sau decembrie 1951. Nici n-am avut vreodată vreo gazdă care să se fi născut sau care să locuiască, în acest moment, în afara oraşului acesta.

Nu ştiu *cum* mă mişc de la o gazdă la următoarea, însă, din moment ce de la orice proces te-ai putea aştepta să aibă o rază efectivă finită, limitarea mea geografică nu-i surprinzătoare. La est – deşert, la vest-ocean, iar către nord şi sud – lungi întinderi de ţărm pustiu;

distanţele de la un oraş la altul sunt prea mari ca să le traversez. De fapt, niciodată nu par cel puţin să mă *apropii de* marginile oraşului şi, dacă mă gândesc bine, asta nu-i surprinzător: dacă spre vest există o sută de gazde potenţiale, iar la est doar cinci, atunci un salt la o gazdă aleasă aleatoriu *nu* este un salt într-o direcţie aleatorie. Centrul populat mă atrage cu un fel de gravitaţie statistică.

Cât priveşte restricţiile asupra vârstei şi locului de naştere ale gazdei, niciodată n-am avut o teorie suficient de plauzibilă ca s-o cred mai mult de o zi sau două. Era uşor când aveam doisprezece sau treisprezece ani şi puteam pretinde că sunt un fel de prinţ extraterestru, întemniţat în trupurile pământenilor de către un rival ticălos care-mi luase moştenirea cosmică; cu siguranţă că, la sfârşitul anului 1951, personajele negative strecuraseră în apa oraşului ceva ce fusese băut de viitoarele mame, pregătindu-i astfel pe copiii lor nenăscuţi să-mi fie temniceri neştiutori. În ultima vreme, accept probabilitatea ca, pur şi simplu, să nu cunosc niciodată răspunsul.

De un lucru sunt sigur, totuşi: ambele restricţii au fost esenţiale pentru acea aproximaţie de sănătate mintală pe care o deţin acum. Dacă aş fi „crescut" în trupuri de vârste complet aleatorii sau în gazde răspândite în întreaga lume, cu o limbă şi cultură diferite, ia care să mă adaptez în fiecare zi, mă îndoiesc că măcar aş fi *existat* – nici o personalitate nu s-ar putea ivi dintr-o asemenea cacofonie de experienţe. (Şi, iarăşi, o persoană obişnuită ar putea crede acelaşi lucru despre propriile mele origini relativ stabile.)

Nu-mi amintesc să mai fi fost John O'Leary, ceea ce-i neobişnuit. Oraşul acesta conţine numai sase mii de bărbaţi în vârstă de treizeci si nouă de ani şi, dintre aceştia, aproximativ o mie trebuie să se fi născut în noiembrie sau în decembrie. Din moment ce treizeci şi nouă de ani înseamnă mai mult de paisprezece mii de zile, de acum şansele sunt mult împotriva unei prime vizite, şi am vizitat cele mai multe gazde de câteva ori, din câte-mi amintesc.

În propriul meu mod neexperimentat, am explorat puţin statisticile, în medie, orice gazdă potenţială ar trebui să aibă o mie de zile, sau trei ani, între vizitele mele. Totuşi, timpul mediu pe care ar trebui să mă aştept să-l petrec fără să vizitez din nou vreuna dintre gazde este de numai patruzeci de zile (până acum media este, de fapt,

mai scăzută, douăzeci şi şapte de zile, poate pentru că unele gazde sunt mai susceptibile decât altele). Când am ajuns prima oară la rezultatul ăsta, mi s-a părut paradoxal, însă numai pentru că valorile medii nu spun toată povestea; o fracţiune din totalul vizitelor repetate se petrec la intervale de săptămâni mai curând decât de ani şi bineînţeles că tocmai acestea anormal de frecvente sunt cele ce-mi determină rata.

Într-o casetă de valori (cu o încuietoare cu cifru numeric) din centrul oraşului, am înregistrări acoperind ultimii douăzeci şi doi de ani. Nume, adrese, date de naştere şi datele fiecărei vizite, începând din 1968, pentru mai mult de opt sute de gazde. Într-o bună zi, curând, când voi avea o gazdă care să-şi poată irosi timpul, ar trebui să închiriez un calculator cu o bază de date şi să transfer toate rahaturile alea pe disc; asta mi-ar uşura de o mie de ori testele statistice. Nu aştept revelaţii uluitoare; dacă aş găsi un fel de tendinţă sau de şablon, ce ar însemna? Oare mi-ar spune ceva? Ar schimba ceva? Totuşi, mi se pare un lucru bun de făcut.

Parţial ascunsă sub o grămadă de monezi, lângă portofel este – *o*, *ce bucurie*!- o legitimaţie cu fotografie. John O'Leary este infirmier la Institutul Psihiatric Pearlman. Fotografia arată o parte dintr-o uniformă albastru-deschis, iar când îi deschid şifonierul o zăresc! Cred, totuşi, că acestui corp i-ar prinde bine un duş, aşa încât amân îmbrăcatul.

Casa este mică şi mobilată simplu, dar foarte curată şi bine întreţinută. Trec pe lângă o cameră care, probabil, este dormitorul unui copil, însă uşa e închisă şi o las aşa, nedorind să risc să trezesc pe cineva. În camera de zi, caut Institutul Pearlman în cartea de telefon şi apoi îl localizez într-un ghid al străzilor. Mi-am memorat deja propria adresă din permisul de conducere, iar institutul nu-i departe; stabilesc o rută care n-ar trebui să-mi ia mai mult de douăzeci de minute, la această oră a dimineţii. Încă nu ştiu când îmi începe schimbul; cu siguranţă, nu înainte de cinci.

Stând în baie, bărbierindu-mă, mă uit o clipă la noii mei ochi căprui şi nu pot să nu observ că John O'Leary n-arată rău deloc. Acesta e un gând care nu duce nicăieri. De mult timp, slavă Domnului, am reuşit să-mi accept înfăţişarea fluctuantă cu relativă linişte, deşi nu întotdeauna a fost aşa. Am avut câteva perioade nevrotice, în

adolescenţă şi pe la douăzeci de ani, când dispoziţia îmi varia violent de la extaz la depresie, depinzând de felul cum îmi plăcea corpul meu cel mai recent. Adesea, timp de săptămâni întregi după plecarea de la o gazdă deosebit de arătoasă (plecare pe care fireşte că o întârziam cât mai mult cu putinţă, rămânând treaz noapte de noapte), îmi imaginam obsesiv cum ar fi fost să mă întorc, preferabil pentru a rămâne de tot. U n adolescent obişnuit, urât, *ştie* că cel puţin n-are altă alegere decât să accepte corpul în care s-a născut. Eu n-aveam o astfel de consolare.

Acum sunt mai dispus să-mi fac griji în privinţa sănătăţii, însă asta-i la fel de inutil ca şi neliniştea legată de înfăţişare. N-are absolut nici un rost să fac exerciţii fizice sau să ţin regim, dat fiind că orice asemenea gest este, efectiv, diluat de o mie de ori. Greutatea „mea", forma „mea" fizică, consumul „meu" de alcool şi de tutun nu pot fi modificate din propria-mi iniţiativă personală – acestea sunt statistici despre sănătatea publică, în cazul cărora e nevoie de campanii publicitare vaste şi costisitoare pentru a le clinti, fie numai puţin.

După ce fac duş, mă pieptăn, imitând fotografia din legitimaţie, sperând că nu-i prea veche.

Linda deschide ochii şi se întinde când intru, gol, înapoi în dormitor; vederea ei mă aduce imediat în erecţie. N-am mai făcut sex de luni întregi; în ultima vreme, aproape fiecare gazdă pare să fi reuşit să facă amor până la epuizare în noaptea *dinainte* să sosesc şi, ca urmare, să-şi fi pierdut interesul de-a lungul următoarelor două săptămâni. Aparent, norocul mi s-a schimbat. Linda se întinde şi mă ia în braţe.

— Am să întârzii la lucru, protestez eu. Se întoarce şi se uită la ceas.

— Prostii. Nu începi până la şase. Dacă serveşti micul dejun aici, în loc să ocoleşti pe la localul ăla îmbâcsit pentru camionagii, nu va trebui să pleci timp de *o oră*.

Unghiile ei sunt ascuţite şi-mi dau o senzaţie plăcută. O las să mă tragă înspre pat, apoi mă aplec deasupra ei şi şoptesc:

— Ştii, asta-i *exact ce* vroiam să aud.

***

Cea mai timpurie amintire a mea este despre mama, întinzând spre mine, cu adoraţie, un copilaş care orăcăia şi spunând: „Uite, Chris! Acesta e frăţiorul tău. Acesta-i Paul! Nu-i aşa că-i frumos?" Nu puteam înţelege ce însemna toată agitaţia aceea. Fraţii mai mici erau precum animalele de casă ori jucăriile; numărul lor, vârsta, sexul, numele, toate fluctuau la fel de anapoda ca şi mobila sau tapetul.

Părinţii erau, în mod limpede, superiori; îşi schimbau înfăţişarea şi comportamentul, însă cel puţin numele lor rămâneau aceleaşi. Am presupus, în mod firesc, că atunci când voi creşte, numele meu are să devină „Tati", o sugestie care era, de obicei, întâmpinată cu râsete şi încuviinţări amuzate. Presupun că m-am gândit la părinţii mei ca fiind, în esenţă, asemeni mie; transformările lor erau mai extreme decât ale mele, însă, în privinţa lor, toate celelalte erau mai mari, aşa încât presupunerea era perfect întemeiată. Că într-un fel erau *aceiaşi de* la o zi la alta, nu m-am îndoit niciodată; mama mea şi tatăl meu erau, prin definiţie, cei doi adulţi care făceau anumite lucruri: mă dojeneau, mă îmbrăţişau, mă înveleau în pat, mă puneau să mănânc legume dezgustătoare şi aşa mai departe. Erau înalţi de o milă, nu puteai să nu-i observi. Ocazional, unul sau celălalt lipsea, dar niciodată pentru mai mult de o zi.

Trecutul şi viitorul nu erau probleme; pur şi simplu, am crescut cu nişte noţiuni cam vagi despre ceea ce erau de fapt. „Ieri" şi „mâine" erau precum „a fost odată"; niciodată nu mă dezamăgiseră promisiuni încălcate privind trataţii viitoare, ori nu mă nedumeriseră descrieri ale unor pretinse evenimente trecute, deoarece considerasem toate discuţiile de acest fel drept ficţiuni intenţionate. Eram acuzat adesea că spun „minciuni" şi am presupus că aceasta era doar o etichetă aplicată poveştilor insuficient de interesante. Amintirile despre evenimente mai vechi de o zi erau, în mod limpede, „minciuni" lipsite de valoare, aşa încât făceam tot posibilul să le uit.

Sunt sigur că eram fericit. Lumea era un caleidoscop. Aveam câte o casă nouă de explorat în fiecare zi, jucării diferite, prieteni de joacă diferiţi, feluri de mâncare diferite. Uneori culoarea pielii mi se schimba (şi mă încânta să văd că părinţii mei, fraţii şi surorile aproape întotdeauna alegeau să-şi transforme pielea la fel ca mine). Din când în când mă trezeam fată, dar la un moment dat (cam pe la vârsta de patru

ani, cred) asta a început să mă tulbure şi, curând după aceea, pur şi simplu a încetat să se mai întâmple.

N-aveam nici o bănuială că mă *mişcăm* din casă în casă, din corp în corp. Mă schimbam, casa mi se schimba, celelalte case şi străzile şi magazinele şi parcurile dimprejurui meu se schimbau. Călătoream, din când în când, în centrul oraşului cu părinţii mei, dar nu mă gândeam la acesta ca la un loc fix (din moment ce ajungeam acolo pe alt traseu de fiecare dată), ci ca la o caracteristică fixă a lumii, precum soarele sau cerul.

Şcoala a fost începutul unei lungi perioade de confuzie şi suferinţă. Deşi clădirea şcolii, clasa, profesorul şi ceilalţi copii se schimbau, aidoma tuturor celorlalte elemente din mediul meu înconjurător, repertoriul, în mod limpede, nu era atât de întins precum cel al casei şi familiei mele. Mersul la aceeaşi şcoală, însă, de-a lungul unor străzi diferite, cu un nume şi o faţă diferite, m-a enervat, iar înţelegerea treptată că unii colegi de clasă îmi copiau numele şi feţele anterioare – ba, încă mai rău, că mie mi se dădeau cu de-a sila unele pe care *ei* le folosiseră – mă înfuria.

În ultima vreme, dat fiind că am trăit atâta timp cu viziunea general acceptată asupra lumii, uneori mi separe greu să înţeleg cum s-a făcut că primul meu an la şcoală n-a fost suficient ca să se limpezească absolut totul; până când îmi amintesc că imaginile.fugare pe care le luam din fiecare clasă erau despărţite, în general, de săptămâni întregi şi că goneam încolo şi încoace, la întâmplare, între peste o sută de şcoli. N-am avut nici un jurnal, nici o înregistrare, nici un catalog în minte, nici un mijloc de a *mă gândi* măcar la ceea ce mi se întâmpla; nimeni nu mă pregătise în metoda ştiinţifică. Chiar şi Einstein a avut mai mult de şase ani când a descoperit versiunea lui a teoriei relativităţii.

Mi-am ascuns neliniştea faţă de părinţi, însă mă îngreţoşa să-mi tratez amintirile drept minciuni; am încercat să le discut cu alţi copii, ceea ce mi-a adus ridiculizarea şi ostilitatea. După o perioadă de bătăi şi accese de furie, am devenit introvertit. Părinţii mei spuneau lucruri gen: „Eşti tăcut astăzi I" zi de zi, dovedindu-mi exact cât de proşti erau.

Este un miracol că am învăţat ceva. Chiar şi acum, nu sunt sigur cât de mult din capacitatea în ea de a citi îmi aparţine şi cât de mult

vine de la gazdele mele. Sunt sigur că vocabularul călătorește o dată cu mine, îhsă problemele de nivel inferior, precum citirea paginii dintr-o ochire, recunoașterea efectivă a literelor și cuvintelor mi se par destul de diferite de la o zi la alta. (Cu șofatul se întâmplă la fel; aproape toate gazdele mele au permise de conducere, însă eu, personal, n-am luat nici măcar o singură lecție. Cunosc regulile de circulație, știu vitezele și pedalele, dar n-am încercat niciodată să plec la drum într-un corp care n-a mai făcut asta; ar fi un experiment interesant, însă acele corpuri au tendința să nu posede mașini.)

Am învățat să citesc. Am învățat repede să citesc repede; dacă nu terminam o carte în ziua când o începusem, știam că n-aveam să mai pot pune mâna pe acel volum timp de săptămâni sau poate luni. Am citit sute de povești de aventuri, pline cu eroi și eroine, cu prieteni, frați și surori, chiar și cu animale de casă, care stăteau cu ei zi de zi. Fiecare carte mă mai rănea puțin, dar nu mă puteam opri din citit, nu puteam renunța la speranța că următoarea carte pe care o deschideam avea să înceapă cu cuvintele: „într-o dimineață însorită, un băiețel s-a trezit șl s-a întrebat cum îl cheamă".

Într-o zi l-am văzut pe tatăl meu consultând un ghid al străzilor și, în ciuda timidității mele, l-am întrebat ce era acela. Văzusem globuri geografice și hărți ale țării, la școală, însă niciodată nimic de acest fel. Tata a indicat casa noastră, școala mea și locul său de muncă, atât pe hărțile amănunțite cu străzi, cât și pe harta-cheie a întregului oraș, aflată în interiorul copertei.

Pe atunci, un singur tip de ghid al străzilor deținea, practic, monopolul. Fiecare familie avea un exemplar și, în fiecare zi, săptămâni de-a rândul, i-am bătut la cap pe tata sau pe mama să-mi arate lucruri pe harta-cheie. Am reușit cu succes să memorez o mare parte din ea (o dată am încercat să fac semne cu creionul, gândindu-mă că ar putea moșteni cumva permanența magică a ghidului însuși, dar semnele s-au dovedit la fel de trecătoare ca toate scrierile și desenele pe care le făcusem la școală). Știam că dădusem de ceva temeinic, însă conceptul propriei mele mișcări, din loc în loc, într-un oraș neschimbător, tot n-a reușit să se cristalizeze.

Nu mult după aceea, când numele meu era Danny Foster (un angajat care proiectează filme, având o soție minunată numită Kate, cu

care mi-am pierdut virginitatea, deşi probabil nu şi pe-a lui Danny), m-am dus la a opta aniversare a unui prieten. Nu înţelegeam deloc zilele de naştere; în unii ani n-aveam nici una, în alţii aveam două sau trei. Sărbătoritul, Charlie McBride, nu-mi era prieten, însă părinţii mi-au cumpărat un cadou pe care să i-l duc, o mitralieră-jucărie din plastic, şi m-au dus cu maşina la casa lui; n-am avut nici un cuvânt de spus în toate astea. Când am ajuns acasă, l-am bătut la cap pe tata să-mi arate, pe o hartă a străzilor, locul exact unde fusesem şi ruta pe care o urmase maşina.

După o săptămână, m-am trezit cu faţa lui Charlie McBride, plus o casă, părinţi, frate mai mic, soră mai mare şi jucării, toate identice cu cele pe care le văzusem la petrecerea lui. Am refuzat să mănânc micul dejun până când nu mi-a arătat mama casa noastră pe o hartă a străzilor, dar ştiam deja unde avea să pună degetul.

M-am prefăcut că plec la şcoală. Fratele meu era prea mic pentru şcoală, iar sora mea prea mare ca să vrea să fie văzută cu mine; în mod normal, în astfel de circumstanţe, urmam fluxul limpede al celorlalţi copii, de-a lungul străzilor, însă atunci l-am ignorat.

Încă îmi mai aminteam puncte de reper din drumul spre petrecere. M-am rătăcit de câteva ori, însă dădeam mereu peste străzi pe care le mai văzusem; zeci de frânturi ale lumii mele începeau să se închege. Era atât amuzant, cât şi înspăimântător; credeam că descopăr o vastă conspiraţie, credeam că toţi ascunseseră, cu bună ştiinţă, secretele existenţei şi că, în sfârşit, eram pe cale să mă dovedesc mai deştept decât toţi.

Când am ajuns la casa lui Danny, totuşi, nu m-am simţit triumfător, pur şi simplu m-am simţit singur, amărgit şi încurcat. Cu sau fără revelaţie, eram tot copil. M-am aşezat pe treptele din faţă şi-am plâns. Doamna Foster a ieşit, neliniştită, spunându-mi Charlie, întrebându-mă unde era mama, cum ajunsesem acolo, de ce nu eram la şcoală, l-am strigat insulte acestei *mincinoase* împuţite, care se prefăcuse, ca toate celelalte, că este mama mea. S-au dat telefoane, iar eu, ţipând, am fost dus acasă cu maşina, pentru a-mi petrece ziua în dormitor, refuzând să mănânc, refuzând să vorbesc, refuzând să-mi explic purtarea de neiertat.

În seara aceea, mi-am auzit „părinţii” discutând despre mine, aranjând ceea ce acum cred că a fost o vizită la un psihiatru de copii. N-am ajuns niciodată la consultaţia respectivă.

***

De-a lungul ultimilor unsprezece ani mi-am petrecut zilele la locul de muncă al gazdei. Cu siguranţă, nu de dragul gazdei; am mai multe şanse să-i determin concedierea pentru că i-am încurcat lucrurile la serviciu, decât pentru că-i cauzez absenţe de o zi la fiecare trei ani. Ei bine, asta-i ceea ce fac, ceea ce sunt în ultima vreme. Fiecare trebuie să se definească cumva; profesia mea este să joc rolul altor persoane. Plata şi condiţiile variază, însă nu se poate nega vocaţia.

Am încercat să-mi construiesc o viaţă independentă, dar niciodată n-am putut s-o fac să meargă. Când eram mult mai tânăr şi necăsătorit, în cele mai multe cazuri, îmi fixam subiecte de studiu. Atunci am închiriat prima dată caseta de valori, ca să-mi păstrez însemnările în ea. Am studiat matematică, chimie şi fizică în biblioteca centrală a oraşului, însă când un subiect oarecare începea să devină dificil, îmi venea greu să găsesc voinţa de a merge mai departe. Ce rost avea? Ştiam că n-aş putea fi niciodată savant de profesie. Cât priveşte descoperirea naturii condiţiei mele, era clar că răspunsul nu zăcea în vreo carte de neuro-biologie din bibliotecă. În sălile de lectură liniştite, răcoroase, neavând nimic de ascultat în afara bâzâitului adormitor al instalaţiei de aer condiţionat, mă pierdeam în visuri cu ochii deschişi, imediat ce cuvintele sau ecuaţiile din faţa mea încetau să mai aibă un sens lesne de înţeles.

Odată, am făcut un curs de fizică prin corespondenţă, la nivel de colegiu; am închiriat o căsuţă poştală şi ţineam cheia de la ea în caseta de valori. Am absolvit cursul şi am obţinut rezultate destul de bune, dar nu aveam cui spune despre realizarea mea.

După o vreme, am legat prietenie prin corespondenţă cu o elveţi-ancă. Era studentă la muzică, violonistă, şi i-am spus că studiez fizica la universitatea locală. Mi-a trimis o fotografie şi, în cele din urmă, am făcut acelaşi lucru, după ce am aşteptat una din gazdele mai arătoase. Am schimbat scrisori cu regularitate, săptămânal, timp de peste un an.

Într-o zi mi-a scris, zicând că vine în vizită; cerea detalii despre cum am putea să ne întâlnim. Nu cred că m-am simţit niciodată atât de singur ca atunci. Dacă nu i-aş fi trimis acea fotografie, aş fi putut măcar s-o văd timp de o zi. Aş fi putut petrece o după-amiază întreagă vorbind, faţă în faţă, cu singurul meu prieten adevărat, singura persoană din lume care, de fapt, cunoştea nu pe una dintre gazdele mele, ci *pe mine*. Am încetat imediat să-i mai scriu şi am renunţat să mai închiriez căsuţa poştală.

Din când în când, m-am gândit la sinucidere, dar faptul că ar fi, cu siguranţă, o crimă şi că, poate, n-are să schimbe nimic decât să mă trimită la altă gazdă, mă face să mă răzgândesc.

De când am lăsat în urmă toată agitaţia şi amărăciunea copilăriei, am încercat, în general, să fiu corect cu gazdele mele. În unele zile mi-am pierdut controlul şi am făcut lucruri care, probabil, le-au stânjenit sau le-au creat inconveniente (să iau bani pentru caseta mea de valori, de la cei care se pot lipsi de ei cu uşurinţă), dar niciodată n-am făcut rău cuiva intenţionat. Uneori aproape am senzaţia că ei ştiu de mine şi-mi doresc numai bine, deşi toate dovezile indirecte, de la soţiile şi prietenii care mi-au pus întrebări când am avut vizite la intervale scurte, sugerează că zilele lipsă sunt ascunse de o amnezie perfectă – gazdele mele nici măcar nu ştiu că au fost scoase din funcţiune; nici nu se pune problema că ar avea vreo şansă să ghicească motivul. Cât despre posibilitatea ca eu să le cunosc, ei bine, câteodată văd dragoste şi respect în ochii familiilor şi colegilor lor, uneori văd dovezi materiale ale unor realizări pe care le pot admira – o gazdă a scris un roman, o comedie neagră despre experienţele sale din Vietnam, pe care l-am citit şi care mi-a plăcut; altul este fabricant amator de telescoape cu un reflector newtonian de treizeci de centimetri, meşteşugit minunat, prin care am văzut cometa Halley – dar sunt *prea mulţi*. Când voi muri, voi fi întrezărit fiecare dintre vieţile lor timp de numai douăzeci sau treizeci de zile împrăştiate aleatoriu.

***

Merg cu maşina împrejurul perimetrului Institutului Pearlman, uitân-du-mă ce ferestre sunt luminate, ce uşi sunt deschise, ce

activitate e vizibilă. Sunt mai multe intrări, începând cu una destinată în mod limpede publicului, care dă într-un foaier mochetat, cu birou de recepţie din mahon lustruit şi sfârşind cu o uşă batantă din metal ruginit, care iese într-un spaţiu murdar, asfaltat, dintre două clădiri. Parchez în stradă, mai curând decât să risc să ocup, în perimetrul spitalului, un loc la care n-am dreptul.

Sunt nervos în timp ce mă apropii de ceea ce sper că este intrarea corectă; tot îmi mai îngheaţă măruntaiele în secundele acelea îngrozitoare ce se scurg chiar înainte să fiu văzut prima dată de un coleg şi, brusc, devine de o sută de ori mai greu să dau înapoi – şi, privind partea optimistă, cu mult mai uşor să continuu.

— 'Neaţa, Johnny.

— 'Neaţa.

Sora medicală trece pe lângă mine chiar în timpul acestui schimb scurt de cuvinte. Sper să aflu unde ar trebui să fiu dintr-un fel de forţă a legăturilor sociale; oamenii cu care-mi petrec majoritatea timpului ar trebui să mă salute cu mai mult decât un semn din cap şi două vorbe. Rătăcesc puţin de-a lungul unui coridor, încercând să mă obişnuiesc cu scârţâitul pantofilor mei cu talpă de cauciuc pe linoleum. Deodată, o voce aspră strigă „O'Leary!" şi mă-ntorc ca să văd un tânăr, într-o uniformă ca a mea, îndreptându-se cu paşi mari spre mine, de-a lungul coridorului, cu sprâncenele încruntate sumbru, braţele întinse nefiresc, schimonosindu-şi faţa.

— Stai degeabal Tai frunză la câinii! *Iarăşi!*

Purtarea lui e atât de bizară, încât, pentru o fracţiune de secundă, sunt convins că-i unul dintre pacienţi; vreun psihopat care-mi poartă sâmbetele a omorât un alt infirmier, i-a furat uniforma şi e pe cale să scoată o secure năclăită de sânge. Apoi bărbatul îşi umflă obrajii şi rămâne locului, holbându-se, iar eu înţeleg brusc; nu-i nebun, ci parodiază un superior obez agresiv. Îi împung faţa umflată cu un deget, ca şi când aş sparge un balon, ceea ce-mi dă o şansă să mă apropii suficient pentru a-i citi insigna: Ralph Dopita.

— Ai sărit *ca ars*! Nu mi-a venit să cred! Deci, în cele din urmă mi-a ieşit vocea *perfect*.

— La fel şi faţa. Dar ai noroc, te-ai născut urât. Ridică din umeri.

— Nevastă-ta n-a fost de părerea asta azi-noapte.

— Erai beat, aia nu era nevastă-mea, ci maică-ta.

— N-am zis eu întotdeauna că-mi eşti ca un tată?

După multe cotituri aparent nejustificate, coridorul duce la o bucătărie, numai oţel inoxidabil şi abur, unde alţi doi infirmieri stau degeaba, iar trei bucătari prepară micul dejun. Cu apa caldă curgând permanent într-una dintre chiuvete, clinchetul tăvilor şi ustensilelor, sfârâitul grăsimii şi sunetul chinuit al unui ventilator pe cale să se strice, e aproape imposibil să auzi pe cineva vorbind. Un infirmier mimează că este pui de găină, apoi face un gest, trecându-şi o mână pe deasupra capului, arătând afară, ca pentru a cuprinde toată clădirea

— Destule ouă ca să hrănească..., strigă el şi ceilalţi izbucnesc în râs, aşa încât râd împreună cu ei.

Mai târziu, S urmez într-o magazie de lângă bucătărie, unde fiecare dintre noi înşfacă un cărucior. Prinse cu pioneze pe o tăblie, îmbrăcate în plastic transparent, sunt patru liste cu pacienţi, câte una pentru fiecare secţie, ordonate după numărul camerei. Lângă fiecare nume se află un mic abţibild rotund, colorat – verde, roşu şi albastru. Stau la urmă până când nu mai rămâne decât un cărucior de luat.

Sunt trei feluri de hrană preparată: şuncă şi ochiuri cu pâine prăjită, cereale şi un piure galben, moale, care seamănă cu mâncarea pentru bebeluşi, în ordinea descrescătoare a popularităţii. Pe lista mea sunt mai multe abţibilduri roşii decât verzi, şi numai unui singur albastru, dar sunt destul de sigur că erau mai multe verzi decât roşii în total, când am văzut toate cele patru liste laolaltă. În timp ce-mi încarc căruciorul pe baza acestei informaţii, reuşesc să arunc o a doua privire la lista lui Ralph, care este în principal verde, şi conţinutul căruciorului său confirmă că am înţeles codul.

N-am mai fost niciodată într-un spital psihiatric, nici ca pacient, nici ca membru al personalului. Am petrecut o zi în închisoare cam cu cinci ani în urmă, unde am evitat cu puţin ca ţeasta gazdei mele să fie spartă; n-am descoperit niciodată ce făcuse sau cât de lungă îi era condamnarea, dar sper că va fi liber la vremea când voi ajunge înapoi la el.

Aşteptările mele vagi ca locul acesta să fie similar se dovedesc, în mod plăcut, greşite. Celulele de închisoare erau personalizate, într-o anumită măsură, cu poze pe pereţi şi posesiuni idiosincrazice, dar tot

ca nişte celule arătau. În camerele de aici e mult mai puţină dezordine decât în genul acela de încăperi, însă caracterul lor implicit este de o mie de ori mai puţin bătător la ochi. Nu există gratii la ferestre şi uşile din sectorul meu n-au încuietori. Majoritatea pacienţilor s-au trezit deja, stau în şezut pe pat, mă întâmpină cu un „Bună dimineaţa" liniştit; câţiva îşi iau tăvile într-o cameră, unde e un televizor reglat la ştiri. Poate că nivelul calmului este nefiresc, datorat numai drogurilor; poate că liniştea care-mi face serviciul netraumatic este umilitoare şi opresivă pentru pacienţi. Poate că nu. Poate că voi afla într-o zi.

Ultimul meu pacient, unicul abţibild albastru, e trecut pe listă drept Klein, F.C. Un bărbat costeliv, de vârstă mijlocie, cu păr negru, neîngrijit, şi o barbă de câteva zile. Stă întins atât de drept, încât mă aşteptam să văd chingi ţinându-l locului. Ochii îi sunt deschişi, însă nu mă urmăresc şi, când îl salut, nu-mi răspunde.

Pe o masă de lângă pat e o ploscă şi, din inspiraţie, II ridic în capul oaselor şi-i aranjez plosca dedesubt; se lasă manevrat cu uşurinţă, nu cooperează, ca să fiu exact, dar nu-i nici inert. Foloseşte plosca impasibil. Găsesc nişte hârtie şi-l şterg, apoi duc plosca la toaletă, o golesc şi-mi spăl bine mâinile. Mă simt doar uşor îngreţoşat; probabil că obişnuinţa lui O'Leary cu asemenea treburi mă ajută.

Klein stă cu o privire fixă în timp ce-i ţin dinainte lingura plină cu piure galben, dar când îl ating cu ea pe buze deschide gura larg. Nu o închide împrejurul lingurii, aşa încât trebuie s-o întorc şi să răstorn mâncarea, însă el înghite terciul şi doar o picătură îi ajunge pe bărbie.

O femeie în halat alb bagă capul în cameră şi zice: – Ai putea să-l bărbiereşti pe domnul Klein, Johnny, te rog. În dimineaţa asta merge la spitalul St. Margaret, pentru nişte analize. Dispare, înainte să pot răspunde.

După ce duc căruciorul înapoi la bucătărie, adunând tăvi goale pe drum, găsesc tot ceea ce-mi trebuie în magazie. Îl mut pe Klein pe un scaun – iarăşi pare s-o facă cu uşurinţă, fără ca totuşi să mă ajute. Stă perfect nemişcat în timp ce-l săpunesc şi-l bărbieresc, cu excepţia câte unei clipiri ocazionale. Reuşesc să-l tai doar o dată, nu adânc.

Aceeaşi femeie se întoarce, de data asta purtând o mapă groasă, îmbrăcată în pânză, şi o planşetă cu clamă, şi stă în picioare lângă mine. Trag cu ochiul la insigna ei – Dr. Helen Lidcombe.

— Cum merge, Johnny?

— Bine.

Zăboveşte, cu aerul că aşteaptă ceva şi, dintr-o dată mă simt nesigur. Probabil că fac ceva greşit. Sau poate că mă mişc prea încet.

— Aproape gata, mormăi.

Întinde o mână şi, cu un aer absent, îmi masează ceafa. *A venit vremea mersului pe sârmă*. De ce nu pot gazdele mele să ducă vieţi lipsite de complicaţii? Uneori am senzaţia că trăiesc filmările a o mie de telenovele. La ce are dreptul John O'Leary să se aştepte din partea mea? Să determin natura exactă şi profunzimea acestei reiaţii şi să-l las mâine, nici mai implicat, nici mai puţin implicat decât a fost ieri? Ce baftă.

— Eşti foarte încordat.

Îmi trebuie un subiect neutru, repede. *Pacientul*.

— Tipul ăsta... nu ştiu... în unele zile îmi dă de gândit.

— De ce, se poartă diferit?

— Nu, nu, pur şi simplu, mă-ntreb. Cum trebuie să fie pentru el toată treaba.

— Nu-i cine ştie ce. Ridic din umeri.

— Stie când stă pe ploscă. Ştie când i se dă de mâncare. Nu-i o leguma.

— E greu de spus ce „ştie". O lipitoare cu câţiva neuroni „ştie" când să sugă sânge. Una peste alta, se descurcă remarcabil de bine, dar nu cred că are nimic asemănător cu o conştiinţă, nici chiar ceva asemănător cu visele. Chicoteşte. Tot ceea ce are sunt amintiri, deşi nu-mi pot imagina despre ce sunt ele.

Încep să şterg săpunul de ras.

— De unde ştii că are amintiri?

— Exagerez.

Bagă mâna în mapă şi scoate o fotografie transparentă. Arată ca o radiografie laterală a capului, însă e împodobită cu bucle şi benzi de culoare artificială.

— Luna trecută am primit, în sfârşit, banii ca să fac câteva scanări pneumo-encefalo-tomografice. În hipocampusul domnului Klein se petrec lucruri ce seamănă suspect de mult cu depunerea unor amintiri de lungă durată. Introduce poza transparentă înapoi în mapă, înainte

ca eu să fi avut şansa de a mă uita bine la ea. Dar să compari indiferent ce din capul lui cu studii pe oameni normali e ca şi când ai compara vremea de pe Marte cu vremea de pe Jupiter.

Devin curios, aşa încât risc şi întreb, cu un aer încurcat:

— Mi-ai spus vreodată exact cum de-a ajuns aşa? Dă ochii peste cap.

— Nu-ncepe iar cu chestia astal Ştii c-aş da de bucluc.

— Cu cine crezi că aş trăncăni despre asta?

Timp de-o clipă copiez imitaţia lui Ralph Dopita, iar Helen izbucneşte în râs.

— Nici vorbă. *Lui* nu i-ai zis mai mult de trei cuvinte de când eşti aici: „*Scuze*, *Dr*. *Pearimanl*".

— Atunci de ce nu-mi spui?

— Dacă le-ai spune prietenilor tăi...

— Crezi că le spun totul prietenilor mei? Asta crezi? N-ai deloc încredere în mine?

Se aşază pe patul lui Klein.

— Închide uşa. O închid.

— Tatăl lui a fost cercetător în neurochirurgie.

— Ce?!

— Dacă spui o *vorbă*...

— N-o să spun, promit. Dar ce-a făcut? *De ce*?

— Domeniul principal al cercetării sale era redundanţa şi transferul funcţional: măsura în care oamenii cu porţiuni de creier pierdute sau vătămate reuşesc să transfere funcţiile regiunilor deteriorate, ţesuturilor sănătoase. Soţia lui a murit dând naştere unui fiu, singurul lor copil. Probabil era deja psihopat, însă *asta* l-a făcut s-o ia razna de-a binelea. A dat vina pe copil pentru moartea soţiei sale, dar avea prea mult sânge rece ca să facă ceva simplu, de exemplu să-l omoare.

Aproape că sunt gata să-i zic să-şi ţină gura, că zău nu vreau să ştiu nimic mai mult, însă John O'Leary este un bărbat mare, dur, cu un stomac zdravăn şi nu trebuie să-l fac de ruşine dinaintea iubitei sale.

— A crescut copilul „în mod normal", vorbindu-i, jucându-se cu el şi aşa mai departe şi a consemnat amănunţit despre cum se dezvolta: vederea, coordonarea, rudimentele vorbirii, tot tacâmul. Când copilul

avea câteva luni, i-a implantat o reţea de canule, un păienjeniş de tuburi foarte fine, cuprinzând aproape întregul creier, dar suficient de înguste ca să nu provoace nici un fel de probleme. Şi apoi a continuat ca mai înainte, stimulând copilul şi înregistrându-i progresele. În fiecare săptămână, prin canule, îi mai distrugea puţin creier.

Dau drumul unui lung şir de obscenităţi. Klein, firește, pur şi simplu stă acolo, dar deodată mi se face ruşine că-i încalc intimitatea, oricât de lipsit de semnificaţie ar putea fi acel concept în cazul lui. Îmi vine sângele în obraz, mă simt puţin ameţit, puţin lipsit de consistenţă.

— Cum se face c-a supravieţuit? Cum se face c-a mai rămas ceva?

— Profunzimea nebuniei tatălui său l-a salvat, dacă ăsta-i cuvântul potrivit. Vezi tu, de-a lungul lunilor când îşi pierdea cu regularitate ţesutul cerebral, copilul a continuat să se dezvolte din punct de vedere neurologic mai încet decât normal, firește, dar oricum, evoluând perceptibil. Profesorul Klein era savant în prea mare măsură ca să ţină secret un rezultat ca ăsta – a *scris* toate observaţiile şi a încercat să le publice. Cei de la revistă au crezut că era un fel de contrafacere perversă, dar au anunţat poliţia, care, în cele din urmă, a început investigaţiile. Dar la vremea când copilul a fost salvat, ei bine...

Arată din cap către impasibilul Klein.

— Cât i-a mai rămas din creier? E vreo şansă...?

— Mai puţin de zece la sută. Există cazuri de microcefalici care trăiesc vieţi aproape normale, cu o masă cerebrală similară, dar fiindcă s-au născut aşa, fiindcă au trecut aşa prin dezvoltarea cerebrală f etala – nu-i o situaţie comparabilă. Acum câţiva ani, am avut o fetiţă căreia i s-a făcut hemisferectomie pentru a o vindeca de epilepsie. A ieşit din operaţie foarte puţin afectată, însă ea a avut ani întregi în care creierul să transfere, treptat, funcţiile din emisfera deteriorată. A fost extrem de norocoasă – în majoritatea cazurilor, operaţia a fost complet dezastruoasă, în ceea ce-l priveşte pe domnul Klein, ei bine, aş zice că n-a fost norocos defel.

***

Par să-mi petrec cea mai mare parte din restul dimineţii spălând coridoare. Când soseşte o ambulanţă ca să-l ia pe Klein pentru analize,

mă simt uşor ofensat că nimeni nu-mi cere asistenţa; cei doi infirmieri din ambulanţă, supravegheaţi de Helen, îl trântesc într-un scaun cu rotile şi pleacă cu el, ca nişte curieri colectând un pachet greu. Dar eu am mai puţine drepturi chiar decât John O'Leary să mă simt posesiv sau protector faţă de pacienţii „mei", aşa că-l alung pe Klein din gândurile mele.

Servesc prânzul cu ceilalţi infirmieri, în camera personalului de serviciu. Jucăm cărţi şi facem glume care şi mie mi se par de-acum răsuflate, dar, oricum, mă bucur de companie. De câteva ori sunt tachinat că am „tendinţe de pe coasta de est", ceea ce are logică; dacă O'Leary a trăit în est o perioadă, asta ar explica de ce nu-mi am i ntesc de el. După-amiaza trece încet, dar molcom. Dr. Pearlman a zburat undeva, pe neaşteptate, să facă ceea ce eminenţii psihiatri sau neurologi (nici măcar nu sunt sigur care din cele două este) sunt chemaţi de mare urgenţă să facă în oraşele îndepărtate; asta pare să permită tuturor, inclusiv pacienţilor, să se relaxeze. Când mi se termină schimbul, la ora trei, şi ies din clădire spunând „Pe mâine" tuturor celor pe lângă care trec, am (ca de obicei) senzaţia de pierdere. Are să treacă.

Fiindcă e vineri, fac un ocol în centrul oraşului, ca să-mi aduc la zi înregistrările din caseta de valori. În traficul dinaintea orei de vârf, încep să simt o uşoară exaltare, în timp ce toate micile necazuri privind adaptarea la Institutul Psihiatric Pearlman rămân în urmă, uitate timp de luni sau ani, sau poate chiar decenii.

După ce fac însemnări de jurnal pentru toată săptămâna şi adaug o pagină nouă, intitulată JOHN FRANCIS O'LEARY, în dosarul gros, cu inele, plin cu detalii despre gazde, imboldul de a *face ceva* cu toate aceste informaţii creşte în mine, aşa cum obişnuieşte din când în când. Dar ce? Perspectiva închirierii unui calculator şi a aranjării unui loc pentru a-l utiliza este prea descurajantă într-o după-amiază molcomă de vineri. Cu ajutorul unui calculator, aş putea aduce la zi rata medie a repetării gazdelor mele. Asta ar fi destul de palpitant.

Apoi îmi amintesc de scanarea PET pe care Helen Lidcombe mi-a fluturat-o pe dinainte. Deşi nu cunosc nimic despre interpretarea unor asemenea date, îmi pot imagina cât de palpitant trebuie să fie pentru un specialist experimentat să *vadă* efectiv procesele cerebrale expuse

în acest fel. Dacă aş putea transforma toate sutele *mele* de pagini cu date într-o singură imagine color-ei bine, s-ar putea să nu-mi spună absolut nimic, dar perspectiva este cumva infinit mai atractivă decât să-mi bat capul cu producerea câtorva statistici, care nici ele nu-mi spun absolut nimic.

Cumpăr un ghid al străzilor, ediţia cu care m-am familiarizat din copilărie, cu harta-cheie în interiorul copertei. Cumpăr un set de cinci carioci. Mă aşez pe o bancă într-o arcadă comercială şi acopăr harta cu puncte colorate; un punct roşu pentru o gazdă care a primit de la una la trei vizite, un punct oranj pentru o gazdă la care am fost de la patru la şase ori şi aşa mai departe. Îmi ia o oră să termin şi, când am încheiat, rezultatul *nu* arată deloc ca o scanare cerebrală lucioasă generată pe calculator. Arată ca o harababură.

Şi totuşi... Deşi culorile nu formează benzi izolate şi se întrepătrund în mare măsură, există o concentrare clară de albastru în nord-estul oraşului. De cum văd asta, mi se pare adevărat; nord-estul îmi este, într-adevăr, mai familiar decât oricare altă zonă. Şi o polarizare geografică ar explica faptul că repet gazdele mai frecvent decât ar trebui. Pentru fiecare culoare schiţez o linie tremurată, care uneşte toate punctele sale exterioare, apoi o alta, pentru toate punctele interioare. Nici una dintre aceste linii nu intersectează o alta. Nu-i nici pe departe un set perfect de cercuri concentrice, dar fiecare curbă este aproximativ centrată pe pata albastră din nord-est. O regiune care conţine, printre multe altele, Institutul Psihiatric Pearlman.

Pun totul înapoi în caseta de valori. Trebuie să mă mai gândesc la chestia asta. Mergând cu maşina spre casă, o ipoteză foarte vagă începe să se formeze, însă gazele traficului, zgomotul, strălucirea orbitoare a soarelui care apune, toate împiedică ideea să se închege.

Linda e furioasă.

— Unde-ai fost? Fata noastră a trebuit să mă sune, plângând, de la un telefon public, cu bani împrumutaţi de la o persoană *complet străină*, iar eu a trebuit să mă prefac că mi-e rău şi să plec de la serviciu şi să traversez jumătate din oraş ca s-o iau. Unde dracu' ai fost?

— Am... am fost reţinut, cu Ralph, sărbătoarea...

— L-am *sunat* pe Ralph. N-ai fost cu Ralph.

Stau acolo în tăcere. Mă fixează cu privirea timp de un minut întreg, apoi pleacă cu paşi apăsaţi.

Îmi cer scuze faţă de Laura (îi văd numele pe manualele şcolare), care nu mai plânge, dar arată ca şi când ar fi plâns ore-n şir. Are opt ani şi e adorabilă, iar eu mă simt mizerabil. Mă ofer s-o ajut la rezolvarea temelor, însă mă asigură că nu-i trebuie *absolut nimic de* la mine, aşa încât o las în pace.

Deloc surprinzător, Linda nu-mi spune nici o vorbă tot restul serii. Mâine, această problemă va fi a lui John O'Leary, nu a mea, ceea ce mă face să mă simt de două ori vinovat. Ne uităm la televizor în tăcere. Când Linda pleacă la culcare, aştept o oră până s-o urmez, iar dacă n-a adormit când mă urc în pat, se preface foarte bine.

Stau în întuneric, cu ochii deschişi, gândindu-mă la Klein şi la amintirile lui de lungă durată, la „experimentul" incalificabil al tatălui său, la tomografia pe care am făcut-o oraşului.

N-am întrebat-o pe Helen ce vârstă are Klein, iar acum e prea târziu pentru asta, dar cu siguranţă trebuie să existe ceva în ziarele de pe vremea procesului tatălui său. Primul lucru, mâine – la naiba cu obligaţiile gazdei mele -, merg la biblioteca centrală şi verific chestia asta.

Indiferent ce este conştiinţa, ea trebuie să fie plină de resurse, trebuie să fie flexibilă. Supravieţuind atâta timp în copilaşul acela, împinsă în colţişoare tot mai mici ale creierului său mutilat, micşorat. Dar ce s-a întâmplat când numărul neuronilor vii a scăzut atât de mult, încât nici ingeniozitatea, nici imaginaţia nu i-a putut face să fie suficienţi? Conştiinţa a dispărut într-o clipă? S-â disipat încet, pe măsură ce funcţie după funcţie era eliminată, până ce n-a mai rămas nimic în afara unor reflexe şi a unei parodii de demnitate umană? Sau – *dar cum a putut*?-a apelat disperată la creierul altor o mie de copii, cei destul de tineri, destul de flexibili pentru a dona o fracţiune din propria lor capacitate ca să salveze acest copil de la uitare? Fiecare donând o zi dintr-o mie din propriile lor vieţi ca să mă salveze din carcasa ruinată care acum nu mai e bună de nimic altceva decât să mănânce, să excreteze şi să-mi depoziteze amintirile de lungă durată?

Klein, F.C. Nici măcar nu ştiu ce înseamnă iniţialele. Linda murmură ceva şi se întoarce pe partea cealaltă. Nu mă simt deloc

tulburat de speculaţiile mele, poate pentru că nu cred cu adevărat că teoria aceasta trăznită ar putea fi adevărată. Şi totuşi, este ea oare cu mult mai stranie decât simplul fapt al existenţei mele?

Şi dacă chiar aş crede-o, cum m-aş simţi? îngrozit de atrocităţile propriului meu tată faţă de mine? Da. Uluit de un asemenea miracol de tenacitate omenească? Cu siguranţă.

În cele din urmă, izbutesc să plâng – pentru Klein, F.C, sau pentru mine însumi, nu ştiu. Linda nu se trezeşte, dar îndemnată de vreun vis ori instinct, se întoarce spre mine şi mă ia în braţe. În cele din urmă, încetez să mai tremur şi căldura ei se scurge în mine, pacea însăşi.

Pe când simt somnul apropiindu-se, iau o hotărâre: de mâine, o iau de la capăt. De mâine, s-a terminat cu maimuţărirea gazdelor mele. De mâine, oricare ar fi problemele, oricare ar fi piedicile, am de gând să-mi croiesc o viaţă a mea.

***

Visez un vis simplu. Visez că am un nume. Un singur nume, neschimbător, al meu până la moarte. Nu ştiu care este numele meu, dar asta n-are importanţă. Să ştiu că-l am este de ajuns.

VĂZUL

Privesc în jos către placa prăfuită din partea de sus a lămpii scialitice, suspendată de tavanul sălii de operaţii. Pe metalul vopsit în gri, se află un autocolant scris de mână, caligrafic – scrisul puţin cam şters, iar autocolantul dezlipit la un colţ. Pe acesta scrie:

ÎN CAZ DE EXPERIENŢĂ EXTRACORPORALĂ
TELEFONAŢI LA 137 4597

Sunt uluit: niciodată nu am dat peste un număr local care să înceapă cu cifra unu – iar când privesc din nou, e clar că cifra în chestiune este de fapt un şapte. Am greşit şi în privinţa „prafului"; nu este decât un efect al luminii pe suprafaţa uşor neregulată a vopselei. *Praf* într-o cameră sterilă, ca aceasta, cu aerul filtrat – ce-mi închipuiam?

Îmi îndrept atenţia asupra corpului meu, acoperit cu falduri verzi, cu excepţia unei minuscule deschizături pătrate deasupra tâmplei mele drepte, unde sonda macrochirurgului urmăreşte rana de intrare a glonţului în ţeastă. Robotul fusiform este singur la masa de operaţii, deşi câţiva oameni cu halate şi măşti sunt prezenţi, departe în lateral, privind ceea ce presupun a fi imagini radiografice ale sondei care se apropie de ţinta sa; din punctul meu de vedere, aflat la înălţime, ecranul este micşorat, imaginile fiind greu de descifrat. Probabil că nişte microchi- rurgi injectaţi au oprit deja hemoragia, au reparat sute de vase de sânge, au sfărâmat toate cheagurile periculoase. Cu toate acestea, însă, glonţul ca atare este prea dur din punct de vedere fizic şi prea inert din punct de vedere chimic pentru a fi fragmentat şi îndepărtat, ca o piatră de la rinichi, de un roi de roboţi minusculi; nu există nici o alternativă pentru a ajunge la el şi a-l scoate. Obişnuiam să citesc despre acest tip de operaţii – şi după aceea stăteam treaz, întrebân-du-mă când avea să vină şi rândul meu. Mi-am imaginat adesea chiar acest moment – şi aş putea să jur, acum, că atunci când l-am imaginat arăta *exact* aşa, până la ultimul detaliu. Însă nu pot să-mi dau seama dacă este numai obişnuitul *déjà vu*, sau dacă vizualizarea mea repetată obsesiv îmi alimentează halucinaţia de acum.

Încep să mă întreb, calm, care sunt implicaţiile punctului meu de vedere exotic. Se presupune că experienţele extracorporale sugerează proximitatea morţii... dar, pe de altă parte, toate miile de oameni care le-au raportat au supravieţuit pentru a spune povestea, nu-i aşa? Neavând nici o metodă de a raporta asta la numărul necunoscut al celor care trebuie să fi murit, este absurd să tratezi această situaţie ca însemnând ceva referitor la şansele mele de a trăi sau de „a muri". Cu siguranţă, efectul este legat de o traumă fizică profundă, însă numai ideea ridicolă că „sufletul" s-a despărţit de corp – şi este periculos de

aproape de a-şi lua zborul printr-un tunel de lumină către viaţa de apoi -este aceea care asociază această experienţă cu *moartea*.

Amintirile evenimentelor din preajma atacului încep să-mi revină, înceţoşate. Am venit pentru a vorbi la adunarea generală anuală a corporaţiei Zeitgeist Entertainment. (Prezent.fizic pentru prima dată, după ani şi ani – proastă mişcare! Nu înţeleg de ce a trebuit să evit tehnologia – doar pentru faptul că vândusem compania Hyper Conference Systems?) Nebunul ăla de Murchison a făcut o scenă în faţa hotelului Hilton, ţipând ceva cum că eu – *eu*!- l-aş fi înşelat prin contractul său pentru miniserial. (Nici măcar nu apucasem să-l citesc, necum să fi formulat personal fiecare clauză. De ce n-a putut să se ducă şi să ciuru-iască departamentul de jurisconsulţi?) Fereastra automată a Rolls-ului blindat alunecând în sus, pentru a mă izola de vociferările lui, geamul reflectorizant mişcându-se în tăcere, liniştitor – iar apoi blocându-se...

Am greşit într-o privinţă: întotdeauna am crezut că glonţul avea să vină de la vreun cinefil constipat, oripilat de vreuna dintre „Continuările la filmele clasice pe celuloid" produse de Zeitgeist. Avatarurile software pe care le folosim ca regizori sunt întotdeauna construite cu grijă meticuloasă de către psihologi şi istorici ai filmului dedicaţi re-creării adevăratei personalităţi a *autorului* original... însă unii puriști nu sunt niciodată mulţumiţi, şi am primit ameninţări cu moartea timp de mai mult de un an după *Hannah şi surorile ei II*, *în 3-D*. Nu am reuşit să anticipez că vinovat avea să fie un om care tocmai semnase un contract cu şapte cifre pentru drepturile asupra poveştii vieţii sale – eliberat pe cauţiune numai datorită avansului generos oferit de Zeitgeist – şi că urma să mă împuşte din cauza unei rate reziduale reduse pentru transmisii prin satelit dublate în limba inuit.

Observ că autocolantul incredibil de pe dosul lămpii scialitice a dispărut. *Asta* ce prevesteşte? Dacă iluzia mea se destramă, mi se agravează starea sau îmi revin? O halucinaţie instabilă este mai sănătoasă decât una consistentă? Este realitatea pe cale să pătrundă în forţă? Ce *ar trebui să* văd în momentul acesta? Beznă deplină, dacă într-adevăr mă aflu sub toate cearşafurile acelea verzi, cu ochii închişi, anesteziat. Încerc să „închid ochii" – dar, pur şi simplu, nu există un echivalent pentru acest concept. Fac tot posibilul să-mi pierd

cunoştinţa (dacă ăsta-i cuvântul potrivit pentru ceea ce simt); încerc să mă relaxez, ca şi când aş dori să adorm – dar apoi îmi captează atenţia un vâjâit slab de la sonda chirurgului, în timp ce aceasta îşi inversează direcţia.

Văd – fiind fizic incapabil să-mi întorc privirea non-fizică – cum acul argintiu sclipitor al sondei se retrage încet. Pare să dureze o veşnicie, iar eu îmi storc creierii ca să decid dacă acesta e un exemplu de teatralitate onirică masochistă sau un element de autenticitate, dar nu pot să-mi dau seama.

În cele din urmă – şi *ştiu asta cu* o clipă înainte de a se întâmpla (dar, pe de altă parte, am simţit asta tot timpul) -, vârful acului iese, unit în mod scandalos prin nimic mai ezoteric decât o fărâmă de *clei* ultra-rezistent (sau aşa am citit odată) de glonţul mat, uşor deformat.

Văd cum pânza verde care-mi acoperă pieptul se ridică şi coboară într-un oftat adânc de uşurare. Mă îndoiesc că ar fi posibil ca un om anesteziat conectat la un aparat de respiraţie artificială să facă aşa ceva – apoi, deodată, cumplit de obosit de încercarea de a-mi închipui lumea, îi permit imaginii să se dezintegreze într-un mozaic psihedelic, apoi în beznă.

***

O voce familiară, dar imposibil de localizat, spune:

— Aceasta este de la Grupul Ucigaşilor în Serie Pentru Responsabilitate Socială. „Profund şocaţi... o tragedie pentru industrie... ne rugăm pentru însănătoşirea rapidă a domnului Lowe." Apoi continuă prin a nega orice legătură cu Randolph Murchison; spun că orice va fi făcut sau nu autostopiştilor în trecut, tentativele de asasinare a celebrităţilor implică o patologie complet diferită, iar orice comentariu iresponsabil care ambiguizează subiectul introducând confuzie între cele două categorii va avea ca rezultat o acţiune de clasă...

Deschid ochii şi zic:

— Îmi poate spune cineva, vă rog, de ce există o oglindă pe tavan, deasupra patului meu? Ăsta-i spital, sau un nenorocit de bordel?

În cameră se aşterne tăcerea. Mă uit în sus, către oglindă, privind ţintă, incapabil să-i disting marginile, aşteptând o explicaţie pentru acest element bizar de decor. Apoi în minte mi se infiripă o ipoteză: *Oare sunt paralizat*? *Să fie acesta singurul mod de a-mi arăta ceea ce mă înconjoară*?*Mă* lupt să controlez un sentiment de panică: chiar dacă e adevărat, nu este necesar ca respectiva stare să fie permanentă.

Nervii pot fi făcuţi să crească la loc; indiferent ce parte din mine este vătămată, se poate repara. Am *supravieţuit*, asta-i ceea ce contează -restul este numai o chestiune de reabilitare. *Şi nu e asta ceea ce am aşteptat întotdeauna*? *Un glonţ în creier*? *O întâlnire de aproape cu moartea*? *Renaşterea într-o stare de neajutorate*?

În oglindă, văd patru oameni adunaţi împrejurul patului – şi-i recunosc cu destulă uşurinţă, în ciuda unghiului de vedere incomod: James Long, asistentul meu personal, a cărui voce m-a trezit. Andrea Stuart, vicepreşedinta principală de la Zeitgeist. Soţia mea care s-a înstrăinat, Jessica – *ştiam că o să vină*. Şi fiul meu, Alex – probabil a lăsat baltă tot şi a prins primul avion dinspre Moscova.

Iar pe pat, aproape îngropată sub o încâlceală de tuburi şi cabluri, legată la o duzină de monitoare şi pompe, o siluetă cadaverică, bandajată, sfrijită, care presupun că ar trebui să fiu eu.

James îşi ridică ochii către tavan, se uită iar în jos, apoi zice cu blândeţe:

— Domnule Lowe, nu este nici o oglindă. Să le spun doctorilor că v-aţi trezit?

Mă supăr, încerc să mişc capul şi nu reuşesc.

— Eşti orb? Mă uit fix *către ea*. Iar dacă nu-s conectat la destule maşinării capabile să-i spună indiferent cui le supraveghează pe toate că m-am trezit...

James tuşeşte stânjenit, un cod pe care-l foloseşte la întruniri, atunci când încep să mă îndepărtez prea tare de subiect. Încerc din nou să mă întorc, pentru a-l privi în ochi, şi de data asta...

De data asta reuşesc. Sau, cel puţin, *văd cum silueta de pe pat întoarce capul*...

...iar întreaga mea percepţie a împrejurimilor *se inversează*, ca o iluzie optică atotcuprinzătoare dată în vileag. Podeaua devine tavan şi tavanul podea – fără să se mişte ceva, nici măcar cu un milimetru. Îmi

vine să răcnesc cât mă ţine gura, dar nu izbutesc să scot decât o mormăială uluită... iar după o clipă sau două, e greu să-mi imaginez că am fost păcălit vreodată, realitatea este atât de evidentă.

Nu-i nici o oglindă. Privesc toate astea dinspre tavan, aşa cum am privit operaţia de extragere a glonţului. *Încă mai sunt aici*. *N-am coborât*.

Închid ochii – iar camera *se risipeşte* treptatşi durează două sau trei secunde până dispare complet.

Deschid ochii. Priveliştea revine, neschimbată.

— Visez? întreb. Ochii îmi sunt cu adevărat deschişi? Jessica? Spune-mi, ce se întâmplă. Mi-e faţa bandajată? Sunt orb?

— Soţia dumneavoastră nu este aici, domnule Lowe, spune James, încă nu am putut s-o contactăm.

Ezită, apoi adaugă:

— Faţa dumneavoastră nu este bandajată... Râd indignat.

— Despre ce vorbeşti? Cine stă lângă tine?

— Nimeni nu stă lângă mine. Doamna Stuart şi cu mine suntem singurii oameni aflaţi cu dumneavoastră, în acest moment.

Andrea îşi drege vocea, apoi intervine în discuţie.

— Aşa e, Philip. Te rog, încearcă să te calmezi! Tocmai ai trecut printr-o operaţie dificilă – o să te faci bine, dar trebuie să te linişteşti.

Cum a ajuns *acolo* – lângă piciorul patului? Silueta de dedesubt se întoarce ca să se uite la ea, trecându-şi privirea peste spaţiul intermediar şi – la fel de uşor cum implauzibilul *unu* s-a transformat într-un *şapte*, la fel de uşor cum autocolantul implauzibil a încetat să existe -soţia mea şi fiul meu sunt alungaţi din viziunea mea asupra camerei.

— Înnebunesc! zic.

Asta nu-i adevărat, totuşi: sunt ameţit, şi am o senzaţie distinctă de greaţă, dar sunt departe de a o lua razna. Observ că vocea mea – în mod foarte rezonabil – pare să vină din unica mea gură, gura siluetei de dedesubtul meu – prin opoziţie cu punctul din spaţiul gol unde mi s-ar afla gura dacă eu aş pluti literalmente, cu trupul, lângă tavan. *Mi-am slmpt* laringele vibrând, buzele şi limba mişcându-se, *acolo jos*... şi totuşi, sentimentul că *eu* sunt deasupra, privind în jos, rămâne la fel de convingător ca întotdeauna. Este ca şi cum... întregul meu corp ar fi

devenit la fel de periferic ca un picior sau un vârf de deget – conectat şi controlat, încă parte din mine, dar fără a cuprinde centrul fiinţei mele. Îmi mişc limba în gură, ating cu vârful ei marginea incisivului stâng, înghit nişte salivă: senzaţiile sunt toate uşor de înţeles, consistente, familiare. Dar nu mă pomenesc repezindu-mă să „ocup" locul unde se întâmplă aceste lucruri – nu mai mult decât mi-am simţit vreodată şinele revărsându-se în degetul mare de la picior, atunci când l-am lipit de talpa pantofului.

— O să aduc doctorii, zice James.

Caut o urmă cât de slabă de inconsistenţă în direcţia vocii *lui*... dar nu sunt în stare să disec amintirea vorbirii sale în intensităţi relative pentru urechea mea stângă şi dreaptă, iar apoi să mă confrunt cu paradoxul că oricine s-ar afla cu adevărat aici, sus, cu faţa îndreptată în jos, ar auzi toate astea diferit. Tot ceea ce ştiu este că vorbele parsă-i fi venit de pe buze, în maniera obişnuită.

Andrea îşi drege iar vocea şi spune:

— Philip, te deranjează dacă dau un telefon? Bursa din Tokyo se deschide peste mai puţin de o oră, şi când o să se audă că ai fost împuşcat...

— Nu telefona! o întrerup eu. Du-te acolo personal, la următorul suborbital – ştii că asta impresionează totdeauna piaţa. Uite, sunt bucuros că ai fost aici când m-am trezit – bucuros că prezenţa *ta*, cel puţin, s-a dovedit a fi mai mult decât o halucinaţie provocată de dorinţele mele -, însă cea mai mare favoare pe care mi-o poţi face acum este să te asiguri naibii că Zeitgeist trece prin asta nevătămată.

Încerc s-o privesc în ochi în timp ce spun asta, dar nu-mi pot da seama dacă reuşesc sau nu. Au trecut douăzeci de ani de când am fost amanţi, dar încă îmi mai este cea mai apropiată prietenă. Nici măcar nu sunt sigur de ce ard de nerăbdare să scap de ea – dar nu pot să nu mă simt *expus* aici sus... ca şi când ea ar putea să ridice brusc privirea şi *să mă vadă* -să vadă o parte din mine pe care carnea mea a ascuns-o întotdeauna.

— Eşti sigur?

— Sunt convins. James poate să mă dădăcească, pentru asta e plătit. Iar dacă ştiu că ai grijă de companie, nu va trebui să zac aici transpirând din cauza ei; voi şti că totul este sub control.

De fapt, imediat după plecarea ei, ideea de a-mi face griji în legătură cu ceva atât de îndepărtat şi de lipsit de importanţă ca preţul acţiunilor companiei mele începe să pară absolut bizar. Întorc capul, astfel încât silueta de pe pat să privească din nou drept în sus, către „mine". Îmi trec mâna peste piept şi majoritatea cablurilor şi tuburilor care „mă acopereau" dispar, lăsând în urmă doar un cearceaf uşor cutat. Râd încetişor – e o privelişte ciudată. Arată ca o amintire a ultimei daţi când am râs privindu-mă într-o oglindă.

James se întoarce, urmat de patru siluete îmbrăcate în alb – al căror număr se reduce la două, un bărbat tânăr şi o femeie între două vârste, atunci când întorc capul spre ele.

— Domnule Lowe, spune femeia, sunt dr. Tyler, neurologul dumneavoastră. Cum vă simţiţi?

— Cum mă simt? Mă simt de parcă aş fi sus, pe tavan.

— Sunteţi încă ameţit de la anestezic?

— *Nu!*

Sunt pe punctul de a striga: *Nu te poţi uita la mine când vorbesc cu tine*? *Dar* mă calmez şi rostesc pe un ton egal:

— Nu sunt „ameţit" – am *halucinaţii*. Văd totul ca şi când aş fi sus, pe tavan, privind în jos. Înţelegi? îmi privesc propriile buze cum se mişcă în timp ce spun aceste vorbe. Privesc fix în jos către creştetul capului tău. Am o experienţă extracorporală – chiar acum, chiar în faţa ta.

Sau chiar deasupra ta.

— A început în sala de operaţii, îi explic în continuare. Am văzut cum robotul a scos glonţul. *Ştiu*, a fost numai o iluzie, un fel de vis lucid – nu am *văzut* nimic cu adevărat... dar încă se mai întâmplă. Sunt treaz şi încă se mai întâmplă. *Nu pot coborî*.

— Chirurgul nu a extras glonţul, spune dr. Tyler pe un ton ferm. Acesta nu a pătruns de la bun început; doar v-a atins craniul. Impactul a cauzat o fractură şi a împins nişte fragmente de os în ţesutul de dedesubt – însă regiunea afectată este foarte mică.

Zâmbesc uşurat când aud asta, dar apoi mă opresc, pare prea straniu, prea cusută cu aţă albă.

— E o ştire minunată, zic. Dar eu sunt tot aici, sus.

Dr. Tyler se încruntă. *De unde ştiu asta*? Este aplecată deasupra mea, faţa pare să-i fie ascunsă – totuşi, cunoaşterea acestui detaliu ajunge cumva la mine, ca şi cum mi-ar fi transmisă de un simţ suplimentar. E o nebunie: lucrurile pe care probabil le „văd" cu propriii mei ochi – lucrurile pe care *am dreptul* să le ştiu – capătă un aer de clarviziune dubioasă, în timp ce „viziunea" mea asupra camerei – un colaj de presupuneri neîntemeiate şi dorinţe optimiste – îmi apare sub forma adevărului lipsit de artificiu.

— Credeţi că vă puteţi ridica în şezut?

Pot – încet. Sunt foarte slăbit, dar cu siguranţă nu paralizat; cu un efort stângaci al picioarelor şi coatelor, reuşesc să mă ridic în poziţia şezut. Efortul mă face deosebit de conştient de fiecare membru, fiecare încheietură, fiecare muşchi... dar conştient mai presus de toate de faptul că relaţiile lor *reciproce* rămân neschimbate. Osul şoldului este încă legat de femur, şi asta e ceea ce contează – oricât de departe de amândouă simt că m-aş afla.

Viziunea mea rămâne fixă, în timp ce corpul mi se mişcă – însă asta nu mi se pare deosebit de neliniştitor; la un anumit nivel, nu mi se pare mai straniu decât simpla înţelegere a faptului că atunci când întorci capul lumea nu începe să se învârtească în direcţia opusă.

Dr. Tyler întinde mâna dreaptă.

— Câte degete vedeţi?

— Două.

— Acum?

— Patru.

Îşi acoperă dosul palmei cu o foaie de observaţie vrând parcă să împiedice examinarea din aer.

— Acum?

— Unul. Nu-I pot vedea, totuşi. Pur şi simplu, am ghicit.

— Aţi ghicit bine. Acum?

— Trei.

— Iarăşi bine. Şi acum?

— Două.

— Corect.

Ascunde mâna faţă de silueta de pe pat, „expunând-o” către mine-cel-de-sus. Fac trei presupuneri greşite la rând, una corectă, una greşită, apoi iar greşesc.

Desigur, toate astea au o explicaţie perfect raţională: ştiu numai ceea ce pot vedea ochii mei; restul este numai rezultatul presupunerilor. Se poate demonstra că *nu* observ lumea dintr-un punct aflat la trei metri deasupra capului meu. Faptul că adevărul îmi este prezentat sub formă evidentă nu aduce nici o schimbare, totuşi: nu reuşesc să cobor.

Dr. Tyler împunge deodată cu două degete către ochii mei, oprindu-se exact înainte de contact. Nici măcar nu sunt uimit; de la distanţa asta, nu e mai periculos decât urmărirea filmului *Cei Trei Papagali*.

— Reflexul clipirii funcţionează, zice ea-dar îmi dau seama că ar fi trebuit să fac ceva mai mult decât să *clipesc*.

Se uită prin cameră, găseşte un scaun, îl aşază lângă pat. După aceea, se întoarce către colegul ei.

— Adu-mi o mătură!

Apoi, se urcă în picioare pe scaun.

— Cred că ar trebui să încercăm să identificăm cu exactitate *locul* unde credeţi că vă aflaţi.

Tânărul se întoarce cu un tub din plastic alb lung de doi metri.

— Extensie pentru aspirator, explică el. N-am găsit mături în camerele de serviciu.

James stă la distanţă, aruncând câte o privire stingheră în sus, din când în când. Începe să pară alarmat, într-un mod diplomatic.

Dr. Tyler ia tubul, îl ridică într-o mână şi începe să râcâie tavanul cu vârful lui.

— Spuneţi-mi când mă apropii, domnule Lowe.

Obiectul se apropie ameninţător de mine dinspre stânga, apoi alunecă peste marginea de jos a câmpului meu vizual, trecând pe lângă mine la câţiva centimetri.

— Tot nu m-am apropiat?

— Eu...

Râcâitul mă intimidează; e nevoie de un efort pentru a mă sili să cooperez, să ghidez dispozitivul către ţintă.

Când în cele din urmă tubul se opreşte deasupra mea, mă lupt să alung un sentiment de claustrofobie şi privesc de-a lungul tunelului întunecos. La capătul îndepărtat, într-un cerc de strălucire orbitoare, se află vârful pantofului alb cu şiret al doamnei doctor Tyler.

— Ce vedeţi acum?

Descriu priveliştea. Ţinând capătul de sus fix, femeia înclină tubul către pat, până când acesta ajunge să fie îndreptat direct către fruntea mea bandajată, către ochii mei uimiţi – un medalion straniu, luminos.

— Încercaţi... să vă mişcaţi către lumină, sugerează ea.

Încerc. Îmi schimonosesc faţa, scrâşnesc din dinţi, mă îndemn să pornesc înainte, de-a lungul tunelului: înapoi în ţeasta mea, înapoi în citadela mea, înapoi în camera mea personală de proiecţii. Înapoi la tronul eului meu, la ancora identităţii mele. *Înapoi acasă*.

Nu se întâmplă nimic.

Am ştiut întotdeauna că aveam să primesc un glonţ în creier. Trebuia să se întâmple: făcusem mult prea mulţi bani, avusesem mult prea mult noroc. Undeva, în profunzime, am înţeles întotdeauna că, mai devreme sau mai târziu, viaţa mea avea să fie adusă pe alt făgaş. Si m-am aşteptat întotdeauna ca aşa-zisul meu asasin să dea greş - lăsându-mă mutilat, lipsit de grai, amnezic; forţându-mă să lupt pentru a mă face din nou om întreg, forţându-mă să mă redescopăr- sau să mă reinventez.

Oferindu-mi o şansă de a-mi începe viaţa din nou.

Dar asta? Ce fel de mântuire este *asta*?

Cu ochii închişi sau deschişi, nu am nici o dificultate ca să identific furnicături pe tot corpul, de la tălpile picioarelor până la creştetul capului -dar suprafaţa pielii mele, oricât de clar delimitată, tot nu reuşeşte *să mă cuprindă înăuntru*.

Dr. Tylerîmi arată mie-cel-de-jos fotografii ale unor victime torturate, caricaturi, materiale pornografice. Mă înfior, zâmbesc, am o erecţie -înainte de a şti măcar la ce mă „uit".

— Ca un pacient cu creierul divizat, meditez eu. Nu se întâmplă aşa? Le arătaţi o imagine în jumătate din câmpul lor vizual, iar ei

reacţionează la ea pe plan emoţional – fără a putea să descrie ceea ce au văzut.

— *Corpus callosum* al dumneavoastră este intact. Nu sunteţi un pacient cu creierul divizat, domnule Lowe.

— Nu orizontal – dar vertical? Se lasă o tăcere grea.

— Glumesc doar, zic. N-am voie să fac o glumă?

O văd scriind pe foaia de observaţie: SENTIMENTE INADECVATE. Citesc cu uşurinţă remarca, în ciuda înălţimii la care „mă aflu" – dar nu am tupeul s-o întreb dacă asta e într-adevăr ceea ce a scris.

Mi se pune o oglindă dinainte – iar când este luată mă văd mai puţin palid, mai puţin istovit decât înainte. Oglinda este întoarsă către mine-cel-de-sus, iar locul unde „sunt" mi se „arată" a fi gol – dar am ştiut asta tot timpul.

„Privesc în jur" cu ochii de fiecare dată când am ocazia – iar viziunea mea asupra camerei devine mai detaliată, mai stabilă, mai consistentă. Fac experienţe cu sunete, bătând cu degetele pe marginea patului, pe coaste, pe falcă, pe ţeastă. Nu-mi vine deloc greu să mă conving că auzul încă mai are loc în urechi – cu cât un sunet este mai aproape de acele organe de acolo, cu atât pare mai tare, ca întotdeauna -, dar nici nu-mi vine deloc greu să interpretez corect aceste indicii; când pocnesc degetele lângă urechea dreaptă, este evident că sursa sunetului e aproape de *urechea mea*, nu aproape de *mine*.

În cele din urmă, dr. Tyler mă lasă să încerc să merg. Sunt neîndemânatic şi instabil la început, bulversat de perspectiva nefamiliară, dar curând învăţ să iau ceea ce este necesar din viziune – poziţia obstacolelor – şi să ignor restul. În timp ce corpul meu traversează camera, mă mişc împreună cu el, plutind mai mult sau mai puţin chiar deasupra – uneori, rămânând în urmă sau mişcându-mă înainte, dar niciodată prea departe. În mod curios, nu percep nici un conflict între simţul echilibrului, care-mi spune că sunt în picioare, şi privirea mea îndreptată în jos, care „ar trebui" (dar nu o face) să sugereze faptul că trupul meu este cu faţa către podea. Acea semnificaţie a fost îndepărtată cumva – şi nu are nimic de-a face cu faptul că mă „văd" stând în picioare. Poate că adevărata mea orientare este colectată în mod subconştient din informaţii provenind de la ochi înainte ca porţiunea vătămată a creierului meu să corupă aceste

informaţii – la fel ca şi cunoştinţele mele „clarvăzătoare" despre obiectele „ascunse".

Aş putea merge un kilometru, sunt sigur, dar nu cu un pas rapid. Îmi aşez corpul într-un scaun cu rotile, iar un îngrijitor taciturn îl împinge – şi pe mine cu el – afară din cameră. Mişcarea lină, involuntară a punctului meu de vedere este alarmantă la început, însă apoi, treptat, începe să capete o explicaţie raţională: în fond, îmi pot simţi mâinile pe cotiere, scaunul apăsându-mi picioarele, fesele, spatele – „o parte" din mine *este* pe scaunul cu rotile şi, aidoma unui patinator pe rotile care priveşte în jos către picioare, ar trebui să pot accepta ideea că „restul" fiinţei mele este ataşat şi obligat s-o urmeze. De-a lungul coridoarelor, în susul rampelor, intrând şi ieşind din ascensoare, prin uşi batante... îmi imaginez cu îndrăzneală cum ar fi să plec pe cont propriu – s-o iau ia stânga atunci când îngrijitorul se îndreaptă spre dreapta -, dar adevărul este că nu-mi pot imagina câtuşi de puţin cum aş putea face să se întâmple asta.

Cotim pe o promenadă aglomerată care uneşte cele două clădiri principale ale spitalului şi ajungem să călătorim alături de un alt pacient într-un scaun pe rotile – un bărbat cam de vârsta mea, al cărui cap este de asemenea bandajat. Mă întreb prin ce a trecut şi ce-l aşteaptă acum -însă nu pare să fie timpul sau locul pentru a porni o conversaţie despre asta. De deasupra (cel puţin, după cum văd eu), aceşti doi pacienţi cu plăgi la cap, îmbrăcaţi în halate de spital, sunt absolut imposibil de deosebit, şi mă trezesc întrebându-mă: *De ce-mi pasă ce se întâmplă cu unul dintre aceste corpuri cu mult mai mult decât de soarta celuilalt*? *Cum pot să fiu atât de important... când abia dacă le pot deosebi*?

Apuc strâns cotierele scaunului – dar rezist ispitei de a ridica o mână şi a-mi face semn: *Ăsta sunt eu*.

În cele din urmă ajungem la secţia de Vizualizare Medicală. Sunt prins în chingi pe o masă motorizată, sângele îmi este saturat cu un cocktail de substanţe radioactive, apoi mi se pune o cască alcătuită din câteva tone de magneţi superconductori şi detectoare de particule. Casca îmi cuprinde tot capul, dar camera nu dispare dintr-o dată. Tehnicienii, desprinşi de realitate, îşi fac de lucru în continuare cu sistemele de control ale scannerului – ca figuranţii din filmele vechi, pe

celuloid, care se prefăceau în mod neconvingător că ştiu cum să conducă o centrală energetică nucleară sau o navă interstelară. Treptat, scena se întunecă.

Când scap de acest supliciu, cu ochii adaptaţi la întuneric, timp de o secundă sau două camera este insuportabil de strălucitoare.

— Nu avem nici un caz anterior de leziune în exact acel loc, recunoaşte dr. Tyler ţinând gânditoare o imagine scanată a creierului la un unghi care-mi permite să-i observ şi în acelaşi timp să-i vizualizez conţinutul. Insistă să-mi adreseze remarcile numai mie-cel-de-jos, ceea ce mă face să mă simt cam ca un copil tratat cu un aer superior- ignorat de adulţi, care, în schimb, se aşază pe vine şi-i spun „Bună" ursuleţului de pluş.

— Ştim că este cortexul asociativ, cel ce se ocupă cu procesarea şi integrarea datelor senzitive de nivel superior. Locul unde creierul dumneavoastră construieşte modele ale lumii şi relaţia dumneavoastră cu ea. Judecând după simptomele dumneavoastră, se pare că aţi pierdut accesul la modelul primar, aşa încât vă descurcaţi cum puteţi cu unul secundar.

— Asta ce vrea să însemne? Model primar, model secundar? încă mai privesc totul prin aceeaşi pereche de ochi, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci, cum de nu reuşesc *să văd aşa*? Dacă un aparat de filmat se strică, produce o imagine cu defecte – nu începe să-ţi dea imagini aeriene când este jos pe pământ.

— Lăsaţi aparatele de filmat. *Viziunea* nu este întru nimic asemănătoare cu fotografia – este un act cognitiv complex. Un model de lumină de pe retina dumneavoastră nu semnifică nimic până când nu este *analizat*: asta înseamnă totul, de la detectarea marginilor, detectarea mişcării, deosebirea trăsăturilor caracteristice de informaţiile vizuale irelevante, simplificarea, extrapolarea până la construirea obiectelor ipotetice, testarea lor în raport cu realitatea, compararea lor cu amintiri şi aşteptări... în capul dumneavoastră, produsul finit *nu* este un film, ci un set de concluzii despre lume. Creierul asamblează aceste concluzii în modele ale mediului dumneavoastră înconjurător. Modelul primar include informaţii despre aproximativ tot ceea ce este direct vizibil în oricare moment –

şi nimic altceva. Utilizează în modul cel mai eficient toate datele dumneavoastră vizuale şi face cel mai mic număr posibil de presupuneri. Deci, are o mulţime de avantaje – dar nu apare în mod automat numai pentru că datele au fost colectate *prin ochii dumneavoastră*. Şi nu este singura posibilitate: cu toţii construim alte modele, tot timpul; majoritatea oamenilor îşi pot imagina împrejurimile din aproape oricare unghi...

— Nu aşa, spun pe un ton neîncrezător, izbucnind în râs. Nimeni n-ar putea să-şi *imagineze* o privelişte atât de clară că aceasta. Eu, cu siguranţă, nu aş putea s-o fac niciodată.

— Atunci, poate că aţi reuşit să reorganizaţi unele dintre căile neurale răspunzătoare pentru intensitatea modelului primar...

— Nu vreau să le *reorganizez*! *Vreau* înapoi modelul primar! – Ezit, îmi alung expresia de teamă de pe figură, dar trebuie să ştiu. – Puteţi face asta – puteţi să reparaţi distrugerea? Să introduceţi o grefă neurală?

Din nou, dr Tyler se adresează cu blândeţe ursuleţului meu de pluş:

— Putem înlocui ţesutul vătămat, însă zona nu este destul de bine înţeleasă pentru a fi reparată imediat de specialiştii în microchirurgie. Nu ştim care neuroni ar trebui conectaţi. Tot ceea ce putem face este să injectăm nişte neuroni imaturi la locul leziunii şi să-i lăsăm să-şi formeze propriile conexiuni.

— Şi... le vor forma pe cele corecte?

— Există mari şanse să o facă, în cele din urmă.

— *Mari şanse*. Dacă vor reuşi, cât timp le va lua?

— Câteva luni, cel puţin.

— Am nevoie şi de opinia altcuiva.

— Desigur.

Îmi mângâie mâna, în semn de simpatie – dar pleacă fără să arunce nici măcar o privire în direcţia mea.

Câteva luni. *Cel puţin*. Camera începe să se rotească încet – atât de încet, încât nu se mişcă deloc. Închid ochii şi aştept să treacă senzaţia. Viziunea persistă, refuzând să se risipească. Zece secunde. Douăzeci de secunde. Treizeci de secunde, lată-mă, pe patul de dedesubt, *cu ochii închişi*... însă asta nu mă face invizibil, nu-i aşa? Asta nu face lumea să

dispară. Cam ăsta-i jumătate din necazul cu toată iluzia asta: e dată-n mă-sa de *rezonabilă*.

Îmi pun podul palmelor peste ochi şi apăs tare. Un mozaic de triunghiuri luminiscente se întinde rapid din centrul câmpului meu vizual, un modei pâlpâind în gri şi alb; curând, eclipsează întreaga cameră.

Când îndepărtez mâinile, imaginea reziduală se întunecă încet, până se cufundă în beznă.

***

Visez că privesc în jos către trupul meu adormit – iar apoi mă îndepărtez plutind în derivă, înălţându-mă calm, fără efort, departe în văzduh. Plutesc deasupra insulei Manhattan, apoi peste Londra, Zurich, Moscova, Nairobi, Cairo, Beijing. Oriunde ajunge reţeaua Zeitgeist, mă aflu şi eu. Cuprind planeta în interiorul fiinţei mele. Nu am nevoie de corp; plutesc pe orbită cu sateliţii, mă scurg prin fibrele optice. Din mahalalele Calcuttei până la conacele din Beverly Hills, sunt *Zeitgeist*, Spiritul Epocii...

Mă trezesc brusc şi mă aud înjurând, înainte ca măcar să ştiu de ce. Apoi îmi dau seama că am udat patul.

***

James aduce cu avionul o armată de neurologi de elită din întreaga lume şi aranjează consultaţii la distanţă cu alţi zece. Discută cu toţii în contradictoriu asupra interpretării exacte a simptomelor mele – însă recomandările lor pentru tratament sunt toate la fel, în esenţă.

Deci, un mic număr de neuroni, colectaţi în decursul operaţiei chirurgicale iniţiale, sunt readuşi pe cale genetică la un stadiu fetal, stimulaţi să se înmulţească *în vltro*, apoi injectaţi înapoi în leziune. Se foloseşte numai anestezic local; cel puţin, de data asta reuşesc să „văd" mai mult sau mai puţin ceea ce se întâmplă cu adevărat.

În zilele care urmează – mult prea devreme ca să se simtă efecte ale tratamentului -, mă trezesc adaptându-mă la starea de fapt cu o

viteză dezarmantă. Coordonarea mi se îmbunătăţeşte, până când sunt în stare să execut cele mai multe operaţii simple cu încredere, fără ajutor: mâncatul şi băutul, urinarea şi defecaţia, spălatul şi bărbieritul – toate activităţile familiare, de rutină, pe care le fac de o viaţă întreagă încep să pară din nou obişnuite, în ciuda perspectivei exotice. La început, îmi tot apar viziuni fugare ale lui Randolph Murchison (jucat de persona[3] lui Anthony Perkins) strecurându-se în baia înceţoşată de abur de fiecare dată când fac un duş -, dar trece şi asta.

Alex mă vizitează, reuşind în cele din urmă să fugă pentru câteva zile de la sediul agitat al Ştirilor Zeitgeist din Moscova. Privesc scena, mişcat în mod ciudat de neputinţa de a comunica atât a tatălui, cât şi a fiului -, dar uimit, de asemenea, că relaţia aceea stângace mi-a provocat vreodată atâta durere şi confuzie. Aceşti doi oameni nu sunt apropiaţi – dar asta nu înseamnă sfârşitul lumii. Nu sunt apropiaţi nici faţă de alte câteva miliarde de oameni. *Nu are importanţă*.

Pe la sfârşitul celei de-a patra săptămâni, mă simt plictisit până la disperare – şi-mi pierd răbdarea cu testele infantile cu cuburi din lemn ascunse, pe care dr. Young, psihologul meu, insistă să le fac de două ori pe zi. Cinci cuburi roşii şi patru albastre se pot transforma în trei roşii şi unul verde atunci când paravanul care le ascunde de ochii mei este ridicat – şi aşa mai departe, de o mie de ori... dar asta este la fel de ineficient în a-mi demola viziunea despre lume ca şi imaginile de vaze care se transformă în perechi de profiluri umane, sau modele cu spaţii goale care se umplu în mod magic atunci când sunt aliniate cu pata oarbă de pe retină.

Aflată în faţa protestelor mele violente, dr. Tyler recunoaşte că nu există nici un motiv pentru care să nu pot fi externat, dar...

— Totuşi, aş prefera să vă ţin sub observaţie.

— Cred că pot face eu însumi asta, zic.

***

[3] Cf. lat. persona — „mască, rol", ansamblu da manifestări ce conţin, disimulat, o parte a psihismului colectiv şi se constituie in iluzie a unei individualităţi, (n. red.)

Un ecran auxiliar mare de doi metri, ataşat la videofon, stă întins pe podeaua biroului meu; reprezintă, poate, o redundanţă, dar cel puţin elimină factorul clarviziunii din cunoaşterea a ceea ce se întâmplă pe ecranul mai mic aflat dinaintea feţei mele.

— Îţi aminteşti echipa aceea de consultanţi creativi pe care am angajat-o primăvara trecută? rosteşte Andrea. Au venit cu un nou concept magistral: „Filme clasice pe celuloid care ar fi putut să existe" - filme nemaipomenite care *aproape* au fost făcute, dar nu au reuşit să supravieţuiască procesului de realizare. Plănuiesc să înceapă seria cu *Trei spărgători* – un remake făcut la Hollywood al filmului *Ţinută de seară*, cu Arnold Schwarzenegger în rolul pe care l-a avut Depardieu, în regia fie a lui Leonard Nimoy, fie a lui Ivan Reitman. Cei de la prospectarea pieţei au făcut o simulare care arată că douăzeci şi trei la sută dintre abonaţi vor lua filmul pilot. Nici costurile nu sunt prea rele; deţinem deja drepturile de emulare pentru majoritatea acelor persoane de care avem nevoie.

Încuviinţez din capul de marionetă.

— Toate astea sună... bine. Mai e ceva ce ar trebui să discutăm?

— Doar un singur lucru. *Povestea lui Randolph Murchison*.

— Care-i problema?

— Cei de la psihologia publicului nu vor să aprobe cea mai recentă versiune a scenariului. Nu putem elimina atacul lui Murchison asupra ta, e mult prea celebru...

— N-am cerut niciodată să fie eliminat. Pur şi simplu, vreau să nu se dea amănunte despre starea mea post-operatorie. Lowe e împuşcat. Lowe supravieţuieşte. Nu e deloc necesar să încărcăm o poveste cât se poate de bună despre autostopişti mutilaţi cu detalii despre condiţia neurologică a unui personaj secundar.

— Nu, desigur că nu – şi nu asta e problema. Problema este că, dacă introducem în film atacul, sub indiferent ce formă, va trebui să menţionăm motivul acestuia, *însuşi miniserialul*... iar departamentul de psihologia publicului spune că spectatorii nu se vor simţi confortabil cu acest grad de reflexivitate. Pentru evenimentele curente, în regulă - emisiunea este propriul său subiect principal, acţiunile prezentatorului sunf ştirile – e ceva de la sine înţeles, oamenii sunt obişnuiţi cu asta.

Dar docudrama este altfel. Nu poţi folosi un stil narativ fictional – spunând spectatoilor că se pot implica fără grijă pe plan emoţional, totul este divertisment, nu-i poate atinge cu adevărat -, iar apoi să trânteşti o referinţă chiar la emisiunea pe care o privesc.

Ridic din umeri.

— În regulai Dacă este imposibil să se ocolească problema, suspendaţi proiectul. Putem accepta asta; îl putem anula.

Încuviinţează din cap, cu un aer nefericit. A fost decizia pe care o vroia, sunt sigur – dar nu acordată cu atâta uşurinţă.

Când Andrea închide, iar ecranul se întunecă, priveliştea camerei neschimbate devine repede monotonă. Comut pe input de la cablu şi trec în revistă câteva duzini de canale ale corporaţiei Zeitgeist şi ale principalilor săi rivali. Întreaga lume e acolo spre a fi privită, de la cea mai recentă foamete sudaneză la războiul civil chinez, de la o paradă a modei vopselei corporale la New York până la urmările sângeroase ale atentatului cu bombe din Parlamentul britanic. Întreaga lume – sau un model al lumii: în parte adevăr, în parte presupuneri, în parte îndeplinire a dorinţelor.

Mă las pe spate pe scaun până când privesc ţintă în jos, chiarîn ochii mei.

— Mi-e greaţă de locul ăsta! zic. Hai să ieşim de-aici!

Privesc cum zăpada mi se aşază ca pulberea pe umeri în pauzele dintre rafalele puternice de vânt care o spulberă. Trotuarul acoperit cu polei e pustiu; nimeni din această parte a Manhattan-ului nu mai pare să meargă pe jos, indiferent unde, nici chiar pe cea mai blândă vreme, ca să nu mai vorbim de o zi ca asta. Abia dacă pot distinge cele patru gărzi de corp, înaintea şi îndărătul meu, la marginea câmpului vizual.

Am vrut un glonţ în cap. Am vrut să fiu distrus şi să renasc. Am vrut o cale magică spre mântuire. Şi cu ce m-am ales?

Ridic capul, şi lângă mine apare un vagabond în zdrenţe, bărbos, bătând din picioare pe trotuar, cuprinzându-se cu braţele, tremurând. Nu spune nimic, dar mă opresc din mers.

Un om aflat dedesubt este îmbrăcat călduros într-un palton şi galoşi. Celălalt poartă blugi tociţi până la urzeală, o jachetă zdrenţuită şi pantofi sport plini de găuri.

Disparitatea e ridicolă. Bărbatul îmbrăcat călduros îşi scoate paltonul şi-l înmânează omului care tremură, apoi merge mai departe.

Iar eu îmi spun: Ce scenă minunată pentru *Povestea lui Philip Lowel*

O RĂPIRE

De obicei, software-ul complex al biroului îmi filtra apelurile, dar acesta a sosit neanunţat. Pe neaşteptate, ecranul mural de şapte metri din faţa mesei a încetat să mai afişeze ceea ce lucram – animaţia abstractă ameţitoare a lui Kreyszig, *Densitate spectrală* -, lăsând să apară chipul unui tânăr obişnuit.

Am suspectat imediat că era o mască, o simulare. Nici o trăsătură nu era neplauzibilă, sau măcar neobişnuită – păr şaten moale, ochi de un albastru-spălăcit, nas subţire, maxilar pătrat -, şi totuşi, chipul ca un întreg părea prea simetric, prea lipsit de imperfecţiuni, prea golit de atribute pentru a fi real. Pe fundal, un model de plăcuţe hexagonale de ceramică *faux*, viu colorate, plutea peste tapet-o retrogeometrie de un prozaic deliberat, fără îndoială intenţionat, pentru a conferi chipului naturaleţe, prin comparaţie. Am făcut aprecierile acestea instantaneu; ridicându-se până la plafonul galeriei, măsurând de patru ori înălţimea mea, imaginea era deschisă examinării nemiloase.

„Tânărul" a rostit:

— Soţia ta-i la noi/Transferă jumătate de milion dolari/în acest cont/Dacă nu vrei să/Sufere.

Mi-a fost imposibil să nu-l aud aşa; ritmul nenatural al vorbirii, enunţarea distinctă a fiecărui cuvânt făceau ca totul să pară spectacolul ultramodern al unui artist citind poezii de slabă calitate. *Această bucată se intitulează „Cerere de răscumpărare*". În vreme ce masca vorbea, un număr de cont din 16 cifre a pâlpâit în partea de jos a ecranului.

— Du-te-n mă-ta! i-am spus. Nu-i deloc amuzant.

Masca a dispărut şi a fost înlocuită de Loraine. Avea părul răvăşit, era îmbujorată la faţă, de parcă s-ar fi împotrivit răpitorilor – totuşi, nu părea neliniştită sau isterică; arăta sobră, stăpână pe sine. M-am holbat la ecran; am avut senzaţia că încăperea se clatină şi am simţit transpiraţia pe braţe şi pe piept – firişoare absolut imposibile, formându-se în câteva secunde.

— David, ascultă, a zis ea, n-am păţit nimic, nu mi-au făcut nici un rău, dar...

Apoi legătura s-a întrerupt.

Am rămas nemişcat o clipă, buimăcit, scăldat în sudoare, prea ameţit ca să am curajul să-mi clintesc vreun muşchi. După aceea, m-am adresat biroului:

— Rederulează convorbirea.

Mă aşteptasem la un refuz – *Până acum nu s-a înregistrat nici un apel-*, dar mă înşelasem. Totul a reînceput.

— *Soţia ta-i la noi*...

— *Du-te-n mă-ta*...

— *David*, *ascultă*...

— Sună acasă, i-am spus biroului.

Nu ştiu de ce am făcut-o; nu ştiu ce credeam, ce speram. Fusese mai degrabă o acţiune reflexă – la fel cum dai din braţe, căutând să te prinzi de ceva solid, atunci când cazi, chiar dacă ştii foarte bine că în jur nu există nimic de care să te poţi agăţa.

Stăteam locului şi ascultam bâzâitul de apel. Mă gândeam: Cumva, o să rezolv problema. Loraine *va fi* eliberată, nevătămată... totul se rezumă la plata banilor. Totul se va petrece pas cu pas; totul se va

derula inexorabil, chiar dacă fiecare secundă a parcursului pare un hău fără margini.

După şapte bâzâituri, aveam- impresia că stăteam acolo de zile întregi, fără să fi dormit: amorţit, fragil, ceva mai puţin decât real.

După aceea, Loraine a răspuns la telefon. Am văzut atelierul dinapoia ei, familiarele schiţe în cărbune de pe pereţi. Am deschis gura ca să vorbesc, dar n-am putut scoate nici un sunet.

Expresia ei s-a schimbat, din uşoară nemulţumire în îngrijorare.

— David, m-a întrebat, ce s-a-ntâmplat? Arăţi de parcă ai fi suferit un preinfarct!

Pentru câteva secunde, nu i-am putut răspunde. La un nivel, m-am simţit pur şi simplu uşurat, şi deja puţin stingherit pentru că fusesem păcălit cu atâta uşurinţă... dar, în acelaşi timp, am constatat că-mi ţinusem răsuflarea, încordându-mă pentru altă răsturnare de situaţie. *Dacă sistemul de telecomunicaţii al biroului fusese afectat*, *cum puteam fi sigur că apelul acesta ajunsese acasă*? *De ce ar fi trebuit să mă încred în scena înfăţişând-o pe Loraine în siguranţa atelierului*, *când imaginea ei în mâinile răpitorilor fusese la fel de convingătoare*? *În orice clipă*, „*femeia*" *de pe ecran putea abandona prefăcătoria şi să înceapă să recite sec*: „*Soţia ta-i la noi*...".

Nu s-a întâmplat aşa. De aceea, m-am adunat şi i-am spus adevăratei Loraine ce văzusem.

***

Retrospectiv, totul părea, desigur, jenant de evident. Contrastul între masca premeditat nenaturală şi imaginea meticulos plauzibilă care-i urmase fusese conceput în scopul de a mă opri să pun la îndoială cele văzute cu propriii mei ochi. *Aşa* arată o simulare (experţii îşi dau seama imediat)... deci *asta* (de o mie de ori mai realist) trebuie să fie autentic. Era un truc ieftin, dar funcţionase – nu mult timp, totuşi îndeajuns ca să mă zguduie.

Însă dacă tehnica era clară, motivul rămânea obscur. Dorinţa unui nebun de a-mi juca o farsă? Părea un efort apreciabil, pentru o recompensă nu mai mare decât satisfacţia dubioasă de a mă face să transpir de groază timp de şaizeci de secunde. Ca tentativă reală de

extorcare, însă, cum ar fi putut reuşi? Se sperase că voi transfera banii *imediat*-înainte ca şocul să fi trecut, înainte măcar să-mi fi dat seama că imaginea Lorainei, oricât de bine realizată, nu dovedea nimic? într-un astfel de caz, mai mult ca sigur, aş fi fost ţinut la telefon, ameninţat cu pericole imediate, supus unei presiuni crescătoare, fără să mi se lase timp de îndoieli şi nici posibilitatea de a încerca o verificare.

În ambele cazuri, era lipsit de sens.

Am rederulat apelul pentru Loraine, totuşi ea n-a părut să-l ia în serios.

— Un farsor care deţine o tehnologie sofisticată rămâne tot un farsor. Mi-I amintesc pe frate-miu, pe când avea zece ani. Forma numere de telefon la întâmplare, vorbea ridicol de subţire – el voia să pară femeie – şi le spunea celor care răspundeau că era pe punctul de a fi violată de un grup. N-are rost să mai repet, mie mi se părea o glumă idioată şi extrem de imatură... N-aveam decât opt ani pe atunci, dar toţi prietenii lui stăteau lângă el şi se tăvăleau pe jos de râs. Peste treizeci de ani, acesta pare a fi echivalentul.

— Cum poţi spune aşa ceva? Puştii de zece ani *nu au* video-sintetizatoare de douăzeci de mii de dolari...

— Nu? Şi totuşi, unii s-ar putea să aibă. Sunt sigură însă că există destui bărbaţi de patruzeci de ani cu acelaşi simţ rafinat al umorului.

— Da, psihopaţi de patruzeci de ani care ştiu exact cum arăţi, unde locuieşti, unde lucrez eu...

Ne-am ciorovăit aşa aproape douăzeci de minute, dar n-am reuşit să ne înţelegem cu privire la ce însemnase apelul, sau ce ar fi trebuit să facem în privinţa lui. În mod clar, Loraine se plictisise şi dorea să revină la munca ei, de aceea, fără tragere de inimă, am închis.

Eram totuşi prea zguduit. Ştiam că în după-amiaza aceea n-aveam să mai lucrez nimic, aşa că am decis să închid galeria şl să revin acasă.

Înainte de plecare, am apelat poliţia – împotriva dorinţei Lorainei, dar, după cum spusese chiar ea: „Pe tine te-au sunat, nu pe mine. Nu te pot împiedica, dacă vrei cu adevărat să iroseşti timpul tău şi al lor".

Mi s-a făcut legătura cu detectivul Nicholson, din cadrul diviziei Delicte Prin Comunicaţii, şi i-am rulat apelul. A fost foarte amabil, dar mi-a dat de înţeles că nu putea face mare lucru. *Se comisese* un delict - iar o cerere de răscumpărare reprezenta o chestiune serioasă, cu toate

acestea farsa fusese depistată rapid -, însă identificarea autorului avea să fie practic imposibilă. Chiar dacă ar fi aparţinut apelantului, numărul de cont avea prefixul unei bănci orbitale, care, cu siguranţă, avea să refuze dezvăluirea numelui proprietarului. Puteam solicita companiei de telefoane să încerce urmărirea unor viitoare apeluri similare, însă dacă apelul se dirija printr-o naţiune orbitală, aşa cum era mai mult decât probabil, pista s-ar fi oprit acolo. Cu un deceniu în urmă, fusese stabilit un acord internaţional care interzicea transferul de bani şi de date cu ajutorul sateliţilor, dar nu fusese ratificat; aparent, puţine state îşi puteau permite să dea uitării avantajele cuplării la economia orbitală cvasilegală.

Nicholson mi-a cerut o listă a posibililor duşmani, însă n-am putut rosti nici un nume. De-a lungul anilor, avusesem dispute, cu diverse grade de animozitate, legate de afaceri; majoritatea fuseseră cu artişti nemulţumiţi care-şi duseseră operele în altă parte, totuşi nu-mi puteam realmente imagina pe vreunul dintre ei apucându-se să-şi irosească energia pentru un asemenea act de răzbunare veninos, dar în esenţă meschin.

Detectivul a avut o ultimă întrebare.

— Soţia dumneavoastră a fost vreodată scanată?

— Nu cred, am râs. Urăşte calculatoarele. Chiar dacă preţul ar fi de o miime din cel actual, cred că ar fi ultima persoană din lume care s-o facă.

— Am înţeles. Ei bine, vă apreciem cooperarea. Dacă pe viitor apar alte incidente, nu ezitaţi să mă contactaţi.

După ce a închis, m-am întrebat cu întârziere de ce nu-l întrebasem: „Şi dacă *ar fi fost* scanată? Asta ar fi reprezentat un factor al ecuaţiei? *Au început hackeriisă pătrundă în fişierele de scanare ale oamenilor*?”.

Ipoteza era neliniştitoare... dar chiar dacă ar fi fost adevărată, nu avea nici o legătură cu apelul-farsă. Nu exista o descriere computerizată, accesibilă, a Lorainei, aşa că farsorii îi reconstruiseră aspectul pe baza unor date obţinute prin cu totul alte mijloace.

***

Am şofat spre casă pe comandă manuală, depăşind – cu puţin - viteza legală în cinci ocazii separate, şi am privint amenzile cumulându-se pe afişajul bordului, până ce maşina m-a anunţat:

— Încă o infracţiune, şi permisul este suspendat.

Din garaj, am mers direct în atelier. Loraine se afla acolo, bineînţeles. Am rămas în prag, privind în tăcere cum se chinuia cu o schiţă. Nu puteam distinge subiectul, însă lucra din nou în cărbune. Adesea, o tachinam în privinţa metodelor ei anacronice: „De ce proslăveşti neajunsurile materialelor tradiţionale? în trecut, artiştii erau nevoiţi să facă din necesitate o virtute, dar tu de ce menţii impostura? Dacă pictura cu ulei pe pânză, ori schiţele cu cărbune pe hârtie sunt într-adevăr aşa minunate, *descrie* unui software de artă virtuală ce anume găseşti atât de sublim la ele, apoi generează-ţi propriile tale materiale virtuale, care sunt de două ori mai bune." Tot ceea ce-mi replicase vreodată fusese: „Asta-i ceea ce fac, asta-i ceea ce-mi place, cu astea sunt obişnuită. Ti se pare ceva rău?".

Nu doream s-o tulbur, dar nici nu doream să plec. Dacă îmi sesizase prezenţa, n-a dovedit-o în nici un fel. Am stat locului şi m-am gândit: *Te iubesc cu adevărat. Şi te admir cu adevărat – felul în care ţi-ai păstrat cumpătul în mijlocul*...

Atunci mi-am dat seama. În mijlocul a ce? în sjtuaţia în care se găsise, târâtă de către răpitori în faţa unui obiectiv? în realitate, nu se petrecuse aşa.

Nu... dar eu o cunoşteam pe Loraine şi ştiam că *nu şi-ar fi pierdut cumpătul*, ar fi rămas stăpână pe situaţie. Puteam să-i admir în continuare curajul şi judecata, oricât de bizară ar fi fost modalitatea prin care-mi fuseseră reamintite acele calităţi.

Am dat să plec, iar ea mi-a vorbit:

— Rămâi, dacă vrei. Nu mă deranjezi.

Am făcut câţiva paşi în atelierul ticsit. După spaţiile cavernoase şi sobre ale galeriei, acesta părea extrem de confortabil.

— La ce lucrezi?

S-a retras din faţa şevaletului. Schiţa era aproape terminată. Înfăţişa o femeie, cu pumnul încleştat ridicat la gură, uitându-se drept către privitor. Expresia era una de fascinaţie nesigură, de parcă ar fi urmărit ceva hipnotic, ademenitor... şi extrem de neliniştitor.

M-am încruntat.

— Tu eşti, nu-i aşa? Un autoportret?

Avusesem nevoie de câteva clipe ca să remarc asemănarea, totuşi nici aşa nu eram sigur.

— Da, eu sunt, a încuviinţat Loraine.

— Te superi dacă te-ntreb la ce priveşti? A strâns din umeri.

— Greu de spus... La ceea ce lucrez? Poate că-i un portret al artistului surprins în timp ce-şi face autoportretul.

— Ar trebui să încerci să lucrezi cu o cameră şi un ecran plat. Ai putea programa software-ul de stilizare să realizeze imaginea ta compozită – în vreme ce ai privit rezultatul şi ai reacţionat la el.

Ea a clătinat din cap, amuzată.

— De ce atâtea complicaţii? De ce să nu pun, pur şi simplu, o oglindă în rama unui tablou?

— O oglindă? Oamenii vor să-l descifreze pe artist, nu să se zărească pe *ei*.

M-am apropiat şi am sărutat-o, dar de-abia mi-a răspuns.

— Mă bucur că eşti în siguranţă, am murmurat tandru.

— Şi eu mă bucur, a râs Loraine. Nu-ţi face griji – acum n-aş lăsa pe nimeni să mă răpească. Ştiu că ai suferi un infarct înainte de a avea posibilitatea să plăteşti răscumpărarea.

l-am pus un deget pe buze.

— Nu-i de râs. Am fost îngrozit, nu mă crezi? N-am ştiut ce ar putea face răpitorii. Mă gândeam că te pot tortura.

— Cum? Prin voodoo?

S-a desprins din braţele mele şi s-a apropiat de masa de lucru. Peretele de deasupra era acoperit cu schiţe mai vechi – „eşecuri", pe care le etala din „motive de sănătate".

A luat un cuţit de pe masă şi a făcut două tăieturi diagonale într-un desen – un autoportret care-mi plăcea foarte mult.

După aceea, s-a întors către mine şi a rostit, prefăcându-se uimită:

— Nu m-a durut deloc.

***

Până spre seară, am izbutit să mă abţin să redeschid subiectul. Acum, ne aflam în living, ghemuiţi în faţa şemineului – gata de culcare, totuşi neavând tragere de inimă să părăsim locşorul acela confortabil (deşi, dacă am fi adresat câteva cuvinte casei, ar fi putut reproduce aceeaşi căldură în orice colţ).

— Ceea ce mă nelinişteşte, am spus, este că cineva trebuie să te fi urmărit cu o cameră, îndeajuns de mult ca să-ţi înregistreze chipul, vocea, manierismele....

— Ce tot spui? s-a strâmbat Loraine. Chestia aia nici măcar n-a rostit o propoziţie până la capăt. Şi, oricum, n-ar fi fost nevoie să *mă urmărească*. Probabil că mi-au interceptat o convorbire telefonică şi s-au bizuit pe ea. Au trecut apelul dincolo de protecţiile tale, nu? Probabil că sunt nişte hackeri care se plictiseau... şi, din câte ştim, ar putea să trăiască în cealaltă parte a globului.

— Poate că ai dreptate. Dar n-a fost vorba de o singură convorbire telefonică, ci de câteva zeci. Indiferent cum anume au procedat, trebuie să fi acumulat o mulţime de date. Am discutat cu artiştii care realizează portrete simulări – zece-douăzeci de secunde de acţiune, bazate pe ore de pozat – şi mi-au spus că nu-i uşor să păcăleşti pe cineva care se pricepe cu adevărat la subiectul ăsta. Bine, ar fi trebuit să fiu sceptic... dar de ce n-am fost? Pentru că era *foarte convingător*. Pentru că era *exact* aşa cum te-aş fi imaginat.

Mi s-a foit iritată în braţe.

— Nu semăna deloc cu mine. Exagera în chip melodramatic, computerizat, iar ei ştiau asta, şi de aceea a fost un fragment atât de scurt.

Am clătinat din cap.

— Nimeni nu-şi poate judeca propria sa imitaţie. În privinţa asta, va trebui să mă crezi pe cuvânt. Ştiu, a durat numai câteva secunde – dar îţi jur, *au reuşit-o perfect*.

Conversaţia s-a prelungit până în primele ore ale dimineţii; Loraine şi-a păstrat poziţia... iar eu am fost nevoit să admit că, de fapt, nu puteam *face* mare lucru pentru a ne spori siguranţa vieţilor, indiferent dacă apelantul nutrea sau nu planuri de a produce rău fizic real. Casa era deja echipată cu cel mai recent hardware de securitate, iar Loraine şi cu mine deţineam implanturile chirurgicale ale unor

radioemiţătoare de alarmă. Nici chiar mie nu-mi surâdea ideea angajării unor body-guarzi înarmaţi.

A trebuit să accept, de asemenea, că nici un potenţial răpitor serios nu ne-ar fi prevenit asupra intenţiilor sale printr-un apel farsă.

Finalmente, obosit (întrucât trebuia să terminăm acolo şi atunci, ca să nu ne contrazicem până în zori), am cedat. Poate că exagerasem cu reacţia mea. Poate că, pur şi simplu, detestasem ideea că fusesem tras pe sfoară. Poate că totul nu fusese, cu adevărat, decât o glumă.

Oricât de proastă. Oricât de ingenioasă din punct de vedere tehnic. Oricât de aparent lipsită de sens.

***

Când ne-am prăbuşit în pat, Loraine a adormit aproape instantaneu, dar eu am rămas treaz ore întregi. În sfârşit, apelul încetase să-mi monopolizeze gândurile, dar imediat ce mi-l înlăturasem din minte, o altă serie de griji i-a luat locul.

După cum îi spusesem detectivului, Loraine nu fusese niciodată scanată. Eu însă fusesem. Folosindu-se tehnici de vizualizare de înaltă rezoluţie, se generase o hartă detaliată a corpului meu, până la nivel celular; o hartă care includea, printre altele, descrierea tuturor neuronilor şi legăturilor sinaptice din creier. Achiziţionasem un fel de nemurire; orice mi s-ar fi întâmplat, instantaneul cel mai recent al corpului meu putea fi oricând resuscitat sub formă de Copie: un model complex generat pe calculator, înglobat într-o realitate virtuală. Un model care, în cel mai rău caz, ar fi acţionat şi ar fi gândit ca mine; mi-ar fi împărtăşit amintirile, credinţele, ţelurile şi dorinţele. În mod curent, asemenea modele rulau mai lent decât timpul real, mediile lor virtuale erau restrictive, iar roboţii de teleprezenţă, meniţi să permită interacţiunea cu lumea fizică, erau o glumă stângace... dar tehnologia progresa rapid.

Maică-mea fusese deja resuscitată în supercalculatorul cunoscut sub numele de Coney Island. Tatăl meu murise înainte de punerea la punct a procedeului. Părinţii Lorainei erau amândoi în viaţă... şi nescanaţi.

Eu fusesem scanat de două ori, ultima dată cu trei ani în urmă. Întârziasem destul de mult actualizarea, însă asta ar fi însemnat să mă confrunt iarăşi cu realităţile viitorului post-mortem. Loraine nu mă condamnase niciodată pentru opţiune, iar ideea resuscitării mele virtuale nu părea s-o deranjeze deloc – totuşi, subliniase în mod clar că n-avea să mi se alăture.

Discuţia îmi era atât de familiară încât o puteam derula în minte, fără s-o trezesc pe Loraine.

LORAINE: Nu vreau să fiu imitată de un calculator după ce voi muri. La ce *mi-ar* folosi chestia asta?

DAVID: Să nu critici copiile- *viaţa* constă din copiere. Fiecare organ din consul tău este permanent reconstruit după propria sa imagine. Fiecare celulă care se divide moare şi se autoînlocuieşte cu impostori. Corpul tău nu conţine nici măcar unul dintre atomii cu care te-ai născut -atunci, ce anume îţi conferă identitatea? Este vorba de un şablon de informaţie, nu de ceva fizic. Iar dacă un calculator începe să-ţi copieze corpul – în loc ca trupul tău să se copieze singur -, singura diferenţă reală ar fi că el va face mai puţine greşeli.

LORAINE: Dacă asta crezi, perfect! Eu însă nu văd lucrurile la fel. Îmi este teamă de moarte ca oricărui om, dar nu m-aş simţi mai bine, dacă aş fi *scanată*. Nu m-aş simţi nemuritoare, nu mi-ar asigura nici un confort. Atunci, de ce aş face-o? Oferă-mi un singur motiv valid.

Iar eu nu izbutisem niciodată să mă silesc să spun (nici chiar atunci, în siguranţa imaginilor mentale): *Fă-o pentru că nu vreau să te pierd*. *Fă-o pentru mine*.

***

Mi-am petrecut dimineaţa următoare negociind cu managera unei importante companii de asigurări, care dorea o modificare de aspect real şi virtual pentru câteva sute de recepţii, ascensoare şi săli de şedinţe. N-am avut probleme în a-i plasa un tapet electronic corespunzător de sobru, realizat de nişte tinere talente corespunzător de faimoase.

Unii artişti muritori de foame expun ciorne de rezoluţie scăzută a lucrărilor lor în galeriile din reţea, sperând să obţină un compromis

între o versiune atât de grosolană încât să respingă şi alta atât de atrăgătoare încât să facă inutilă cumpărarea versiunii finale. Nimeni nu va plăti pentru un obiect de artă pe care nu-l vede – dar, în galeriile din reţea, a *vedea* însemna a *deţine*.

Galeriile fizice conduse cu mână fermă rămâneau soluţia optimă. Toţi vizitatorii mei erau scanaţi pentru *microcamere* şi implanturi vizuale corticale; nimeni nu părăsea clădirea cu ceva mai mult decât o impresie, fără să plătească pentru ea. Dacă ar fi fost legal, aş fi solicitat probe de sânge şi aş fi refuzat admiterea persoanelor cu predispoziţie genetică pentru memoria eidetică.

Ca întotdeauna, după-amiază am vizionat lucrările artiştilor care doreau să expună. Am terminat de urmărit piesa de Kreyszig, de la care fusesem întrerupt ieri, apoi am început să răscolesc printr-un maldăr de propuneri mai modeste. Procesul deciziei a ceea ce era sau nu acceptabil pentru clientela mea nu necesita efort intelectual ori emoţional; după două decenii de activitate în domeniu, devenise un act pur mecanic – în majoritatea cazurilor, mă implicam la fel de puţin ca şi când aş fi stat lângă o bandă rulantă ca să separ şuruburile de piuliţe. Judecata mea estetică nu se tocise, ci devenise mai ascuţită, însă doar lucrările cu adevărat excepţionale îmi trezeau mai mult decât o apreciere – foarte exactă, infailibil precisă – a vandabilităţii.

Când imaginea „răpitorului" a apărut pe ecran, n-am fost surprins; în clipa în care s-a întâmplat asta, mi-am dat seama că o aşteptasem toată după-amiaza. Şi deşi mă încordasem, anticipând neplăcerea care va urma, ocazia de a descoperi mai multe despre adevăratele motive ale apelantului era, neîndoios, binevenită. Nu puteam fi păcălit din nou, aşadar de ce m-aş fi temut? Ştiind că Loraine se afla în siguranţă, puteam privi cu o anume detaşare, încercând să extrag un indiciu despre ceea ce se întâmpla de fapt. Masca a rostit:

— Soţia ta-i la noi/Transferă jumătate de milion dolari /în acest cont/ Dacă nu vrei să/Sufere.

Imaginea sintetică a Lorainei a apărut iarăşi. Am chicotit nesigur. *Ce se aşteptau indivizii ăştia să cred*?*km* examinat imaginea cu ochi critic. Ceea ce puteam distinge din „odaia" sărăcăcioasă aflată Tn spatele „ei" avea neapărată nevoie de o zugrăveală: altă nuanţă abilă de „realism", contrastând cu fundalul pentru cealaltă mască. De data asta,

„Loraine” nu părea să se fi împotrivit – şi nu se vedeau nici semne că ar fi fost maltratată (ba chiar se părea că ar fi avut posibilitatea să se spele) -, totuşi în expresia „ei” exista o nesiguranţă, o umbră de panică stăpânită, pe care n-o văzusem prima dată.

Apoi a privit direct în obiectiv şi a spus:

— David? Nu sunt lăsată să te văd, dar ştiu că eşti acolo. Stiu că faci tot ce poţi ca să mă scoţi de aici... totuşi, te rog, grăbeşte-tel Te rog, plăteşte-le banii cât poţi mai repede.

Pretenţia mea de obiectivitate s-a destrămat. Deşi *ştiam* că nu era decât o abilă animaţie de calculator, totuşi ascultând-o cum mă „Implora” în felul acela, am fost tulburat aproape în aceeaşi măsură în care mă afectase primul apel, despre care crezusem că era real. Arăta ca Loraine, vorbea ca Loraine; fiecare cuvânt şi gest păreau adevărate. Nu puteam acţiona un comutator mental, ca să-mi anulez toate reacţiile la vederea unei fiinţe pe care o iubeam şi care mă implora s-o salvez.

Mi-am acoperit faţa şi am strigat:

— Fir-ai al dracu' de nenorocit, aşa te exciţi? Crezi c-o să te *plătesc* ca să-ncetezi? O s-aranjez telefonul ca să nu mai poţi intra pe el şi dup-aia n-ai decât să te-ntorci la filmele porno interactive şi să faci dragoste cu morţii!

N-am primit replică, şi când am privit din nou ecranul, imaginea dispăruse.

Am aşteptat până m-am oprit din tremurat – în cea mai mare parte de furie -, apoi l-am sunat pe detectivul Nicholson, deşi nu ştiam la ce ar fi ajutat, l-am transmis o copie a apelului pentru dosarul său; mi-a mulţumit. Plin de optimism, mi-a spus că fiecare dovadă, cât de mică, putea fi de ajutor; dacă acelaşi apelant continua în acelaşi mod cu alţi oameni, informaţiile colectate se puteau coagula finalmente într-un fel de profil acuzator. Nemernicul de psihopat putea fi prins într-o bună zi.

După aceea, am accesat compania care-mi livrase software-ul biroului şi am explicat ce se întâmpla – fără să amintesc toate detaliile apelurilor neplăcute.

Depanatoarea lor mi-a cerut să autorizez o legătură de diagnosticare; m-am conformat. A dispărut pentru un minut sau două.

Mi-am spus că va fi ceva simplu şi lesne de aranjat – vreo eroare banală în configurarea securităţii.

Curând, femeia a reapărut pe ecran, cu o expresie îngrijorată.

— Software-ul pare în regulă. Nu există nici o dovadă a unei intervenţii sau a unui acces neautorizat. De cât timp n-aţi schimbat parola de intrare?

— Ah, n-am schimbat-o deloc! N-am schimbat nimic de la instalarea sistemului.

— Deci este aceeaşi de aproape cinci ani? Nu-i recomandabil. Am aprobat, plin de regrete, dar am precizat:

— Nu văd cum ar fi putut s-o descopere cineva. Chiar dacă ar fi încercat mii de cuvinte, aleatoriu...

— Aţi fi fost atenţionat la a patra tentativă eşuată. În plus, există o verificare a amprentei vocale. De obicei, parolele sunt furate prin interceptări neautorizate.

— Ei bine, n-o mai cunoaşte decât o singură persoană: soţia mea. Nu cred că ea a utilizat-o vreodată.

— Pe fişier există două amprente vocale autorizate. Cui aparţine cealaltă?

— Tot mie. În caz că trebuie să accesez de acasă sistemul de management al biroului. Totuşi, n-am făcut asta niciodată. De aceea, mă îndoiesc că parola a fost rostită cu glas tare din ziua când am instalat software-ul.

— Ei bine, există înregistrarea ambelor apeluri ilegale...

— Asta nu mă ajută cu nimic. Oricum, îmi înregistrez toate convorbirile telefonice. Am trimis deja copii poliţiei.

— Nu... mă refeream la altceva. Din motive de securitate, partea iniţială a convorbirii – când este rostită parola – se stochează separat, în formă criptată. Dacă doriţi s-o vedeţi, o să vă spun cum să procedaţi, dar va trebui să rostiţi chiar dumneavoastră parola, ca să autorizaţi decodarea.

Mi-a explicat procedura, apoi a închis. Nu părea deloc fericită. Evident, nu ştia că apelantul o imitase pe Loraine; credea probabil că voi „descoperi” că apelurile de ameninţare proveneau din partea soţiei mele.

Se înşela, bineînţeles... dar şi eu mă înşelam.

Cinci ani este un interval lung pentru a-ţi aminti ceva atât de banal. Am greşit de trei ori înainte să nimeresc parola exactă.

M-am încordat, pregătindu-mă pentru altă imagine a falsei Loraine, însă ecranul a rămas întunecat, iar glasul care a spus „Benvenuto" îmi aparţinea.

***

Când am ajuns acasă, Loraine era tot în atelier, aşa că n-am mai deranjat-o. Am mers în cabinetul meu şi mi-am deschis terminalul, ca să văd dacă nu aveam corespondenţă. Nu sosise nimic nou, dar am derulat înapoi, prin lista ultimelor mesaje, până am ajuns la cea mai recentă ilustrată video a mamei, primită cu o lună în urmă. Din cauza diferenţei de derulare a timpului, conversaţiile directe sunt dificile, aşa că păstrăm legătura prin expedierea reciprocă a acestor monologuri înregistrate.

Am cerut terminalului să-l ruleze. Spre sfârşit, exista ceva ce-mi aminteam doar pe jumătate, ceva ce doream să mai aud o dată.

De la resuscitarea ei în Coney Island, mama îşi întinerise treptat aspectul; acum arăta de vreo treizeci de ani. Se ocupase şi de locuinţa ei, care, încetişor, suferise o mutaţie şi se extinsese, de la un model aproape perfect al ultimei ei case din lumea reală, ia un fel de conac francez din secolul al XVIII-lea, cu uşi sculptate, scaune Ludovic XV, tapiserii rafinate şi candelabre.

Mama se interesa conştiincioasă de sănătatea mea şi a Lorainei, de galerie, de desenele Lorainei. Făcea câteva comentarii acide despre evenimentele politice curente – atât în interiorul, cât şi în exteriorul Insulei. Aspectul ei tineresc şi ambientul opulent nu erau acte de autoamăgire; ea *nu* mai era o femeie bătrână, *nu* mai trăia într-un apartament de patru camere. Ar fi fost o absurditate să pretexteze că nu avea altă soluţie decât să-şi imite ultimii câţiva ani de viaţă organică. Ştia exacf cine era şi unde se afla, şi intenţiona să profite cât mai mult de asta.

Dorisem să trec repede înainte prin fleacuri, dar n-am făcut-o. M-am aşezat şi am ascultat fiecare cuvânt, fascinat de imaginea feţei acestei femei inexistente, căutând să-mi lămuresc sentimentele faţă de

ea, căutând să descâlcesc rădăcinile empatiei, loialităţii, iubirii mele... pentru acest tipar de informaţii copiat dintr-un trup de multă vreme descompus.

În cele din urmă, mama spunea:

— Mă întrebi mereu dacă sunt fericită... Dacă nu sunt singură... Dacă mi-am găsit *pe cineva*... – Ezita, apoi clătina din cap. – Nu sunt singură. Ştii că taică-tău a murit înainte de perfecţionarea acestei tehnologii. Şi ştii cât de mult l-am iubit. Ei bine, continuu să-l iubesc. El n-a pierit, tot aşa cum nici eu n-am pierit. Trăieşte în amintirile mele – si asta-i de ajuns. Aici, *asta-i de ajuns*.

Prima dată când auzisem cuvintele acelea, crezusem că mama rostise nişte platitudini puţin caracteristice ei. Acum mi s-a părut că înţeleg aluzia de-abia intenţionată dindărătul asigurărilor ei şi m-a străbătut un fior.

El trăieşte în amintirile mele.

Aici, *asta-i de ajuns*.

Desigur, totul trebuise ţinut sub tăcere; lumea organică nu era pregătită să afle aşa ceva, iar Copiile îşi puteau permite să fie răbdătoare.

De aceea nu auzisem încă nimic despre tovarăşul mamei. El putea aştepta oricât de multe decenii, până ajungem pe Coney Island „în persoană”... şi atunci avea să mă vadă „din nou”.

***

Când măsuţa cu rotile a adus cina pe masa din sufragerie, Loraine a întrebat:

— Alte apariţii hi-teh neaşteptate astăzi?

Am clătinat lent din cap, cu o emfază excesivă, simţindu-mă ca un soţ adulter, sau chiar mai rău. Pe dinăuntru, mă înecam, dar dacă mă trădasem în vreun fel, Loraine n-a lăsat să se înţeleagă că observase ceva.

— Ei bine, a continuat ea, nu-i un truc pe care să-l poţi aplica de două ori aceleiaşi victime, nu?

— Nu.

În pat, am privit în gol, în bezna sufocantă, încercând să decid ce aveam să fac... deşi, fără îndoială, răpitorii cunoşteau deja acest răspuns şi n-ar fi continuat cu planul lor dacă n-ar fi crezut că-i voi plăti, în cele din urmă.

Totul căpăta sens acum. Mult, prea mult sens. Loraine nu avea un fişier de scanare, dar pătrunseseră în al meu. În ce scop? La ce poate folosi sufletul unui om? Ei bine, nu-i nevoie să ghiciţi, vă voi spune chiar eu. Extragerea parolei biroului ar fi fost partea cea mai simplă; probabil că-mi rulaseră Copia prin câteva sute de scenarii virtuale şi-l selectaseră pe cel cu probabilitatea maximă de a le aduce profitul cel mai mare la investiţia făcută.

Câteva sute de resuscitări, câteva sute de amăgiri diferite de extorcare, câteva sute de morţi. Nu-mi păsa; noţiunea era mult prea bizară, mult prea străină ca să mă mişte, motiv pentru care cererea de răscumpărare nu fusese cu totul diferită: „Copia ta-i la noi...".

Iar falsei Loraine – nici măcar Copia unei femei reale, ci o construcţie bazată exclusiv pe cunoaşterea mea asupra ei, pe amintirile mele, pe imaginile mele mentale-ce empatie, ce loialitate, ce iubire îi datoram?

Poate că răpitorii nu reproduseseră complet tehnica de resuscitare a memoriei inventată în Coney Island. Nu ştiam ce creaseră ei de fapt, ce „aduseseră la viaţă"? Cât de elaborat era modelul de calculator dinapoia cuvintelor „ei", expresiilor „ei" faciale, gesturilor „ei"? Era îndeajuns de complex pentru a *simţi* emoţiile pe care le portretiza-ca o

Copie? Sau doar îndeajuns de complex pentru a influenţa *emoţiile mele*-îndeajuns de complex pentru a mă manipula, fără să simtă absolut nimic?

Cum aş fi putut şti, cum mi-aş fi putut da seama vreodată? Consideram de la sine înţeleasă „umanitatea" mamei şi poate că ea, la rându-i, proceda la fel în cazul resuscitatului meu tată nescanat, cules din creierul ei virtual, dar ce anume m-ar fi convins că *acest* tipar de informaţie era cineva de care ar trebui să-mi pese, cineva care avea nevoie disperată de ajutorul meu?

Stăteam pe întuneric, lângă Loraine cea din carne şi oase, şi încercam să-mi imaginez ce ar fi spus peste o lună simularea de calculator a imaginii mele mentale despre ea.

IMITAŢIA LORAINEI: David? Mi-au spus că eşti acolo, mi-au spus că mă poţi auzi. Dacă-i adevărat... nu-nţeleg. De ce nu le-ai plătit? S-a întâmplat ceva? Ţi-a interzis poliţia să le plăteşti? (Tăcere.) Eu sunt bine, rezist... dar nu-nţeleg ce se-ntâmplă. (Tăcere prelungă.) Nu mă tratează prea rău. Mi s-a acrit de mâncarea lor, dar n-o să mor. Mi-au dat nişte coli să desenez şi am făcut câteva schiţe...

Chiar dacă n-aş fi fost niciodată convins, chiar dacă n-aş fi fost niciodată sigur, m-aş fi întrebat de-a pururi: *Şi dacă greşesc*? *Dacă*, *totuşi*, *ea este conştientă*? *Dacă este la fel de umană pe cât voi fi eu când mă vor resuscita*... *şi am trădat-o*, *am abandonat-o*?

N-aş fi putut supravieţui cunoscând acest lucru. Posibilitatea şi aparenţa ar fi fost suficiente ca să mă sfârtece în bucăţi.

Iar ei o ştiau.

***

Software-ul meu de management financiar a muncit toată noaptea ca să elibereze banii din investiţii. A doua zi dimineaţă, la ora nouă, am transferat o jumătate de milion de dolari în contul specificat, apoi am rămas în birou, aşteptând să văd ce se va întâmpla. M-am gândit să modific parola şi să revin la vechiul „Benvenuto", apoi am decis că dacă ei deţineau cu adevărat fişierul scanării mele, n-ar fi avut probleme în a-mi deduce noua opţiune.

La nouă şi zece, masca răpitorului a apărut pe ecranul gigantic şi a rostit sec, fără pretenţii poetice:

— La fel, peste doi ani. Am încuviinţat din cap.

— Da.

Îi puteam strânge în intervalul acela, fără ca Loraine să afle. Era corect.

— Atâta vreme cât plăteşti, o vom ţine îngheţată. În afara timpului, în afara senzaţiilor... fără nelinişti.

— Mulţumesc. – Am şovăit, apoi m-am silit să vorbesc: – Dar în cele din urmă, când o să fiu...

— Ce?

— Când o să fiu resuscitat... o s-o lăsaţi să mi se alăture? Masca a zâmbit generos.

— Bineînţeles.

***

Nu ştiu cum voi începe să explic totul imitaţiei Lorainei sau ce va face ea când îşi va afla adevărata natură. Resuscitarea în Coney Island poate fi pentru ea echivalentul Iadului, dar ce alternativă aveam? S-o las să putrezească, atâta vreme cât răpitorii credeau că suferinţele ei m-ar putea încă mişca? Sau să-i răscumpăr libertatea – *şi apoi să n-o mai las să ruleze niciodată*?

Când vom fi împreună în Island, va putea ajunge la propriile ei concluzii, va putea lua propriile ei decizii. Deocamdată, nu pot decât să privesc tavanul şi să sper că se găseşte cu adevărat în siguranţă în staza ei lipsită de gândire.

Deocamdată, am de trăit o viaţă alături de Loraine cea din carne şi oase. Bineînţeles, va trebui să-i spun adevărul şi parcurg întreaga conversaţie, alături de ea, pe întuneric, noapte după noapte.

DAVID: Cum aş putea să nu-mi pese de ea? Cum aş putea s-o las să sufere? Cum aş putea abandona pe cineva care a fost – literalmente - construit din toate motivele mele de a te iubi pe *tine*?

LORAINE: Imitaţia unei imitaţii? De fapt, nimeni nu suferă, nimeni nu aşteaptă să fie salvat. Nimeni care să fie salvat, sau abandonat.

DAVID: Eu sunt *nimeni*? Tu eşti *nimeni*? Pentru că asta-i tot ce putem *noi* avea vreodată din celălalt: o imitaţie, o Copie. Tot ceea ce putem şti sunt portretele fiecăruia dintre noi realizate în propriile noastre minţi.

LORAINE: Atât crezi că sunt eu? O idee în mintea ta? DAVID: Nu! Dardacă-i tot ceea ce am, atunci, cu toată sinceritatea, este tot ceea pot iubi. *Nu-nţelegi asta*?

Şi, în mod miraculos, ea înţelege. În sfârşit, înţelege. Noapte după noapte, închid ochii şi adorm, uşurat.

ÎNVĂŢA SĂ FIE EU

Aveam şase ani când părinţii mi-au spus că în craniul meu se afla un giuvaer mic, întunecat, care învăţa să fie eu.

Păianjeni microscopici ţesuseră o pânză fină aurită prin creierul meu, pentru ca profesorul giuvaerului să poată asculta şoapta gândurilor mele. Giuvaerul însuşi trăgea cu urechea la simţurile mele şi citea mesajele chimice transportate în fluxul meu sanguin; vedea, auzea, mirosea, gusta şi pipăia lumea exact ca şi mine, în timp ce profesorul îi supraveghea gândurile şi i le compara cu ale mele. Ori de câte ori gândurile giuvaerului erau *greşite*, profesorul – mai iute ca gândul -reconstruia puţin giuvaerul, modificându-l aşa şi pe dincolo, căutând schimbările care aveau să-i facă gândurile corecte.

De ce? Pentru ca atunci când n-aş mai fi putut să fiu eu, giuvaerul să o poată face în locul meu.

M-am gândit: dacă atunci când aud asta *eu* mă simt ciudat şi ameţit, atunci *giuvaerul cum* se simte? Exact la fel, am dedus; nu ştie că este giuvaerul, şi se întreabă la rândul său cum s-o fi simţind giuvaerul, deducând la rândul său: „Exact la fel; nu ştie că este giuvaerul, şi se întreabă la rândul său cum s-o fi simţind giuvaerul..."

Si se întreabă la rândul său...

(Ştiam, pentru că eu mă întrebam.)

... se întreabă la rândul său dacă este adevăratul eu sau dacă, de fapt, este numai giuvaerul care învaţă să fie eu.

***

La vârsta de doisprezece ani, fiind dispreţuitor, aş fi luat în bătaie de joc asemenea preocupări copilăreşti. Toţi oamenii aveau un asemenea giuvaer, cu excepţia membrilor unor secte religioase obscure, şi meditaţia asupra caracterului său straniu mi se părea insuportabil de pretenţioasă. Giuvaerul era giuvaerul, o realitate lumească a vieţii, la fel de obişnuit ca şi excrementele. Prietenii mei şi cu mine spuneam glume proaste despre asta, aşa cum spuneam glume proaste despre sex, ca să ne dovedim unul altuia cât de blazaţi eram în legătură cu toată treaba.

Totuşi, nu eram chiar aşa de experimentaţi şi imperturbabili pe cât ne prefăceam a fi. Într-o zi, pe când ne pierdeam cu toţii vremea prin parc, nefăcând nimic deosebit, unul din gaşcă – al cărui nume l-am uitat, dar care mi-a rămas în minte pentru că întotdeauna era mult prea deştept ca să-i fie bine – ne întrebase pe fiecare în parte:

— Cine *eşti*? Giuvaerul, sau adevăratul om? Răspunseserăm cu toţii – pe negândite, cu indignare:

— Adevăratul om!

După ce vorbise şi ultimul dintre noi, băiatul răsese batjocoritor şi spusese:

— Ei bine, eu nu sunt. *Eu* sunt giuvaerul. Aşa că mă puteţi pupa în fund, fraierilor, fiindcă după *voi* toţi o să se tragă apa în toaleta cosmică -pe când eu, unul, am să trăiesc veşnic!

Îi bătuserăm cu toţii până îl podidise sângele.

***

La vremea când aveam paisprezece ani, în ciuda – sau poate din cauza – faptului că giuvaerul nu era aproape deloc menţionat în programa plictisitoare a maşinii mele de predat, dedicasem problemei mult mai multă gândire. Răspunsul pedant de corect când erai întrebat „Eşti giuvaerul sau omul?" trebuia să fie „Omul" – deoarece numai creierul uman avea posibilitatea fizică de a răspunde. Giuvaerul primea informaţii de la simţuri, dar nu avea nici un control asupra corpului, iar replica pe care intenţiona s-o dea coincidea cu ceea ce se spunea de fapt numai din cauză că dispozitivul era o imitaţie perfectă a creierului. A declara în faţa lumii exterioare „Sunt giuvaerul" – prin vorbire, prin scriere sau prin oricare altă metodă care implica şi corpul – era în mod evident fals (deşi să-ţi *spui* asta în sinea ta nu era eliminat de această direcţie a raţionamentului).

Totuşi, într-un sens mai larg, am decis că problema era pur şi simplu orientată greşit. Atât timp cât giuvaerul şi creierul uman împărtăşeau aceleaşi informaţii senzoriale, şi atât timp cât profesorul le menţinea gândurile în sincronie perfectă, exista numai o persoană, o identitate, *o* conştiinţă. Această persoană unică se întâmpla doar să posede caracteristica (extrem de invidiată) ca, în cazul în care *fie* giuvaerul, *fie* creierul uman urma să fie distrus, ea avea să supravieţuiască nevătămată. Oamenii avuseseră întotdeauna doi plămâni şi doi rinichi, şi de aproape un secol mulţi trăiseră cu două inimi. Această situaţie era la fel: o chestiune de redundanţă, o problemă de robusteţe, nimic mai mult.

Acela a fost anul în care părinţii mei au decis că eram suficient de matur ca să aflu că ei amândoi suferiseră comutarea – cu trei ani mai înainte. M-am prefăcut că primesc vestea cu calm, dar i-am urât cu patimă pentru că nu-mi spuseseră adevărul la vremea respectivă. Îşi acoperi-seră şederea în spital cu minciuni despre o călătorie de afaceri peste mări şi ţări. Timp de trei ani, trăisem alături de nişte capete-giuvaer, iar ei nici măcar nu-mi spuseseră. Era *exact* ceea ce aş fi aşteptat de la ei.

— Nu ţi-am părut deloc diferiţi, nu-i aşa? m-a întrebat mama.

— Nu, am zis – cu sinceritate, dar cu toate acestea clocotind de resentimente.

— De aceea nu ţi-am spus, a zis tata. Dacă ai fi ştiut că am comutat, la acea vreme, ţi-ai fi putut *imagina* că ne-am schimbat într-un fel. Aşteptând până acum pentru a-ţi spune, ţi-am înlesnit posibilitatea de a te convinge că suntem tot aceiaşi oameni care am fost întotdeauna.

M-a cuprins cu braţul pe după umeri şi m-a strâns. Aproape că am ţipat „Nu mă *atinge*?, dar mi-am amintit la timp că mă convinsesem că giuvaerul nu era Nici O Scofală.

Trebuia să fi ghicit că o făcuseră, cu mult înainte să fi mărturisit; în fond, ştiam de ani de zile că majoritatea oamenilor comutau între treizeci şi treizeci şi cinci de ani. Atunci, creierul organic intră în declin şi ar fi o prostie să pui giuvaerul să imite acest declin. Aşa încât sistemul nervos este recablat; hăţurile corpului sunt încredinţate giuvaerului, iar profesorul este dezactivat. Timp de o săptămână, impulsurile îndreptate spre exterior pe care le emite creierul sunt comparate cu acelea ale giuvaerului, dar în această perioadă giuvaerul este o copie perfectă şi niciodată nu sunt detectate nici un fel de diferenţe.

Creierul este îndepărtat şi înlocuit cu un obiect din ţesut spongios, crescut în cuvă, care are formă de creier până la nivelul celor mai fine capilare, dar nu e mai capabil de gândire decât un plămân sau un rinichi. Acest fals creier reţine tot atâta oxigen şi glucoza ca şi cel real şi îndeplineşte cu conştiinciozitate câteva funcţii grosiere, de bază. Cu timpul, ca orice organ, se distruge şi este necesar să fie înlocuit.

În schimb, giuvaerul este nemuritor. În afara cazului când ar fi aruncat în miezul unei explozii nucleare, va dura miliarde de ani.

Părinţii mei erau maşini. Părinţii mei erau zei. Nu era nimic deosebit, îi uram.

***

Când aveam şaisprezece ani, m-am îndrăgostit şi am devenit din nou copil.

În timp ce petreceam nopţi calde pe plajă cu Eva, nu puteam crede că o simplă maşină ar putea simţi vreodată ceea ce simţeam eu. Ştiam foarte bine că dacă giuvaerului i s-ar fi dat controlul asupra corpului meu, ar fi rostit exact aceleaşi cuvinte ca şi mine şi ar fi executat cu aceeaşi tandreţe şi neîndemânare fiecare mângâiere stângace a mea dar nu puteam accepta ideea că viaţa sa interioară era la fel de bogată, de miraculoasă, de voioasă ca a mea. Relaţiile sexuale, oricât de plăcute ar fi fost, le puteam considera drept o funcţie pur mecanică, însă exista ceva între noi (sau aşa credeam) care nu avea nimic de-a face cu dorinţa carnală, nimic de-a face cu *orice* acţiune concretă a corpurilor noastre pe care vreun spion din dunele de nisip ar fi putut s-o observe cu ajutorul unui microfon parabolic şi al unui binoclu cu infraroşii. După ce făceam dragoste, ridicam în tăcere privirile către mâna de stele vizibile, iar sufletele ni se uneau într-un loc secret la care nici un computer cristalin nu putea spera să ajungă nici după strădanii de un miliard de ani. (Dacă i-aş fi spus *asta* sinelui meu raţional şi indecent de la doisprezece ani, acesta ar fi râs până ar fi făcut hemoragie.)

Ştiam pe atunci că „profesorul" giuvaerului nu monitoriza fiecare neuron în parte din creier. Aceasta ar fi fost nepractic, atât în ceea ce privea tratamentul datelor, cât şi din cauza enormei intruziuni fizice în ţesuturi. Teorema unuia-sau-altuia spunea că accesarea anumitor neuroni critici era aproape la fel de bună ca şi accesarea tuturor şi - date fiind nişte presupuneri foarte rezonabile, pe care nimeni nu putea să le dovedească a fi eronate – se puteau stabili cu rigoare matematică limite pentru erorile implicate.

La început, am declarat că *în limita acestor erori*, oricât de mici, se afla diferenţa dintre creier şi giuvaer, dintre om şi maşină, dintre dragoste şi imitaţia ei. Totuşi, curând, Eva mi-a atras atenţia că era absurd să fac o distincţie calitativă radicală pe baza densităţii de accesare; dacă următorul model de profesor ar accesa mai mulţi neuroni şi ar înjumătăţi rata erorilor, ar fi atunci modelul *acestuia* „la jumătatea drumului" dintre „om" şi „maşină"? în teorie – şi în cele din urmă în practică -, rata erorilor putea fi făcută mai mică decât oricare număr aş fi dorit să numesc. Chiar credeam că o discrepanţă de unu la un milion implica o deosebire cât de mică – atunci când fiecare fiinţă

omenească pierdea permanent mii de neuroni în fiecare zi prin uzură naturală?

Eva avea dreptate, desigur, dar curând am găsit o altă teorie, mai plauzibilă, ce venea în apărarea poziţiei mele. Neuronii vii, am susţinut, aveau o structură internă mult superioară comutatoarelor optice grosolane care îndeplineau aceeaşi funcţie în aşa-zisa „reţea neurală" a giuvaerului. Faptul că neuronii trimiteau sau nu un impuls reflecta numai un nivel al comportamentului lor; cine ştia cu ce contribuiau subtilităţile biochimiei – mecanica cuantică a moleculelor organice specifice implicate – la natura conştiinţei umane? Copierea topologiei neurale abstracte nu era suficientă. Firește, giuvaerul ar putea trece absurdul test Turing – nici un observator exterior nu l-ar putea deosebi de un om -, însă asta nu dovedea că *a fi* un giuvaer îţi dădea aceeaşi senzaţie cu a *fi* un om.

— Asta înseamnă că nu vei comuta niciodată? a întrebat Eva. Vei pune să ţi se extirpe giuvaerul? Te vei lăsa să *mori* atunci când creierul va începe să-ţi putrezească?

— Poate, am zis. Mai bine să mor la nouăzeci sau o sută de ani decât să mă sinucid la treizeci şi să las o maşină să mărşăluiască pe-aici, să-mi ia locul, să se prefacă a fi eu.

— De unde ştii că *eu* n-am comutat? m-a întrebat pe un ton provocator. De unde ştii că, pur şi simplu, nu „mă prefac a fi eu"?

— Ştiu că n-ai comutat, am spus încrezător. Pur şi simplu *ştiu*.

— Cum? Aş arăta la fel. Aş vorbi la fel. M-aş purta la fel în fiecare privinţă. Oamenii comută la o vârstă mai timpurie în prezent. *Deci cum ştii că eu n-am făcut-o*?

M-am întors pe o parte, către ea, şi am privit în ochi.

— Telepatie. Magie. Comuniunea sufletelor.

Şinele meu de doisprezece ani a început să chicotească, dar ştiam deja cu precizie cum să-l alung.

reţea neurală este un dispozitiv folosit numai pentru rezolvarea problemelor care sunt mult prea grele pentru a fi *înţelese*. O reţea neurală suficient de flexibilă poate fi configurată prin feedback pentru a imita aproape orice sistem – pentru a produce aceleaşi modele de rezultate din aceleaşi modele de informaţii -, dar realizarea acestui lucru nu ne lămureşte deloc în privinţa naturii sistemului emulat.

— Înţelegerea este un concept supraevaluat, ne-a spus conferenţiara. Nimeni nu *înţelege* cu adevărat cum se transformă un ou fertilizat într-un om. Ce-ar trebui să facem? Să încetăm să mai facem copii până când ontogeneza va putea fi descrisă de un set de ecuaţii diferenţiale?

A trebuit să admit că în privinţa asta avea dreptate.

Pe atunci, îmi era clar că nimeni nu avea răspunsurile la care jinduiam – şi era foarte puţin probabil să le găsesc eu însumi; aptitudinile mele intelectuale erau în cel mai bun caz mediocre. Totul se reducea la o simplă alegere: puteam irosi timpul cercetând cu nelinişte misterele conştiinţei sau, ca toţi ceilalţi, puteam să nu-mi mai fac griji şi să-mi văd de viaţa mea.

***

La nouăsprezece ani, cu toate că studiam finanţele, m-am înscris la un curs introductiv de filosof ie. Catedra de filosof ie, totuşi, se pare că nu avea nimic de spus despre dispozitivul Ndoli, maicunoscut sub denumirea de „giuvaerul". (Ndoli îl numise de fapt „*dualu*"', însă porecla accidentală, omofonă, se împământenise.) Cei de acolo vorbeau despre Platon şl Descartes şi Marx, vorbeau despre Sfântul Augustin şi – când se simţeau deosebit de moderni şi de aventuroşi – despre Sartre, dar dacă auziseră despre Godel, Turing, Hamsun sau Kim, refuzau s-o recunoască. Din simplă frustrare, într-un eseu despre Descartes, am sugerat că noţiunea de conştiinţă omenească sub formă de „program" care ar putea fi „introdus" la fel de bine într-un creier organic sau într-un cristal optic era, de fapt, o întoarcere la dualismul cartezian: în loc de „program" se citeşte „suflet". Îndrumătorul meu a trasat o linie diagonală roşie, luminoasă şi netă, deasupra fiecărui paragraf care trata această idee, şi a scris pe margine (cu caractere Times de mărime douăzeci, verticale, îngroşate, care clipeau dispreţuitoare cu frecvenţa de doi hertzi): IRELEVANT!

Am lăsat filosofia şi m-am înscris la un curs de inginerie a cristalelor optice pentru nespecialişti. Am învăţat multă mecanică cuantică a solidelor. Am învăţat multă matematică fascinantă. Am învăţat că o

Când m-am căsătorit cu Daphne, la douăzeci şi trei de ani, Eva era o amintire îndepărtată, şi la fel era orice gând despre comuniunea sufletelor. Daphne avea treizeci şi unu de ani; era şefă de departament la banca comercială care mă angajase în timpul doctoratului, şi toată lumea era de acord că acest mariaj avea să mă ajute în carieră. Ce a căpătat ea din asta nu am fost niciodată prea sigur. Cine ştie, poate chiar îi plăcea de mine. Aveam o viaţă sexuală agreabilă şi ne îmbărbătam reciproc atunci când eram deprimaţi, aşa cum orice om bun la inimă ar consola un animal abătut.

Daphne nu comutase. Amâna acest eveniment, lună de lună, inventând scuze din ce în ce mai ridicole, iar eu o luam peste picior, ca şi cum n-aş fi avut niciodată propriile mele rezerve.

— Mi-e teamă! mi-a mărturisit ea într-o noapte. Ce-ar fi dacă eu aş muri când se va întâmpla asta – ce-ar fi dacă tot ceea ce ar rămâne ar fi un robot, o marionetă, un *obiectl* Nu vreau să *mori*

Discuţiile de acest fel mă făceau să mă simt jenat, însă mi-am ascuns sentimentele.

— Să presupunem că ai avea un atac de apoplexie, care ţi-ar distruge o mică parte din creier, m-am grăbit să-i răspund. Să presupunem că doctorii ar implanta o maşină care ar prelua funcţiile pe care acea regiune vătămată le îndeplinise. Ai fi în continuare „tu însăţi”?

— Firește.

— Atunci, dacă ar face-o de două ori, sau de zece ori, sau de o mie de ori...

— Asta nu rezultă neapărat.

— Aha! Atunci, la care procent magic ai înceta să fii „tu”? M-a privit furioasă.

— Toate argumentele vechi, răsuflate...

— Atunci, demonstrează că sunt greşite, dacă-s vechi şi răsuflate. A început să plângă.

— Nu trebuie s-o fac. Du-te-n mă-tal Eu sunt speriată de moarte, iar ţie nu-ţi pasă nici cât negru sub unghiei

Ani luat-o în braţe.

— Şşşt! îmi pare răul Dar *toată lumea* face asta, mai devreme sau mai târziu. Nu trebuie să-ţi fie frică. Sunt aici. Te iubesc.

Cuvintele puteau să fi fost o înregistrare, declanşată automat de vederea lacrimilor ei.

— Vrei s-o faci? O dată cu mine? Am îngheţat.

— Ce?

— Să-ţi faci operaţia în aceeaşi zi? Să cornuţi când am să comut? O mulţime de cupluri făceau asta. Ca părinţii mei. Uneori, fără îndoială, era o chestiune de dragoste, obligaţie, comuniune. Alteori, sunt sigur, era mai mult problema că nici unul dintre parteneri nu dorea să fie o persoană necomutată care să trăiască alături de un cap-giuvaer. Am tăcut o vreme, apoi am spus:

— Sigur.

În lunile care au urmat, toate spaimele lui Daphne – pe care le luasem peste picior ca fiind „copilăreşti" şi „superstiţioase" – au început cu repeziciune să capete sens, iar propriile mele argumente „raţionale" au ajuns să sune abstract şi găunos. M-am retras în ultimul moment; am refuzat anestezicul şi-am fugit din spital.

Daphne a trecut prin operaţie, neştiind că o părăsisem.

N-am mai văzut-o niciodată. Nu puteam s-o privesc în faţă; mi-am lăsat postul şi am plecat din oraş timp de un an, îngreţoşat de laşitatea şi trădarea mea – dar în acelaşi timp fericit că *scăpasem*.

Daphne m-a dat în judecată, dar a abandonat acţiunea după câteva zile şi a acceptat, prin avocaţii săi, un divorţ fără complicaţii. Înainte să se dea hotărârea de divorţ, mi-a trimis o scurtă scrisoare:

***

N-a fost nimic înspăimântător, *la urma urmei*. *Sunt exact persoana care am fostdintotdeauna*. *Amânarea comutării a fost o nebunie*; *acum*, *când am făcut pasul*, *mă simt cât se poate de liniştită*.

A ta soţie-robot iubitoare, *Daphne*.

La vremea când aveam douăzeci şi opt de ani, aproape toţi cei pe care-i cunoşteam comutaseră. Toţi prietenii mei de la universitate o făcuseră. Colegii de la noul meu loc de muncă, chiar şi tineri de douăzeci şi unu de ani, o făcuseră. Am auzit de la un prieten al unui prieten că Eva o făcuse în urmă cu şase ani.

Cu cât amânam mai mult, cu atât mai greu îmi venea să iau decizia. Puteam vorbi cu o mie de oameni care comutaseră, puteam să-i interoghez ore în şir pe cei mai apropiaţi prieteni ai mei cu privire la amintirile lor din copilărie şi la cele mai intime gânduri, dar oricât de convingătoare le-ar fi fost cuvintele, ştiam că dispozitivul Ndoli petrecuse decenii de-a rândul îngropat în capetele lor, învăţând să imite exact genul acesta de comportament.

Desigur, întotdeauna am recunoscut că era la fel de imposibil să fiu *sigur că o* altă persoană *necomutată* avea o viaţă interioară asemănătoare în vreun fel cu a mea – dar nu mi se părea iraţional să le acord prezumţia aceasta oamenilor ale căror ţeste încă nu fuseseră golite şi răzuite cu o chiuretă.

M-am îndepărtat de prieteni. Am încetat să-mi mai caut vreo iubită. Am început să lucrez acasă. (Am muncit cu program prelungit, iar productivitatea mi-a crescut, aşa încât companiei nu i-a păsat deloc.) Nu puteam suporta să stau cu persoane de a căror umanitate mă îndoiam.

Nu eram nici pe departe unic. După ce am început să caut, am găsit zeci de organizaţii create exclusiv pentru oameni care nu comutaseră, începând cu un club social, care ar fi putut la fel de uşor să fie pentru divorţaţi, şi terminând cu un „front de rezistenţă" paramilitar paranoic ai cărui membri credeau că trăiesc *invazia hoţilor de trupuri*. Chiar şi membrii clubului social mi s-au părut extrem de inadaptaţi; mulţi dintre ei îmi împărtăşeau temerile, aproape cu exactitate, dar propriile mele idei în guri străine păreau obsesive şi greşit concepute. Am avut o scurtă relaţie cu o femeie necomutată de patruzeci şi ceva de ani, dar singurul lucru despre care vorbeam era teama noastră de a comuta. Era masochist, era sufocant, era nebunesc.

Am decis să caut ajutor psihiatric, însă nu m-am putut convinge să aleg un terapeut care comutase. Când în cele din urmă am găsit o psihiatră care nu o făcuse, aceasta a încercat să mă convingă s-o ajut să arunce în aer o centrală electrică, să le dea de ştire ĂLORA cine era şefa.

Stăteam treaz ore în şir în fiecare noapte, încercând să mă conving într-un fel sau altul, dar cu cât meditam mai mult asupra consecinţelor, cu atât acestea deveneau mai subtile şi mai evazive. Cine eram „eu", în fond? Ce însemna că „eu" eram „încă în viaţă", când

personalitatea mea era complet diferită de aceea de acum două decenii? Era ca şi cum personalităţile mele anterioare ar fi fost moarte – nu mi le aminteam cu mai mare claritate decât pe cunoştinţele contemporane -, iar această pierdere nu-mi provoca decât un foarte uşor disconfort. Poate că distrugerea creierului meu organic avea să fie ca un simplu sughiţ, în comparaţie cu toate schimbările prin care trecusem în viaţă până atunci.

Sau poate că nu. Poate că avea să fie exact ca moartea.

Uneori, sfârşeam plângând şi tremurând, înspăimântat şi disperat de singur, incapabil să înţeleg-şi totuşi, incapabil să încetez a contempla – perspectiva ameţitoare a propriei mele nonexistenţe. Alteori, tot acest subiect plictisitor îmi provoca o greaţă „sănătoasă". Uneori, nutream convingerea că natura vieţii interioare a giuvaerului era cea mai importantă chestiune cu care omenirea s-ar putea confrunta vreodată. Alteori, neliniştea mea părea efemeră şi rizibilă. În fiecare zi, sute de mii de oameni comutau, iar lumea părea să meargă ca întotdeauna; cu siguranţă, acest fapt avea mai multă însemnătate decât oricare argument filosofic abscons?

În cele din urmă, mi-am fixat o consultaţie medicală pentru operaţie. M-am gândit, ce aş avea de pierdut? încă şaizeci de ani de incertitudine şi paranoia? Dacă rasa umană *chiar* era înlocuită cu automate mecanice, mai bine muream; îmi lipsea convingerea oarbă pentru a mă alătura organizaţiilor clandestine psihopate – care, în orice caz, erau tolerate de către autorităţi numai atât timp cât rămâneau ineficiente. Pe de altă parte, dacă toate temerile mele erau nefondate – dacă sentimentul identităţii mele putea supravieţui comutării cu tot atâta uşurinţă cum supravieţuise unor traume precum adormirea şi trezirea, moartea constantă a celulelor creierului, creşterea, experienţa, învăţarea şi uitarea -, atunci nu numai că aveam să câştig viaţa veşnică, ci aveam să scap definitiv de îndoielile mele, de întreaga alienare.

***

Într-o dimineaţă de duminică, cu două luni înaintea termenului când operaţia urma să aibă loc, frunzăream imaginile unui catalog de

băcănie on-line, când o poză de-ţi lăsa gura apă a celui mai recent soi de măr mi-a atras atenţia. Am hotărât să comand o jumătate de duzină. Totuşi, nu am făcut-o. În schimb, am apăsat tasta care expunea următorul produs. Greşeala mea, ştiam, era uşor de remediat; o singură apăsare pe tastă mă putea duce înapoi la mere. Ecranul arăta pere, portocale, grepfrut. Am încercat să privesc în jos, ca să văd ce făceau degetele mele neîndemânatice, dar ochii mi-au rămas fixaţi pe ecran.

Am intrat în panică. Am vrut să sar în picioare, dar picioarele nu vroiau să mă asculte. Am încercat să strig, dar nu puteam scoate nici un sunet. Nu mi-era rău, nu mă simţeam slăbit. Eram paralizat? Suferisem o vătămare a creierului? încă îmi mai *simţeam* degetele pe tastatură, tălpile picioarelor pe covor, spatele rezemat de scaun.

M-am privit cum comandam ananas. M-am simţit cum m-am ridicat, m-am întins şi am ieşit calm din cameră. În bucătărie, am băut un pahar cu apă. Ar fi trebuit să tremur, să mă înec, să fiu cu sufletul la gură; lichidul răcoros mi-a curs lin pe gâtlej, în jos, şi n-am vărsat nici o picătură.

Nu mă puteam gândi decât la o explicaţie: *comutasem.* În mod spontan. Giuvaerul preluase controlul, în timp ce creierul meu era încă viu; toate spaimele mele paranoice cele mai dezlănţuite deveniseră realitate.

În timp ce corpul meu a continuat activităţile obişnuite pentru o dimineaţă de duminică, eu m-am pierdut într-un delir claustrofobic de neputinţă. Faptul că ceea ce făceam era exact ceea ce plănuisem să fac nu mă consola cu nimic. Am prins un tren către plajă, am înotat timp de o jumătate de oră; puteam la fel de bine să o fi luat-o razna cu un topor sau să mă fi târât gol de-a lungul străzii, mânjit cu propriile mele excremente şi urlând ca un lup. *Pierdusem controlul*. Corpul meu se transformase într-o cămaşă de forţă vie, iar eu nu mă puteam zbate, nu puteam striga, nu puteam nici măcar închide ochii. Mi-am văzut reflexia vagă într-o fereastră din tren şi n-am putut nici măcar ghici ce gândea mintea care controla acea faţă blajină, liniştită.

Înotul a fost ca un coşmar holografic amplificat de simţuri; eram un obiect lipsit de voinţă, iar familiaritatea perfectă a semnalelor venite de la corpul meu făcea doar ca experienţa să fie mai înfiorător

de *nelalocul ei*. Braţele mele nu aveau nici un drept să se mişte în ritmul lent al bătăilor lor; vroiam să mă zbat ca un om care se îneacă, vroiam să-i arăt lumii suferinţa mea. De-abia când m-am întins pe plajă şi-am închis ochii am început să mă gândesc raţional la situaţia mea.

Comutarea *nu* se putea produce „în mod spontan". Ideea era absurdă. Milioane de fibre nervoase trebuiau să fie retezate şi îmbinate cap la cap de către o armată de roboţi chirurgicali minusculi care nici măcar nu erau prezenţi în creierul meu – care nici nu urmau să fie injectaţi timp de alte două luni. Fără o intervenţie deliberată, dispozitivul Ndoli rămânea complet pasiv, incapabil să facă altceva dacât *să tragă cu urechea*. Nici o defecţiune a giuvaerului sau a profesorului nu ar fi putut să preia controlul corpului meu de la creierul meu organic.

În mod clar, avusese loc o disf uncţie – dar prima mea presupunere fusese greşită, absolut greşită.

Îmi doresc să fi putut face ceva când m-a luminat înţelegerea. Ar fi trebuit să mă ghemuiesc, gemând şi strigând, smulgându-mi părul din cap, brăzdându-mi carnea cu unghiile. În schimb, am stat întins pe spate, în lumina orbitoare a soarelui. Mă mânca pielea îndărătul genunchiului drept, dar se pare că mi-era prea lene ca să mă scarpin.

O, ar fi trebuit ca, în cel mai rău caz, să-mi administrez o porţie zdravănă de râs isteric când mi-am dat seama că *eu* eram giuvaerul.

Profesorul se defectase; nu mă mai coordona cu creierul organic. Nu devenisem dintr-o dată neputincios; *fusesem întotdeauna* neputincios. Voinţa mea de a acţiona asupra corpului „meu", asupra lumii, fusese *întotdeaunam* zadar, şi numai datorită faptului că fusesem fără încetare manipulat, „corectat" de către profesor, dorinţele mele coinci-seseră cu acţiunile care mi se păreau a fi ale mele.

Există un milion de întrebări la care aş putea medita, un milion de ironii pe care le-aş putea savura, dar *nu trebuie*. Trebuie să-mi concentrez toată energia într-o singură direcţie. Intru în criză de timp.

Când mă voi duce la spital şi va avea loc comutarea, dacă impulsurile nervoase pe care le transmit corpului nu vor coincide cu cele provenind de la creierul organic, defecţiunea profesorului va fi descoperită. *Şi rectificată*. Creierul organic nu are nimic de care să se teamă; continuitatea /u/va fi apărată, tratată ca preţioasă, sacrosanctă.

Nici nu se va pune problema care dintre noi va fi lăsat să aibă câştig de cauză. *Eu* voi fi făcut să mă conformez încă o dată. Euvoi fi „corectat". *Eu* voi fi asasinat.

Poate că este absurd să-mi fie teamă. Dintr-un punct de vedere, am fost omorât în fiecare microsecundă de-a lungul ultimilor douăzeci şi opt de ani. Dintr-un alt punct de vedere, nu exist decât de cele şapte săptămâni care au trecut de când profesorul s-a defectat, iar noţiunea identităţii mele separate a ajuns să însemne ceva – şi peste o săptămână această aberaţie, acest coşmar se va termina. Două luni de suferinţă; de ce să-mi pară rău că pierd asta, când sunt pe cale să moştenesc eternitatea? Numai că nu voi fi eu cel care o va moşteni, de vreme ce acele două luni de suferinţă sunt tot ceea ce mă defineşte.

Permutaţiile interpretărilor intelectuale sunt nesfârşite, dar în ultimă instanţă nu pot acţiona decât conform dorinţei mele disperate de a supravieţui. Nu *mă simţea* o aberaţie, ca o defecţiune de care te poti lipsi. Cum aş putea spera să supravieţuiesc? Trebuie să mă conformez – din proprie voinţă. Trebuie să aleg să mă *prefac* a fi identic cu ceea ce aş fi forţat să devin.

După douăzeci şi opt de ani, cu siguranţă că încă mai sunt suficient de asemănător cu el ca să reuşesc simularea. Dacă studiez fiecare indiciu care ajunge la mine prin simţurile noastre împărtăşite, cu siguranţă că mă pot pune în locul lui, pot uita temporar revelaţia separării noastre şi mă pot sili să intru iar în sincronizare.

Nu va fi uşor. A întâlnit o femeie pe plajă, în ziua când am luat fiinţă. Se numeşte Cathy. S-au culcat de trei ori, iar el crede că o iubeşte. Sau cel puţin i-a spus-o în faţă, i-a şoptit-o în timp ce ea dormea, a scris-o, indiferent dacă e adevărat sau fals, în jurnalul său.

Eu, însă, nu simt nimic pentru ea. E o persoană destul de drăguţă, sunt sigur, dar cu greu se poate spune că o cunosc. Fiind preocupat cu starea mea, n-am acordat prea mare atenţie conversaţiilor cu ea, iar actul sexual nu a fost, pentru mine, nimic altceva decât un caz dezgustător de *voyeurism* involuntar. De când mi-am dat seama care este miza, am *încercat* să mă las pradă aceloraşi emoţii ca şi alter ego-ul meu, dar cum aş putea s-o iubesc când comunicarea dintre noi este imposibilă, când ea nici măcar nu ştie că eu exist?

Dacă ea îi domină gândurile zi şi noapte, dar nu este decât un obstacol periculos pentru mine, cum aş putea spera să realizez imitaţia fără cusur care-mi va permite să scap de moarte?

El doarme acum, deci trebuie să dorm şi eu. Îi ascult bătăile inimii, respiraţia lentă şi încerc să ating o stare de linişte aflată în consonanţă cu aceste ritmuri. Timp de o clipă sunt descurajat. Chiar şi *visele* mele vor fi diferite; divergenţa noastră este de neşters, scopul meu este rizibil, ridicol, patetic. Fiecare impuls nervos, timp de o săptămână? Spaima mea de a fi detectat şi încercările mele de a o ascunde îmi vor distorsiona inevitabil reacţiile; acest ghem de minciuni şi panică va fi imposibil de ascuns.

Totuşi, în timp ce mă cufund în somn, realizez că „în sinea mea" sunt convins că *voi* reuşi. *Trebuie*. Visez un timp – un amestec de imagini, atât stranii, cât şi lumeşti, sfârşind cu un grăunte de sare care trece prin urechea unui ac -, apoi mă afund, fără teamă, în uitarea fără vise.

***

Privesc în sus, către tavanul alb, ameţit şi confuz, încercând să mă descotorosesc de convingerea sâcâitoare că există ceva la care *nu trebuiesâ* mă gândesc. Apoi îmi încleştez pumnul uşurel, savurez acest miracol şi-mi amintesc.

Până în ultima clipă, am crezut că avea să se retragă iarăşi – dar nu a făcut-o. Cathy l-a convins să-şi uite temerile. În fond, Cathy a comutat, iar el o iubeşte mai mult decât a iubit vreodată pe cineva.

Deci, rolurile noastre s-au inversat. Acum, acest corp este cămaşa *lui* de forţă...

Sunt scăldat în sudoare. *Tentativa asta e fără speranţă*, *imposibilă*. Nu-i pot citi gândurile, nu pot ghici ce încearcă să facă. Să mă mişc, să stau liniştit, să strig, să păstrez tăcerea? Chiar dacă, să presupunem, computerul care ne supraveghează este programat să ignore câteva discrepanţe minore, de îndată ce *el* va observa că trupul său nu-i îndeplineşte voia, va intra în panică, aşa cum am făcut şi eu, iar eu nu voi avea absolut nici o şansă să ghicesc corect în toate cazurile*. El* ar transpira acum? Respiraţia *lui* ar fi atât de grea? *Nu*. Sunt treaz de

numai treizeci de secunde şi m-am trădat deja. Un cablu de fibre optice se întinde de sub urechea mea dreaptă până la un panou de pe perete. Probabil undeva răsună sirene de alarmă.

Dacă aş lua-o la fugă, ce ar face personalul spitalului? Ar folosi forţa? Sunt cetăţean, nu-i aşa? Capetele-giuvaeruri au drepturi legale depline de decenii; chirurgii şi inginerii nu-mi pot face nimic fără consimţământul meu. Încerc să-mi amintesc clauzele din contractul pe care l-a semnat, dar el nici nu s-a uitat de două ori. Trag de cablul care mă ţine prizonier, însă acesta este ancorat ferm la ambele capete.

Când uşa se deschide, timp de o clipă, cred că am să mă sparg în bucăţi, însă de undeva găsesc puterea de a mă controla. Este neurologul meu, dr. Prem. Zâmbeşte şi zice:

— Cum te simţi? Nu prea rău, nu-i aşa? încuviinţez din cap, pe muteşte.

— Cel mai mare şoc, pentru majoritatea oamenilor, este că nu se simt deloc altfel! O vreme, îţi vei spune: „Nu poate fi aşa de simplu! Nu poate fi aşa de uşor! Nu poate fi aşa de *normal!*" Dar curând vei ajunge să accepţi că *este*. Şi viaţa va continua neschimbată.

Zâmbeşte, mă bate pe umăr părinteşte, apoi se întoarce şi pleacă.

Orele trec. *Ce aşteaptă*? Probele trebuie să fie concludente de-acum. Poate că există proceduri care trebuie urmate, experţi tehnici şi legali care trebuie consultaţi, comitete etice care trebuie să se întrunească pentru a-mi dezbate soarta. Sunt transpirat leoarcă, tremur fără a mă putea stăpâni. Înşfac cablul de câteva ori şi smucesc cu toată puterea, însă acesta pare fixat în beton la un capăt şl înşurubat în ţeasta mea la celălalt.

Un îngrijitor îmi aduce de mâncare.

— Fruntea sus, zice el. Curând, începe programul de vizite. După aceea, îmi aduce o ploscă, dar sunt prea emoţionat chiar şi pentru a urina.

Cathy se încruntă când mă vede.

— Ce e în neregulă?

Ridic din umeri şi zâmbesc, tremurând, întrebându-mă de ce mai încerc să continuu cu şarada.

— Nimic. Pur şi simplu... îmi e cam rău, asta-i tot.

Îmi ia mâna, apoi se apleacă şi mă sărută pe buze. În ciuda a tot şi toate, imediat mă simt excitat. Continuând să stea aplecată deasupra mea, îmi zâmbeşte şi spune:

— Acum s-a terminat, bine? N-a mai rămas nimic de care să-ţi fie teamă. Eşti puţin bulversat, dar ştii în sinea ta că încă eşti cine ai fost întotdeauna. Si te iubesc.

Încuviinţez din cap. Facem conversaţie, apoi pleacă. Îmi şoptesc pe un ton isteric:

— Încă sunt cine am fost întotdeauna. Încă sunt cine am fost întotdeauna.

***

Ieri mi s-a golit şi răzuit ţeasta şi mi s-a introdus noul creier fals, neinteligent, menit să umple spaţiul.

Acum mă simt mult mai calm decât m-am simplii ultimele luni, şi cred că în cele din urmă am pus cap la cap o explicaţie pentru supravieţuirea mea.

De ce se dezactivează profesorul în săptămâna dintre comutare şi distrugerea creierului? Ei bine, cu greu se poate menţine funcţionarea lui în timp ce creierul este eliminat – dar de ce o săptămână întreagă? Pentru a-i asigura pe oameni că giuvaerul, nesupravegheat, poate încă să rămână în sincronizare; pentru a-i convinge că viaţa pe care giuvaerul o va trăi va fi exact viaţa pe care creierul organic „ar fi trăit-o" -indiferent ce ar putea însemna asta.

Atunci, de ce se renunţă la el numai timp de o săptămână? De ce nu o lună, sau un an? Fiindcă giuvaerul *nu poate* rămâne în sincronizare atât de mult – nu din cauza vreunui defect, ci tocmai datorită motivului care îl face util de la bun început. Giuvaerul este nemuritor. Creierul se degradează. Imitarea creierului de către giuvaer elimină-intenţionat-faptul că neuronii *adevăraţi mor*. Fără profesorul care se străduieşte să simuleze o deteriorare identică a giuvaerului, în cele din urmă s-ar ivi mici discrepanţe. O diferenţă de o fracţiune de secundă la reacţia faţă de un stimul este suficientă pentru a trezi suspiciuni şi -după cum ştiu prea bine – din acel moment procesul de divergenţă este ireversibil.

Fără îndoială, o echipă de cercetători în domeniul neurologiei s-au adunat în faţa unui ecran de calculator, în urmă cu cincizeci de ani, şi au contemplat un grafic al probabilităţii acestei divergenţe radicale raportat la timp. Cum or fi ales *o săptămână*! Ce probabilitate va fi fost acceptabilă? O zecime dintr-un procent? O sutime? O miime? Oricât de sigură va fi fost opţiunea lor, este greu de imaginat că au ales o valoare suficient de scăzută pentru a face fenomenul rar la scară globală, dat fiind faptul că un sfert de milion de oameni erau comutaţi în fiecare zi.

Tn oricare spital, asta s-ar putea întâmpla numai o dată în zece ani, sau o dată într-un secol, dar fiecare instituţie tot ar trebui să aibă o politică pentru a acţiona în această eventualitate.

Care ar fi opţiunile lor?

Şi-ar putea onora obligaţiile contractuale şi ar putea pune din nou în funcţiune profesorul, ştergându-şi clientul mulţumit şi dându-i creierului organic traumatizat şansa de a vocifera despre chinurile sale în faţa mediilor de informare şi a baroului.

Sau ar putea să şteargă pe tăcute din calculator înregistrările discrepanţei şi să îndepărteze cu sânge rece singurul martor.

***

Deci, asta e. Eternitatea.

O să am nevoie de transplanturi peste cincizeci sau şaizeci de ani, şi în cele din urmă de un întreg corp nou, dar această perspectivă nu ar trebui să mă îngrijoreze – *eu* nu pot muri pe masa de operaţii. Peste vreo mie de ani, îmi va trebui mai mult hardware ataşat, pentru a-mi rezolva necesităţile de stocare a memoriei, dar sunt sigur că procesul va fi neinteresant. Pe o scală a timpului de milioane de ani, structura giuvaerului este supusă vătămării de către razele cosmice, dar transcrierea fără erori pe un cristal proapăt la intervale regulate va elimina acea problemă.

În teorie, cel puţin, acum mi s-a garantat fie un loc la Marea implozie, fie participarea la moartea termică a Universului.

Am părăsit-o pe Cathy, firește. Aş fi putut învăţa să-mi placă de ea, dar mă făcea să mă simt nesigur şi eram sătul până peste cap de sentimentul că trebuia să joc un rol.

În privinţa bărbatului care pretindea că o iubeşte – bărbatul care şi-a petrecut ultima săptămână a vieţii neajutorat, înspăimântat, sufocat de conştiinţa morţii ce se apropia -încă nu mă pot decide ce simt. Ar trebui să încerc o oarecare simpatie – având în vedere că odinioară m-am aşteptat să sufăr eu însumi exact aceeaşi soartă -, totuşi, într-un fel el pur şi simplu nu mi se pare *real*. Ştiu că creierul meu a fost modelat după al lui – ceea ce îi acordă un fel de întâietate cauzală – însă, în ciuda acestui lucru, mă gândesc la el acum ca la o umbră palidă, inconsistentă.

În fond, nu am cum să ştiu dacă viaţa sa interioară cea mai profundă, conştiinţa sa de sine, experienţa sade a *fi au* fost în vreun fel comparabile cu ale mele.

ŞANŢUL FORTĂREŢEI

Sunt primul în birou, aşa încât curăţ graffiti de peste noapte înainte să-nceapă clienţii să sosească. Nu-i o treabă grea; am acoperit toate suprafeţele externe cu un strat protector şi nu-i nevoie decât de apă caldă şi de o perie de sârmă. Când termin, îmi dau seama că nu-mi mai amintesc ce zicea nici una din inscripţii; am atins stadiul în care mă pot uita la lozinci şi insulte fără să le mai citesc.

Toate intimidările ieftine sunt aşa; la început e un şoc, darîn cele din urmă se transformă într-un fel de zgomot de fond enervant. Mâzgăleli, apeluri telefonice, scrisori de ameninţare. Primeam cu regularitate megabiţi de invective digitalizate prin e-mail; dar asta, cel puţin, s-a dovedit uşor de rezolvat. Am instalat cel mai recent software de filtrare şi l-am alimentat cu câteva mostre din genul de transmisii pe care preferam să nu le primim.

Nu ştiu sigur cine coordonează această tracasare, dar nu-i greu de ghicit. E un grup autointitulat „Fortăreaţa Australia", care-a început să lipească afişe în staţiile de autobuz: caricaturi obscene de melanezieni, desenaţi ca nişte canibali împodobiţi cu oase omeneşti, privind cu lăcomie la ceaune pline de copii albi care ţipă. Prima dată când am văzut unul, am crezut că era cu siguranţă o reclamă la vreo expoziţie de „Caricaturi Rasiste Din Publicaţiile Secolului Al XlX-lea"; un fel de deconstrucţie academică a păcatelor din trecutul îndepărtat. Când, în cele din urmă, mi-am dat seama că mă uitam la propagandă adevărată, contemporană, n-am ştiut dacă să mă simt îngreţoşat sau

înveselit de mitocănia cruntă. Mi-am zis că atâta vreme cât grupurile antirefugiaţi continuă să insulte inteligenţa oamenilor cu rahaturi de felul ăsta, nu prea au şanse să obţină sprijin dincolo de zona marginală a nebunilor.

Unele insule din Pacific îşi pierd solul încet, an după an; altele sunt erodate rapid de aşa-numitele furtuni-de-seră. Am auzit o grămadă de polemici pedante asupra definiţiei clare a termenului „refugiat ambiental", dar nu-i prea mult loc pentru ambiguitate când casa ţi se dizolvă literalmente în ocean. Oricum, tot este nevoie de un avocat care să împingă fiecare cerere pentru statutul de refugiat prin întortocheatele procese birocratice. Matheson & Singh nu-i singura firmă de avocatură din Sydney care efectuează genul ăsta de muncă, dar dintr-un anume motiv se pare că a fost aleasă pentru tracasare de către izolaţionişti. Poate că din cauza aşezării: îmi imaginez că e nevoie de mult mai puţin curaj să împrăştii vopseaua pe o casă cu verandă din Newtown, decât să ataci un zgârie-nori strălucitor din Macquarie Street, care-i plin de hardware de securitate.

Câteodată e deprimant, dar încerc să-mi păstrez simţul proporţiilor. Drăgălaşa de F.A. nu va fi niciodată mai mult decât o adunătură de vandali şi derbedei, cu un indice ridicat de periculozitate, dar irelevanţi din punct de vedere politic, l-am văzut la TV mărşăluind în jurul „taberelor de instrucţie", îmbrăcaţi în culori de camuflaj concepute de designeri sau stând în săli de conferinţă, urmărind discursuri înregistrate ale guru-lui lor, Jack Kelly, sau (fără să-şi dea seama de ironie) mesaje de „solidaritate internaţională" de la organizaţii similare din Europa şi America de Nord. Li se *acordă* timp de emisie berechet, dar se pare că asta nu le-a îmbunătăţit mult rata recrutărilor. Aşa sunt spectacolele cu monştri; toţi vor să privească, dar nimeni nu vrea să li se alăture.

Rânjit sosește câteva minute mai târziu, ducând un CD; se preface că se împleticeşte sub greutatea lui.

— Cel mai recent set de amendamente la regulamentul UNHCR. O să fie o zi lungă.

Scot un mormăit.

— Cinez diseară cu Loraine. De ce să n-o alimentăm pe LEX cu chestia asta şi să-i cerem un rezumat?

— Si să fim eliminaţi din barou la viitoarea revizie contabilă? Nu, mersi!

Asociaţia Avocaţilor are reguli stricte asupra utilizării software-ului pseudointeligent – este înspăimântată să nu fie lăsaţi fără lucru nouăzeci la sută din membrii lor. Ironia este că folosesc software de cea mai bună calitate, programat cu toată informaţia interzisă, pentru a cerceta sistemele-expert ale fiecărei firme de avocatură şi pentru a se asigura că acestea n-au fost învăţate mai mult decât li se permite să ştie.

— Trebuie să existe cel puţin douăzeci de firme care şi-au învăţat sistemele să opereze cu legislaţia impozitelor...

— Sigur. Şi au programatori cu salarii de şapte cifre, care să le acopere urmele.

Îmi aruncă CD-ul.

— Bucură-te. Am tras o privire pe fugă când eram acasă – sunt nişte decizii bune, îngropate pe-acolo. Ai răbdare până ajungi la paragraful 983.

— Azi, la lucru, am văzut ceva foarte straniu.

— Mda? Deja mă simt cuprins de greţuri.

Loraine este patolog legist; când spune ea „straniu", e foarte probabil să însemne că ţesuturile unui cadavru în putrefacţie aveau o culoare diferită de cea obişnuită.

— Examinam o mostră de lichid vaginal de la o femeie care fusese violată azi-dimineaţă şi...

— Oh, te rogr... Se încruntă.

— Ce-i? Nu vrei să mă laşi să vorbesc despre autopsii, nu vrei să mă laşi să vorbesc despre pete de sânge. Totdeauna îmi povesteşti despre propria ta muncă plictisitoare

— Îmi pare rău. Continuă. Dar... păstrează un ton scăzut. Arunc o privire împrejur, în restaurant. Nimeni nu pare să se uite fix la noi, deocamdată, dar ştiu din experienţă că ceva anume din discuţiile cu privire la secreţiile genitale pare să confere cuvintelor o mai mare rezonanţă decât alte conversaţii.

— Examinam lichidul ăla. Spermatozoizii erau vizibili – şi testele pentru alte componente seminale erau pozitive – aşa că nu putea fi absolut nici o îndoială că femeia aceea avusese contact. Am găsit de

asemenea în limfă urme de proteine ce nu se potriveau cu grupa ei sangvină. Până aici, exact ceea ce te-ai fi aşteptat, da? însă când am făcut analiza ADN, singurul genotip identificat a fost al victimei.

Se uită la mine ca şi când ar fi clar, dar semnificaţia îmi scapă.

— E chiar atât de neobişnuit? Totdeauna spui că se pot încurca lucrurile la testele ADN. Mostrele se contaminează sau se degradează...

Mă întrerupe nerăbdătoare.

— Da, dar nu vorbesc de un cuţit pătat cu sânge vechi de trei săptămâni. Proba asta a fost luată la o jumătate de oră după crimă. A ajuns la mine pentru analiză câteva ore mai târziu. Am văzut spermatozoizi intacţi sub microscop. Dacă puneam nutrienţii potriviţi, ar fi început să înoate sub ochii mei. Eu n-aş numi asta *degradare*.

— Perfect. Tu eşti expertul, o să te cred pe cuvânt: proba nu era degradată. Atunci care-i explicaţia?

— Nu ştiu.

Pentru a nu mă face de râs de-a binelea, încerc să scot de la naftalină câte ceva din cursul medico-legal de două săptămâni la care am asistat acum zece ani ca parte din Codul Penal.

— Poate că agresorul pur şl simplu nu avea nici una dintre genele pe care le căutai. Toată chestia e că-s variabile, nu?

Oftează.

— Variabile *în lungime*. Polimorfisme pentru restrângerea lungimii fragmentelor: PRLF-uri. Nu sunt ceva ce oamenii pur şi simplu „au" sau „nu au", ci înregistrări lungi ale aceleiaşi secvenţe, repetată iar şl iar. Numărul repetiţiilor- lungimea – este cel care variază de la persoană la persoană. Ascultă, e foarte simplu: ciopârţeşti ADN-ul cu enzime restrictive şi pui amestecul de fragmente pe un gel de electroforeză. Cu cât fragmentul este mai mic, cu atât mai repede se mişcă prin gel, aşa că totul se sortează după mărime. Apoi transferi mostra pe o membrană -ca s-o fixezi – şi adaugi probe radioactive, bucăţele de ADN complementar, care nu vor face decât să adere la fragmentele care te interesează. Faci o fotografie a radiaţiei, ca să pui în evidenţă locurile unde au aderat probele, iar amprenta pe care-o obţii este o serie de benzi, câte una pentru fiecare lungime de fragment diferită. Ai înţeles până aici?

— Mai mult sau mai puţin.

— Ei bine, amprenta din secreţie şi amprenta dintr-o probă prelevată din sângele femeii erau complet identice. Nu există nici o bandă suplimentară pentru agresor.

Mă încrunt.

— Ce-nseamnă asta? Genotipul lui n-a ieşit la test... sau era acelaşi cu al ei? Dar dacă-l o rudă apropiată?

Clatină din cap.

— În primul rând, şansele sunt destul de mici ca până şi un frate să fi putut moşteni *exact* acelaşi set de PRLF-uri. Dar pe lângă asta, diferenţele proteinelor limfatice elimină, practic, un membru al familiei.

— Atunci care-i alternativa? Nu are genotip? Este absolut sigur că *toţi au* aceste secvenţe? Ştiu şi eu... n-ar putea fi un fel de mutaţie rară, în cazul căreia ele lipsesc complet?

— Nu prea. Avem în vedere zece PRLF-uri diferite. Oricine are două capii din fiecare – una de la fiecare părinte. Probabilitatea ca indiferent cine să aibă douăzeci de mutaţii diferite...

— Înţeleg ideea. Bine, e un mister. Deci, ce faci în continuare? Trebuie să existe şi alte experimente pe care le poţi încerca.

Ridică din umeri.

— Trebuie să facem doar teste care sunt cerute oficial. Am raportat rezultatele şi nimeni n-a zis „Lasă tot şi scoate nişte date folositoare din proba aia". Oricum, deocamdată nu există suspecţi, sau cel puţin nu ne-au fost transmise nici un fel de probe pentru comparaţie cu dovezile. Aşa că toată chestiunea e de fapt teoretică.

— Deci după ce mi-ai împuiat urechile timp de zece minute, ai de gând să abandonezi pur şi simplu? Nu cred. Unde ţi-e curiozitatea ştiinţifică?

Râde.

— N-am timp pentru luxuri de-astea. Suntem o linie de producţie, nu un laborator de cercetări. Ştii câte probe analizăm zilnic? Nu pot face câte un post-mortem cu fiecare secreţie care nu dă rezultate exact ca la carte.

Ne soseşte mâncarea. Loraine îşi atacă porţia cu poftă; eu ciugulesc dintr-a mea. Între înghiţituri, îmi zice cu inocenţă:

— Adică, nu în timpul orelor de lucru.

***

Mă uit la ecranul TV cu neîncredere crescândă.

— Afirmaţi aşadar că ecologia fragilă a Australiei pur şi simplu nu mai poate suporta o creştere a populaţiei?

Senatoarea Margaret Allwick este conducătoarea „Alianţei Verzi". Deviza lor este: *O lume*, *un viitor*. Sau era, ultima dată când i-am votat.

— Exact. Oraşele noastre sunt extrem de aglomerate, zona urbană pune în pericol medii importante, noile surse de apă devin tot mai greu de găsit. Bineînţeles, sporul natural trebuie frânat de asemenea – dar, de departe, cea mai mare presiune vine dinspre imigraţie. Evident, vorfi necesare iniţiative politice foarte complexe, acţionând de-a lungul câtorva decenii, pentru a aduce rata natalităţii sub control – câtă vreme fluxul de imigranţi este un factor care poate fi ajustat foarte repede. Legislaţia pe care o introducem va profita din plin de această flexibilitate.

Va profita din plin de această flexibilitate. Ce înseamnă asta? Trântim porţile şi ridicăm podul mobil?

— Mulţi comentatori şi-au exprimat surpriza că, în privinţa acestui subiect, Verzii s-au pomenit alăturându-se unora dintre cele mai fanatice grupuri din extrema dreaptă.

Senatoarea se întunecă la chip.

— Da, dar comparaţia este absurdă. Motivele noastre sunt complet diferite. Distrugerea ecologică este cea care a cauzat problema refugiaţilor de la bun început. Să solicităm mai mult propriul mediu delicat n-ar prea însemna că îmbunătăţim lucrurile pe termen lung, nu-i aşa? Trebuie să protejăm ceea ce avem, pentru binele copiilor noştri.

Un subtitlu apare pe ecran: FEEDBACK PERMIS. Apăs butonul INTERACŢIUNE pe telecomandă, îmi ordonez grăbit gândurile, apoi vorbesc în microfon.

— Dar ce fac oamenii ăştia acum? Unde merg? Mediile *lor* naturale nu sunt doar „fragile" sau „delicate", ci sunt zone sinistratei Indiferent de unde vine un refugiat, puteţi face prinsoare că-i un ioc unde suprapopularea face de o mie de ori mai multe ravagii ca aici.

Cuvintele mele gonesc prin cabluri fibrooptice în calculatorul din studio – împreună cu cele ale câtorva sute de mii de alţi telespectatori, într-o secundă sau două, toate întrebările primite vor fi interpretate, standardizate, evaluate în privinţa relevanţei şi a implicaţiilor legale, apoi aranjate în ordinea popularităţii.

Reporterul simulacru zice:

— Ei, bine, doamnă senator, se pare că telespectatorii au votat acum pentru o pauză cu reclame, aşa încât... vă mulţumesc pentru timpul acordat.

— Plăcerea a fost de partea mea.

***

În timp ce se dezbracă, Loraine îmi spune:

— Nu ţi-ai uitat injecţiile, nu-i aşa?

— Ce? Şi să risc pierderea fermecătorului meu fizic?

Un efect secundar al injecţiilor contraceptive este creşterea masei musculare, deşi, de fapt, este greu sesizabilă.

— Verificam doar...

Stinge lumina şi se suie în pat. Ne îmbrăţişăm; are pielea rece ca marmura. Mă sărută uşor, apoi spune:

— N-am chef să facem dragoste în seara asta. Doar ţine-mă în braţe.

— Bine.

Rămâne tăcută pentru o vreme, apoi zice:

— Aseară am mai făcut nişte teste probei ăleia.

— Da?

— Am separat nişte spermatozoizi şi-am încercat să le fac un profil ADN. Dar toată poza era voalată, cu excepţia unor conexiuni slabe, nespecifice, chiar la începutul gelului. Ca şi când enzimele restrictive nici măcar n-ar fi tăiat ADN-ul.

— Asta ce-nseamnă?

— Nu sunt încă sigură. La început, mi-am zis că poate violatorul şi-a făcut nişte modificări – s-a infectat cu un virus de sinteză care a intrat în celulele din măduva spinării şi testicule – şi a eliminat toate secvenţele pe care le folosim pentru determinarea profilului.

— Hm. Nu-i cam extrem? De ce n-a folosit un prezervativ?

— Păi, da. Majoritatea violatorilor aşa fac. Şi oricum n-are nici un sens – dacă cineva vroia să evite identificarea, eliminarea completă a secvenţelor ar fi fost stupidă. Mai bine să faci schimbări aleatorii, asta ar fi tulburat apele şi ar fi dat testele peste cap, fără să fie atât de bătător la ochi.

— Dar... dacă o mutaţie este prea improbabilă, iar ştergerea intenţionată a secvenţelor este prostească, ce mai rămâne? Vreau să spun, secvenţele *nu sunt acolo*, nu-i aşa? Ai dovedit asta.

— Stai puţin, mai e ceval Am încercat să amplific o genă cu reacţia în lanţ a polimerazei. O genă pe care toţi oamenii o au în comun. De fapt, o genă pe care toate organismele de pe planetă au avut-o în comun de *la bun început*.

— Şi?

— Nimic. Nici o urmă. Mi se face pielea de găină, dar râd.

— Ce vrei să spui? Că-i un extraterestru?

— Cu spermatozoizi cu aparenţă umană şi cu proteine sangvine omeneşti? Mă îndoiesc.

— Ce-ar fi dacă spermatozoizii ar fi... cumva malformaţi? Vreau să spun, nu degradaţi prin expunere, ci anormali de la început. Distruşi din punct de vedere genetic. Părţi lipsă din cromozomi...

— Mie-mi par perfect sănătoşi. Am *văzut* cromozomii şi arată normal.

— Cu excepţia faptului că nu par să conţină gene.

— Nici una dintre cele pe care le-am căutat. E mare deosebire faţă de absolut nici una.

Ridică din umeri.

— Poate că ceva contaminează proba, ceva care a aderat la ADN, blocând polimeraza şi enzimele restrictive. De ce a afectat doar ADN-ul agresorului, nu ştiu... dar diferite tipuri de celule sunt permeabile la diferite substanţe. Ipoteza nu poate fi eliminată.

Râd.

— După toată tevatura asta... oare nu-i ce am spus de la început? Contaminare?

Ea ezită.

— Am altă teorie, deşi n-am putut s-o testez încă. N-am reactivii potriviţi.

— Continuă.

— E cam deplasată...

— Mai deplasată decât extraterestrii şi mutanţii?

— Poate.

— Ascult.

Se întoarce în braţele mele.

— Ei bine... Ştii structura ADN-ului: două şiruri elicoidale de zaha-rurl şi fosfaţi, unite de perechi bazice care transportă informaţia genetică. Perechile bazice naturale sunt adenina şi timina, citozina şi guanina... Dar oamenii au sintetizat *alte* baze şi le-au încorporat în ADN şi ARN.

Pe la începutul secolului, un grup din Berna a construit chiar o întreagă bacterie care folosea baze nestandard.

— Vrei să zici că au rescris codul genetic?

— Da şi nu... Au păstrat codul, dar au schimbat alfabetul. Au substituit fiecare bază dintre cele vechi cu câte o nouă bază, respectând ordinea de parcurs. Partea grea nu era producerea ADN-ului nestandard, ci adaptarea restului celulei ca să-i înţeleagă. Ribozomii – unde ARN-ul este transformat în proteine – au trebuit reproiectaţi şi au trebuit modificate aproape toate enzimele care interacţionau cu ADN-ul sau cu ARN-ul. De asemenea, au trebuit să inventeze căi de fabricare a noilor baze de către celulă. Şi, bineînţeles, toate schimbările astea au trebuit să fie codificate în gene. Singurul scop al exerciţiului era să domolească spaimele cu privire la tehnicile de recombinare ADN – pentru că dacă *aceste*, bacterii scăpau, genele lor niciodată nu puteau suferi mutaţii care să ducă la formarea tulpinilor sălbatice. Nici un organism natural n-avea cum să le utilizeze. Oricum, întreaga idee s-a dovedit a fi neeconomică. Existau metode mai ieftine de a îndeplini noile cerinţe de securitate, şi efectiv era prea multă muncă implicată în „convertirea" fiecărei noi specii de bacterie pe care biotehnologii ar fi vrut s-o folosească.

— Deci... unde vrei să ajungi? Zici că bacteriile astea sunt încă în libertate? Agresorul are vreo boală venerică-mutant care-ţi dă testele peste cap?

— Nu, nu. Lasă bacteriile. Să presupunem că cineva a mers mai departe. Să presupunem că a făcut acelaşi lucru cu organismele mulţicelulare.

— S-a făcut aşa ceva?

— Nu oficial.

— Crezi că cineva a experimentat pe animale, în secret? Şi-apoi ce? *Că a făcut-o pe oameni*?*Crezi* că cineva a crescut *fiinţe omeneşti* cu acest... ADN alternativ? O privesc ţintă, îngrozit. Este cel mai obscen lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Nu te înfierbânta. E doar o teorie.

— Dar... cum ar arăta? Din ce ar *trăi*? Ar putea să mănânce hrană normală?

— Sigur. Toate proteinele lor ar fi construite din aceiaşi aminoacizi ca şi ale noastre. Ar trebui să sintetizeze bazele nestandard din componente ale hranei, dar oamenii obişnuiţi trebuie să sintetizeze bazele *standard*, aşa că asta nu-i mare scofală. Dacă toate detaliile ar fi puse la punct cum trebuie, dacă toţi hormonii şi toate enzimele care aderă la ADN ar fi modificaţi corespunzător, n-ar fi bolnavi sau deformaţi în nici un fel. Ar arăta perfect normal. Nouăzeci la sută din fiecare celulă a corpului lor ar fi exact la fel ca una de-a noastră.

— Dar... de ce s-o facă de la bun început? Bacteriile aveau un rost, însă ce avantaj ar avea o fiinţă umană să aibă ADN nestandard? în afară de zăpăcirea testelor medico-legale.

— M-am gândit la un lucru: arfi imuni la virusuri. La toate virusurile.

— De ce?

— Pentru că un virus are nevoie de tot mecanismul celular care funcţionează cu ADN şi ARN normal. Virusurile ar putea intra în celulele acestor oameni, dar o dată intraţi n-ar putea să se reproducă. Cu toate componentele celulei adaptate la noul sistem, un virus alcătuit din baze standard arfi un gunoi lipsit de semnificaţie. *Nici un virus* care dăunează oamenilor obişnuiţi n-ar putea face rău cuiva cu ADN nestandard.

— Bun, deci aceşti ipotetici copii croiţi după comandă n-ar putea să aibă gripă, SIDA sau herpes. Şi ce-i cu asta? Dacă cineva ar fi hotărât să elimine bolile virale, s-ar concentra asupra unor metode care să dea

rezultate pentru *toți*: medicamente ieftine și vaccinuri. La ce ar folosi tehnologia asta în Zair sau în Uganda? E ridicoli Vreau să spun câți oameni *ar dori să* aibă astfel de copii, chiar dacă și-ar putea permite?

Loraine se uită ciudat la mine, apoi zice:

— Evident, ar fi doar pentru o elită înstărită. În ceea ce privește alte feluri de tratament-virusurile suferă *mutații*. Apar noi tulpini. Cu timpul, orice medicament sau vaccin își poate pierde eficacitatea. Imunitatea *asta* ar dura veșnic. Nici un număr de mutații n-ar putea produce vreodată un virus construit din altceva decât vechile baze.

— Sigur, dar... această „elită înstărită" cu imunitate pe viață -în principal față de boli pe care din capul locului este puțin probabil să le ia- n-ar putea nici măcar să aibă copii, nu-i așa? Nu prin mijloace normale.

— Decât între ei.

— Decât între ei. Ei bine, asta-mi sună ca...un efect secundar cam drastic.

Râde, și deodată se relaxează.

— Ai dreptate, bineînțeles... și ți-am spus: n-am nici o dovadă – e o pură fantezie. Reactivii de care am nevoie ar trebui să ajungă peste câteva zile. Atunci voi putea face teste pentru bazele alternative și-o să elimin toată ideea asta nebunească, o dată pentru totdeauna.

***

E aproape ora unsprezece, când îmi dau seama că-mi lipsesc două fișiere importante. Nu pot telefona de acasă calculatorului de la birou; e obligatoriu ca anume categorii de documente legale să fie depozitate doar în sisteme lipsite complet de legături cu rețelele publice. Așa că n-am altă variantă decât să merg personal la birou și să copiez fișierele.

Îl reperez pe graff itist de la o distanță de un cvartal. Pare să aibă cam doisprezece ani. E îmbrăcat în negru, dar altfel nu pare prea îngrijorat să nu fie văzut – iar neruşinarea lui este probabil justificată; cicliștii trec pe lângă el, ignorându-l, iar mașinile de poliție sunt rare pe-aici. La început sunt doar iritat; e târziu și am treabă. N-am chef de

confruntări. De departe, cea mai simplă soluţie ar fi să aştept până pleacă.

Apoi îmi revin. Oare sunt chiar atât de nepăsător? Nu mi-arpăsa nici cât negru sub unghie dacă artiştii ăştia ar redecora toate clădirile şi terenurile din oraş – dar asta-i otravă rasistă. Otravă rasistă cu care irosesc douăzeci de minute în fiecare dimineaţă, curăţând-o.

Mă apropii, tot neremarcat. Înainte de a mă putea răzgândi, mă strecor pe poarta de fier forjat pe care a lăsat-o întredeschisă; broasca a fost spartă acum câteva luni, iar noi nu ne-am sinchisit s-o înlocuim. Pe când traversez curtea, mă aude şi se întoarce. Se-ndreaptă spre mine şi ridică spray-ul cu vopsea la nivelul ochilor, dar i-l zbor din mână. *Asta* mă enervează; m-ar fi putut orbi. Fuge spre gard şi-l escaladează pe jumătate; îl înşfac de cureaua blugilor şi-l trântesc jos. Mai bine, ţepii sunt ascuţiţi şi ruginiţi.

Îi dau drumul curelei, iar el se întoarce încet, privindu-mă fix, încercând să arate ameninţător, dar eşuând lamentabil.

— la-ţi labele jegoase de pe minei Nu eşti poliţai.

— Ai auzit vreodată de arestări operate de cetăţeni?

Mă dau înapoi şi închid poarta. Ei, şi-acum? Să-I invit înăuntru ca să pot telefona la poliţie?

Apucă strâns o bară din gard; clar, nu merge nicăieri fără să se lupte. Rahat. Ce să fac – să-l târăsc în clădire, zbătându-se şi ţipând? N-am chef să agresez copii şi deja sunt pe teren legal nesigur.

Aşa că suntem într-un punct mort.

Mă reazem de poartă.

— Spune-mi o singură chestie. Arăt peretele. *De ce*? De ce o faci? Pufneşte.

— Aş putea să-ţi pun dracului aceeaşi întrebare.

— Despre ce?

— Despre faptul că-i ajuţi pe *ăia* să rămână în ţară. Să ne ia slujbele! Să ne ia caselel Să ducă lucrurile dracului de râpă pentru noi toti!

Râd.

— Vorbeşti ca bunicu-meu. *Ăia* şi noi. Ăsta-i genul de abureală din secolul XX care a ruinat planeta. Crezi că poţi construi un gard în jurul ţării ăsteia şi să uiţi pur şi simplu de tot ce-i afară? Să desenezi o

linie artificială pe o hartă şi să spui: oamenii dinăuntru contează, cei din afară nu?

— Oceanul n-are nimic artificial.

— Nu? Le-ar face plăcere să audă asta în Tasmania.

Se strâmbă la mine, dezgustat. Nu există nimic de comunicat, nimic de înţeles. Grupul parlamentar anti-ref ugiaţi vorbeşte totdeauna despre *păstrarea valorilor noastre comune*; destul de ciudat, lată-ne, doi anglo-australieni – probabil chiar născuţi în acelaşi oraş – şi valorile noastre n-ar putea fi mai distincte nici dacă am veni de pe planete diferite. Zice:

— Nu *noi* le-am cerut să se prăsească precum viermii. Nu-i vina *noastră*. Aşa că, de ce i-am ajuta? De ce am suferi *noi*? N-au decât să se care dracului şi să moară. Să se înece în rahatu' lor şi să moară. Asta cred eu, bine?

Mă îndepărtez de lângă poartă şi-l las să treacă. Traversează strada, apoi se întoarce să ţipe obscenităţi. Merg înăuntru şi aduc găleata şi peria de sârmă, dar până la urmă nu fac decât să mânjesc peretele cu vopsea udă.

Când îmi conectez laptop-ul la calculatorul din birou nu mai sunt furios, nici măcar deprimat; pur şi simplu sunt toropit.

Doar ca să fie tacâmul complet într-o seară perfectă, la jumătatea transferului unuia dintre fişiere se întrerupe curentul. Stau în întuneric timp de-o oră, aşteptând să văd dacă se va restabili; asta nu se întâmplă, aşa că plec pe jos spre casă.

***

Lucrurile merg spre bine; nu-i nici o îndoială în privinţa asta.

Legea Allwick a fost respinsă iar Verzii au un nou lider, aşa că pentru ei încă mai există speranţe.

Jack Kelly este în închisoare pentru contrabandă cu arme. Drăgălaşii de la F.A. tot îşi mai lipesc afişele idioate, dar există un grup de studenţi antifascişti care-şi petrec timpul liber rupându-le. De când Rânjit şi cu mine am adunat destui bani pentru un sistem de alarmă, pereţii n-au mai fost mâzgăliţi. În ultima vreme«chiar şi scrisorile de ameninţare s-au rărit.

Loraine şi cu mine ne-am căsătorit. Suntem fericiţi împreună şi fericiţi cu serviciile noastre. Ea a fost avansată şefă de laborator, iar lucrul la Matheson & Singh a intrat în expansiune explozivă – şi aduce bani. Zău că n-aş putea să-mi doresc mai mult. Câteodată discutăm despre adoptarea unui copil, dar adevărul e că n-avem timpul necesar.

Nu vorbim prea des despre noaptea când l-am prins pe tipul acela. Noaptea în care centrul oraşului a fost cufundat în întuneric timp de şase ore. Noaptea când probele medico-legale ce umpleau câteva congelatoare s-au degradat. Loraine refuză să susţină vreo teorie paranoică în privinţa asta; dovada s-a dus, zice ea. Speculaţia e inutilă.

Eu totuşi mă întreb, câteodată, cam câţi oameni s-ar putea să aibă exact aceleaşi opinii ca puştiul răzgâiat. Nu în termeni de naţiuni, nu în termeni de rasă, ci oameni care şi-au marcat propriile vieţi pentru a face separarea: *noi* şi *ăia*. Care nu sunt bufoni în bocanci militari, defilând pentru camerele TV, care sunt inteligenţi, plini de resurse, prevăzători. Şi tăcuţi.

Si mă întreb ce fel de fortăreţe îsi construiesc.

DRUMUL

Frunze şi crenguţe trosnesc sub picioarele mele, la fiecare pas; nu sunt foşnete blânde, ci sunetele stridente, sonore ale distrugerii irevocabile, irepetabile-parcă pentru a-mi imprima în creier faptul că nimeni altul nu a trecut de o vreme pe aici. Fiecare pas proclamă că pentru mine nu va exista ajutor, că totul se va petrece aşa cum a fost stabilit, fără abatere.

Mă simţisem slăbit şi ameţit de când părăsisem maşina şi o parte d în mine continuă să spere că, pur şi simplu, îmi voi pierde cunoştinţa şi nu mă voi mai trezi niciodată. Corpul meu, însă, nu dă semne de cooperare; încăpăţânat, se comportă ca şi cum fiecare pas înainte ar fi lucrul cel mai simplu din lume, de parcă simţul echilibrului său n-ar fi afectat, de parcă toată oboseala şi greaţa ar exista numai în mintea mea. Aş putea simula; m-aş putea prăbuşi la pământ, refuzând să mă clintesc. *Să termin o dată cu toate*.

Totuşi, n-o fac.

Pentru că nu vreau să se *termine.* Încerc din nou.

— Carter, ai putea fi *bogat*, omule. Aş munci pentru tine tot restul vieţii mele. (O nuanţă subtilă: viaţa *mea*, nu a *ta*; în felul ăsta, pare un târg mai convenabil.) Ştii cât am câştigat pentru Finn în *şase luni*? O juma' de milion! la pune mâna şi socoteşte.

Nu răspunde. Mă opresc din mers şi mă întorc spre el. Se opreşte, păstrând distanţa. Carter nu prea seamănă cu un călău. Probabil că se apropie de şaizeci de ani; este grizonat, cu o faţă zbârcită, aproape afectuoasă. Este încă voinic şi pare un bunic cândva sportiv, cineva care acum patruzeci de ani a fost boxer sau rugbist, iar acum se ocupă cu hotărâre de grădinărit.

Calm, îmi face semn cu ţeava armei să continuu mersul.

— Dă-i drumul! Am trecut de zona celor care se opresc să urineze, dar mai sunt pe aici turişti care poposesc peste noapte, iubitori de natură... trebuie să fii cu ochii-n patru.

Ezit. El mă priveşte mustrător, dar cu blândeţe. *Dacă m-aş opune*? M-ar împuşca aici, pe loc, şi ar transporta trupul până la destinaţie.

Parcă îl văd, mergând fără grabă, cu cadavrul meu purtat neglijent pe umeri. Oricât de decentar putea părea la prima impresie, adevărul este că tipul e un nenorocit de robot; are un soi de implant neural, o religie bizară – toţi ştiu asta.

— Carterşoptesc, *te rog*. Gesticulează din nou cu arma. Mă întorc şi pornesc mai departe.

Tot nu înţeleg cum m-a prins Finn. Crezusem că eram cel mai bun hacker al lui. Cine mi-ar fi putut lua urma, din exterior? NimenilProbabil că strecurase pe cineva într-una din corporaţiile pe care le pârleam pentru ei – pur şi simplu, ca să mă verifice, paranoicul blestemat! Iar eu nu-mi oprisem niciodată mai mult de zece la sută. Păcat că nu-mi oprisem cincizeci la sută. Păcat că nu profitasem.

Ciulesc urechile, totuşi nu aud nici cel mai vag sunet de trafic; doar ciripit de păsărele, insecte, trosnetele uscăturilor pădurii sub paşii noştri. *Natură* idioată! Refuz să mor aici. Vreau să-mi închei viaţa ca o fiinţă omenească: la Reanimare, îndopat cu morfină, înconjurat de medici înspăimântător de scumpi şi de aparatură brutală, nemiloasă de asigurare tehnică a vieţii. Apoi, cadavrul va putea fi lansat pe orbită - preferabil în jurul Soarelui. Nu-mi pasă cât costă, atâta vreme cât nu sfârşesc ca parte al vreunui idiot de ciclu natural: carbon, fosfor, azot. *Gaia*, *mă lepăd de tine*. Du-te şi suge-i altuia elementele nutritive, căţea hrăpăreaţă!

Mânie irosită, timp irosit. *Te rog*, *Carter*, *nu mă omorî*, *nu suport să fiu reabsorbit în biosfera lipsită de raţiune*. Asta chiar că l-ar mişca. Dar ce l-ar impresiona, de fapt?

— Am *douăzeci şi cinci de ani*, omule! încă nici n-am *trăit*. Am petrecut ultimii zece ani bătându-mă pe burtă cu calculatoarele. Nici măcar n-am copii. Cum poţi ucide pe cineva care nici măcar n-are copii?

Pentru o secundă, sedus de propria mea retorică, mă gândesc cu seriozitate să invoc virginitatea-totuşi, asta ar însemna să împing cam prea departe lucrurile... şi pare mai puţin egoist, mai puţin hedonist, să-mi revendic dreptul la paternitate decât să scâncesc despre sex.

— Vrei nemurirea prin *copii*? râde Carter. Las-o baltă! Eu unul am doi fii. Nu-mi seamănă deloc. Suntem compet străini.

— Da? Păcat. Totuşi, ar trebui să mi se acorde şansa.

— Şansa pentru ce? Ca să pretinzi că vei continua să trăieşti prin copiii tăi? Ca să te autoamăgeşti?

Râd ştiutor, încercând să par că aş împărtăşi cu el o glumă pe care numai doi cinici cu minţi similare ar putea s-o aprecieze.

— Bineînţeles că doresc o şansă să mă *autoamăgesc*. Vreau să continuu să mă mint pentru încă vreo cincizeci de ani. Nu-mi sună rău.

El nu răspunde.

Încetinesc puţin, scurtând paşii, prefăcându-mă că terenul accidentat îmi creează probleme. *De* ce?Chiar cred cu adevărat că cele câteva minute câştigate îmi vor oferi ocazia de a formula un plan sclipitor? Sau trag de timp, pur şi simplu din reflex? Pentru a-mi prelungi agonia?

Mă opresc şi, pe neaşteptate, mă trezesc icnind; spasmele sunt profunde, totuşi nu regurgitez nimic, simt doar un gust vag de acid. Când termin, îmi şterg lacrimile şi transpiraţia de pe faţă şi caut să-mi potolesc tremuratul. Urăsc mai mult decât orice faptul'că-mi pasă de *demnitatea* mea, faptul *că-mi pasă* dacă voi muri sau nu într-o baltă de vomă, plângând ca un ţânc. De parcă drumul acesta către moartea mea este tot ceea ce contează, acum; de parcă aceste ultime câteva minute ale vieţii mele au înlocuit absolut orice altceva.

Totuşi, *aşa este*, *nu*? *Orice altceva a dispărut*.

Da – şi va *dispărea* şi asta. Dacă voi muri, nu-i nevoie „să mă împac cu mine însumi", nu există nici un motiv „să mă pregătesc" pentru moarte. Modul în care privesc dispariţia este la fel de efemer, la fel de irelevant ca şi modul în care am privit toate celelalte momente ale vieţii mele.

De data aceasta, cu adevărat singurul lucru care ar putea *conta* ar fi găsirea unei modalităţi de supravieţuire.

Când îmi recapăt suflul, încerc să prelungesc întârzierea.

— Carter, de câte ori ai făcut treaba asta?

— De treizeci şi trei de ori.

Treizeci şi trei. Mi se pare greu de digerat şi gestul unui dezaxat fetişist de arme care apasă pe trăgaciul mitralierei sale şi împroaşcă mulţimea cu gloanţe, dar treizeci şi trei de plimbări relaxate prin pădure...

— Spune-mi, cum se comportă cei mai mulţi? Vreau realmente să aflu. Vomită? Plâng? Cerşesc îndurare?

— Câteodată, ridică el din umeri.

— Încearcă să te mituiască?

— Aproape întotdeauna.

— Şi nu poţi fi cumpărat? Nu răspunde.

— Sau... nici unul n-a venit cu oferta cea bună? Ce doreşti, dacă nu-i vorba despre bani? *Sex*?

Chipul lui rămâne impasibil – nu văd nici urmă de repulsie -, aşa că în loc să fac o glumă din asta, să retrag ceea ce putuse fi o insultă, insist, ca în delir:

— Asta e? Vrei să ţi-o sug? Dacă asta doreşti, o fac.

Îmi aruncă din nou privirea aceea mustrătoare. Nu dispreţ pentru laşitatea implorărilor mele, nu dezgust pentru oferta incorectă; doar o iritare vagă pentru că-i irosesc timpul.

Râd fără vlagă, pentru a-mi ascunde umilinţa faţă de această indiferenţă absolută, faţă de refuzul de a mă considera măcar demn de compătimire.

— Deci, continuu eu să vorbesc, oamenilor le vine destul de greu. Ţie cum îţi vine?

— Destul de uşor, răspunde el indiferent, îmi şterg din nou faţa.

— Aşa-i, nu? Pentru asta-i cipul ăla din creierul tău? Ca să te lase să dormi noaptea, după ce o faci?

Şovăie, după care îmi spune:

— Într-un fel. Totuşi, nu-i chiar atât de simplu. – îmi face semn cu ţeava pistolului: – Dă-i drumul. Mai avem de mers.

Mă întorc, gândindu-mă amorţit: *Tocmai i-am spus singurului om care mi-ar putea salva viaţa că-i un robot ucigaş*, *subuman*, *cu creierul afectat*. Pornesc din nou la drum.

Ridic privirea, o dată, spre cerul idiot de senin şi refuz să accept potopul de amintiri asociate în mintea mea aceluiaşi azur incredibil. *Toate astea s-au dus*, *s-au terminat*. N-am nevoie de flash-back-uri proustiene, de călătoriile temporale ale Pelerinului Billy. N-am nevoie să mă refugiez în trecut: voi trăi în viitor, voi supravieţui acestei probleme. *Cum*? Carter poate fi nemilos şi incoruptibil – caz în care va fi nevoie, pur şi simplu, să-l înfrâng cu forţa. Este adevărat că am dus o

existenţă sedentară, dar am mai puţin de jumătate din vârsta lui; asta trebuie să conteze cumva. În cel mai rău caz, ar trebui să fiu mai rapid. *Să-l birui cu forţa*? *Să mă lupt împotriva unei arme încărcate*? Poate că nu va fi necesar; poate că voi avea ocazia *să fug*.

— Nu-ţi irosi timpul încercând să te gândeşti la modalităţi de negociere cu mine, rosteşte pe neaşteptate Carter. Nu vei reuşi. Ar fi preferabil să te gândeşti la modalităţi de acceptare a inevitabilului.

— Ei bine, nu vreau *să-l accept*.

— Nu-i adevărat. Nu vrei să se întâmple... dar *se va întâmpla*. De aceea, caută o modalitate de acceptare. În mod sigur, trebuie să te mai fi gândit la moarte până acum.

Exact asta îmi trebuia: *sfaturi psihologice din partea asasinului meu*.

— Dacă vrei să ştii adevărul, nu m-am gândit nici măcar o singură dată. Aşa că... de ce nu-mi oferi un deceniu sau două, ca să pot examina problema pe îndelete?

— Nu-i nevoie de un deceniu. Nu-i deloc nevoie de timp îndelungat. Priveşte astfel situaţia: Te deranjează faptul că există locuri în exteriorul pielii tale – *iar tu nu te afli în ele*? Faptul că făptura ta se sfârşeşte în mod brusc la creştetul capului... şi după aceea nu mai există nimic altceva decât aerul? Bineînţeles că nu. Atunci, de ce te-ar deranja că vor exista momente când tu nu vei mai fi – tot aşa cum nu te deranjează că există locuri pe care nu le ocupi? Crezi că viaţa ta va fi neîmplinită – cumva, anulată – doar pentru că are un sfârşit? Spaţiul de deasupra capului tău îţi anulează corpul? Orice are *limite*. Nimic nu se întinde la infinit, în toate direcţiile.

Fără să vreau, izbucnesc în râs; de la sadism, a trecut la suprareal ism.

— Chiar crezi rahaturile astea? Chiar gândeşti în felul ăsta?

— Nu. Aş fi putut-o crede. Teoria există şi am reflectat serios la posibilitatea adoptării ei. Este un punct de vedere perfect valid, totuşi, finalmente, nu mi-a sunat adevărat şi n-am *vrut* să-mi sune adevărat. Am ales ceva cu totul diferit. Opreşte-te.

— Poftim?

— Am zis să te opreşti.

Privesc în jur, derutat, refuzând să cred că am *ajuns*. Nu este un loc cu nimic special; ca şi până acum, suntem înconjuraţi de eucalipţi urâţi, stăm afundaţi până la jumătatea gambelor în buruieni chircite de secetă-dar, de fapt, la ce mă aşteptasem? *La o poieniţă artificială*? *La un luminiş pentru un picnic*?

Mă răsucesc spre el, scotocindu-mi creierul paralizat în căutarea unei strategii de a mă apropia de armă, sau dea ieşi din bătaia ei înainte de a putea să tragă, când el rosteşte cu perfectă sinceritate:

— Te pot ajuta. Îţi pot uşura situaţia.

Mă holbez la el o secundă, apoi izbucnesc în suspine prelungi, stângace, sufocante.

Aşteaptă răbdător, până ce, în sfârşit, reuşesc să scuip cuvântul:

— Cum?

Introduce mâna stângă în buzunarul cămăşii, scoate un obiect micuţ şi mi-l arată, etalat pe palma întinsă. Pentru câteva momente, cred că-i o capsulă, un fel de drog – dar nu este asta.

Nu tocmai.

Este un aplicator de implant neural. Prin învelişul transparent, se poate întrezări pata cenuşie a implantului.

Prin minte îmi trece instantaneu o imagine cât se poate de clară a felului în care mă apropii de el, ca să-i accept darul; în sfârşit, aş avea ocazia să-l dezarmez.

— Prinde-l.

Îmi aruncă dispozitivul spre faţă şi ridic mâna pentru a-l apuca din zbor.

— Evident, adaugă Carter, alegerea Iţi aparţine. N-o să te silesc să-l foloseşti.

Pe chipul meu umed se aşază muşte, în vreme ce privesc obiectul. Le alung cu mâna liberă.

— Ce-mi va oferi? Douăzeci de secunde de extaz cosmic, înainte să-mi zbori creierii? O halucinaţie atât de perfectă, încât voi crede că realitatea asta nu-i de fapt decât un vis? Dacă doreai să mă scuteşti de chinul conştientizării morţii, ar fi trebuit să mă împuşti în ceafă acum cincisprezece minute, când mai credeam că am o şansă.

— Nu-i o halucinaţie, spune el. Este un set de... atitudini. O filosofie, dacă vrei să-i spui aşa.

— Care *filosofie*? Rahaturile alea despre... *limitele spațiului și timpului*?

— Nu. Ti-am spus, n-am acceptat-o. Aproape că îmi pierd cumpătul.

— Deci, asta-i *religia ta*? *Vrei* să mă convertești, înainte de a mă ucide? Vrei să-mi salvezi nenorocitul de *suflet*? Așa rezişti față de crime? *Crezi că salvezi sufletele oamenilor*?

El scutură din cap, fără să fie jignit.

— Nu i-aș spune religie. Nu există nici zei, nici suflete.

— Nu? Ei bine, dacă-mi oferi toate conforturile ateismului, n-am nevoie de un implant pentru așa ceva.

— Ți-e frică de moarte?

— Tu ce crezi?

— Dacă folosești implantul, n-o să-ți fie.

— Vrei să mă transformi într-un curajos incurabil și apoi să mă ucizi? Sau într-un *paralizat* incurabil? Aș prefera să fiu pierdut în extaz.

— Nici curajos, nici paralizat. Perceptiv.

Poate că nu m-ar fi considerat demn de compătimire, totuși sunt încă destul de uman ca să-i fac cinstea revelației respective.

— *Perceptiv*? Crezi că înghițirea unei minciuni patetice despre moarte înseamnă să fii *perceptiv*?

— Nu sunt minciuni. Implantul nu-ți va modifica nici una dintre credințele personale.

— Nu cred în viața după moarte, așa că...

— A cui viață?

— Poftim? '

— Când tu mori, ceilalți oameni vor continua să trăiască?

Pentru o clipă, pur și simplu nu pot rosti nimic. Mă zbat pentru viața mea, iar el tratează întreaga situație ca pe o dezbatere filosofică abstractă. Sunt cât pe aici să urlu: *Nu te maijucal Termină o dată*!

Totuși, nu vreau să se *termine*.

Și atâta timp cât îl pot face să vorbească, există încă șansa de a-l putea dezarma, de a-l putea distrage, de a fi salvat în mod miraculos. Inspir adânc.

— Da, *ceilalp oameni vor continua să trăiască*.

— Miliarde. Poate chiar sute de miliarde, în secolele următoare.

— Hai, lasă-mă! N-am crezut niciodată că Universul va dispărea o dată cu moartea mea. Dar dacă tu îţi închipui că asta-i mare consolare...

— Cât de diferiţi pot fi doi oameni?

— Nu ştiu. Tu eşti al dracu' de *diferit*.

— Din toate sutele acelea de miliarde, nu crezi că vor exista oameni care să fie *la fel ca tine*?

— Despre ce vrei să-mi povesteşti acum? Despre reîncarnare?

— Nu. Despre statistică. Nu poate exista „reîncarnare", pentru că nu există suflete care să renască. Dar în cele din urmă – din pură întâmplare – se va naşte cineva care va întrupa tot ceea ce te defineşte pe tine.

Nu ştiu de ce, dar cu cât o ia mai mult razna, cu atât încep să am mai multe speranţe, de parcă şubredele sale puteri de raţionare l-ar putea face vulnerabil în alt chip.

— Nu-i adevărat, îl contrazic. Cum ar putea cineva să aibă amintirile mele, experienţele mele...?

— Amintirile nu contează. Experienţele personale nu te definesc. Amănuntele accidentale ale vieţii tale sunt la fel de superficiale ca şi aspectul tău exterior. Este posibil ca ele să fi plăsmuit persoana care eşti, totuşi nu reprezintă o parte intrinsecă. Există un miez, o abstracţie profundă...

— Altfel spus, un suflet.

— Nu.

Scutur vehement din cap. Nu obţin nimic de la el dacă încerc să-i fac pe plac – sunt un actor prea slab ca să fiu convingător -; în schimb, prlntr-o discuţie în contradictoriu pot câştiga mai mult timp.

— Aşadar, crezi că n-ar trebui să fiu neliniştit din pricina morţii, deoarece... cândva, în viitor, o persoană complet necunoscută ar putea avea în comun cu mine câteva trăsături abstracte?

— Spuneai că ţi-ai fi dorit să ai copii.

— Am minţit.

— Perfect. Nu ei reprezintă răspunsul.

— Si ar trebui să fiu mai liniştit, gândindu-mă la cineva care n-are nici o legătură cu mine, nici o amintire comună cu mine, nici un sens al continuităţii...

— Câte ai în comun, în clipa de faţă, cu cel care erai la vârsta de cinci ani?

— Nu prea multe.

— Nu crezi că trebuie să existe mii de oameni infinit mai asemănători ţie – aşa cum eşti în clipa de faţă – decât a fost vreodată copilul acela?

— Poate că da. Din anumite puncte de vedere, poate că da.

— Dar când aveai vârsta de zece, de cincisprezece ani?

— Ce contează? Bine, de acord, oamenii se transformă. *Încetişor*. *Imperceptibil*.

El încuviinţează din cap.

— Imperceptibil – exact! Dar asta îi reduce *realitatea*! Cine înghite minciuna? Iluzia este să consideri viaţa corpului tău ca fiind viaţa unei *singure* persoane. Ideea că „tu" te compui din toate evenimentele derulate de la naşterea ta nu-i decât o ficţiune utilă. Dar asta nu-i o persoană, ci un compozit, un mozaic.

— Poate, înalţ din umeri. Rămâne, totuşi, lucrul cel mai apropiat de... *o identitate*... pe care-l poate deţine cineva.

— Dar nu este! Si ne distrage atenţia de la adevăr!

Carter vorbeşte cu patimă, totuşi comportamentul lui nu sugerează câtuşi de puţin fanatismul. Îmi doresc să înceapă să bată câmpii... dar el continuă mai calm, mai rezonabil ca oricând:

— Nu afirm că amintirile nu constituie o diferenţă. Bineînţeles, constituie. O parte din tine este totuşi independentă de ele – iar partea aceea va trăi din nou. Într-o bună zi, cineva, undeva, va gândi ca tine, va acţiona ca tine. Chiar dacă numai pentru o secundă sau două, *persoana aceea va fi tu*.

Clatin din cap. Încep să mă simt copleşit de această inflexibilă logică-de-vis şi mă apropii periculos de mult de pierderea din vedere a adevăratei mize.

— Rahatl declar sec. Nimeni nu poate gândi aşa.

— Greşeşti. *Eu* gândesc aşa. Şi tu poţi... dacă vrei.

— Ei bine, *nu vreaul*

— Ştiu că ţi se pare absurd, în clipa de faţă, dar îmi dau cuvântul că implantul va schimba totul. (îşi masează absent antebraţul drept.

Probabil că i-a amorţit, încordat pe armă.) Poţi muri temându-te, sau poţi muri liniştit. Decizia îţi aparţine.

Strâng aplicatorul în pumn.

— Îl oferi tuturor victimelor tale?

— Nu. Doar câtorva.

— Si câţi l-au folosit?

— Până acum, nici unul.

— Nu mă miră. Cine ar dori să moară aşa, autoamăgindu-se?

— Tu ai spus că doreşti.

— Să trăiesc. Am spus că vreau să *trăiesc*, autoamăgindu-mă. Pentru a suta oară, îmi alung muştele de pe faţă; ele revin, fără teamă. Carter se află la cinci metri de mine; dacă aş înainta spre el, m-ar împuşca în cap, fără cea mai mică ezitare. Ciulesc urechile, dar nu aud decât greierii.

Folosind implantul, aş mai câştiga nişte timp: cele patru-cinci minute dinainte să-şi facă efectul. Ce am de pierdut? *Şovăiala lui Carter de a mă ucide „neiluminat"*?În cele din urmă, asta n-a contat câtuşi de puţin, în cele treizeci şi trei de cazuri anterioare. *Dorinţa mea de a rămâne viu*? Poate că da, poate că nu. O modificare a opiniilor mele intelectuale asupra morţii n-ar trebui să-mi provoace o nepăsare totală; se ştie că până şi cei ce cred într-o viaţă fericită după moarte se luptă cu toate puterile să amâne acea călătorie?

— Hotărăşte-te, rosteşte încetişor Carter. Număr până la zece. *Ocazia de a muri liniştit*? *Ocazia de a mă agăţa până în ultima clipă de temerile şi derutele mele*?

La dracu'! Dacă voi muri, nu mai contează deloc *cum am înfruntat moartea*. Asta-i filosofia *mea*.

— Nu te mai obosi, rostesc.

Împing aplicatorul adânc în nara dreaptă şi apăs trăgaciul. Urmează o pişcătură slabă, când implantul se îngroapă în membranele mele nazale, îndreptându-se către creier.

Carter râde încântat. Sunt pe punctul de a mă alătura lui. *Din senin*, *beneficiez de încă cinci minute pentru a-mi salva viaţa*.

— Bine, îi spun, am făcut ceea ce doreai. Rămâne, totuşi, valabil tot ce am zis mai devreme. Lasă-mă să trăiesc şi te fac bogat. Un milion pe an. *Cel puţin*.

El scutură din cap.

— Fabulezi. Unde m-aş putea duce? Finn mi-ar da de urmă într-o săptămână.

— Nu trebuie să te *duci* nicăieri. Eu plec din ţară şi-ţi expediez banii într-un cont orbital.

— Da? Chiar dacă te-ai ţine de cuvânt, ce aş putea face cu banii? N-aş putea risca să-i cheltuiesc.

— O dată ce ai destui, ţi-ai putea cumpăra o anumită securitate. O independenţă. Să începi să te desprinzi de Finn.

— Nu. – Râde din nou. – De ce tot cauţi o cale de scăpare? Nu înţelegi? *Nu mai e nevoie*.

De acum, implantul trebuie să-şi fi ejectat nanomaşinile, care vor construi legături între creierul meu şi minusculul procesor optic a cărui reţea neurală conţine credinţele bizare ale lui Carter. Îmi scurtcircuitează propriile mele atitudini; îmi cablează în creier nebunia lui. Nu contează – pot oricând să-l extirp; este chestia cea mai simplă de pe lume. *Dacă voi mai dori acest lucru*.

— *Nu mai este nevoie* de nimic, spun eu. *Nu mai este nevoie* să mă ucizi. Putem pleca amândoi de aici. De ce te comporţi ca şi cum n-ai avea alternativă?

— Fabulezi, clatină el din cap.

— Lua-te-ar dracu'! *Ascultă*-mă! Finn n-are altceva decât *bani.* Îl pot ruina, dacă acest lucru este necesar. Din celălalt colţ al lumii!

Nici măcar nu mai ştiu dacă mint sau nu. Aş putea s-o fac? Pentru a-mi salva viaţa?

Carter rosteşte blând, apăsat:

— Nu.

Nu ştiu ce să spun. Nu mai am argumente, nu mai cunosc alte implorări. Aproape că m-aş întoarce, ca s-o iau la goană, dar nu sunt în stare să fac asta. Nu pot crede că aş scăpa şi-mi este imposibil să-l determin să apese pe trăgaci cu o clipă mai devreme.

Razele soarelui sunt orbitoare; închid ochii în faţa strălucirii lor. N-am cedat. Voi simula că implantul a eşuat; asta ar trebui să-l deruteze, iar eu aş reuşi să mai câştig câteva minute.

Şi apoi?

Mă simt cuprins de un val de ameţeală. Mă clatin, dar îmi regăsesc echilibrul. Stau locului, privindu-mi umbra de pe sol, legănându-mă niţel, simţindu-mă incredibil de uşor.

Apoi ridic privirea, cu ochii mijiţi.

— Am...

— Vei muri, spune Carter. O să te împuşc în cap. Mă înţelegi?

— Da.

— Dar acesta nu-i sfârşitul tău. Nu-i sfârşitul a ceea ce este important. Crezi asta, nu?

Încuviinţez din cap, fără să vreau.

— Da. '

— Ştii că vei muri... dar nu ţi-este frică?

Închid din nou ochii; lumina continuă să mi-i rănească. Râd obosit.

— Greşeşti: tot îmi este frică. M-ai minţit, nu-i aşa? Eşti un nenorociţi Dar înţeleg. Tot ce ai spus are sens acum.

Şi este adevărat. Toate obiecţiile mele par acum absurde, greşit concepute. Detest faptul că el a avut dreptate, totuşi nu pot pretinde că şovăiala mea în a-l crede n-a fost decât produsul miopiei şi autoamăgirii. Faptul că am avut nevoie de un *implant neural* care să-mi permită să văd evidenţa dovedeşte doar cât de confuz trebuie să fi fost.

Stau nemişcat, cu ochii închişi, simţind căldura soarelui pe ceafă. Aştept.

— Nu vrei să mori... dar ştii că-i singura cale? Accepţi asta, acum? Pare că ezită să mă creadă, ca şi cum brusca mea convertire ar fi neadevărată.

— Da, lua-te-ar dracu'! zbier la el. *Dai* Aşa că termină o dată! *Termină o dată*!

Tace câteva clipe. Apoi se aude un pocnet înăbuşit şi o bufnitură în buruieni.

Muştele de pe faţa şi de pe braţele mele mă părăsesc.

După un moment, deschid ochii şi cad în genunchi, tremurând. Pentru o vreme, îmi pierd controlul: icnesc, lovesc cu pumnii în sol, smulg mănunchiuri de iarbă, urlu la păsări, cerându-le să tacă.

Apoi, mă scol cu greutate şi mă apropii de cadavru.

El crezuse tot ceea ce afirmase că ar fi crezut; cu toate acestea, avea nevoie de încă ceva. Ceva mai mult decât speranţa abstractă că va apărea cineva, cândva, undeva pe planetă, care îi va urma calea - *devenind ei*- printr-o pură întâmplare. Avea nevoie de încă cineva care să împărtăşească aceleaşi credinţe, chiar sub ochii săi, în clipa morţii; un altul care să „ştie" că ei vor muri, un altul care să fie la fel de speriat ca el.

Si ce cred *eu*?

Ridic ochii spre cer şi amintirile pe care le-am alungat, mai devreme, încep să mi se rostogolească prin minte. Începând cu vacanţele lene-voase din copilărie şi terminând cu ultimul week-end pe care l-am petrecut cu fosta mea soţie şi cu fiul meu, acelaşi azur copleşitor le străbate pe toate. Le uneşte pe toate.

Nu-i aşa?

Privesc în jos, spre Carter, îl împing cu vârful pantofului şi şoptesc:

— Cine a murit azi? Spune-mi. Cine a murit, de fapt?

BEBE

— De ce nu vrei nici măcar să vorbeşti despre asta?

Diane s-a rostogolit de lângă mine şi a adoptat o poziţie fetală.

— Am mai discutat subiectul acum două săptămâni. Nimic nu s-a schimbat de atunci, aşa că n-are rost, nu?

Petrecusem după-amiaza cu un amic, cu nevastă-sa şi cu fetiţa lor de şase luni. Acum nu puteam închide ochii fără să revăd expresia de fericire şi uimire de pe chipul superb al copilului, fără să-i aud cascadele de râs inocent, fără să încerc din nou ameţeala stranie pe care o simţisem atunci când Rosalie, mama, îmi spusese:

— Sigur c-o poţi ţine în braţe.

Sperasem că vizita avea s-o convingă pe Diane. Rezultatul fusese invers: în vreme ce pe ea n-o afectase câtuşi de puţin, mie îmi multiplicase de o mie de ori dorinţa de a fi părinte, intensificând-o aproape până în pragul unei dureri fizice.

De acord, de acord, suntem biologic programaţi ca să-i iubim pe copii. Şi ce dacă? Aţi putea afirma acelaşi lucru despre nouăzeci la sută din activităţile umane. Suntem biologic programaţi să ne placă actele sexuale, totuşi nimănui nu pare să-i pese de asta, nimeni nu pretinde că natura vicleană ne păcăleşte să facem ceva ce altfel n-am fi făcut. Finalmente, cineva o să explice, pas cu pas, fundamentul fiziologic al plăcerii de a-l asculta pe Bach, dar oare asta va însemna că, brusc, este vorba despre o reacţie „primitivă", despre un şiretlic biologic, o experienţă lipsită de conţinut, aidoma senzaţiei de bine conferită de un drog euforic?

— N-ai simţit *nimic* când a zâmbit?

— Frank, taci şi lasă-mă să dorm!

— Dacă am avea o fetiţă, m-aş ocupa de ea. Mi-aş lua un concediu de şase luni şi m-aş ocupa de ea.

— Sase luni... ce generos din partea ta! Şi dup-aia?

— Pot să-mi iau şi un concediu mai lung. Aş putea să renunţ complet la slujbă, dacă asta doreşti.

— Şi din ce o să trăim? N-o să te susţin pe tot restul vieţii! Rahat, probabil că dup-aia o să vrei să ne căsătorim, da?

— Perfect, n-o să renunţ la slujbă! Vom putea duce fetiţa la creşă, când va fi suficient de mare. De ce eşti atât de pornită împotriva acestei idei? Zilnic, milioane de oameni au copii, este ceva de-a dreptul *banal*, atunci de ce creezi tot soiul de obstacole?

— Pentru că *nu vreau un copiii* Ai înţeles? Este cât se poate de simplu.

Am privit o vreme tavanul întunecat, după care am rostit cu un glas nu tocmai sigur:

— Să ştii că aş putea purta eu sarcina. În ziua de azi, este un procedeu cât se poate de sigur... s-au consemnat mii de sarcini masculine încununate de succes. S-ar lua placenta şi embrionul de la tine după două săptămâni şi s-ar ataşa de peretele exterior al intestinului meu.

— Nu eşti întreg la minte!

— Dacă-i necesar, chiar şi fertilizarea şi dezvoltarea timpurie se pot realiza *în vitro.* Într-un asemenea caz, nu trebuie decât să donezi ovulul.

— *Nu vreau un copiii* Nici născut de tine, nici de mine, nici adoptat, cumpărat, furat – indiferent cum. Acum, taci şi lasă-mă să dorm!

***

În seara următoare, când am ajuns acasă, apartamentul era tăcut, cufundat în întuneric şi pustiu. Diane plecase; biletul lăsat anunţa că se mutase la sora ei. Nu era, desigur, vorba numai despre copil; în ultima vreme, totul o irita la mine.

Am stat în bucătărie, bând şi întrebându-mă dacă exista vreo modalitate prin care s-o conving să se întoarcă. Ştiam că eram egoist; fără un efort permanent şi conştient, manifestam tendinţa de a ignora sentimentele celorlalţi. Şi se părea că niciodată nu fusesem capabil să susţin efortul respectiv pe o durată prea mare. Dar încercasem, nu? La ce se putea aştepta mai mult?

După ce m-am îmbătat bine, am sunat-o pe soră-sa, care nici măcar n-a vrut să mi-o dea la telefon. Am închis şi am privit în jur, căutând un lucru pe care să-l pot sparge, însă toată energia îmi dispăruse şi m-am aşezat pe podea. Am încercat să plâng, dar nu s-a întâmplat nimic, de aceea m-am dus fa culcare.

***

Problema *cu* pornirile biologice este că le putem păcăli foarte uşor, că suntem atât de iscusiţi în a ne satisface trupurile în vreme ce frustrăm motivele evolutionăre pentru acţiuni care ne oferă plăcere. Hrana lipsită de valoare nutritivă poate fi făcută să arate minunat şi să aibă un gust pe măsură. Sexul care nu poate genera sarcină este la fel de satisfăcător, în trecut, bănuiesc că un animal de casă reprezenta unica modalitate prin care se putea înlocui un copil. Asta ar fi trebuit să fac: ar fi trebuit să-mi cumpăr o pisică.

***

La două săptămâni după ce Diane mă părăsise, am cumpărat trusa Bebe, prin transfer bancar electronic, din Taiwan. Mă rog, când spun „din Taiwan", mă refer la faptul că primele trei cifre ale codului simbolizau Taiwanul; *uneori*, asta înseamnă ceva real, vorbind din punct de vedere geografic, dar de obicei nu-i valabil. Majoritatea companiilor mici nu au o bază fizică, ci sunt alcătuite din câţiva megaocteţi de date, manipulaţi de software generic ce rulează pe reţeaua comercială internaţională. Un client telefonează la nodul local, precizează compania şi codul produsului, iar dacă i se confirmă solvabilitatea contului bancar, se expediază ordine către diverşii fabricanţi de componente, agenţi de livrare şi firme de asamblare automată. Compania în sine nu mişcă decât electronii.

Cu alte cuvinte, vreau să spun că am cumpărat o copie ieftină. O copie pirat, o clonă, o versiune de contrabandă, spuneţi-i cum doriţi. Evident, m-am simţit niţel vinovat şl niţel meschin, dar cine-şi poate permite să plătească de cinci ori mai mult pentru produsul autentic, made-în-EI Salvador, USA? De acord, asta îi dezavantajează pe cei care au realizat produsul, care au investit bani şi timp în C&D, dar la ce şe aşteptau când au cerut atât de mult? De ce trebuia eu să plătesc nărăvirea la cocaină a unui grup de speculanţi caiifornieni, care acum zece ani avuseseră o inspiraţie norocoasă în legătură cu o anumită corporaţie de biotehnologie? Mai bine ca banii mei să ajungă la un hacker de cincisprezece ani din Taiwan sau Hong Kong sau Manila,

care face ceea ce face pentru ca fraţii şi surorile sale să nu fie nevoiţi să se culce cu turiştii bogaţi, ca să nu moară de foame.

Vedeţi ce justificări perfecte aveam?

Bebe avea un trecut venerabil. Mai ţineţi minte Păpuşa-din-Bucăţi? Avea certificat de naştere şi, opţional, se puteau prevedea imperfecţiuni genetice. Necazul era că nu făcea nimic, iar robotica simulatoare de viaţă pentru o păpuşă costa prea mult ca să fie practică. Vă mai amintiţi Video-Pruncul? Dar Leagănul Electronic? Realism perfect, atâta timp cât nu doreai să întinzi mâna prin ecran şi să te joci cu copilul.

Bineînţeles că nu doream un Bebel Eu voiam un copil adevărat! Dar cum? Aveam treizeci şi patru de ani şi mă găseam la sfârşitul altei relaţii eşuate. Care îmi erau opţiunile?

Aş fi putut începe să caut din nou o femeie care (a) dorea să aibă copii, (b) deocamdată nu avea nici unul şi (c) putea tolera să trăiască mai mult de doi ani alături de un rahat ca mine.

Aş fi putut încerca să ignor sau să-mi suprim dorinţa iraţională de a fi tată. Din punct de vedere intelectual (indiferent ce ar însemna asta), nu aveam nevoie de un copil; într-adevăr, mă puteam gândi foarte uşor la cinci-şase argumente impecabile împotriva acceptării unei asemenea poveri. Dar (ca să antropomorfizez fără ruşine) era ca şi cum forţa care anterior mă împinsese spre abuzuri sexuale fusese finalmente atrasă de controlul naşterilor şi de aceea, cu viclenie, decisese să-mi coboare atenţia cu o treaptă pe imperfecta scară cauzală. Tot aşa cum un adolescent visează necontenit la sex, eu visam necontenit la paternitate.

Sau...

Ah, binecuvântările tehnologiei! Nimic nu seamănă cu a treia opţiune de a crea iluzia liberului arbitru!... puteam cumpăra un Bebe.

Pentru că Bebe nu sunt oameni din punct de vedere legal, întregul proces de naştere al unuia, indiferent de sex, este imens simplificat. Avocaţii sunt de prisos; nu trebuie informat nici măcar unul singur. Nu-i de mirare că Bebe sunt atât de populari, când contractele de adopţiune sau de surogat, sau chiar de FIV cu gârneţii donorului implică în mod obligatoriu completarea a sute de pagini şi

când clauzele referitoare la copii din acordurile legale inter-soţi necesită mai multe negocieri decât tratatele de neproliferare nucleară.

Software-ul de control a fost descărcat în teminalu! meu în clipa când solvabilitatea mi-a fost confirmată; trusa a sosit peste o lună. În felul acesta, am avut timp îndeajuns să aleg aspectul precis pe careul doream, jucându-mă cu graficile de simulare. Ochi albaştri, păr blond mătăsos, membre dolofane, cu gropiţe, năsuc cârn... oho, ce mai îngeraş stereotip am construit împreună cu programul! Am ales o „fetiţă", pentru că dintotdeaunaîmi dorisem o fată, deşi Bebe nu trăieşte aşa de mult încât sexul să aibă vreo importanţă. La vârsta de patru ani, brusc, pe tăcute, el moare. Moartea micuţului este atât de tragică, atât de sfâşietoare, atât de *catartică* Poţi să-l pui în sicriul lui căptuşit cu mătase, încă purtând hăinuţele de la aniversarea celor patru anişori, şi să-l săruţi pentru ultima dată, înainte de a pleca spre un rai Bebe.

Desigur, era revoltător, *ştiam că* era abominabil, m-am zvârcolit şi m-am agitat în sinea mea la gândul completei demenţe a ceea ce făceam. Era însă *posibil*, şi constatasem că nu mă puteam împotrivi posibilului, în plus, era legal, simplu, şi chiar ieftin. De aceea, am continuat, pas cu pas, privindu-mă fascinat, întrebându-mă când mă voi răzgândi, când îmi voi veni în fire şi voi anula totul.

Deşi Bebe derivă din celule sexuale umane, ADN-ul este serios modificat înainte de însămânţare. Moartea copilului se asigură prin modificarea genei care codifică una dintre proteinele utilizate la construirea pereţilor celulelor roşii, ca şi prin proiectarea unor procese interne ce vor permite ca glandele pineală, suprarenală şi tiroidă (o triplă protecţie, pentru a evita orice eşec) să secrete, la vârsta critică, o enzimă care să distrugă proteina modificată. Inteligenţa subumană (de aici, derivă statutul lor legal subuman) se garantează prin mutilarea extremă a genelor ce controlează dezvoltarea creierului embrionar. Bebe poate zâmbi şi ganguri, bolborosi, chicoti şi saliva, plânge, lovi din picioruşe şi suspina, dar la apogeul său intelectual este mult mai mărginit decât un căţeluş obişnuit. Maimuţele îl pot umili cu uşurinţă, *peştişorii aurii* îl întrec în anumite teste de inteligenţă (alese cu atenţie). El nu învaţă niciodată să umble corect, ori să se hrănească singur. Înţelegerea graiului, cu atât mai puţin *întrebuinţarea* lui, iese din orice discuţie.

Pe scurt, Bebe este ideal pentru oamenii care doresc toate drăgălăşeniile topitoare de inimi ale unui prunc, însă pe care nu-i încântă ideea unor puşti aroganţi de şase ani, a unor adolescenţi rebeli sau a unor corbi de vârstă mijlocie stând lângă patul de moarte al părinţilor fără să se gândească la altceva decât la deschiderea testamentului.

Copie pirat sau nu, procesul fusese conceput pentru maximă eficienţă: nu trebuia decât să conectez Cutia Neagră la terminalul meu, s-o pornesc şi să nu mă ating de ea câteva zile, în vreme ce se produceau diverse enzime şi viruşi, apoi să ejaculez în eprubeta A.

Eprubeta A avea un convingător design pseudo-vaginal şi o căptuşeală interioară cu iz realist, dar trebuie să mărturisesc că, în ciuda lipsei mele de prejudecăţi conceptuale în privinţa acestei faze, am avut nevoie de patruzeci de minute groteşti ca s-o umplu. Indiferent pe cine mi-aş fi amintit, indiferent ce mi-aş fi imaginat, o părticică din creierul meu continua să-şi exercite dreptul la veto. Citisem însă undeva că un cercetător inteligent descoperise cum câinii cărora li s-a îndepărtat creierul pot totuşi să efectueze mişcările mecanice ale copulării; în mod evident, şira spinării este suficientă. Ei bine, în cele din urmă, şira spinării mele s-a descurcat şi terminalul a afişat un sarcastic BRAVO) Ar fi trebuit să-i trag un pumn. Ar fi trebuit să fac bucăţi cu toporul Cutia Neagră şi să mă-nvârt bezmetic prin cameră, răcnind poeme absurde. Ar fi trebuit să-mi cumpăr o pisică. Totuşi, e bine să avem ce regreta, nu? Sunt convins că aspectul ăsta reprezintă o parte esenţială a existenţei umane.

După trei zile, a trebuit să mă întind lângă Cutia Neagră şi s-o las să-mi pună o gheară teribilă pe pântec. Însămânţarea n-a fost dureroasă, în ciuda aspectului ameninţător al braţelor robotului; o fâşie de piele şi muşchi au fost anesteziate local, apoi un ac s-a înfipt rapid, livrând un complex biologic antepregătit, izolat printr-un corion special conceput pentru ambientul anormal al cavităţii mele abdominale.

Cu asta, se terminase. Eram însărcinat.

***

După câteva săptămâni de sarcină, toate dubiile mele, toată neplăcerea mea au părut că dispar. Nimic de pe faţa lumii n-ar fi putut să fie mai minunat, mai *corect* decât ceea ce făceam eu. Zilnic, accesam pe terminal o simulare a fetusului – grafica era incredibilă, poate nu sută la sută realistă, dar în tot cazul *drăguţă*, şi, ia urma urmelor, pentru asta plătisem -, apoi îmi puneam palma pe abdomen şi emiteam gânduri profunde despre minunăţia vieţii.

Lunar mă duceam la o clinică pentru scanări ultrasonice, dar declinasem setul de teste genetice care mi se oferise; *eu* nu trebuia să renunţ la un embrion, pentru alt sex sau pentru o culoare nesatisfăcătoare a ochilor, deoarece mă ocupasem din capul locului de toate cerinţele respective.

N-am spus nimănui, decât unor străini, ce anume făceam; îmi schimbasem medicul şi aranjasem să intru în concediu imediat ce avea să se „vadă" prea evident (până atunci, izbutisem să scap cu glume de genul „prea multe beri"). Spre sfârşit, începusem să atrag privirile, în magazine şi pe stradă, dar alesesem o sarcină de greutate redusă şi nimeni nu putea băga mâna în foc că nu eram doar obez. (De fapt, urmând instrucţiunile cârtii tehnice a produsului, măîngrăşasem în mod deliberat înainte de sarcină; evident, este o modalitate utilă de a garanta energie pentru fetusul care se dezvoltă.) Iar dacă cineva dintre cei care mă vedeau ghicea adevărul, ce conta? La urma urmelor, nu comiteam o crimă.

***

În timpul zilei, după ce intrasem în concediu, mă uitam la televizor, citeam cărţi despre creşterea copiilor şi aranjam şi rearanjam pătuţul şi jucăriile din colţul camerei mele. Nu sunt sigur când anume am ales numele: Angel[4]. Nu m-am răzgândit însă nici o clipă în privinţa asta. Îl scrijelisem cu un cuţit în tăblia patului, ca şi cum plasticul ar fi fost lemn de cireş. Mă gândisem chiar să mi-l tatuez pe umăr, totuşi părea un gest nelalocul lui între tată şi fiică. Vorbeam

[4] înger, în engleză, (n. trad.)

de unul singur în apartamentul pustiu, la mult timp după ce abandonasem scuza de a vedea „cum se aude”; din când în când, ridicam receptorul şi spuneam:

— Vă rog foarte mult, nu puteţi face linişte? Angel încearcă să doarmă!

Să nu ne ascundem după deget. O luasem razna. Ştiam c-o luasem razna. Cu o minunată lipsă de hotărâre, dădeam vina pe „efectele hormonale” rezultate din secreţiile placentare ce se revărsau în fluxul meu sangvin. Desigur, femeile însărcinate nu înnebunesc, dar ele sunt mai bine concepute biochimic şi anatomic pentru ceea ce făceam eu. Ghemuleţul de fericire din abdomenul meu expedia tot soiul de mesaje chimice spre ceea ce considera a fi un corp de femelă – aşadar, era de mirare că devenisem puţin ciudat?

Evident, existau şi efecte mult mai banale. Greţuri matinale (de fapt, la orice oră din zi şi din noapte). O acutizare a mirosului şi, uneori, o hipersensibilitate a pielii, care mă distrăgea. Presiune asupra vezicii, umflarea gambelor. Ca să nu mai amintesc de simpla, inevitabila, epuizanta rigiditate a unui corp care nu era doar mai greu, ci fusese remodelat în modul cel mai stângaci pe care mi-l puteam imagina. Mi-am spus în repetate rânduri că învăţam o lecţie nepreţuită, că prin cunoaşterea stării respective, a acestui proces, atât de familiar multor femei, dar necunoscut bărbaţilor, cu câteva excepţii, aveam cu siguranţă să mă transform într-o persoană mai bună, mai înţeleaptă. După cum am spus, o luasem razna.

***

În noaptea dinainte de a mă interna pentru cezariană, am avut un vis. Am visat că fetiţa ieşea nu din mine, ci din Cutia Neagră. Era acoperită cu o blăniţă întunecată, avea coadă şi ochi uriaşi, de lemur. Era mult mai frumoasă decât îmi imaginasem vreodată. La început, nu putusem decide dacă semăna cu o maimuţică ori cu o pisicuţă, deoarece uneori mergea în patru labe, ca pisicile, şi alteori stătea în şezut, ca maimuţele, iar coada părea la fel de potrivită ambelor. În cele din urmă, însă, mi-am amintit că pisicile se nasc cu ochii lipiţi, de aceea trebuia să fie o maimuţă.

A alergat prin cameră, după care s-a ascuns sub pat. M-am întins s-o scot de acolo, dar m-am trezit ţinând în mâini o pereche veche de pantaloni de pijama.

M-a deşteptat nevoia copleşitoare de a urina.

***

Personalul de la spital mi-a tratat cazul fără să facă nici cea mai mică glumă; presupun că plăteam suficient ca să nu fiu luat peste picior. Aveam o rezervă numai a mea (cât mai departe cu putinţă de salonul maternităţii). Cu zece ani în urmă, poate, cineva ar fi anunţat mass-media despre cazul meu, iarcameramanii şi reporterii s-ar fi postat în faţa uşii. Din fericire însă, naşterea unui Bebe, chiar de către un bărbat neînsurat, nu mai reprezenta ceva inedit. Câteva sute de mii de Bebe se născuseră şi muriseră deja, aşa că nu eram un pionier care să atragă atenţia^ nici un ziar nu mi-ar fi oferit salariul pe zece ani pentru istoria BIZARĂ Şl ŞOCANTĂ a vieţii mele, nici un post TV n-ar fi licitat pentru dreptul de a difuza în direct prim-planuri cu lacrimile mele de la înmormântarea scumpului şi subumanului meu copil. Controversele privind permutaţiile de tehnologie reproducătoare deveniseră ceva banal; cercetătorii ar fi trebuit să vină cu un salt radical în domeniul straniului, dacă doreau să ajungă din nou pe prima pagină. Fără îndoială că ei acţionau în direcţia aceasta.

Totul s-a desfăşurat sub anestezie generală. M-am trezit cu o durere de cap de parcă cineva m-ar fi lovit cu barosul; în gură simţeam un gust de brânză putredă regurgitată. Prima dată, m-am mişcat fără să mă gândesc la cusătură; a fost ultima dată când am făcut greşeala *aceea*.

Am izbutit să ridic capul.

Ea stătea pe spate, în mijlocul unui pat, care părea mare cât un teren de fotbal. Era zbârcită şi roşie, ca orice alt prunc, cu feţişoara schimonosită, cu ochii închişi, inspirând, apoi zbierând, apoi inspirând din nou şi iarăşi zbierând, ca şi cum zbieretele ar fi fost la fel de firești ca respiratul. Avea păr des şi negru (programul spunea că aşa avea să fie la început, dar că părul urma să cadă în scurt timp şi să fie înlocuit de altul, bălai). M-am sculat în picioare, ignorând pulsaţia din craniu, şi

m-am aplecat peste marginea patului, ca să-mi pun cu blândeţe un deget pe obrazul ei. N-a încetat ţipetele, dar a deschis ochii şi, da, erau albaştri.

— Tati te iubeşte! am spus. Tati îşi iubeşte îngeraşul!

A închis ochii, a inspirat extrem de adânc, apoi a zbierat. M-am aplecat şi, cu spaimă, cu o fericire ameţitoare, cu o precauţie infinită în fiecare mişcare, am ridicat-o la nivelul umerilor mei şi am ţinut-o acolo mult, mult timp.

După două zile, ne-au trimis acasă.

Totul a *funcţionat*. Ea n-a încetat să respire. A băut din biberon, a făcut pipi pe ea, şi-a murdărit scutecele, a plâns ore în şir şi, uneori, chiar a dormit.

Cumva, am izbutit să nu mă mai gândesc la ea ca la un Bebe. Am aruncat Cutia Neagră, care-şi încheiase misiunea. Stăteam şi o priveam pe Angel cum se uita la jucăria mobilă şi sclipitoare pe care o atârnasem deaupra pătuţului, o priveam învăţând să-i urmărească mişcările cu ochii când o porneam să se legene, să se învârtă şi să cli nchenească, o priveam încercând să-şi ridice mânuţele spre ea, încercând să-şi ridice întregul corp într-acolo, icnind de frustrare şi uneori gângurind de încântare. Atunci mă repezeam, mă aplecam, o sărutam pe năsuc şl o făceam să chicotească şi spuneam, din nou şi din nou:

— Tati te iubeşte! Oa, tati te iubeşte!

Când concediul mi s-a încheiat, mi-am dat demisia. Economisesem suficient ca să trăiesc, fără lux, ani de zile şi nu puteam accepta ideea s-o las pe Angel cu altcineva. O luam cu mine la cumpărături şi toţi din supermarket se topeau înaintea frumuseţii şi drăgălăşeniei ei. Mi se rupea sufletul că n-o puteam arăta părinţilor mei, dar ar fi pus prea multe întrebări. M-am îndepărtat de prieteni, nelăsând pe nimeni să vină la mine acasă şi refuzând toate invitaţiile. Nu aveam nevoie de slujbă, nu aveam nevoie de prieteni, nu aveam nevoie de nimeni şi de nimic, doar de Angel.

Am fost atât de fericit şi de mândru prima dată când a întins mânuţa şi mi-a prins degetul pe care-l legănam prin faţa ei! încercase să-l bage în guriţă. Mă împotrivisem, enervând-o, eliberându-mi degetul şi înde-părtându-l, apoi oferindu-i-l pe neaşteptate. Ea râdea,

de parcă ar fi ştiut cât se poate de sigur că, în cele din urmă, aveam să cedez şi s-o las să-l bage, doar câteva clipe, în gura ei ştirbă. Iar când aşa se şi întâmplase, iar gustul se dovedise neinteresant, îmi împinsese mâna la o parte cu o putere neaşteptată, chicotind întruna.

Conform graficului de dezvoltare, se afla cu *luni de zile* în avans, fiind în stare să facă aşa ceva la vârsta ei.

— Cine-i isteaţa lui tati? întrebam, apropiindu-mă mult prea mult de faţa ei.

Mă prindea de nas, apoi exploda de încântare, lovind cu picioarele în saltea şi emiţând un gângurit pe care nu-l mai auzisem până atunci, o înşiruire superbă şi delicată de tonuri, flecare notă scurgându-se în următoarea, aproape ca un tril de pasăre.

O fotografiam săptămânal, umplând album după album, l-am cumpărat haine noi, mai mari, chiar înainte de-a avea nevoie de ele, şi jucării noi, înainte de a le fi atins măcar pe cele cumpărate cu o săptămână în urmă.

— Călătoriile îţi vor lărgi mintea, îi spuneam ori de câte ori ne pregăteam să ieşim afară.

După ce a devenit prea mare pentru landou şi a trecut în căruciorul sport, stând în f unduleţ şi capabilă să vadă mai multe din lume, nu doar cerul, uimirea şi curiozitatea ei au fost surse de încântare infinită pentru mine. Un câine pe lângă care treceam o făcea să salte de fericire, un porumbel ciugulind pe alee îi declanşa sărbătoare vocală, iar maşinile prea zgomotoase atrăgeau încruntaturi furioase din partea ei, care mă făceau să mă tăvălesc de râs, văzându-i feţişoara atât de expresiv dispreţuitoare.

Doar atunci când rămâneam prea mult timp privind-o cum doarme, ascultându-i prea îndeaproape respiraţia regulată, o şoaptă a minţii mele căuta să-mi reamintească de moartea ei predeterminată. O anulam, răcnind în gând lucruri lipsite de sens, obscenităţi, injurii fără rost. Sau, uneori, cântam încetişor ori fredonam un cântec de leagăn, iar dacă Angel se foia la sunetele mele, luam asta ca pe un semn de victorie, o dovadă sigură a neadevărului şoaptelor ticăloase.

Şi totuşi, în acelaşi timp, cumva, nu mă prosteam nici măcar o clipă. *Ştiam* că ea va muri când va veni timpul, aşa cum o sută de mii de alţi Bebe muriseră înaintea ei. Şi mai ştiam că singura modalitate de a

accepta *asta* era să adopt sistemul dublei gândiri – să aştept moartea ei în vreme ce pretindeam că acest lucru n-avea să se petreacă niciodată şi s-o tratez exact ca pe un copil uman adevărat, deşi ştiam permanent că nu era nimic altceva decât un adorabil animal de casă. O maimuţică, un căţeluş, un peştişor auriu.

***

Aţi făcut vreodată ceva atât de rău încât să vă afunde întreaga viaţă într-o mlaştină întunecată şi sufocantă dintr-un tărâm de coşmar lipsit de soare? Aţi făcut vreodată o alegere atât de prostească încât să anuleze, dintr-o singură lovitură, toate lucrurile bune pe care poate că le-aţi realizat cândva, să distrugă orice amintire de fericire, să urâţească toată frumuseţea lumii, să transforme ultima părticică de respect de sine în convingerea că n-ar fi trebuit să vă naşteţi niciodată?

Eu am făcut.

Am cumpărat o copie ieftină a trusei Bebe.

Ar fi trebuit să-mi cumpăr o pisică. Pisicile sunt interzise în blocul meu, dar, oricum, ar fi trebuit să cumpăr una. Am cunoscut oameni care aveau pisici şi-mi plac pisicile; ele au personalitate puternică şi o pisică ar fi fost un tovarăş căruia i-aş fi putut acorda atenţie şi afecţiune, fără să-mi alimenteze obsesia. Dacă aş fi încercat s-o îmbrac în hăinuţe de jucărie şi s-o hrănesc cu biberonul, m-ar fi zgâriat, iar apoi mi-ar fi pârjolit demnitatea cu o privire de dispreţ nimicitor.

Intr-o zi, i-am cumpărat lui Angel un set nou de mărgele, un fel de aranjament tip abac în zece culori vii, pentru a ie atârna deasupra pătuţului ei. Micuţa a râs şi a bătut din palme, în timp ce-l instalam, iar ochii i-au strălucit încântaţi şi răutăcioşi.

Încântaţi şi răutăcioşi?

Mi-am amintit că citisem undeva că „zâmbetele" unui copil sunt în realitate cauzate de vânturi şi mi-am mai amintit iritarea mea, nu faţă de fapte în sine, ci faţă de autor, care se simţise obligat să răspândească, plin de încântare, un asemenea adevăr prozaic. Şi m-am întrebat ce este în realitate acest lucru magic numit „umanitate"? Oare nu cumva cei puţin jumătate din el se află în ochii celor care privesc?

— Răutăcioasă? Tu? Niciodată! M-am aplecat şi am sărutat-o.

Ea a bătut din palme si a rostit, foarte limpede:

— Tatii amândoi, chiar acum; impulsul complet egoist de a-mi pune capăt suferinţelor. N-o voi face. Este posibil ca medicii, cu toate testele lor, să greşească. Poate că mai există un miracol care ar putea-o salva. Eu trebuie să continuu să trăiesc, fără a îndrăzni să sper. Iar dacă ea moare, atunci o voi urma.

Rămâne, totuşi, o întrebare la care nu voi afla niciodată răspunsul. Mă obsedează permanent, mă îngrozeşte mai mult decât cele mai negre gânduri de moarte:

Dacă Angel n-ar fi spus niciodată vreun cuvânt, m-aş fi amăgit cu adevărat să cred că moartea ei ar fi fost mai puţin tragică?

***

Toţi medicii cu care am discutat sunt compătimitori, dar nu pot face nimic. Bomba temporală ce se află în interiorul fetiţei este o parte prea intimă a ei. Trusa a executat perfect funcţia *aceea*.

Este tot mai inteligentă, zi după zi, sporindu-şi mereu vocabularul.

Ce ar trebui să fac?

(a) Să-i opresc stimulii?

(b) S-o înfometez?

(c) Să-i dau drumul cu capul în jos? Sau

(d) Nici una dintre cele de mai sus?

Bine, bine, aşa-i, sunt niţel instabil, totuşi încă nu sunt complet nebun; pot înţelege diferenţa subtilă dintre o intervenţie nenorocită la nivel genetic şi atacarea reală a corpului ei viu, care respiră. Da, dacă mă concentrez la maximum, jur că pot vedea diferenţa!

De fapt, cred că mă descurc remarcabil de bine: niciodată nu mă trădez în faţa lui Angel. Îmi tăinuiesc disperările până după ce adoarme.

Se mai întâmplă şi accidente. Nimeni nu-i perfect. Moartea ei va fi rapidă şi lipsită de dureri. Permanent în lume mor copii. Vedeţi? Există multe răspunsuri, pot scoate multe sunete cu ajutorul buzelor în vreme ce aştept să treacă impulsul – impulsul de a ne ucide pe amândoi chiar acum.

ÎN BEZNĂ

Târâitul soneriei creşte în intensitate şi ascuţime cu cât durează mai mult, aşa că sar din pat, ştiind că-mi trebuie mai puţin de o secundă ca să mă trezesc. Jur însă că-l visam; visam sunetul cu mult înainte de a fi fost real. Asta s-a întâmplat de câteva ori. Poate că nu-i decât un şiretlic al minţii; poate că unele vise se plăsmuiesc doar în actul amintirii lor. Sau poate că-l visez în fiecare noapte, în fiecare moment al somnului, pentru orice eventualitate.

Lumina de deasupra soneriei este roşie. Nu-i un exerciţiu de alarmă. Mă îmbrac în timp ce traversez odaia şi apăs comutatorul de recunoaştere; imediat ce soneria se opreşte, pot auzi sirena care se apropie. Legarea şireturilor durează cât restul îmbrăcării. Îmi înhaţ raniţa de lângă pat şi cuplez energia. LED-urile încep să pâlpâie, efectuând rutinele de autoverificare.

Până când ajung la curbă, maşina frânează zgomotos iar portiera din spate se deschide. Îl cunosc pe şofer, Angelo, dar nu l-am mai văzut pe celălalt poliţist. Accelerăm, iar pe terminalul maşinii apare o vedere din satelit a Aspiraţiei în infraroşii de cod de culori, un cerc negru ca noaptea într-un peisaj de pete policrome. Peste încă o clipă, imaginea este înlocuită de harta străzilor zonei – una dintre noile suburbii nordice, alcătuită numai din fundături şi semiluni -, cu perimetrul şi centrul Aspiraţiei marcate şi o linie punctată arătând unde ar trebui să fie Miezul. Rutele optime nu sunt menţionate; mintea se opune unei abundente de detalii. Mă holbez la hartă, încercând s-o fixez în memorie. Desigur, voi avea acces la ea şi înăuntru, dar întotdeauna este mai rapid să *ştii*. Când închid ochii ca să văd cum merge, configuraţia din capul meu pare pur şi simplu un labirint dintr-o revistă cu probleme rebusiste.

Ajungem la autostradă şi Angelo calcă acceleraţia la maximum. Deşi este un şofer bun, mă întreb uneori dacă nu cumva asta-i partea

cea mai riscantă a întregii afaceri. Poliţistul pe care nu-l cunosc nu crede la fel; se întoarce spre mine şi vorbeşte:

— Vreau să-ţi zic o chestie. Te respect pentru ceea ce faci, dar trebuie să fii sonatl Eu n-aş intra-n chestia aia nici pentru un milion de dolari!

Angelo rânjeşte – îl văd în oglinda retrovizoare – şi zice:

— Hei, de fapt cât e Premiul Nobel? Mai mult de un milion?

— Mă îndoiesc, pufnesc eu. Şi nu cred că se dă pentru cursa de opt sute de metri obstacole.

Se pare că mass-media a decis să mă portretizeze ca pe un fel de expert; nu cunosc motivul, doar dacă nu cumva se datorează faptului că într-un interviu am utilizat termenul „anizotropic radial". Este adevărat că am purtat una dintre primele „încărcături" ştiinţifice, dar oricare Alergător ar fi putut s-o facă, iar în ziua de azi a devenit o rutină. Realitatea este că, prin acord internaţional, nimănui care deţine o şansă cât de infimă de a contribui la teoria Aspiraţiei nu i se permite să-şi rişte viaţa intrând acolo. Dacă eu sunt cumva atipic, asta se datorează unei *lipse* de calificări relevante; majoritatea celorlalţi voluntari au o pregătire de bază în serviciile convenţionale de salvare.

Îmi trec ceasul pe cronometru şi-l sincronizez cu numărătoarea afişată pe terminal, apoi procedez la fel cu cronometrul de pe raniţă. Şase minute şi douăsprezece secunde. Manifestările Aspiraţiei respectă aceleaşi statistici ca şi un nucleu radioactiv având durata de înjumătăţire de optsprezece minute; şaptezeci şi nouă la sută dintre ele durează peste şase minute-dar înmulţiţi orice cu 0,962 la fiecare minut şi n-o să credeţi cât de repede poate scădea. Am memorat posibilităţile până la o oră (zece la sută), ceea ce poate sau nu să fi fost un lucru înţelept. Contrar intuiţiei, Aspiraţia nu devine mai periculoasă o dată cu scurgerea timpului, tot aşa cum un singur nucleu radioactiv nu devine „mai instabil". La orice moment dat, presupunând că încă n-a dispărut, este la fel de probabil ca oricând să mai fiinţeze încă optsprezece minute. Doar zece la sută dintre manifestări durează o oră sau mai mult-dar *din acel zece la sută*, jumătate va fi tot acolo peste optsprezece minute. Pericolul n-a crescut.

Pentru ca un Alergător aflat înăuntru să poată întreba care-i probabilitatea *acum*, el trebuie să fie viu; astfel, curba probabilităţii

trebuie să înceapă din clipa respectivă. Istoria nu te poate afecta; „probabilitatea" de a *fi supraviețuit* ultimelor *x* minute este de sută la sută, o dată ce ai făcut-o. Iar când viitorul necunoscut devine trecutul imuabil, riscul trebuie să colapseze în siguranță, într-un fel sau altul.

Dacă cineva gândește sau nu cu adevărat în felul ăsta este deja altă problemă. Nu se poate să nu încerci senzația scurgerii rapide a timpului, a șanselor prefirându-se printre degete. Toți urmăresc timpul de la materializarea Aspirației, indiferent cât de irelevant teoretic este. De fapt, finalmente, toate abstracțiunile astea nu contează câtuși de puțin. Oricum, faci ceea ce poți, cât de repede poți.

E ora două noaptea, autostrada este pustie, totuși sunt luat prin suprindere atunci când cauciucurile scrâșnesc atât de rapid spre rampa de ieșire. Stomacul îmi este dureros de contractat. Aș dori să mă simt *pregătit*, dar niciodată nu se întâmplă așa. După zece apeluri reale, după aproape două sute de repetiții, tot nu se întâmplă așa. Îmi doresc mereu să fi avut mai mult timp pentru a mă „aduna", deși habar n-am pentru ce stare aș opta, cu atât mai puțin cum aș atinge-o. O părticică lunatică din mine speră întotdeauna într-o *întârziere*. Dacă ceea ce sper într-adevăr este ca Aspirația să fi dispărut înainte să fi ajuns la ea, nici n-ar mai trebui să fiu aici.

Coordonatorii ne repetă întruna: „Vă puteți retrage în orice clipă doriți. Nimeni nu vă va reproșa absolut nimic." Au dreptate, desigur (până în punctul unde retragerea devine imposibilă fizic), dar este un liber arbitru de care m-aș putea lipsi. Retragerea poate fi o soluție, însă o dată ce am acceptat un apel nu doresc să fiu nevoit să-mi irosesc energia cu răzgândiri, nu vreau să fiu nevoit să-mi reafirm la nesfârșit opțiunea. M-am dopat psihic să cred, pe jumătate, că n-aș mai putea trăi cu mine însumi, indiferent cât de înțelegători ar fi alții, iar asta mă ajută puțintel. Singurul necaz este că această minciună se poate autoîhdeplini, iar eu nu doresc să devin un asemenea tip de individ.

Închid ochii și harta îmi apare în fața ochilor. Sunt într-o stare jalnică, nu se poate nega asta, totuși încă pot face treaba, încă pot obține rezultate. Asta-i ceea ce contează.

Pot spune când ne apropiem, fără măcar să privesc cerul; în toate casele, luminile sunt aprinse și oamenii au ieșit pe peluzele din față. Mulți flutură din brațe și ne ovaționează atunci când trecem, un

spectacol care mă deprimă întotdeauna. Când un grup de adolescenţi, care beau bere la un colţ, răcnesc înjurături şi fac gesturi obscene, îmi este imposibil să nu mă simt încurajat în mod pervers.

— Puţoi! mormăie poliţistul pe care nu-l cunosc.

Eu tac.

Cotim după un colţ şi zăresc trei elicoptere, sus în dreapta, urcând rapid şi remorcând un gigantic ecran de proiecţie. Brusc, un colţ al ecranului este ocultat şi, din acel arc micuţ, ochiul meu extrapolează curba obiectului eclipsator până la finalul ei ameţitor.

Văzută ziua, din exterior, Aspiraţia constituie o imagine impresionantă: un dom negru gigantic, complet nonreflectiv, acoperind o bucată mare din cer. Este imposibil să nu crezi că te afli înaintea unui obiect masiv, solid. Noaptea, însă, este altfel. Forma rămâne inconf undabilă, decupată dintr-o catifea neagră care face ca noaptea cea mai întunecată să pară cenuşie, totuşi nu există iluzia solidităţii; doar conştientizarea unui alt tip de neant.

Aspiraţia a apărut cu aproape zece ani în urmă. Este întotdeauna o sferă perfectă, cu raza puţin mai mare de un kilometru şi de obicei cu centrul în imediata vecinătate a solului. Se ştie că în rare ocazii a apărut pe ocean şi ceva mai des în zone nelocuite, dar vasta majoritate a încarnărilor ei se petrece în regiuni populate.

În clipa de faţă, ipoteza cea mai acceptată este că o viitoare civilizaţie a încercat să construiască o gaură-de-vierme care să-i permită accesul în trecutul îndepărtat, aducând în epoca ei specimene ale vieţii străvechi. A dat însă greş. Ambele capete ale găurii-de-vierme au scăpat de sub control. Gaura s-a restrâns şi s-a deformat, de la - probabil – un fel de autostradă temporală, care făcea legătura între epoci geologice, la o poartă care acum durează mai puţin decât i-ar trebui luminii să traverseze un nucleu atomic. Un capăt-Aspiraţia-are raza de un kilometru; celălalt este cam de cinci ori mai mic, spaţial concentric cu primul, dar găsindu-se la un interval aproape nemăsurabil de scurt în viitor. Noi denumim sfera interioară – destinaţia găurii-de-vierme, care pare să fie în interiorul ei, dar nu este – Miezul.

Nimeni nu ştie de ce a ajuns în era noastră acest fragment mult contractat de inginerie temporală; poate că s-a întâmplat, pur şi simplu,

să ne găsim la jumătatea drumului dintre capetele originale, iar obiectul a colapsat simetric. Ghinion pur. Necazul este că nu s-a oprit complet. Se materializează undeva pe planetă, rămâne fixat câteva minute, apoi îşi pierde stabilitatea şi dispare, doar pentru a apărea într-o nouă locaţie peste o fracţiune de secundă. Cei zece ani de analizare a datelor nu s-au concretizat în nici o metodă de prezicere a locaţiilor succesive, totuşi ar trebui să mai acţioneze o urmă a unui sistem de navigaţie; altfel, de ce gaura-de-vierme s-ar menţine pe suprafaţa Pământului (cu o preferinţă evidentă pentru uscatul locuit), în loc să rătăcească pe un traseu aleatoriu în spaţiul interplanetar? Este ca şi cum un calculator credincios şi nebun ar încerca plin de curaj să ancoreze Aspiraţia într-o regiune care ar putea fi de interes pentru stăpânii săi academici; viaţa paleozoică n-a putut fi găsită, dar sunt acceptabile şi oraşele din secolul al XXI-lea, deoarece altceva nu prea mai există. Şi de fiecare dată când eşuează în a stabili o legătură permanentă şi alunecă în hiperspaţiu, el încearcă din nou, cu o dedicare infinită şi o imbecilitate nelimitată.

Lucrurile interesante aduc de obicei veşti rele. Înăuntrul găurii-de-vierme, timpul se combină cu o dimensiune spaţială şi, din construcţie ori din necesitate fizică, este interzisă orice mişcare echivalentă călătoriei din viitor în trecut. Transpus în actuala geometrie a găurii-de-vierme, asta înseamnă că atunci când Aspiraţia se materializează în jurul tău, îndepărtarea de centru este imposibilă. Ai la dispoziţie un interval necunoscut de timp – poate optsprezece minute, poate mai mult, poate mai puţin – ca, în aceste condiţii bizare, să ajungi în securitatea

Miezului. În plus, lumina se supune aceluiaşi efect; se propagă doar spre interior. Tot ceea ce se găseşte mai aproape de centru decât tine se află în viitorul invizibil. Alergi prin beznă.

Am auzit destui oameni ridiculizând ideea că toate astea ar fi dificile. Nu sunt chiar atât de sadic pentru a le dori să afle adevărul din experienţă directă.

De fapt, mişcarea spre exterior nu-i chiar literalmente imposibilă. Dacă ar fi aşa, toţi cei prinşi în Aspiraţie ar muri instantaneu. Inima trebuie să pompeze sânge, plămânii trebuie să inspire şi să expire, impulsurile nervoase trebuie să călătorească în toate direcţiile. Fiecare

celulă vie depinde de vehicularea elementelor chimice înainte şi înapoi, iar eu nu pot nici măcar ghici ce efect ar exista la nivel molecular, dacă norii de electroni pot fluctua într-o direcţie, dar nu şi în cea opusă.

Există un spaţiu de manevră. Întrucât cel opt sute de metri ai găurii-de-vierme au o durată atât de scurtă, scara mărimilor corpului uman corespunde unei perioade şi mai reduse – îndeajuns de mică pentru a intra în acţiune efectele cuantice. Incertitudinea cuantică în metrica spaţio-temporală permite mici încălcări, localizate, ale restricţiei absolute a legii clasice.

De aceea, în loc ca toţi să moară instantaneu, presiunea sangvină creşte, inima este stresată, răsuflarea devine laborioasă, iar creierul poate funcţiona neregulat. Enzimele, hormonii şi alte molecule biologice se deformează într-o oarecare măsură, astfel încât se leagă mal puţin eficient de ţinta lor, interferând cu toate procesele biochimice; de exemplu, hemoglobina pierde mult mai uşor oxigenul. Apa iese din corp -fiindcă mişcările termice aleatorii nu mai sunt atât de aleatorii -, ceea ce duce la deshidratare gradată.

Oamenii cu sănătate deja precară pot muri din cauza acestor efecte. Alţii suferă de greţuri, slăbiciune şi confuzie, adăugate inevitabilului şoc şi panicii. Iau decizii eronate. Sunt prinşi în capcană.

Într-un fel sau altul, câteva sute de vieţi se pierd la fiecare materializare a Aspiraţiei. Alergătorii pot salva zece sau douăzeci de persoane, ceea ce voi admite că nu reprezintă o rată de succes, dar este mai bine decât nimic, până ce un geniu va reuşi să descopere cum să scăpăm pentru totdeauna de gaura-de-vierme.

Ecranul este la locul Iul, sus, deasupra noastră, atunci când ajungem la „Centrul de Operaţiuni Sudice": un complex de microbuze ticsite cu aparatură electronică, parcate pe peluza din faţă a cuiva. Apare secţiunea de acum familiară a hărţii cartierului; o imagine neclintită şi perfect focalizată, în ciuda faptului că este proiectată dintr-un al patrulea elicopter şi că toate aparatele sunt zgâlţâite de curentul puternic spre interior. Evident, cei dinăuntru pot vedea în exterior; această hartă şi celelalte, amplasate în punctele cardinale, vor salva zeci de vieţi. Teoretic, o dată ieşit din casă, ar trebui să fie destul de simplu să te îndrepţi direct către Miez; la urma urmelor, nu există direcţie mai uşor de găsit, nici cale mai lesne de urmat. Necazul e că o

linie dreaptă spre interior va întâlni în mod inevitabil obstacole, iar când nu te poţi întoarce, chiar şi cel mai prozaic obstacol te poate ucide.

De aceea, harta este acoperită de săgeţi ce indică rutele optime spre Miez, cu condiţia rămânerii în siguranţă pe stradă. Alte două elicoptere ce plutesc deasupra Aspiraţiei fac o altă treabă excelentă: folosind puşti de mare viteză cu cartuşe cu vopsea şi sisteme giroscopice cu laser ce comunică permanent calculatoarelor zgâlţâite care dirijează armele locaţia şi orientarea lor precisă, ele trasează aceleaşi săgeţi cu vopsea fluorescentă/reflectorizantă pe străzile invizibile de dedesubt. Nu poţi vedea săgeţile din faţa ta, însă poţi privi îndărăt la cele pe care le-ai depăşit. Şi asta te ajută.

În jurul microbuzelor se află o sumedenie de coordonatori şi unul sau doi Alergători. Scena mi se pare deprimantă, aidoma unei minore şi murate de ploaie competiţii atletice adresate amatorilor, dacă ignorăm traficul aerian.

— Rupe-ţi gâtul! îmi urează Angelo, atunci când mă năpustesc afară din maşină.

Ridic un braţ şi-l flutur către el, fără să mă mai întorc. Difuzoarele zbiară spre interior sfaturile standard, repetându-le în zece limbi. Cu coada ochiului, zăresc sosirea unei echipe TV. Îmi privesc ceasul. Nouă minute. Îmi vine imposibil să nu mă gândesc, *şaptezeci şi unu la sută*, deşi Aspiraţia este, în mod clar, prezentă sută la sută. Cineva mă bate pe umăr. Elaine. Surâde şi-mi spune:

— Ne-ntâlnim în Miez, John, apoi sprintează în peretele de beznă înainte să-i pot răspunde.

Dolores distribuie misiunile pe RAM. Ea a scris majoritatea software-ului folosit de Alergătorii Aspiraţiei din întreaga lume, dar îşi câştigă existenţa din crearea jocurilor pe calculator. A realizat chiar un joc bazat pe Aspiraţie, însă vânzările n-au fost chiar atât de spectaculoase; criticii de specialitate au decis că era de prost gust. „Ce va urma? Hai să jucăm Dezastre Aeriene?” Poate că ei cred că simulatoarele de zbor ar trebui programate pentru o permanentă vreme frumoasă. Între timp, teleevangheliştji vând rugăciuni menite a îndepărta gaura-de-vierme; ajunge să introduci cârdul de credit în fanta de teleshopping pentru a fi imediat protejat.

— Ce ai pentru mine?

— Trei copii.

— *Doar atât*?

— Dacă vii târziu, te alegi cu firimituri.

Inserez cartuşul în raniţă. Pe display se afişează un sector al hărţii străzilor, marcat cu trei puncte roşii strălucitoare. Îmi pun raniţa în spate, apoi reglez displayul de pe braţul mobil, astfel încât să-l pot privi cu coada ochiului, dacă va fi nevoie. Aparatura electronică poate fi aranjată ca să funcţioneze corespunzător în interiorul găurii-de-vierme, însă totul trebuie să fie special proiectat.

Încă nu s-a ajuns la zece minute. Înhaţ un pahar cu apă de pe una dintre mesele lipite de microbuze. Există de asemenea o soluţie de amestec de carbohidraţi, despre care se spune că ar fi optimă pentru necesităţile noastre metabolice, însă singura dată când am încercat-o mi-a părut rău; în stadiul acesta, stomacul meu nu-i interesat să absoarbă ceva, fie el cel mai bun produs sau nu. Există şi cafea, dar un stimulent este exact ultimul lucru de care am nevoie acum. Dând paharul peste cap, îmi aud numele şi nu pot să nu trag cu urechea la relatarea reporterului TV.

-... John Nately, profesor de ştiinţe şi erou neverosimil, îmbarcându-se pentru cea de-a... *unsprezecea* sa participare ca Alergător voluntar în Aspiraţie. Dacă va supravieţui în noaptea aceasta, va stabili un nou record naţional. Desigur, probabilitatea reuşitei scade cu fiecare participare şi deja...

Idiotul mănâncă rahat – probabilitatea *nu* scade, un veteran nu se confruntă cu riscuri suplimentare – dar nu-i momentul să-l lămuresc. Îmi legăn braţele câteva secunde, într-o tentativă de încălzire lipsită de entuziasm şi oricum inutilă; fiecare muşchi din corpul meu este încordat si va rămâne aşa pe următorii opt sute de metri, indiferent ce aş face. Încerc să-mi golesc mintea şi să mă concentrez exclusiv asupra cursei -cu cât izbeşti Aspiraţia cu o viteză mai mare, cu atât şocul este mai mic-, şi înainte de a apuca să mă întreb, pentru prima dată în noaptea asta, ce dracu' caut de fapt aici, am lăsat în urmă universul izotropic şi întrebarea rămâne academică.

Bezna nu te înghite. Poate că asta-i partea cea mai stranie dintre toate. Ai văzut-o înghiţindu-i pe alţi Alergători; de ce nu te înghite şi *pe tine*? Dimpotrivă, se retrage cu fiecare pas. Linia de demarcaţie nu este

perfect definită; difuzia cuantică produce o destrămare gradată, extinzând vizibilitatea o dată cu întinderea piciorului. Ziua, imaginea este de-a dreptul ireală şi se cunosc cazuri de persoane care au suferit crize de psihoză la vederea aparentei retrageri a vidului. Noaptea, acest lucru pare doar implauzibil, ca şi cum ai urmări o ceaţă inteligentă.

La început, este aproape prea simplu; amintirile durerii şi oboselii par groteşti. Mulţumită frecventelor repetiţii efectuate cu harnaşamentul de compresie, modul de a respira este aproape familiar. Cândva, Alergătorii luau medicamente pentru a-şi micşora tensiunea sangvină, dar cu antrenament suficient propriul sistem vasoregulator al corpului poate deveni îndeajuns de flexibil ca să rezolve singur problema stresului. Senzaţia stranie de frânare a fiecărui picior atunci când înaintez m-ar înnebuni probabil, dacă n-aş înţelege (aproximativ) motivul ei: mişcării spre interior i se opune o rezistenţă atunci când tragi, nu când împingi, deoarece *informaţia* călătoreşte spre exterior. Dacă aş târî după mine o frânghie de zece metri, n-aş putea face un singur pas; tragerea frânghiei ar transmite informaţie despre mişcarea mea, din locul în care mă găsesc spre un punct aflat mai în exterior. Aşa ceva este interzis şi doar gradul cuantic de libertate îmi permite să-mi împing picioarele înainte.

Strada coteşte lin la dreapta, pierzându-şi treptat orientarea radială, dar deocamdată nu există nici o derivaţie convenabilă. Rămân în mijlocul drumului, călare pe linia albă, iar graniţa dintre trecut şi viitor se îndreaptă spre stânga. Întotdeauna, suprafaţa şoselei pare a se înclina spre beznă, însă nu-i decât alt efect al găurii-de-vierme; tendinţa mişcării termice a moleculelor, datorată curentului spre interior şi deshidratării lente, produce şi asupra obiectelor solide o forţă sau pseudoforţă, înclinând verticalele aparente.

-...măi *Vă rogi*

E glasul unui bărbat, disperat, confuz şi aproape indignat, de parcă nu-i vine să creadă că nu l-am auzit, că din răutate sau indiferenţă mă prefac surd. Mă întorc, fără să încetinesc pasul; am învăţat s-o fac într-un fel care mă ameţeşte doar foarte puţin. Totul pare aproape normal, privind spre exterior; exceptând faptul că luminile stradale sunt stinse, de aceea majoritatea iluminării provine

de la proiectoarele elicopterelor şi de la gigantica hartă a străzilor de pe boltă. Strigătul vine dinspre un refugiu pentru autobuze, construit din plastic incasabil antivandalism şi sticlă armată, aflat la cel puţin cinci metri înapoia mea; la fel de bine, aş putea să fiu pe Marte. Sticla este acoperită cu o plasă de sârmă; de-abia disting forma dinapoia ei, o siluetă vagă.

— Ajutori

Din fericire – pentru mine -, am dispărut în bezna din raza individului; nu trebuie să mă gândesc la un gest pe care să-l fac, la o expresie pe care s-o adopt pe chip, conform situaţiei. Mă întorc şi bag viteză. Nu sunt imun faţă de moartea unor străini, dar sunt imun faţă de propria-mi neajutorare.

După zece ani de Aspiraţie, s-au stabilit standarde internaţionale de marcare a terenului în jurul fiecărui potenţial risc din spaţiile publice deschise. Ca orice altă măsură, ele sunt de ajutor într-un anumit grad. Există, de asemenea, standarde pentru eliminarea riscurilor – colţurile în care oamenii pot fi prinşi – dar acestea ar costa miliarde şi transpunerea lor în practică va dura câteva decenii, fără măcar să atingă principala problemă: interioarele. Am văzut modele ale unor clădiri pentru locuit sau ale unor birouri lipsite de capcane, cu uşi şi treceri mascate cu draperii în *fiecare* colţ al *fiecărei* încăperi, totuşi stilul respectiv n-a devenit popular. Propria mea casă este departe de ideal; după primirea avansului pentru modificări, am decis că soluţia cea mai ieftină era să ţin câte un baros lângă fiecare perete.

M-am întors spre stânga, la timp ca să zăresc un şir de săgeţi strălucitoare sfârâind înapoia mea.

Am ajuns aproape de prima misiune. Ating un buton de pe raniţă şi răsucesc capul ca să examinez displayul, care prezintă acum planul casei-ţintă. Imediat ce poziţia Aspiraţiei este cunoscută, software-ul lui Dolores porneşte să vâneze prin bazele de date, asamblând o listă de poziţii în care există şanse considerabile să putem reuşi ceva. Informaţiile nu sunt niciodată complete, uneori fiind cu totul eronate. Adesea, datele recensământului nu mai sunt valabile, planurile de construcţie pot fi incorecte, greşit introduse sau pur şi simplu absente; oricum, nu se compară cu a intra orbeşte în case alese aleatoriu.

Cu două case înainte de ţintă, încetinesc aproape la viteza unei plimbări, pentru a-mi oferi timp să mă obişnuiesc cu efectele. Alergarea spre interior reduce componentele spre exterior – relativ la gaura-de-vierme – ale mişcărilor ciclice ale corpului; întotdeauna, încetinirea se simte exact ca lucrul cel mai greşit pe care-l poţi face. Adesea, visez că alerg printr-un canion îngust, nu mai lat decât umerii mei, ai cărui pereţi vor sta depărtaţi doar atât timp cât mă deplasez suficient de rapid; cam asta-i imaginea pe care o are corpul meu despre *încetinire*.

Aici, strada se află cam la treizeci de grade radial. Traversez peluza din faţa casei vecine, apoi trec peste un gard de cărămidă având înălţimea genunchiului. Din unghiul acesta, există puţine surprize; majoritatea celor ascunse sunt atât de uşor de extrapolat încât aproape că par vizibile cu ochiul minţii. În stânga mea, din beznă, se iveşte un colţ al casei-ţintă; mă orientez în funcţie de el şi mă îndrept direct spre o fereastră laterală. Intrarea prin uşa din faţă m-ar costa accesul la aproape jumătate din casă, inclusiv dormitorul pe care extrem de imprevizibilul Predictor al Utilizării Odăilor îl desemnează ca fiind, cel mai probabil, al copilului. Oamenii ne pot transmite direct informaţii legate de utilizarea odăilor, dar prea puţini se deranjează s-o facă.

Sparg geamul cu o rangă, deschid fereastra şi mă caţăr înăuntru. Las pe pervaz lampa de veghe – dacă aş lua-o cu mine, ar face-o de nefolosit – şi înaintez încet în cameră. Am început deja să mă simt ameţit şi încercat de greţuri, dar mă silesc să mă concentrez. Un pas suplimentar, şi recuperarea devine de zece ori mai dificilă. Doi paşi, şi este imposibilă.

Îmi dau seama că mă aflu în încăperea cuvenită atunci când descopăr o servantă ticsită cu jucării de plastic, pudră de talc, şampon pentru copii şi alte flecuşteţe. Apoi, un colţ al leagănului apare în stânga mea, răsucit sub un unghi neaşteptat; probabil că, iniţial, a fost aliniat frumos, paralel cu peretele, însă a alunecat spre interior din cauza forţei. Mă deplasez oblic către el, apoi înaintez milimetric, până ce în raza vizuală disting o proeminenţă sub pătură. Detest momentul acesta, dar cu cât aştept mai mult, cu atât treaba devine mai dificilă. Mă întind în lateral şi ridic copilul, luând şi pătura o dată cu el. Dau un şut leagănului, apoi înaintez, îndoindu-mi lent braţele, până ce pot

strecura copilul în harnaşamentul de pe piept. Un adult este îndeajuns de puternic pentru a trage un copil mic pe o distanţă scurtă spre exterior.

Copilul nu s-a clintit; este inconştient, totuşi răsuflă. Mă cutremur o clipă, ca un soi de catharsis emoţional simplificat, apoi reîncep să umblu. Privesc displayul, pentru a controla încă o dată ruta de ieşire şi, în cele din urmă, îmi îngădui să observ timpul. Treisprezece minute. Şaizeci şi unu la sută. Mai concret, Miezul se găseşte la numai două-trei minute, la vale, nonstop. O misiune reuşită înseamnă abandonarea celorlalte. Nu există alternativă; nu poţi târî un copil cu tine, intrând şi ieşind din case, nu-l poţi nici măcar lăsa jos, pentru a reveni după el mai târziu.

Ieşind prin uşa din faţă, mă simt ameţit de uşurare. Fie asta-i explicaţia, fie e vorba de un flux sangvin cerebral reînnoit. Capăt viteză traversând peluza... şi o femeie strigă:

— Aşteaptă! Stai!

Încetinesc; ea mă ajunge din urmă. Îmi pun mâna pe umărul ei, o împing uşor în faţa mea şi-i spun:

— Mergi cât poţi de repede. Când vrei să vorbeşti, rămâi în urma mea. Eu voi proceda la fel. Clar?

Trec în faţa ei. Ea spune:

— Este fetiţa mea. A păţit ceva? Te rog... E vie?

— N-a păţit nimic. Fii calmă. Acum trebuie s-o aducem în Miez. Clar?

— Vreau s-o ţin. Vreau să-o iau în braţe.

— Aşteaptă până ajungem în siguranţă.

— Vreau s-o duc eu până acolo.

Rahat! Privesc spre ea cu coada ochiului. Chipul îi străluceşte de transpiraţie şi de lacrimi. Un braţ îi este umflat şi vânăt – obişnuitul simptom al tentativei de a ajunge la ceva intangibil.

— Realmente, cred c-ar fi mai bine să aştepţi.

— Ce drept ai tu? Este fiica mea! Dă-mi-o!

Femeia este indignată, dar remarcabil de lucidă, ţinând seama de situaţiile prin care a trecut. Nu-mi pot imagina ce a putut simţi; să stea lângă casa aceea, sperând nebuneşte într-un miracol, în vreme ce toţi vecinii fugeau pe lângă ea, iar efectele secundare îi înrăutăţeau starea.

Oricât de lipsit de sens, oricât de imbecil i-ar fi curajul, nu pot să nu-l admir.

Sunt norocos. Fosta mea soţie, fiul şi fiica noastră locuiesc la mai puţin de jumătate de oraş depărtare de mine. Nu am prieteni care să locuiască în apropiere. Geografia mea emoţională este foarte atent aranjată; nu-mi pasă de absolut nimeni pe care l-aş găsi şi nu l-aş putea salva.

Atunci ce să fac – să sprintez de lângă ea, lăsând-o să fugă după mine, zbierând? Poate că asta-i soluţia. *Deşi*, *dacă i-aş da copilul*, *aş mai putea intra într-o casă*.

— Ştii cum să procedezi cu ea? Nu încerca s-o deplasezi spre înapoi, s-o tragi din faţa întunericului. *Niciodată*.

— Ştiu. Am citit toate articolele. *Ştiu ce* faci tu.

— Bine.

Probabil că sunt nebun. Încetinim la ritmul unei plimbări şi-i trec copilul, coborându-i-l în braţe, dinapoia ei. Îmi dau seama, aproape prea târziu, că am ajuns în punctul din care ar trebui să cotesc spre a doua casă. Când femeia dispare în beznă, strig după ea:

— *Fugi!* Urmează săgeţile şi *fugi!*

Controlez timpul. Cu toate învârtelile astea, au trecut deja cincisprezece minute. Totuşi, continuu să fiu viu; de aceea, ca întotdeauna, probabilitatea este de cincizeci la sută ca gaura-de-vierme să mai dureze încă optsprezece minute. Bineînţeles, aş fi putut muri în orice secundă, dar asta era valabil din prima clipă când am păşit înăuntru. Nu sunt un fraier mai mare decât în momentul respectiv. Dacă asta mă ajută cu ceva...

A doua casă este pustie şi-i uşor de văzut motivul. Ceea ce calculatorul a pronosticat a fi camera copilului este, de fapt, un atelier; dormitorul părinţilor se află în exterior faţă de cel al copilului. Ferestrele sunt deschise, arătând drumul pe care probabil au plecat.

Lăsând casa în urmă, mă copleşeşte o stare ciudată. Curentul spre interior pare mai puternic ca oricând, strada merge rectiliniu către beznă şi simt o inexplicabilă linişte revărsându-se peste mine. Mă depiasez cât de repede pot, însă spectrul panicii latente, al morţii subite a dispărut. Plămânii, muşchii mei se luptă cu aceleaşi restricţii,

totuşi, în mod straniu, mă simtdetaşatde ele-conştient de durere şi de efort, dar cumva neimplicat.

Adevărul este că ştiu cu exactitate de ce mă aflu aici. Afară nu pot niciodată să recunosc adevărul în mod complet – pare prea excentric, prea bizar. Bineînţeles că sunt bucuros să salvez vieţi, şi poate că asta-i o parte a motivului. Neîndoios, tânjesc de asemenea să fiu considerat un erou. Adevăratul motiv este totuşi prea straniu pentru a fi judecat ca fiind altruist sau deşart:

Gaura-de-vierme face tangibile adevărurile fundamentale ale existenţei. Nu poţi vedea viitorul. Nu poţi modifica trecutul. Întreaga viaţă constă într-o alergare spre beznă. De aceea mă aflu aici.

Corpul meu devine nu amorţit, ci, cumva, ceva străin mie, o marionetă dansând şi tresăltând pe o bandă rulantă. Mă smulg din starea aceasta şi verific harta, exact la momentul cuvenit. Trebuie să cotesc brusc la dreapta, ceea ce pune capăt oricărui risc de somnambulism. Privind în sus spre lumea împărţită în două, simt cum îmi bubuie capul, de aceea mă uit în jos, la vârfurile picioarelor, şi încerc să-mi reamintesc dacă acumularea de sânge în emisfera cerebrală stângă ar trebui să-mi sporească ori să-mi micşoreze capacităţile logice.

A treia casă se găseşte într-o situaţie-limită. Dormitorul părinţilor este uşor în exteriorul camerei copilului, însă uşa oferă acces pentru numai jumătate de odaie. Pătrund printr-o fereastră pe care părinţii n-ar fi putut s-o utilizeze.

Copilul a murit. Sângele este primul lucru pe care-l văd. Brusc, mă simt extrem de obosit. Se întrevede o fantă din uşă şi ştiu ce trebuie să se fi întâmplat. Mama sau tatăl s-a strecurat înăuntru şi a constatat că putea ajunge la copil – că-l putea prinde de o mână, dar atât. Tragerea spre interior întâmpină rezistenţă, însă pe oameni acest lucru îi derutează; ei nu se aşteaptă la aşa ceva şi caută să i se împotrivească. Când vrei să smulgi o fiinţă iubită din ghearele pericolului, tragi cu toată puterea.

Uşa este o ieşire simplă pentru mine, dar mai puţin simplă pentru oricine a intrat prin ea, mai ales pentru cineva aflat în agonia suferinţei. Privesc cu atenţie în bezna colţului dinspre interior al camerei şi răcnesc:

— Ghemuieşte-te cât poţi de mult!

După aceea, simulez acţiunea respectivă. Scot din raniţă arma demolatoare şi ţintesc sus. În spaţiul normal, reculul m-ar fi întins cât sunt de lung; aici nu simt decât o uşoară împinsătură.

Păşesc înainte, renunţând la propria mea şansă de a folosi uşa. Nu se zăreşte nici un semn imediat al faptului că tocmai am deschis o gaură largă de un metru *în* perete; practic, tot praful, molozul şi sfărâmăturile se găsesc în partea interioară. În cele din urmă, ajung la un bărbat stând în genunchi, în colţ, cu mâinile pe cap; pentru o fracţiune de secundă, mă gândesc că este viu, că a adoptat poziţia aceea pentru a se feri de suflu. Nu-i simt pulsul, nici respiraţia. Are probabil vreo zece coaste rupte; nu mă încearcă dorinţa să verific. Unii pot rezista aproape o oră, prinşi între pereţii de cărămidă şi un ai treilea perete, invizibil, care-i urmează nemilos în colţ, de fiecare dată când alunecă, de fiecare dată când cedează. Alţii, însă, fac exact lucrul cel mai puţin recomandabil; se ghemuiesc în partea cea mai dinspre interior a închisorii lor, ascultând un instinct care, sunt sigur, este perfect logic în momentul respectiv.

Sau poate că nu se zăpăcise. Poate că, pur şi simplu, dorise ca totul să ia sfârşit.

Mă ridic şi ies prin gaura din perete. Mă împleticesc prin bucătărie. Idiotul de plan al casei este cu totul şi cu totul greşit – o uşă care ar fi trebuit să fie acolo nu există. Sparg geamul bucătăriei, apoi mă tai la mână în timp ce ies.

Refuz să privesc harta. Nu vreau să cunosc timpul. Acum, când sunt singur, având doar scopul propriei mele salvări, totul este cu ghinion. Privesc pământul, privesc săgeţile magice aurii, încercând să nu le număr.

Zăresc un hamburger putrezit abandonat pe stradă şi mă trezesc vomitând. Bunul simţ îmi spune să mă întorc şi să înaintez cu spatele, dar nu sunt chiar atât de idiot. Acreala din gât şi din nas mă face să lăcrimez. Când scutur din cap, pentru a-mi alunga lacrimile, se petrece ceva imposibil.

O lumină albastră orbitoare apare sus, în bezna din faţă, ameţindu-mi ochii adaptaţi la întuneric. Îmi acopăr faţa cu palma, apoi

privesc printre degete. Pe măsură ce mă obişnuiesc cu strălucirea, încep să disting detalii.

Din cer atârnă un ciorchine de cilindri lungi, subţiri, luminoşi, aidoma unei orgi demente, construită din sticlă şi suspendată cu capul în jos, scăldată în plasmă scânteietoare. Lumina pe care o proiectează nu dezvăluie însă casele şi străzile. Probabil că am halucinaţii; am mai văzut şi înainte forme *în* beznă, totuşi niciodată ceva atât de spectaculos, atât de persistent. Alerg mai repede, cu speranţa să-mi limpezesc mintea. Imaginea nu dispare, nici nu oscilează, ci doar se apropie.

Mă opresc, tremurând fără să mă pot controla. Mă holbez la lumina imposibilă. Dacă nu se găseşte doar în mintea mea? Există o singură explicaţie posibilă. Mi s-a arătat o componentă a maşinăriei necunoscute a găurii-de-vierme. Pilotul cel nebun îmi arată sufletul lui lipsit de valoare.

Cu un glas urlându-mi în ţeastă. *Nu!* şi altul afirmând calm că nu există alternativă, că şansa aceasta s-ar putea să nu se mai ivească niciodată, scot arma demolatoare, ţintesc şi trag. De parcă o armă jalnică, în mâinile unei amibe, ar putea măcar zgâria artefactul strălucitor al unei civilizaţii ale cărei eşecuri ne fac să ne înfiorăm copleşiţi!

Structura vibrează şi implodează silenţios. Lumina se contractă la dimensiunile unui vârf de ac orbitor, sfredelindu-mi retina. Doar atunci când întorc privirea sunt sigur că adevărata lumină a dispărut.

Reîncep să alerg. Îngrozit, excitat. Habar n-am ce am făcut, dar deocamdată gaura-de-vierme este neschimbată. Imaginea consecutivă dăinuie în beznă, neexistând nimic care să mi-o şteargă de pe retină. Halucinaţiile pot lăsa o imagine consecutivă? *Oare pilotul a optat să se expună*, *a ales să mă lase să-l distrug*?

Mă împiedic de ceva şi mă împleticesc, dar izbutesc să nu cad. Mă întorc, văd un bărbat târându-se pe stradă şi mă opresc, stupefiat de o imagine atât de prozaică după întâlnirea mea transcendentală. Picioarele bărbatului au fost amputate din coapse; se deplasează folosindu-se doar de braţe. Mişcarea ar fi fost suficient de dificilă în spaţiul normal, însă aici efortul trebuie să fie aproape ucigaş.

Există scaune speciale cu rotile care pot funcţiona în gaura-de-vierme (roţile ce depăşesc o anumită mărime flambează şi se deformează, dacă scaunul stă pe loc) şi dacă ştim că sunt necesare, luăm unul cu noi; altfel sunt prea grele pentru ca un Alergător să le includă în echipamentul obişnuit.

Bărbatul ridică fruntea şi strigă:

— Nu te opri, idiotule!

N-a lăsat nici cea mai mică urmă de îndoială că n-a strigat spre un loc pustiu. Îl privesc şi mă întreb de ce nu-i urmez sfatul. Este imens: cu osatură mare şi muşchi proeminenţi, plus un volum însemnat de strat adipos. Mă îndoiesc că l-aş putea ridica şi sunt sigur că, dacă aş putea, aş merge împleticindu-mă mai încet decât se târăşte el.

Sunt atins de inspiraţie. Am şi noroc; o privire aruncată în lateral îmi dezvăluie o casă, cu uşa din faţă invizibilă, dar situată în mod clar la numai un metru sau doi spre interior din punctul unde mă aflu acum.

Rup ţâţânile cu ciocanul şl dalta, apoi scot uşa şi o târăsc pe stradă. Bărbatul a ajuns deja lângă mine. Mă aplec şi-l bat pe umăr.

— Faci un săniuş?

Păşesc spre interior la timp ca să aud un şirag de obscenităţi şi ca să văd un nedorit plan apropiat al antebraţelor sale însângerate. Arunc uşa în josul străzii, în faţa lui. El continuă să înainteze; aştept până mă poate auzi din nou.

— Da sau nu?

— Da, murmură el.

Nu-i confortabil, dar merge. El se aşază pe uşă, lăsându-se pe spate, pe coate. Eu alerg înapoia sa, aplecat, cu mâinile pe umerii lui, împingând. Împinsul este singura acţiune la care gaura-de-vierme nu se împotriveşte, iar forţa spre interior mă face să simt ca şi cum aş fugi la vale. Uneori, uşa alunecă atât de repede, încât trebuie să-i dau drumul o secundă sau două, ca să nu se răstoarne.

Nu trebuie să privesc harta. *Cunosc* harta, ştiu cu precizie unde ne aflăm; Miezul se găseşte la mai puţin de o sută de metri. În gând, îmi repet întruna o incantaţie: *Pericolul nu creşte*. *Pericolul nu creşte.* În adâncul inimii, ştiu că întregul concept de „probabilitate" este lipsit de sens; gaura-de-vierme îmi citeşte gândurile, aşteptând primul semn de

speranţă şi, indiferent dacă acesta apare la cincizeci de metri, la zece metri sau la doi metri de salvare, în clipa respectivă mă va lovi.

O părticică a minţii mele apreciază calm distanţa parcursă şi numără: *Nouăzeci şi trei*, *nouăzeci şi doi*, *nouăzeci şi unu*... Eu îmi murmur numere aleatorii şi când dau greş, resetez numărătoarea în mod arbitrar: *Optzeci şi unu*, *optzeci şi şapte*, *optzeci şi şase*, *optzeci şi cinci*, *optzeci şi nouă*...

Un nou univers, de lumină, aer stătut, *vacarm* – şi oameni, *nenumăraţi oameni*- explodează în existenţă în jurul meu. Continuu să împing bărbatul de pe uşă, până când cineva se apropie în grabă de mine şi mă îndepărtează cu blândeţe. Elaine. Mă conduce spre treptele unei case, în vreme ce alt Alergător cu o trusă de prim-ajutor se apropie de pasagerul meu însângerat. Cât văd cu ochii, grupuri de oameni stau în picioare sau aşezaţi în jurul reflectoarelor, acoperind străzile şi peluzele din faţa caselor. Îi arăt Elainei.

— Uitel Nu-s minunaţi?

— John? Te simţi bine? Trage-ţi răsuflarea. S-a terminat.

— Sictir! – îmi privesc ceasul. – Douăzeci şi unu de minute. Patruzeci şi cinci la sută. – Izbucnesc într-un râs isteric: – Mi-a fost frică de *patruzeci şi cinci* la sută?

Inima îmi galopează de două ori mai repede decât ar trebui. Mă plimb încoace şi încolo, până ce ameţeala începe să se destrame. Apoi mă prăbuşesc pe trepte, lângă Elaine.

După o vreme, întreb:

— A mai rămas cineva înăuntru?

— Nu.

— Grozav. – încep să mă simt aproape lucid. – Tu... cum a mers la tine?

Ea ridică din umeri.

— Bine. O fetiţă drăgălaşă. Este cu părinţii undeva pe-aici. Nici o complicaţie – geometrie favorabilă.

Ridică iarăşi din umeri. Aşa-i Elaine; indiferent dacă geometria a fost sau nu favorabilă, niciodată n-a fost cine ştie ce.

Îi povestesc propria-mi aventură, lăsând deoparte apariţia. Ar trebui să discut mai întâi cu medicii, să lămuresc ce fel de halucinaţii

sunt sau nu posibile, înainte de a răspândi vorba că am tras într-o orgă colorată în albastru-strălucitor sosită din viitor.

Oricum, dacă am făcut ceva bine, vom şti în scurt timp. Dacă Aspiraţia începe să se îndepărteze de planetă, n-ar trebui să dureze mult până se află; habar n-am cu ce viteză va avea loc despărţirea, dar, cu siguranţă, este greu de crezut că următoarea materializare va fi pe suprafaţa Pământului. Eventual în adâncul scoarţei, sau pe jumătate în spaţiu...

Scutur din cap. N-are rost să-mi fac speranţe prematur, când încă nu sunt sigur dacă ceva din toate acelea a fost real.

— Ce-i? întreabă Elaine.

— Nimic.

Verific din nou ceasul. Douăzeci şi nouă de minute. Treizeci şi trei la sută. Privesc nerăbdător de-a lungul străzii. În gaura-de-vierme, putem desigur privi spre exterior, dar conturul este clar delimitat de reducerea bruscă a iluminării, o dată ce lumina care se îndreaptă spre afară nu mai poate pătrunde. Când însă Aspiraţia se deplasează, nu va fi o chestiune de căutare a unor modificări subtile ale luminii. Atâta vreme cât gaura-de-vierme acţionează, efectele ei violează a Doua Lege a Termodinamicii (în primul rând, agitaţia termică cu o anumită predilecţie scade în mod clar entropia). La plecare, ea rectifică situaţia în mod radical; *omogenizează radial* spaţiul pe care l-a ocupat, până la scara micronilor. Pentru rocile aflate la două sute de metri sub noi şi pentru atmosfera de deasupra – ambele deja cu un grad ridicat de uniformitate -, asta va conta prea puţin, dar fiecare casă, fiecare grădină, fiecare fir de iarbă, fiecare structură vizibilă cu ochiul liber va dispărea. Nu vor rămâne decât benzi radiale de pulbere fină, învolburându-se când aerul sub presiune ridicată din Miez va fi în sfârşit liber să scape.

Treizeci şi cinci de minute. Douăzeci şi şase la sută. Privesc în jur, la supravieţuitorii epuizaţi; fără îndoială, sentimentul de uşurare şi de mulţumire pentru că au ajuns într-un loc sigur a pierit chiar şi pentru cei care n-au lăsat rude sau prieteni în urmă. Ei, noi dorim pur şi simplu ca aşteptarea să ia sfârşit. Tot ceea ce este legat de trecerea timpului, tot ceea ce este legat de durata nesigură a găurii-de-vierme şi-a inversat semnificaţia. Putem fi eliberaţi în orice clipă, dar atâta

timp cât nu suntem, există probabilitatea de a mai rămâne aici încă optsprezece minute.

Patruzeci de minute. Douăzeci şi unu la sută.

— O să ne pocnească bine urechile în noaptea asta, rostesc eu. Sau şi mai rău; în rare ocazii, presiunea din Miez poate creşte atât de mult, încât decomprimarea ce urmează e în stare să spargă timpanele. Asta s-ar întâmpla însă peste cel puţin o oră... şi dacă începe să devină o posibilitate reală, ne vor paraşuta medicamente care să împiedice efectul.

Cincizeci de minute. Cincisprezece la sută.

Toţi sunt tăcuţi acum; până şi copiii au încetat să mai plângă.

— Cât este recordul tău? o întreb pe Elaine. Ea îşi dă ochii peste cap.

— Cincizeci şi şase de minute. Ai fost şi tu atunci. Acum patru ani.

— Da. Îmi amintesc.

— Relaxează-te. Ai răbdare.

— Nu te simţi cumva... aşa... niţel prost? Vreau să spun, dacă aş fi ştiut, nu m-aş fi grăbit.

O oră. Zece la sută. Elaine a aţipit cu capul pe umărul meu. Încep să picotesc şi eu, dar mă ţine treaz un gând sâcâitor.

Am presupus mereu că gaura-de-vierme se deplasează, deoarece strădaniile ei de a rămâne locului dau, finalmente, greş – dar dacă adevărul este exact invers? Dacă se deplasează pentru că strădaniile ei de a se deplasa au reuşit, finalmente, întotdeauna? Dacă pilotul pleacă pentru a încerca din nou, cât mai repede, însă maşinăria lui defectă nu poate obţine ceva mai bun de cincizeci la sută şanse de succes, pentru fiecare optsprezece minute de strădanii?

Poate că eu am pus capăt acelor strădanii. Poate că am determinat oprirea, finală, a Aspiraţiei.

În cele din urmă, presiunea însăşi poate creşte îndeajuns de mult ca să fie fatală. Durează aproape cinci ore, este un caz de unu la o

;ută de mii, dar s-a întâmplat deja o dată şi nu există nici un motiv pentru care nu s-ar putea repeta. Asta mă nelinişteşte cel mai mult: nu voi şti niciodată. Chiar dacă i-as vedea pe cei din jurul meu murind, momentul în care voi fi ştiut, cu siguranţă, că acesta a fost preţul final nu va sosi niciodată.

Elaine se foieşte, fără să deschidă ochii.
— *Încă* nu?
— Nu.
O cuprind cu braţul; nu pare s-o deranjeze.
— Asta e... Nu uita să mă trezeşti când se termină.

DRAGOSTE CORESPUNZĂTOARE

— Soţul dumneavoastră va supravieţui. Nu există nici urmă de îndoială.

Am închis ochii pentru o clipă şi aproape că am ţipat de uşurare. La un moment dat în decursul ultimelor treizeci şi nouă de ore lipsite de somn, nesiguranţa devenise mai rea decât teama şi aproape că reuşisem să mă conving că atunci când chirurgii afirmaseră că situaţia era critică, intenţionaseră să spună că nu exista nici o speranţă.

— Cu toate acestea, *va avea nevoie* de un corp nou. Bănuiesc că nu doriţi să auziţi altă relatare detaliată despre leziunile lui. l-au fost afectate prea multe organe, şi prea sever, pentru ca transplantele individuale sau reparaţiile să constituie soluţii viabile.

Am încuviinţat. Începusem să-l plac pe acest domn Allenby, în ciuda resentimentului încercat atunci când se prezentase; cel puţin, el mă I privise în ochi şi făcuse declaraţii clare, directe. Toţi ceilalţi cu care discutasem după ce ajunsesem la spital evitaseră să se pronunţe; un specialist îmi înmânase un imprimat Sistem Expert de Analiză a

Traumelor, cu o sută treizeci şi două de „scenarii posibile" şi probabilităţile fiecăruia.

Un corp nou. Asta nu mă înspăimânta deloc. Suna atât de curat, atât de simplu. Transplantele individuale ar fi însemnat să-l opereze pe Chris, din nou şi din nou; de fiecare dată existând posibilitatea apariţiei unor complicaţii, de fiecare dată supunându-l unei forme de şoc, oricât de generoasă ar fi fost intenţia. Pentru primele câteva ore, o părticică din mine se agăţase de speranţa absurdă că totul fusese o eroare; că Chris plecase nevătămat de la locul accidentului feroviar; că altcineva se găsea în sala de operaţii – un hoţ care-i furase portofelul. După ce mă silisem să abandonez această fantezie grotescă şi să accept adevărul – el fusese rănit, mutilat, aproape pe punctul de a în uri -, posibilitatea unui nou corp, pur şi întreg, părea o salvare aproape la fel de miraculoasă.

Allenby a continuat:

— Poliţa dumneavoastră acoperă complet această parte a procedurii: tehnicienii, surogatul şi manipulatorii.

Am încuviinţat din nou, sperând că nu va insista să intre în toate detaliile. *Cunoşteam* toate detaliile. Creşteau o clonă a lui Chris, intervenind *în utero* pentru a-i opri creierul să dezvolte capacitatea de a face altceva decât de a susţine viaţa. O dată născută, clona avea să fie silită spre o maturitate prematură, dar sănătoasă, prin intermediul unei serii de complexe minciuni biochimice, simulând efectele îmbătrânirii normale şi exerciţiile la nivel subcelular. Aveam încă îndoieli – referitoare la închirierea unui corp de femeie, la crearea unui „copil" lipsit de raţiune -, dar dezbătusem pe îndelete aceste probleme atunci când decisesem să includem tehnica aceasta scumpă în poliţele noastre de asigurare. Acum *nu* era momentul să mă răzgândesc.

— Corpul cel nou va fi gata abia peste doi ani. Între timp, evident, este crucial să menţinem viu creierul soţului dumneavoastră. În situaţia prezentă, nu există şansa ca el să-şi recapete cunoştinţa, aşa că nu există nici un motiv presant să încercăm să-i păstrăm celelalte organe.

La început, asta m-a făcut să tresar, după care m-am gândit: *De ce nu*? De ce să nu-l eliberăm pe Chris, tăindu-l din epava corpului său, aşa cum el fusese tăiat din epava trenului? La televizorul din sala de

aşteptare, văzusem imagini de la locul accidentului: lucrătorii din echipele de intervenţie tăind metalul cu raze laser limpezi şi albastre, precis şi chirurgical. De ce să nu ducem până la capăt actul eliberării? *El* era creierul – nu membrele strivite, oasele sfărâmate, organele plesnite şi însângerate. Ce cale mai bună pentru el de a aştepta restaurarea sănătăţii, decât un somn perfect, fără vise, fără riscul durerii, neîmpiedicat de resturile unui corp care, finalmente, avea să fie abandonat?

— Trebuie să vă reamintesc că poliţa dumneavoastră menţionează că pentru menţinerea vieţii pe durata dezvoltării noului corp va fi utilizată opţiunea medicală cea mai puţin costisitoare.

Aproape că am sărit să-l contrazic, apoi mi-am reamintit. Fusese singura modalitate prin care reuşiserăm să înghesuim ratele în bugetul nostru; rata principală, pentru înlocuirile de corp, era atât de mare, încât fuseserăm nevoiţi să ne mulţumim cu firimituri. La momentul respectiv, Chris glumise: „Sper că nu vor pune la punct depozitarea criogenică în timpul vieţilor noastre. Nu mă preaîncântă să-mi rânjeşti din congelator, zilnic, timp de doi ani."

— Adică, doriţi să nu păstrez în viaţă decât creierul lui... *pentru că asta-i metoda cea mai ieftină*?

Allenby s-a încruntat, plin de înţelegere.

— Ştiu, nu-i plăcut să vă gândiţi la cheltuieli în asemenea momente. Subliniez, totuşi, că acea clauză se referă la proceduri *aprobate medical.* În nici un caz n-am insista să faceţi ceva periculos.

Am fost gata să mă răstesc: Nu veţi *insista* să fac *nimici* Am tăcut, totuşi; nu aveam energia să declanşez o scenă – şi, în plus, ar fi fost o laudă găunoasă. Teoretic, decizia trebuia să-mi aparţină numai mie. Asigurările Globale plăteau facturile. Compania nu putea dicta tratamentul, dar dacă nu reuşeam să fac rost de diferenţa de bani, nu aveam altă soluţie decât să accept aranjamentele pe care ea era dispusă să le finanţeze.

— Trebui să mă lăsaţi să discut cu medicii, să mă gândesc...

— Da, sigur că da Evident. Aş dori, totuşi, să vă explic că, dintre diversele opţiuni...

Am ridicat o mână ca să-l reduc la tăcere.

— *Vă rog*! Este necesar chiar acum? V-am spus – trebuie să discut cu medicii. *Am nevoie* de puţin somn. Ştiu, finalmente va trebui să stabilesc toate detaliile: să aleg între diferitele companii de susţinere a vieţii, între diferitele servicii pe care le oferă, între diferitele tipuri de echipamente... şi altele. Dar treaba asta poate aştepta douăsprezece ore, nu? *Vă rogi*

Nu că m-aş fi simţit moartă de oboseală – probabil eram încă în şoc -, dar începusem să suspectez că eram împinsă într-o „soluţie-pachef neortodoxă, pe care Allenby o evaluase deja până la ultimul cent. Lângă noi se afla o femeie în halat alb, aruncându-ne priviri furişe la fiecare câteva secunde, parcă aşteptând sfârşitul conversaţiei. N-o mai văzusem până atunci, dar asta nu însemna că nu făcea parte din echipa care-l îngrijea pe Chris; deja, îmi trimiseseră şase medici. Dacă avea noutăţi, doream să le aud.

— Vă rog să mă scuzaţi, a spus Allenby, dar mai suportaţi-mă câteva minute! Trebuie *neapărat să* vă explic ceva.

Tonul lui era încărcat de scuze, totuşi tenace. Eu nu mă simţeam deloc tenace; aveam impresia că fusesem bătută pe tot trupul cu un ciocan de cauciuc. Nu aveam încredere că voi putea continua o dispută fără să-mi pierd controlul şl, oricum, se părea că dacă-l lăsam să-şl debiteze replicile, scăpăm mai repede de el. Dacă mă îngropa în detalii pe care nu eram gata să ie analizez, n-aveam decât să mă decuplez şi să-l fac să le repete ulterior.

— Daţi-i drumul! am spus.

— Dintre toate opţiunile, cea mai puţin costisitoare nu implică deloc o *maşină* de susţinere tehnică a vieţii. Recent, în Europa, a fost perfecţionat un procedeu numit susţinere biologică a vieţii. Pe o perioadă de doi ani, el este de aproape douăzeci de ori mai economic decât celelalte metode. În plus, profilul de risc este extrem de favorabil.

— Susţinere biologică a vieţii? N-am auzit niciodată de aşa ceva.

— Adevărat, este destul de recentă, dar vă garantez că-l perfect pusă la punct.

— Bine, dar *ce* este? Ce implică, de fapt?

— Creierul este menţinut în viaţă folosindu-se sângele altuia. M-am holbat la el.

— Ce?! Adică... să creaţi un bicefal...?

Lipsit atâta vreme de somn, simţul meu asupra realităţii era deja deformat. Pentru o clipă, crezusem realmente că visasem, că adormisem pe canapeaua din sala de aşteptare şi visasem veşti bune, iar acum dorinţa mea iluzorie se descompunea într-o farsă batjocoritoare, care mă pedepsea pentru optimismul grotesc.

Totuşi, Allenby n-a scos brusc de la spate o broşură cu coperte lucioase, prezentând clienţi satisfăcuţi surâzând orbitor, cu obrazul lipit de cel al specialiştilor.

— Nu, nu, nu! a rostit el repede. Bineînţeles că nu! Creierul este extras din cutia craniană şi învelit în membrane protectoare, într-un sac plin de fluid. Apoi se plasează intern.

— Intern? *Unde* intern?

A şovăit şi a tras cu ochiul spre femeia în halat alb, care continua să aştepte, dând uşoare semne de nerăbdare. Aparent, ea a considerat gestul un semnal, deoarece a pornit spre noi. Allenby, mi-am dat seama, nu intenţionase acest lucru şi, pentru o clipă, a devenit agitat, dar aproape imediat şi-a regăsit calmul şi a acţionat cu siguranţă.

— Doamnă Perrini, a spus el, dânsa este dr. Gail Sumner. Fără îndoială, unul dintre cei mai dotaţi tineri ginecologi ai spitalului...

Dr. Sumner i-a aruncat un zâmbet strălucitor, tip „ajunge-mulţumesc", apoi şi-a pus o mână pe umărul meu şi m-a condus de acolo.

***

Am contactat – electronic- toate băncile planetei, însă toate păreau să-mi introducă parametrii financiari în aceleaşi ecuaţii, şi chiar la ratele cele mai teribile ale dobânzilor, nimeni nu dorea să-mi împrumute o zecime din suma de care aveam nevoie pentru a completa diferenţa. Susţinerea biologică a vieţii era *mult mai* ieftină decât metodele tradiţionale.

Sora mea mai mică, Debra, mi-a spus:

— De ce nu-ţi faci o histerectomie totală? Să tai şi să cauterizezi, da! Asta o să-i înveţe minte pe nenorociţi să mai încerce să-ţi colonizeze pântecul!

Toţi cei din jurul meu înnebuniseră.

— Şi ce o să câştig? Chris va muri şi eu voi rămâne mutilată. Nu asta-i ideea mea asupra unei victorii.

— Ţi-ai afirma punctul de vedere.

— Nu *vreau* să-mi afirm nimic.

— Dar nu vrei nici să fii silită să-l porţi în pântece, nu? Uite ce-i, dacă ţi-ai angaja nişte experţi în relaţii cu publicul – cu comision pe bază de atingere a obiectivului – şi ai face declaraţiile corespunzătoare, ai putea atrage de partea ta şaptezeci-optzeci la sută din public. Organizează un boicot. Fă destulă publicitate negativă companiei de asigurări, strică-i planurile financiare, si-ti va plăti orice doreşti!

— Nu.

— Nu poţi să te gândeşti numai la tine, Caria! Trebuie să te gândeşti la toate femeile care vor fi tratate similar, dacă tu nu vei lua o atitudine fermă împotriva acestui sistem.

Poate că avea dreptate, dar ştiam că nu puteam proceda aşa. Nu puteam să mă transform într-o *cause célèbre* şi să împing bătălia în mass-media; pur şi simplu, nu deţineam genul acela de putere şi de rezistenţă. Apoi, mă gândisem: de ce ar fi *trebuit s-o iac*? De ce ar fi trebuit să pornesc o campanie naţională, doar pentru a onora cinstit un contract?

Am căutat consiliere legală.

— Bineînţeles că nu puteţi fi *silită* s-o faceţi. Legea interzice sclavia.

— Foarte adevărat, dar, în realitate, care sunt opţiunile? Ce altceva *pot* face?

— Să-l lăsaţi pe soţul dumneavoastră să moară. Să cereţi decuplarea actualei maşini de susţinere a vieţii. Asta nu-i ilegal. Spitalul o poate face, şi o va face, cu sau fără acceptul dumneavoastră, în clipa în care nu veţi mai putea plăti.

Varianta asta mi se prezentase deja de vreo şase ori, totuşi, pur şi simplu, nu-i puteam da crezare.

— Cum poate fi legal să-l ucidem? Nu-i nici măcar eutanasie. El are practic şansa de a-şi reveni, de a duce o viaţă perfect normală.

Avocata a clătinat din cap.

— Actualmente, există tehnologia prin care aproape orice individ -oricât de bolnav, oricât de bătrân, oricât de grav rănit- poate recăpăta

o viaţă *perfect normală*. Dar această tehnologie costă. Resursele sunt limitate. Chiar dacă medicii şi tehnicienii medicali ar fi siliţi să lucreze gratuit, pentru oricine îi solicită... şi cum am spus, sclavia este interzisă prin lege... ei bine, cineva, cumva, tot,va trebui să fie dat la o parte. Actualul guvern consideră că piaţa este modalitatea optimă de realizare a acestei trieri.

— Oricum, eu n-am nici cea mai mică intenţie să-l las să moară. Nu doresc decât să-l menţin cuplat la o *maşină* de susţinere a vieţii, timp de doi ani...

— Asta vă doriţi, dar mă tem că, pur şi simplu, nu v-o puteţi permite. V-aţi gândit să angajaţi o altă persoană care să-l poarte? De vreme ce folosiţi un surogat pentru noul iui corp, de ce să nu întrebuinţaţi unul şi pentru creierul său? N-ar fi ieftin, dar nici la fel de costisitor ca uterul mecanic. Aţi putea face rost de diferenţa de bani.

— N-ar trebui să *existe* absolut nici o diferenţă! Surogaţii capătă o avere! Cu ce drept Asigurările Globale utilizează *corpulmeu pe* gratis?

— Aha... în poliţa dumneavoastră există o clauză... – A apăsat câteva taste ale staţiei de lucru şi a citit de pe ecran: – „... *fără a se subevalua aportul cosemnatarului ca îngrijitor*, *prin prezenta el renunţă la orice pretenţii de remunerare pentru prestarea unor asemenea servicii*; *în plus*, *conform calculaţiei din paragraful 97* (*b*)..."

— Crezusem că *asta* înseamnă că nici unul dintre ei nu se poate aştepta să fie plătit pentru activităţi de infirmierie, dacă celălalt cade la pat, să zicem din cauza gripei.

— Mă tem că-l vorba despre un domeniu mult mai larg. Repet: compania *nu are* dreptul să vă silească să faceţi absolut nimic, dar nici nu are obligaţia plătirii unui surogat. Când va calcula costurile pentru metoda cea mai ieftină de a-l menţine în viaţă pe soţul dumneavoastră, această clauză îi va permite s-o facă pornind de la ipoteza că *puteţi* alege să-i oferiţi susţinerea vieţii.

— Deci, finalmente, totul este o chestiune de... *socoteli*?

— Exact.

Pentru o clipă, n-am ştiut ce să mai spun. *Ştiam* că eram trasă pe sfoară, dar se părea că-mi epuizasem toate posibilităţile de a declara acest fapt.

În cele din urmă, m-am gândit să pun întrebarea cea mai evidentă.

— Şi dacă ar fi fost invers? Dacă în tren m-aş fi găsit eu, nu Chris? Atunci s-ar fi plătit un surogat... sau *el* ar f i trebuit să poarte creierul *meu* vreme de doi ani?

Avocata mi-a replicat cu un chip complet inexpresiv:

— În privinţa asta, realmente n-aş dori să mă hazardez cu o speculaţie.

***

Chris avea bandaje pe alocuri, dar cea mai mare parte a corpului său era acoperit cu un furnicar de maşinării micuţe, ce stăteau agăţate de pielea lui ca nişte paraziţi benefici: hrănindu-l, oxigenându-i şi purificându-i sângele, aplicând medicaţie, poate chiar efectuând reparaţii ale fracturilor şi ţesuturilor vătămate, chiar dacă exclusiv în scopul prevenirii agravării lor. Puteam zări un fragment din chipul lui, incluzând o orbită, închisă şi cusută, plus petece de piele învineţită ici-colo. Mâna dreaptă îi era complet dezvelită; îi scoseseră verigheta. Ambele picioare fuseseră amputate imediat sub coapse.

Nu mă puteam apropia mai mult; se găsea în interiorul unui cort de plastic steril de aproape cinci metri pătraţi, un fel de incintă în interiorul rezervei. Un infirmier cu trei braţe stătea într-un colţ, nemişcat, dar vigilent, deşi nu-mi puteam imagina circumstanţele în care intervenţia lui arfi fost mai utilă decât cele ale miniroboţilor aflaţi deja în activitate.

Evident, vizii mea aici era zadarnică. Chris se găsea în comă profundă- nici măcar nu visa -, iar eu nu-i puteam aduce nici o alinare. Stăteam totuşi ore în şir, de parcă aveam nevoie să-mi fie permanent reamintit faptul că trupul lui era atât de deteriorat încât nu l-ar fi salvat nici o reparaţie; că într-adevăr avea nevoie de ajutorul meu, *altfel n-ar fi supravieţuit*.

Câteodată, şovăielile mele mă şocau, mi se păreau atât de respingătoare încât nu-mi venea să cred că încă nu semnasem formularele de începere a tratamentului pregătitor. *Era în joc viaţa lui*! *Cum puteam sta atât de mult pe gânduri*? *Cum puteam fi atât de egoistă*? Şi totuşi, chiar sentimentul acesta de vinovăţie mă înfuria şi mă indigna

cel mai mult; constrângerea care nu era chiar constrângere, politica sexuală cu care deocamdată nu eram în stare să mă confrunt.

Nu mă puteam gândi să refuz, să-l las să moară. Şi totuşi... aş fi purtat creierul unui străin absolut? Nu. Nu refuzam ideea că aş fi fost capabilă să las un străin să moară. Aş fi făcut acest lucru pentru o cunoştinţă oarecare? Nu. Pentru un prieten apropiat? Pentru unii, poate... dar nu pentru toţi.

Atunci, cât de mult îl iubeam? Suficient?

Bineînţeles!

De ce „bineînţeles”?

Era o chestiune de... *loialitate*?Termenul nu era tocmai cel cuvenit; aducea prea mult cu un soi de obligaţie contractuală nescrisă, cu noţiunea de „datorie”, la fel de distructivă şi de idioată ca şi patriotismul. Ei bine, dă-o dracului de „datorie”! Nu era deloc vorba despre aşa ceva.

Atunci, *de ce*?*De ce* era el special? Ce anume îl diferenţia de prietenii cei mai dragi?

Nu aveam un răspuns în acest sens, nu aveam cuvintele corespunzătoare, ci doar un potop de imagini ale lui Chris, încărcate de sentimente. De aceea, mi-am spus: *acum* nu-i momentul să analizez, să disec situaţia. Nu-mi trebuie un răspuns; *ştiu* ceea ce simt.

Oscilam între dispreţul de sine, pentru că mă gândisem – chiar dacă numai teoretic – la posibilitatea de a-l lăsa să moară şi dispreţul faţă de faptul că eram împinsă să fac cu trupul meu ceva ce *nu* doream. Evident, soluţia ar fi fost să nu fac nimic, dar ce să fi aşteptat? Un binefăcător miliardar, care să apară dinapota unei draperii şi să-mi anuleze dilema?

Cu o săptămână înaintea accidentului, văzusem un documentar în care erau prezentaţi unii dintre sutele de mii de oameni din Africa Centrală care-şi petrecuseră toată viaţa îngrijind rude muribunde, pur şi simplu deoarece nu-şi puteau permite să cumpere medicamentele anti-SIDA, care practic eradicaseră maladia din ţările bogate, cu douăzeci de ani în urmă. Dacă *ei* ar fi putut salva vieţile celor dragi prin neînsemnatul „sacrificiu” al purtării unui supliment de un kilogram şi jumătate, vreme de doi ani...

În cele din urmă, am renunţat să mai încerc să împac toate contradicţiile. Aveam dreptul să mă simt furioasă, înşelată şi ranchiunoasă, dar, în acelaşi timp, rămânea realitatea că *doream supravieţuirea lui Chris*. Dacă n-aveam să fiu manipulată, treaba asta ar fi trebuit să funcţioneze în ambele sensuri; o reacţie orbească împotriva modalităţii în care fusesem tratată ar fi fost la fel de prostească şi neloială ca şi cooperarea cea mai pasivă.

Cu întârziere, mi-am dat seama că era posibil ca Asigurările Globale să nu fi fost chiar inocente în modul cum mă iritaseră. La urma urmelor, dacă-l lăsam pe Chris să moară, compania avea să fie scutită nu numai de costul meschin al întreţinerii biologice a vieţii, cu uter gratuit, ci de întreaga afacere costisitoare a înlocuirii corpului. Puţină cruzime calculată, puţină psihologie inversată...

Singura modalitate de a-mi păstra mintea întreagă era să transcend tot rahatul ăsta; să declar irelevante Asigurările Globale şi maşinaţiunile acestora; să port creierul lui Chris, nu fiindcă fusesem silită, nu fiindcă mă simţeam vinovată sau obligată, nu pentru a dovedi că nu puteam fi manipulată, ci pentru simplul motiv că-l iubeam îndeajuns ca să doresc să-i salvez viaţa.

***

Mau injectat cu un blastocist modificat genetic – un ciorchine de celule care se implantau în peretele uterului şi păcăleau corpul să creadă că eram însărcinată.

Dar era o *păcăleală*? Menstruaţia mi s-a oprit. Am suferit de greţuri matinale, de anemie, de suprimarea imunităţii, de crize de bulimie. Pseudoembrionul s-a dezvoltat cu o viteză literalmente ameţitoare, mult mai repede decât orice făt, formând rapid membranele protectoare şi sacul amniotic, şi creând o rezervă placentară de sânge care, finalmente, urma să aibă capacitatea de a întreţine un creier flămând de oxigen.

Intenţionasem să-mi continuu slujba ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic special, dar în scurt timp am descoperit că nu puteam; mă simţeam prea rău, eram prea obosită ca să lucrez normal. În cinci săptămâni, obiectul din interiorul meu avea să crească la dimensiunea

pe care un fetus ar fi atins-o în *cinci luni*. La fiecare masă, înghiţeam un pumn de capsule de suplimentare a dietei, totuşi continuam să fiu prea letargică pentru a mă simţi în stare să fac şi altceva decât să mă învârt prin casă, schiţând tentative jalnice de a-mi alunga plictiseala cu cărţi şi gunoaie TV. Vomitam o dată sau de două ori pe zi, urinam de trei-patru ori pe noapte. Toate astea erau îndeajuns de neplăcute, dar sunt sigură că mă simţeam mult mai mizerabil decât m-ar fi putut face numai simptomele respective.

Poate că jumătate din problemă o reprezenta lipsa unei modalităţi simple de a *mă gândi la* ceea ce mi se întâmpla. Exceptând structura reală a „embrionului", *eram* însărcinată -în toate sensurile biochimice şi psihologice ale termenului -, totuşi nu-mi puteam îngădui să accept amăgirea asta. Chiar dacă aş fi pretins doar pe jumătate că masa de ţesut amorf din uterul meu era *un copil*, aş fi fost împinsă spre o totală ruină emoţională. Atunci, ce era? *O tumoare*? Părea mai aproape de adevăr, deşi nu era exact genul de imagine substituentă de care aveam nevoie.

Evident, la nivel intelectual, ştiam cu precizie ce se găsea în interiorul meu şi în ce avea să se transforme el. *Nu* eram însărcinată cu un prunc, care urma să-mi fie smuls din uter ca să lase loc creierului soţului meu. *Nu* sufeream din cauza unei tumori vampirice, care avea să continue să crească, secătuindu-mă de sânge în asemenea măsură încât urma să devin prea slăbită ca să mă pot clinti. Purtam o excrescenţă benignă, un instrument conceput pentru o misiune specifică, o misiune pe care decisesem s-o accept.

Atunci, de ce mă simţeam întruna confuză şi deprimată, ba uneori atât de disperată încât prin mintea mea începeau să bântuie fantezii despre sinucidere şi avort, despre tăierea venelor sau despre posibilitatea de a mă rostogoli pe scări? Eram obosită, îmi era greaţă, nu mă aşteptasem să dansez de fericire -şi totuşi, de ce mă simţeam în halul acela de nefericită ca să nu mă gândesc decât la moarte?

Aş fi putut repeta un fel de mantra explicativă: *Fac asta pentru Chris*. *Fac asta pentru Chris*.

Dar n-am făcut-o. Eram deja nemulţumită de el; nu voiam să ajung să-l urăsc.

***

La începutul celei de-a şasea săptămâni, o scanare cu ultrasunete a arătat că sacul amniotic ajunsese la mărimea corespunzătoare şi analiza Doppler a fluxului sangvin a confirmat că acesta avea destinaţia dorită. M-am internat pentru substituire.

l-aş fi putut face o ultimă vizită lui Chris, dar m-am abţinut. Nu voiam să mă gândesc la aspectele tehnice ale celor ce aveau să urmeze.

— Nu trebuie să vă faceţi griji, m-a asigurat dr. Sumner. Operaţii mult mai complicate asupra fetusului au devenit deja rutină.

— Asta *nu-i* o operaţie asupra fetusului, am scrâşnit printre dinţi.

— Ei bine... nu, a convenit ea, de parcă vestea respectivă ar fi reprezentat o revelaţie.

Când m-am trezit după operaţie, m-am simţit mai rău ca oricând. Mi-am pus palma pe pântec; tăietura era dezinfectată şi amorţită, cusăturile ascunse. Mi se spusese că n-avea să rămână nici măcar o cicatrice.

El este înăuntrul meu, m-am gândit. *Acum*, *nu i se mai poate face nici un rău*. *Cel puţin*, *tot am câştigat ceva*.

Am închis ochii. N-am avut dificultăţi să mi-l imaginez pe Chris, aşa cum fusese, *aşa cum avea să fie din nou*. Am lunecat înapoi în somn, apelând fără ruşine la imagini ale celor mai fericite momente petrecute împreună. Până atunci, nu-mi îngăduisem niciodată reverii sentimentale – nu era stilul meu, detestam să trăiesc în trecut -, însă acum îmbrăţişam orice truc care-mi dădea puteri. Mi-am permis să-i aud glasul, să-i văd chipul, să-i simt atingerile...

Desigur, trupul lui era mort de acum. Ireversibil mort. Am deschis ochii şi i-am coborât aupra proeminenţei din abdomenul meu, imaginându-mi ce conţinea: o bucată de carne din cadavrul său. O bucată de carne cenuşie smulsă din craniul cadavrului său.

Nu mâncasem înaintea operaţiei, stomacul îmi era gol şi nu aveam ce regurgita. Am zăcut ore în şir, ştergându-mi transpiraţia de pe frunte cu un colţ al cearşafului, încercând să-mi opresc tremurăturile.

În termenii dimensiunilor, eram gravidă în cinci luni.

În termenii greutăţii, în şapte luni.

Vreme de doi ani.

Dacă Kafka ar fi fost femeie...

Nu m-am obişnuit, dar am învăţat să mă descurc. Existau anumite modalităţi de a dormi, de a sta, de a mă mişca mai facile decât altele. Mă simţeam obosită toată ziua, însă în unele momente aveam suficientă energie ca să mă simt din nou aproape normal, şi profitam din plin de ele. Am tras din greu şi n-am rămas în urmă. Departamentul lansa un nou război împotriva evaziunii fiscale corporaţionale; l-am abordat cu mai mult zel decât simţisem vreodată. Entuziasmul meu era artificial, dar nu asta conta; aveam nevoie de momentul de inerţie care să mă poarte.

În zilele bune, mă simţeam optimistă: obosită, ca întotdeauna, dar triumfător de rezistentă. În zilele rele, mă gândeam: „Nenorociţilor, credeţi că asta mă va face să-l urăsc? *Pe voi o* să vă urăsc, *pe voi o* să vă dispreţuiesc!". În zilele rele, îmi făceam planuri pentru Asigurările Globale. Până atunci, nu fusesem pregătită să mă lupt cu compania, însă când Chris avea să fie în siguranţă, iar mie aveau să-mi fi revenit puterile, era imposibil să nu găsesc o cale s-o lovesc.

Reacţiile colegilor mei erau ambigue. Unii mă admirau. Alţii considerau că mă lăsasem exploatată. Unii erau pur şi simplu revoltaţi de ideea unui *creier omenesc* plutindu-mi în uter – şi pentru a învinge propria-mi scârbă, îi înfruntam pe aceşti indivizi cât de des puteam.

— Haideţi, atingeţi-l, le spuneam. Nu muşcă. Nici măcar nu dă din picioare.

În uterul meu exista un creier alburiu, răsucit, brăzdat de şanţuri. *Şi ce dacă*? În cutia craniană, deţineam un organ la fel de puţin atrăgător. De fapt, întregul meu corp era plin de măruntaie cu aspect respingător -un amănunt care nu mă deranjase niciodată până atunci.

De aceea, mi-am înfrânt reacţiile viscerale faţă de organ *perse*, dar gândirea la Chris în sine a rămas o acţiune dificil de echilibrat.

Am rezistat tentaţiei înşelătoare de a mă autoamăgi că puteam fi „în legătură" cu el – prin „telepatie", prin flux sangvin sau prin orice alte mijloace. Poate că mamele însărcinate aveau o reală empatie faţă de pruncii lor încă nenăscuţi; nu fusesem niciodată însărcinată, aşa că

nu eram cea mai nimerită să-mi dau cu părerea. Cu siguranţă, pruncul din uter ar fi putut auzi glasul mamei sale, dar un creier aflat în comă, lipsit de organe senzoriale, reprezenta cu totul altceva. În cel mai bun – sau rău – caz, poate că anumiţi hormoni din sângele meu traversau placenta şi aveau un efect limitat asupra stării sale.

Asupra dispoziţiei sale?

Era în comă, aşadar nu avea nici o *dispoziţie*.

De fapt, lucrul cel mai uşor, şi mai sigur, era să nu mă gândesc deloc la el ca fiind *localizat în* interiorul meu, cu atât mai puţin să simt ceva acolo. Purtam o parte din el; mama surogat a clonei sale purta altă parte. Abia când cele două aveau să se reunească, el avea să existe din nou cu adevărat; deocamdată, se găsea într-o stare de tranziţie, nici mort, nici viu.

Această abordare pragmatică a funcţionat, în majoritatea ocaziilor. Evident, existau momente când încercam un fel de panică ori de câte ori deveneam conştientă de natura bizară a acţiunii mele. Uneori, mă trezeam din coşmaruri, crezând, pentru o secundă sau două, că Chris murise şi că spiritul lui mă poseda, sau că creierul lui extinsese terminaţii nervoase în trupul meu şi-mi preluase controlul membrelor, sau că el era pe deplin conştient şi înnebunea din cauza singurătăţii şi a deprivării senzoriale. Nu eram însă posedată, membrele continuau să mă asculte, iar în fiecare lună o scanare tomografică şi o „EEG uterină" îmi dovedeau că el se afla tot în comă: nevătămat, dar inert din punct de vedere mental.

De fapt, visele pe care le uram cel mai mult erau cele în care purtam un copil în pântec. Din *acele* vise mă trezeam cu o palmă pe abdomen, contemplând în extaz miracolul unei vieţi noi crescând în interiorul meu... până ce mă dezmeticeam şi coboram furioasă din pat. Începeam dimineaţa într-o stare de extremă iritare, scrâşnind din dinţi în timp ce urinam, trântind farfuriile pe masă la micul dejun, răcnind insulte fără să mă adresez cuiva anume când mă îmbrăcam. Din fericire, locuiam singură.

Totuşi, nu-mi puteam învinui bietul trup asediat pentru tentativele sale. Perioada mea de sarcină maraton, supradimensionată, continua să-l apese; nu era de mirare că încerca să mă compenseze cu doze medicinale puternice de iubire maternă. Cât de nerecunoscătoare

trebuie să-i fi părut respingerea mea; cât de derutant trebuie să fi fost pentru el să constate că imaginile şi sentimentele sale erau respinse ca *necorespunzătoare*.

Aşadar... am călcat Moartea în picioare şi am călcat Maternitatea în picioare. Ei bine, a/e/u/a! Dacă trebuiau făcute sacrificii, ce victime mai bune ar fi putut să existe decât aceşti doi despoţi emoţionali? De fapt, era simplu; aveam de partea mea raţiunea, plus dorul răzbunării. Chris *nu* murise; nu aveam nici un motiv să-l bocesc, indiferent ce se întâmplase cu trupul pe care-l cunoscusem. Iar obiectul din pântecul meu *nu* era un prunc; a permite unui creier fără corp să devină obiectul unei iubiri materne n-ar fi fost decât o farsă.

Considerăm că vieţile noastre sunt delimitate de tabuuri culturale şi biologice, dar dacă fiinţele umane au dorit cu adevărat să le sfarme, se pare că întotdeauna au găsit o cale. Oamenii sunt capabili de orice: tortură, genocid, canibalism, viol. După care – sau cel puţin aşa am auzit -, cei mai mulţi pot să fie în continuare blânzi faţă de copii şi animale, să se simtă mişcaţi până la lacrimi de muzică şi în general să se comporte de parcă toate facultăţile lor emoţionale ar fi intacte.

Prin urmare, ce motiv aş fi avut să mă tem că propriile mele păcate minore, şi cu totul altruiste, mi-ar fi putut face vreun rău?

***

N-am cunoscut-o niciodată pe mama-surogat a noului corp, n-am văzut niciodată clona în stadiu de copil. M-am întrebat totuşi, după ce am aflat că se născuse, dacă pentru ea această sarcină „normală" fusese la fel de tulburătoare pe cât fusese pentru mine. Ce-i mai uşor, m-am întrebat: să porţi un obiect în formă de copil lipsit de creier, lipsit de potenţialul gândirii omeneşti, dezvoltat din ADN-ul unui străin, sau să porţi creierul adormit al unei fiinţe iubite? Pe care dintre acestea ar fi mai greu să n-o iubeşti în modalităţi necorespunzătoare?

La început, sperasem să fiu capabilă să estompez toate detaliile în minte; dorisem să fiu capabilă să mă trezesc dimineaţa şi să pretind că Chris fusese doar *bolnav*, iar acum *îşi revenise*. O dată cu trecerea lunilor, însă, ajunsesem să-mi dau seama că niciodată nu va fi posibil să se întâmple aşa.

Când au scos creierul, ar fi trebuit să fiu – în cel mai rău caz - uşurată, dar eu m-am simţit doar amorţită şi vag neîncrezătoare. Supliciul durase atât de mult, încât *nu se putea* să se termine totul atât de banal, fără traume, fără ceremonii. Avusesem vise suprarealiste ale chinurilor unei naşteri laborioase, dar încununate de succes a unui creier sănătos, trandafiriu; însă chiar dacă îmi dorisem aşa ceva (şi fără îndoială, procesul putea să fi fost indus), organul era prea delicat pentru a trece nevătămat prin vagin. Aceasta extirpare „cezariană" însemna încă o lovitură la adresa aşteptărilor mele biologice; desigur, un lucru bun privind în perspectivă, deoarece aşteptările mele biologice n-ar fi putut fi satisfăcute niciodată... totuşi, îmi era imposibil să nu mă simt oarecum înşelată.

De aceea am aşteptat, ameţită, dovada că totul meritase.

Creierul nu putea fi, pur şi simplu, transplantat în clonă, aidoma unei inimi sau unui rinichi. Sistemul nervos periferic al noului corp nu era identic cu cel din vechiul corp; aşa ceva nu se putea asigura doar prin identitatea genelor. De asemenea, în ciuda tratamentelor speciale de limitare a unui asemenea efect, părţi din creierul lui Chris se atrofiase ră din cauza inactivităţii. Ca atare, în loc să conecteze nervii direct între creierul şi corpul imperfect potrivite – ceea ce probabil l-ar fi lăsat paralizat, surd, tâmp şi orb -, impulsurile trebuiau dirijate printr-o „interfaţă" computerizată, care să încerce să elimine discrepanţele.

Chris trebuia oricum să urmeze un program de reeducare, însă calculatorul ar fi iuţit enorm procesul, străduindu-se permanent să micşoreze Interstiţiul dintre gând şi faptă, dintre realitate şi percepţie.

Prima dată când m-au lăsat să-l văd, nu l-am recunoscut deloc. Muşchii feţei Ti erau căzuţi, ochii nefocalizaţi; semăna cu un copil mare, debil mental – ceea ce, desigur, şi era. Am simţit un fior slab de repulsie. Bărbatul pe care-l văzusem după accidentul feroviar, acoperit de roboţi mişunând, păruse mult mai uman, mult mai întreg.

— Bună, i-am spus. Eu sunt. Ei a privit în gol.

— Sunt primele zile, mi-a explicat tehniciană.

Avea dreptate. În săptămânile ce au urmat, progresul lui (sau al calculatorului) a fost uluitor. În scurt timp, poziţia şi expresia sa şi-au pierdut neutralitatea deconcertantă, iar primele spasme neajutorate

au lăsat rapid loc mişcărilor coordonate; slabe şi stângace, dar încurajatoare. Nu putea vorbi, însă mă putea urmări cu privirea, îmi putea strânge mâna.

Era *acolo*, se *întorsese*, în privinţa asta nu mai exista îndoială.

Mă îngrijora tăcerea lui; ulterior, am descoperit că, în mod deliberat, mă scutise de primele tentative, gângăvite, de vorbire.

Într-o seară, în cea de-a cincea săptămână a noii sale vieţi, când am intrat în rezerva lui şi m-am aşezat lângă pat, el s-a întors spre mine şi a rostit limpede:

— Mi-au spus ce ai făcut. Dumnezeule, Caria, cât te iubesc! Ochii i s-au umplut de lacrimi. M-am întins şi l-am îmbrăţişat; părea gestul firesc. Am plâns şi eu, dar chiar în timp ce plângeam mi-a fost Imposibil să nu mă gândesc: „Nimic din toate astea nu mă poate afecta cu adevărat. Nu-i decât un alt şiretlic al corpului, iar acum sunt imună la toate."

***

Am făcut dragoste în a treia noapte pe care a petrecut-o acasă. Mă aşteptasem să fie dificil, un masiv obstacol psihologic pentru amândoi, însă n-a fost deloc aşa. Iar după toate prin câte trecuserăm, de ce ar fi trebuit să fie? Nu ştiu de ce anume mă temusem- de un avatar prost deghizat al Tabuului Incestului care să pătrundă prin ferestrele dormitorului în momentul critic, atâtat de spectrul unui misogin discreditat din secolul al XlX-lea?

N-am avut parte de nici o amăgire la vreun nivel – de la simplul subconştient, până în plan endocrin – conform căreia Chris ar fi fost *fiul meu*. Indiferent ce efecte ar fi avut asupra mea doi ani de hormoni placentari, indiferent ce programe comportamentale ar „fi trebuit" ei să declanşeze, se părea că atinsesem forţa şi discernământul de a le submina complet.

Adevărat, pielea lui era moale, netăbăcită, lipsită de cicatricele unui deceniu de îndepărtare a pilozităţii faciale. Putea fi confundat cu un adolescent de şaisprezece ani, însă *asta* nu mă tulbura; orice bărbat de vârstă mijlocie, îndeajuns de bogat şi de vanitos, putea să arate la fel.

Iar când mi-a atins sânii cu vârful limbii, n-am secretat lapte.

În scurt timp, am început să ne vizităm prietenii; erau plini de tact şi pe Chris îl mulţumea asta, deşi, personal, aş fi discutat cu plăcere despre orice aspect al procedurii. După alte şase luni, muncea din nou; vechiul lui post fusese ocupat, dar o firmă nouă dorea experienţă *plus* o imagine tinerească.

Bucată cu bucată, vieţile noastre au fost reasamblate.

Privindu-ne acum, nimeni n-ar crede că s-a schimbat ceva.

Aici ar greşi.

Să iubeşti un *creier* ca şi cum ar fi un *copil* ar fi grotesc. Poate că gâştele sunt într-atât de obtuze încât să considere că mama lor este prima creatură pe care o văd la ieşirea din găoace, totuşi există limite în privinţa a ceea ce poate accepta un om cu mintea întreagă. În felul acesta, raţiunea a triumfat asupra instinctului, iar eu mi-am înfrânt dragostea necorespunzătoare; astfel stând lucrurile, nu se poate spune că ar fi existat vreo dispută.

Totuşi, după ce am demontat o formă de înrobire, constat că-i foarte uşor să repet procesul, să pot identifica aceleaşi lanţuri sub alt deghiza-ment.

Toate sentimentele aparte pe care le-am simţit cândva pentru Chris sunt evidente pentru mine acum. Simt în continuare o prietenie reală pentru el, simt în continuare dorinţă, totuşi mai existase ceva. Dacă n-ar fi existat, mă îndoiesc că el ar fi fost viu astăzi.

Ah, da, semnalele îmi parvin şi acum; o parte a creierului meu pompează întruna sugestii pentru sentimente *corespunzătoare* de tandreţe, dar aceste mesaje sunt ridicole şi ineficiente acum, aidoma intrigii unei telenovele de mâna a doua. Pur şi simplu, nu-mi mai pot anula neîncrederea.

Nu am probleme să efectuez gesturile cuvenite; inerţia îmi este de ajutor. Şi atâta vreme cât lucrurile merg, atâta vreme cât compania lui îmi face plăcere şi sexul este de calitate, nu văd nici un motiv pentru care să fac valuri. Putem rămâne împreună ani de zile, ori îl pot părăsi chiar mâine. Nu ştiu exact.

Desigur, sunt şi acum bucuroasă că el a supravieţuit şi, într-o anumită măsură, pot chiar admira curajul şi altruismul femeii care l-a salvat. Stiu însă că n-aş mai putea s-o fac niciodată.

Uneori, când suntem împreună şi văd în ochii lui aceeaşi pasiune neajutorată pe care eu am pierdut-o, sunt ispitită să mă autocompătimesc. Mă gândesc: am fost *brutalizată*, nu-i de mirare că m-am deformat, nu-i de mirare că sunt atât de dată peste cap.

Într-un fel anume, este un punct de vedere perfect valid; totuşi, niciodată nu par capabilă să subscriu prea multă vreme la el. Noul adevăr are propria sa pasiune detaşată, propriile sale puteri de manipulare; mă asaltează cu termeni ca „libertate" şi „discernământ" şi vorbeşte despre sfârşitul tuturor minciunilor. Creşte în mine, zi după zi, şi este mult prea puternic ca să-mi îngăduie să încerc regrete.

VIRUSUL MORAL

Pe stradă, sub razele strălucitoare de soare ale unei dimineţi calde din Atlanta, se jucau o duzină de copii. Alergau, se luau la trântă şi se strângeau în braţe, râzând şi ţipând nebuneşte – fericiţi pentru simplul motiv că erau vii, că trăiau într-o asemenea zi. În interiorul clădirii orbitor de albe, aerul era însă uşor răcoros, aşa cum îl prefera John Shawcross; nu se auzea decât instalaţia de climatizare şi un neclar bâzâit electric.

Reprezentarea moleculei de proteină tremura foarte vag. Shawcross rânji, deja sigur de succes. Când pH-ul afişat în colţul din stânga sus al ecranului depăşi valoarea critică – punctul în care, conform calculelor sale, energia de tip B trebuia să coboare sub nivelul celei de tip A -, proteina se convulsiona brusc şi se întoarse complet cu interiorul în afară. Fusese exact aşa cum prevăzuse Shawcross; studiile lui efectuate asupra legăturilor asiguraseră fundamentul teoretic, dar *vederea* transformării (oricât de complecşi ar fi fost algoritmii ce duseseră de la realitate la ecran) era, evident, dovada cea mai satisfăcătoare.

Rederulă de câteva ori episodul înainte şi înapoi, complet captivat. Instrumentul acela minunat merita cu prisosinţă cele opt sute de mii pe care le plătise. Desigur, vânzătorul îi prezentase câteva demonstraţii impresionante, totuşi acum era prima dată când Shawcross folosise maşina pentru propriile sale lucrări. Imagini de proteine *în soluţii*! Difracţia normală a razelor X putea funcţiona doar cu mostre cristaline, în care configuraţia unei molecule avea adesea o prea mică asemănare cu forma ei apoasă, relevantă biologic. Cheia o constituia o fază lichidă semiordonată, stimulată ultrasonic, având legătură cu câteva progrese majore ale informaticii; Shawcross nu putea urmări toate detaliile, dar asta nu reprezenta un impediment în folosirea echipamentului. Mărinimos, îi ură inventatorului premii Nobel în chimie, fizică şi medicină, revăzu rezultatele uimitoare ale experimentului său, după care se întinse, se scula în picioare şi ieşi să prânzească.

În drum spre localul său obişnuit, trecu, ca întotdeauna, pe lângă librăria *aceea*. Posterul nou şi melodramatic din vitrină îi atrase atenţia: un tânăr dezbrăcat, întins pe un pat, într-o stare de letargie

postcoitală, cu un colţ al cearşafului abia acoperindu-i partea de jos a pântecelui.

Imitând o firmă de neon roşu, fosforescent, un titlu proclama deasupra posterului: *O noapte pasională de sex ferit de griji*. Shawcross clătină din cap, furios şi neîncrezător. Ce se-ntâmpla cu oamenii? Nu-i citiseră reclama? Erau orbi? Idioţi? Aroganţi? Lipsa de griji o conferea *numai* respectarea legilor Domnului.

După prânz, vizită o agenţie de presă abonată la câteva publicaţii străine. Ediţiile de duminica trecută sosiseră şi reclama lui se găsea în toate, tradusă atunci când fusese cazul. Jumătate de pagină într-un ziar important nu era deloc ieftin, nicăieri în lume, însă banii nu reprezenta-seră niciodată o problemă.

ADULTERI! SODOMIŢI!
CĂITI-VĂ SI VETI FI MÂNTUIŢI!
ABĂNDONATI-VA VICIUL *ACUM*
SAU MURITf SI ARDEŢI DE-A PURURI ÎN FLĂCĂRILE
GHEENEI!

N-ar fi putut să fie mai explicit, nu? Nimeni nu putea susţine că nu fusese avertizat.

***

În 1981, Matthew Shawcross cumpărase un micuţ şi amărât post de televiziune prin cablu, situat în banda de frecvenţe biblică, care până atunci îşi împărţise timpul de antenă între clipuri alb-negru zgâriate cu cântăreţi de gospel din anii '50 şi ştiri locale relatând „minuni" înfăptuite de diverşi îmblânzitori de şerpi (protejaţi de credinţa lor, fără a se pomeni nimic de extirparea glandelor cu venin a reptilelor) şi de copii epileptici (încurajaţi de rugăciunile părinţilor şi de o atent programată sistare a medicaţiei, să se lase pătrunşi de spirite). Matthew Shawcross cheltuise o avere pe o introducere animată de treizeci de secunde (o flotă de nave spaţiale crenelate ce descriau piruete în văzduh şi lansau proiectile în formă de crucifixe spre o hartă în relief a S.U.A., realizând emblema postului – statuia

Libertăţii.ridicând nu o torţă, ci o cruce), prezentând ultimele şi cele mai spectaculoase videoclipuri de gospel rock, telenovele „creştine" şi concursuri „creştine" şi, în primul rând, identificând problemele – comunismul, depravarea, ateismul în şcoli -ce puteau servi ca teme pentru teletonuri în care urmau să se adune fonduri pentru extinderea postului, astfel ca viitoarele teletonuri să fie şi mai încununate de succes.

Peste zece ani, el deţinea una dintre cele mai mari reţele de televiziune prin cablu din ţară.

John Shawcross urma colegiul şi intenţiona să se dedice paleontologiei, când SIOA pătrunsese pentru întâia dată în mod spectaculos pe primele pagini ale ziarelor. Pe măsură ce epidemia luase proporţii, iar celebrităţile spirituale pe care le admira cel mai mult (inclusiv propriul său tată) începuseră să proclame că boala reprezenta voinţa Domnului, el devenise tot mai obsedat de ea. Într-o epocă în care cuvântul *miracol* aparţinea medicinei şi ştiinţei, o maladie desprinsă direct din Vechiul Testament – care îi distruge pe păcătoşi şi-i ademeneşte pe cei drepţi (plus-minus câţiva hemofili şi primitori de transfuzii) – îi dovedise lui Shawcross mai presus de orice îndoială că păcătoşii puteau fi pedepsiţi şi în această viaţă, nu doar în cea următoare. Asta, decisese el, avea o valoare cel puţin dublă: păcătoşii, a căror damnaţiune păruse o ameninţare îndepărtată şi nedovedită, aveau acum un motiv puternic şi material pentru a se pocăi, iar virtuoşii urmau să fie întăriţi în hotărârea lor de acest incontestabil semn al sprijinului şi aprobării cereşti.

Pe scurt, simpla existenţă a SI DA îl făcuse pe John Shawcross să se simtă *bine* şi, treptat, el căpătase convingerea că o anumită implicare personală în HIV, virusul SIDA, urma să-l facă să se simtă şi mai bine. Stătea nopţile treaz, analizând căile neştiute ale Domnului şi între-bându-se cum ar fi putut interveni el. Cercetările SIDA se îndreptau spre tratamente, atunci cum şi-ar fi putut el justifica implicarea?

Apoi, în zorii unei dimineţi reci, fusese trezit de zgomotele ce veneau din odaia vecină. Chicoteli, gemete şi scârţâitul arcurilor patului. Îşi pusese perna pe cap şi încercase să adoarmă din nou, dar sunetele nu puteau fi ignorate... şi nici efectul lor asupra cărnii sale

imperfecte. Se masturbase o vreme, sub pretextul anulării manuale a nedoritei erecţii, dar se oprise cu puţin înaintea orgasmului şi rămăsese, tremurând, într-o stare de percepţie morală amplificată. În fiecare săptămână era o altă femeie; le văzuse plecând dimineţile. Încercase să-i dea sfătui; colegului său, însă fusese luat peste picior pentru tentativele sale. Shawcross nu-l acuza pe sărmanul tânăr; era oare de mirare că oamenii râdeau de adevăr, când toate filmele, cărţile, revistele, cântecele rock continuau să încurajeze promiscuitatea şi perversiunea, descriindu-le ca fiind normale şi bune? Teama de SIDA ar fi putut salva milioane de păcătoşi, dar alte milioane continuau s-o ignore, convinşi în mod absurd că partenerii tor n-ar fi putut niciodată să fie infectaţi,, sau încrezându-se în *prezervative*, pentru a pune piedici voinţei Domnului!

Problema era că, în ciuda comportamentului lor, segmente vaste de populaţie *rămăseseră* neinfectate iar utilizarea prezervativelor, conform studiilor citite de Shawcross, părea *într-adevăr că* reduce riscul contaminării. Aspectele acestea îl tulburau puternic pe tânăr. De ce ar fi vrut Domnul atotputernic să creeze o unealtă imperfectă? Să fi fost oare o chestiune de milă divină? Putea fi o explicaţie, totuşi i se părea mai degrabă neplăcută; o ruletă rusească sexuală nu constituia o imagine potrivită pentru capacitatea de iertare a Domnului.

Sau – şi Shawcross se înfiorase, când posibilitatea i se cristalizase în minte – poate că SIDA nu era decât o umbră prevestitoare, făcând nluzie la o plagă viitoare de mii de ori mai teribilă? Un avertisment la.iclresa păcătoşilor pentru a-şi schimba comportamentul câttimpse mai putea? *Un exemplu pentru virtuoşi despre felul cum s-ar fi putut împlini voinţa Lui*?

Shawcross se pomenise scăldat în sudori. Păcătoşii din odaia vecină gemeau de parcă s-ar fi aflat deja în Iad, subţirele perete despărţitor vibra, iar vântul sporise în intensitate, legănând copacii întunecaţi şi zgâlţâind geamurile. Ce era oare ideea aceea nebunească din mintea sa? Un mesaj adevărat din partea Domnului sau produsul propriei lui înţelegeri imperfecte? Avea nevoie de călăuzire! Aprinsese veioza şi luase Biblia de pe noptieră. Cu ochii închişi, o deschisese la întâmplare.

Recunoscuse pasajul de la prima privire. Era şi normal; îl citise şi-l recitise de o sută de ori; îl ştia aproape pe dinafară. *Distrugerea Sodomei şi Gomorei*.

La început, încercase să-şi nege destinul. Nu-l merita! Era el însuşi un păcătos! Un copil Ignorant! Dar cu toţii erau nevrednici, toţi erau păcătoşi, toţi erau copii ignoranţi în ochii Domnului. Mândria, nu umilinţa se împotrivea faptului că Dumnezeu îl alesese pe el.

Până dimineaţă, nu mai rămăsese nici urmă de îndoială.

Abandonarea paleontologiei fusese o uşurare; apărarea cu convingere a creaţionismului necesita o anumită modalitate, foarte specială, de gândire, iar el nu fusese niciodată convins că o putea stăpâni. Pe de altă parte, stăpânea cu uşurinţă biochimia (o confirmare, dacă mai era novoie, că luase decizia cuvenită). Pe tot restul colegiului, terminase primul în fiecare an de studiu şi.continuase biologia moleculară la Harvard, unde îsi susţinuse doctoratul. Urmaseră apoi activitatea post-doctorat la NIH şi bursele în Canada şi Franţa. Se dedicase cu totul cercetării, muncind fără preget, totuşi având mereu grijă ca realizările sale să nu fie prea evidente. Publicase foarte puţin, de obicei ca un modest al treilea sau al patrulea coautor şi, când în cele din urmă părăsise Franţa ca să revină acasă, nimeni din domeniul său nu ştia -sau nu se sinchisea – că John Shawcross se întorsese, gata să-şi înceapă adevărata muncă.

***

Shawcross lucra singur în clădirea strălucitor de albă care-i slujea ca laborator şi locuinţă. Nu putea risca să-şi angajeze tehnicieni, indiferent dacă aceştia ar fi împărtăşit credinţe apropiate de ale sale. Nu pomenise secretul nici chiar *părinţilor* lui; le spusese că activa în domeniul geneticii moleculare teoretice, ceea ce era o minciună doar prin omisiune – şi nu mai trebuia să-i cerşească săptămânal bani tatălui său, deoarece, din motive de impozitare, un sfert din profiturile masive ale imperiului Shawcross erau trecute automat în conturi aflate pe numele lui.

Laboratorul îi era ticsit de cutii sure, strălucitoare, din care cabluri panglică şerpuiau până la PC-uri – ultima generaţie, complet

automatizată, de sintetizatoare şi seqvenatori[5] de ADN, ARN şi proteine (toate disponibile celor cu bani destui ca să le cumpere). Şase braţe-robot executau operaţiunile de rutină: pipetarea şi diluarea reactivilor, etichetarea eprubetelor, încărcarea şi descărcarea centrifugelor.

La început, Shawcross îşi petrecuse majoritatea timpului lucrând cu calculatoare, răscolind prin bazele de date în căutarea informaţiilor legate de secvenţialitate şi structură care să-i ofere puncte de plecare; ulterior, cumpărase timp de lucru la un supercalculator, pentru a prezice formele şi interacţiunile moleculelor încă necunoscute.

Când devenise posibilă difracţia cu raze X în soluţii apoase, munca lui se iuţise de zece ori; sinteza şi observarea proteinelor şi acizilor nucleici era mai rapidă şi mai demnă de încredere decât procesul hidos de complex (chiar beneficiind de cele mai bune scurtături, aproximări şi trucuri) al rezolvării ecuaţiei lui Schrodinger pentru o moleculă formata din sute de mii de atomi.'

Component cu component, genă cu genă, virusul Shawcross crescuse.

***

Când femeia îşi scoase şi ultimele obiecte de îmbrăcăminte, Shawcross, care stătea gol pe scaunul de plastic al motelului, spuse:

— Cred că ai avut contact sexual cu sute de bărbaţi.

— Cu mii de bărbaţi. Nu vrei să vii mai aproape, scumpule? Poţi vedea bine de acolo?

— Văd perfect.

Ea se întinse pe spate, rămase o clipă nemişcată, cu braţele petrecute peste sâni, apoi închise ochii şi începu să-şi lunece palmele peste trup.

Pentru a două suta oară, Shawcross plătise o femeie ca să-l ispitească. Cu cinci ani în urmă, când începuse procesul de desensibilizare, îl ţjasise aproape insuportabil. În seara asta, ştia că

[5] Wiiliam Paley (1743-1805), filosof şi cleric englez (n. trad.).

avea să rămână calm şi s-o privească pe femeie atingând orgasmul, sau simulându-l cu măiestrie, fără ca el însuşi să simtă măcar un fior de pasiune.

— Bănuiesc că-ţi iei măsuri de precauţie. Ea surâse, dar rămase cu ochii închişi.

— Să fii sigur! Dacă tipul nu poartă prezervativ, se poate duce la alta. I-l pun *eu*, dacă n-o face el. Şi când i-l pun, acolo rămâne. De ce, te-ai răzgândit cumva?

— Nu, eram doar curios.

Shawcross plătea întotdeauna suma completă în avans pentru actul pe care nu-l executa, şi întotdeauna îi explica femeii, foarte limpede şi de la bun început, că dacă s-ar fi întâmplat să nu mai reziste, putea lua decizia să se ridice de pe scaun pentru a i se alătura. Lipsa de acţiune n-avea să se datoreze unui simplu impediment circumstanţial; doar propriul său liber arbitru avea să se găsească între el şi păcatul de moarte.

În seara asta, se întrebă de ce mai continua. „Ispitirea" devenise un ritual formal, întrucât nu exista nici o umbră de îndoială în privinţa rezultatului final.

Nici o umbră de îndoială?Cu siguranţă că mândria fusese cea care vorbise-duşmanul său cel mai viclean şi mai încăpăţânat. Toţi oamenii mergeau de-a pururi pe marginea unei prăpăstii, în fundul căreia se afla infernul, riscând mai mult ca oricând să se prăbuşească în flăcările flămânde atunci când credeau că era cel mai puţin posibil.

Shawcross se ridică şi se apropie de femeie. Fără şovăială, îi puse o mână pe gleznă. Ea deschise ochii şi se scuală în capul oaselor, privindu-l amuzată, apoi îl prinse de încheietură şi începu să-i poarte palma peste piciorul ei, apăsând-o de pielea caldă, mătăsoasă.

Când ajunse deasupra genunchiului, el începu să intre în panică; dar abia când degetele îi atinseră moliciunea umedă, se eliberă cu un scâncet strangulat şi se împletici înapoi către scaun, gâfâind şi tremurând.

Aşa fusese mai aproape de adevăr.

***

Virusul Shawcross urma să fie o superbă realizare de mecanism biologic (ceva ce Wiiliam Paley" nu şi-ar fi putut imagina niciodată şi pe care nici un evoluţionist ateu n-ar fi cutezat să-l atribuie „ceasornicarului orb" al destinului). Unicul său lanţ de ARN ar fi descris nu unul, ci *patru* organisme potenţiale.

Virusul A, SVA sau Shawcross Virus, forma „Anonimă", ar fi fost extrem de infecţios, dar complet benign. S-ar fi reprodus într-o multitudine de celule-gazdă din piele şi din membranele mucoase, fără să le afecteze câtuşi de puţin funcţiile normale. Învelişul său de proteină fusese astfel conceput încât fiecare zonă expusă imita o porţiune a unei proteine umane *normale*; sistemul imunitar fiind inevitabil orb faţă de aceste substanţe (pentru a evita să atace corpul însuşi), urma să fie la fel de orb şi faţă de invadator.

Un număr redus de SVA aveau să pătrundă în fluxul sangvin, infectând limfociţii T şi declanşând etapa a doua a programului genetic al virusului. Un sistem de enzime avea să facă copii ARN a sute de gene din fiecare cromozom al ADN-ului.celulei-gazdă, iar aceste capii aveau să fie după aceea încornorate chiar în virus. Astfel, următoarea generaţie a virusului purta practic cu ea *o amprentă genetică* a gazdei în care se născuse.

Shawcross denumise această a doua formă SVC, C însemnând „Conform" (deoarece profilul genetic unic al fiecărui individ avea să dea naştere unei tulpini unice de SVC) sau „Celibatar" (întrucât la un celibatar aveau să fie prezenţi doar SVA şi SVC).

SVC avea să fie capabil să supravieţuiască numai în sânge, spermă şi fluid vaginal. Ca şi SVA, el era invizibil din punct de vedere imuno-logic, însă cu o trăsătură suplimentară: alegerea camuflajului varia-puternic de la individ la individ, astfel că în eventualitatea că deghizarea sa ar fi fost imperfectă şi s-ar fi putut produce anticorpi pentru zeci (sau sute, sau o mie) de tulpini *specifice*, vaccinul universal ar fi rămas o imposibilitate.

La fel ca SVA, el nu afecta funcţiile gazdei, cu o excepţie minoră. Atunci când infecta celulele din membrana mucoasă vaginală, prostată sau epiteliul seminal, determina producerea şi secretarea din aceste celule a câtorva zeci de enzime special concepute pentru a eroda multiple varietăţi de cauciuc. Orificiile ce apăreau în urma unei scurte

expuneri la acţiunea lor erau invizibile cu ochiul liber, însă enorme din punctul de vedere al viruşilor.

La reinfectarea celulelor T, SVC avea să fie capabil să ia o „decizie informată" în privinţa următoarei generaţii. Aidoma lui SVA, ei crea o amprentă genetică a celulei-gazdă, pe care, ulterior, o compara cu copia veche, stocată. Dacă cele două amprente coincideau – dovedind că tulpina celibatară rămăsese în interiorul corpului în care îşi începuse existenţa -, fiii săi aveau să fie, pur şi simplu, alţi SVC.

Dacă amprentele nu coincideau, indicând faptul că tulpina trecuse acum în corpul altei persoane (şi dacă markerii specifici sexului demonstrau că cele două gazde *nu* aparţineau aceluiaşi sex), virusul fiu avea să fie a treia varietate, SVM, conţinând ambele amprente. M venea de la „Monogam" şi de la „Mariaj". Lui Shawcross, romantic incurabil, i se păruse de-a dreptul minunat ca iubirea dintre două persoane să fie exprimată în acest mod, profund, la nivel subcelular; se gândea la soţul şi soţia care, prin actul sexual, semnau un contract de credinţă până la moarte, literalmente folosindu-se de propriul lor sânge.

La exterior, SVM avea să fie mult asemănător cu SVC. Bineînţeles, când infecta o celulă T, compara amprenta gazdei cu *ambele* copii stocate, şi dacă *oricare* dintre ele coincidea, totul era perfect şi producea alţi SVM.

Shawcross denumise a patra formă de virus SVU. Aceasta putea apărea în două feluri; direct din SVC, atunci când markerii specifici sexului implicau petrecerea unui act homosexual, sau din SVM, atunci când detectarea unei a treia amprente genetice sugera încălcarea contractului molecular de căsătorie.

SVU îşi silea celulele-gazdă să secrete enzime ce catalizau dezintegrarea proteinelor structurale esenţiale în pereţii vaselor sangvine. Cei infectaţi cu SVU sufereau hemoragii masive în întregul corp. Shawcross descoperise că şoarecii mureau la două-trei minute după injectarea cu limfociţi infectaţi, iar iepurii în cinci-şase minute; timpii variau în funcţie de locul injecţiei.

SVU fusese astfel conceput încât învelişul proteic să se degradeze în aer sau în soluţii ce depăşeau un domeniu îngust de temperaturi şi pH, iar ARN-ul său nu era infecţios în sine. Era aproape imposibil să te

infectezi cu SVU de la o victimă aflată pe patul de moarte. Datorită vitezei cu care se producea moartea, un soţ adulter n-ar fi avut timp să-şi infecteze consoarta inocentă. Desigur, văduva era condamnată la celibat pentru tot restul vieţii, dar lui Shawcross nu i se părea deloc o pedeapsă aspră; la urma urmelor, aprecia el, o căsătorie se compune din două persoane şi o mică parte din vină poate fi întotdeauna atribuită celuilalt partener.

Chiar presupunând că virusul îşi îndeplinea cu exactitate obiectivele pentru care fusese conceput, Shawcross recunoştea că existau mai multe complicaţii:

Transfuziile de sânge nu mai puteau fi utilizate până nu se descoperea o metodă absolut sigură de ucidere a virusului *în vitro*. Cu cinci ani în urmă, aşa ceva ar fi fost tragic, însă Shawcross era încurajat de recentele cercetări asupra componentelor sintetice şi cultivate ale sângelui şi nu avea nici o îndoială că epidemia lui avea să determine investiţii masive de fonduri şi de forţă de muncă în domeniul cu pricina. Transplanturile erau mai dificil de abordat, dar le considera oricum mai degrabă frivole – o costisitoare şi rareori justificată utilizare de resurse sărăcăcioase.

Medicii, asistentele medicale, dentiştii, sanitarii, poliţiştii, îmbălsă-mătorii – de fapt, *toată lumea* – ar fi trebuit să-şi ia măsuri extreme pentru a evita să vină în contact cu sângele altor persoane. Shawcross era impresionat, deşi, bineînţeles, deloc surprins de intuiţia Domnului în această privinţă: virusul SIDA, mai rar şi mai puţin ucigaş, apăruse anterior, încurajând practici aproape paranoice în zeci de profesiuni şi multiplicând cu câteva ordine de mărime vânzările de mănuşi sterile. Acum, excesul respectiv avea să fie pe deplin justificat, întrucât *toţi* aveau să fie infectaţi, cel puţin cu SVC.

Violarea unei virgine de către un virgin devenea un soi de nuntă biologică silită; orice altceva ar fi însemnat crimă şi sinucidere. Bineînţeles, moartea victimei ar fi fost tragică, dar moartea aproape sigură a violatorului ar fi reprezentat, evident, un copleşitor factor de intimidare. Shawcross apreciase că delictul avea practic să dispară.

Incestul homosexual între gemeni identici avea să scape de pedeapsă, deoarece virusul nu-i putea deosebi între ei. Omisiunea respectivă îl iritase pe Shawcross, mai ales pentru că nu reuşise să

descopere statistici publicate care să-i permită să aprecieze răspândirea unui asemenea comportament abominabil. Finalmente, hotărâse că această imperfecţiune minoră constituia o rămăşiţă necesară, un soi de fosilă morală a inalienabilului potenţial uman de a alege răul în mod conştient.

***

Virusul a fost terminat în vara anului 2000 şi a fost testat pe cât s-a putut de bine în culturi de ţesuturi şi pe animale de laborator. Cu excepţia stabilirii ratei mortalităţii SVU-ului (creat prin simulări în epru-betă ale păcatelor carnale omeneşti), şobolanii, şoarecii şi iepurii n-au avut prea muită valoare, întrucât o parte însemnată a comportamentului virusului era legat de interacţiunea lui cu genomul uman. În culturile de celule omeneşti, mecanismul părea că se declanşează exact la distanţa- şi niciodată mai departe – cuvenită circumstanţelor; generaţie după generaţie de SVA, SVC şi SVM rămâneau stabile şi benigne. Desigur, s-ar fi putut face mai multe experimente, s-ar fi putut dedica mai mult timp examinării consecinţelor, totuşi rezultatul final ar fi rămas acelaşi.

Sosise momentul ca Shawcross să acţioneze. Medicamentele recente dovediseră că SIDA era acum rareori fatală, cel puţin pentru cei care-şi puteau permite tratamentul. Al treilea mileniu se apropia rapid, o oportunitate simbolică ce nu trebuia ignorată. Shawcross făcea munca Domnului; la ce-i trebuia control de calitate? Neîndoios, el nu era decât un imperfect instrument uman în mâna lui Dumnezeu; şi la fiecare etapă a misiunii sale, bâjbâise şi dăduse greş de zeci de ori, înainte de a obţine perfecţiunea, însă asta se petrecuse în laborator, unde greşelile puteau fi descoperite şi îndreptate cu uşurinţă. În nici un caz, Domnul n-ar fi îngăduit ceva inferior unui virus infailibil. Voinţa Lui răspândise ARN-ul în lume.

De aceea, Shawcross vizitase o agenţie turistică, după care se infectase cu SVA.

***

Shawcross porni spre vest, traversând Pacificul, lăsând propriul său continent pentru final. Prefera centrele puternic populate: Tokio, Beijing, Seul, Bangkok, Manila, Sydney, New Delhi, Cairo. SVA putea supravieţui la nesfârşit – dar inactiv, potenţial infecţios – pe orice suprafaţă care nu era sterilizată. Scaunele din avioane, mobilierul din camerele de hotel nu se sterilizau prea des.

Bărbatul nu apelă la prostituate; dorea să răspândească SVA, iar acesta nu era o boală venerică. Se limită pur şi simplu la activităţile unui turist obişnuit, vizitând locuri celebre, târguind, folosind transportul public, înotând în piscinele hotelurilor. Se relaxa într-un ritm frenetic, adoptând un program de divertisment continuu, acţiune în care, o simţi în curând, numai intervenţia divină îl putea susţine.

Fapt deloc surprinzător, când ajunse la Londra arăta ca o epavă, un zombi bronzat cu o cămaşă înflorată decolorată, cu ochii la fel de lucioşi ca şi lentilele obligatoriei sale camere video (lipsită de film). Oboseala, dezorientarea cauzată de modificările de fus orar şi nesfârsitele schimbări ale bucătăriei şi peisajelor (înrăutăţite în mod paradoxal de o slinoasă monotonie fundamentală, regăsită atât în mâncare, cât şi în oraşe), toate contribuiseră pentru a-l târî încetişor într-o stare mentală tulbure, similară unei transe. Visa numai aeroporturi, hoteluri şi avioane şi se trezea în aceleaşi locuri, incapabil să deosebească amintirile de vise.

Desigur, credinţa îi rămase nestrămutată în tot acest timp, invulnerabil axiomatică, deşi îşi făcea griji. Zborurile cu reactoare supersonice însemnau o expunere suplimentară la radiaţiile cosmice; putea garanta că mecanismele de autocontrol ale virusului şi de reparare a mutaţiilor erau perfecte? Dumnezeu avea să vegheze peste trilioanele de copii, totuşi el avea să se simtă mai bine doar atunci când va reveni acasă şi va putea testa tulpina pe care o purta, în căutarea unor eventuale defecte.

Extenuat, rămase zile în şir în camera de hotel, deşi ar fi trebuit să fie pe străzi, înghesuindu-se alături de londonezi şi de mulţimile de turişti din toată lumea care profitau de sfârşitul verii. Veştile despre molima lui abia începeau să se adune înapoia unor reportaje izolate consemnând morţi misterioase; autorităţile medicale investigau, însă avuseseră prea puţin timp ca să asambleze toate datele şi, evident,

ezitau să tragă concluzii premature. Oricum, era prea târziu; chiar dacă Shawcross ar fi fost descoperii Şi supus imediat carantinei, iar toate frontierele naţionale ar fi fost închise, cei pe care-i infectase până atunci purtaseră deja SVA în toate colţurile lumii.

Pierdu cursa spre Dublin. Pierdu cursa spre Ontario. Mancă şi dormi, şi visă că mânca, dormea şi visa. *The Times* sosea în fiecare dimineaţă pe tava cu micul dejun, acordând zilnic tot mai mult spaţiu dovezii succesului său, totuşi continuând să nu afişeze tipul special de titlu după care tânjise bărbatul: o recunoaştere a scopului divin al molimei. Experţii începuseră să declare că toate semnele dovedeau că era vorba de o armă biologică scăpată de sub control, Libia şi Irak jucând rolurile principalilor suspecţi; surse din serviciile de informaţii israeliene confirmaseră că, în ultimii ani, ambele ţări îşi extinseseră spectaculos programele de cercetare. Dacă vreun epidemiolog îşi dăduse cumva seama că mureau numai soţii adulteri şi homosexualii, ipoteza respectivă încă nu ajunsese la mass-media.

În cele din urmă, Shawcross părăsi hotelul. Nu mai trebuia să străbată Canada, Statele Unite sau America de Sud şi Centrală; toate ştirile arătau că alţi călători realizaseră de mult treaba, în numele lui. Işi cumpără un bilet spre casă, dar mai avea nouă ore până la decolare.

— N-o să fac aşa ceva! la-ti banii si cară-te!

— Dar...

— La afişier scrie clar: *sex clasic*. Nu ştii să citeşti?

— Nu vreau sex. Nici măcar nu vreau să te ating. Nu-nţelegi. Vreau ca *tu* să te mângâi *singură*. Vreau doar să fiu *ispitit*...

— N-ai decât să te plimbi pe stradă şi să te holbezi, ca să vezi destule ispite.

Femeia îl străfulgera cu privirea, dar Shawcross nu cedă. Era în joc un principiu important.

— Te-am *plătiţi* scânci el.

Ea îi trânti bancnotele în poală.

— la-ţi banii. Noapte bună! Shawcross se scula.

— Dumnezeu te va pedepsi. O să mori de-o moarte oribilă, cu sângele curgându-ţi din toate venele...

— Auzi, o să-ţi curgă *ţie* sângele, dacă-i chem pe băieţi să te-ajute s-o-ntinzi de-aici.

— N-ai citit despre molimă? Nu-ţi dai seama ce este, ce-nseamnă ea? Este pedeapsa Domnului pentru preacurvie...

— Hai, cară-te o dată, nebun blasfemiator!

— *Blasfemiator*?- Shawcross era uluit. – Habar n-ai cu cine vorbeşti! Eu sunt instrumentul ales de Dumnezeu!

— Eşti găoaza lui Satana, aia eşti! se strâmbă femeia la el. Hai, şterge-o!

În vreme ce încerca s-o nimicească cu focul privirii, Shawcross încercă o ameţeală aparte. *Ea va muri*, *şi răspunzător va fi el*. Vreme de câteva secunde, acea simplă înţelegere îi rămase necontestată în minte, despuiată, oribilă, obscenă în limpezimea ei. Aşteptă obişnuitul cor de abstracţiuni şi raţionalizări care să se înalţe şi s-o acopere.

Şi aşteptă.

În cele din urmă, ştiu că nu putea părăsi odaia fără să încerce tot ce-i stătea în putinţă ca să-i salveze viaţa.

— Ascultă-mă! la banii ăştia şi lasă-mă să-ţi vorbesc, atât! Lasă-mă să-ţi vorbesc cinci minute, după care o să plec.

— Despre ce să-mi vorbeşti?

— Despre molimă. *Ascultă-mă!* Ştiu mai multe despre ea decât oricare alt om de pe planetă. (Femeia simula neîncrederea şi exasperarea.) Este adevărat! Sunt expert virusolog şi lucrez pentru, ă-ă-ă, pentru Centrul de Control Epidemiologie din Atlanta, Georgia. Tot ce-ţi voi spune va fi făcut public peste câteva zile, dar eu ţi-o spun *acum*, fiindcă meseria asta este riscantă şi peste câteva zile s-ar putea să fie prea târziu.

Explică, în limbajul cel mai simplu pe care-l putea utiliza, cele patru faze ale virusului, conceptul unei amprente stocate a gazdei, consecinţele fatale ale pătrunderii SVM-ului unei terţe persoane în sângele femeii. Ea ascultă totul, fără să scoată un cuvânt.

— Înţelegi ce am spus? întrebă el în cele din urmă.

— Sigur că da. Asta nu-nseamnă că te şi cred.

Bărbatul sări în picioare şi o apucă de umeri, zgâlţâind-o.

— Vorbesc cât se poate de serios! îţi spun adevărul absolut! Dumnezeu îi pedepseşte pe soţii adulterini! SIDA n-a fost decât un avertisment, dar de data asta nu va scăpa *nici un* păcătos! *Nici unul!*

Ea îi îndepărtă mâinile.

— Dumnezeul tău şi al meu n-au prea multe în comun.

— *Dumnezeul tău!* scuipă Shawcross.

— Ce vrei să spui, că n-aş avea dreptul la unul? Scuză-mă! Crezusem că au decretat în vreo Cartă a Naţiunilor Unite: fiecare individ îşi primeşte ia naştere propriul său Dumnezeu, deşi dacă-L sparge sau II pierde pe drum, nu mai capătă altul.

— Cine blasfemiază acum? Femeia ridică din umeri.

— Ei bine, Dumnezeul meu continuă să funcţioneze, însă al tău pare destui de paradit. Este posibil ca al meu să nu rezolve toate problemele din lume, dar cel puţin nu se dă peste cap ca să le înrăutăţească.

Shawcross era indignat.

— Vor muri câţiva oameni. Câţiva păcătoşi... nu se poate altfel. Dar gândeşte-te cum va fi lumea când *mesajul va fi finalmente perceput!* Nu vor mal exista adultere sau violuri, toate căsătoriile vor dura până la moartei

— Însă exact din motivele care nu trebuie, se strâmbă ea.

— Nu-i adevărat! Poate că aşa a început. Oamenii sunt slabi, au nevoie de un motiv, de un motiv egoist, ca să fie buni. În timp, însă, ei vor progresa, trecând dincolo de asta – un obicei, apoi o tradiţie, apoi parte a naturii umane. Virusul nu va mai conta. Oamenii se vor fi *schimbat*.

— Poate. Dacă monogamia se moşteneşte, presupun că în cele din urmă selecţia naturală...

Bărbatul o privi, întrebându-se dacă nu cumva el îşi pierdea minţile, apoi urlă:

— *Terminal* Nu există *ceva* de felul „selecţiei naturale”!

În nici unul dintre bordelurile de acasă nu mai primise lecţii de darwinism; totuşi, la ce s-ar fi putut aştepta într-o ţară condusă de socialişti atei? Se calmă puţin şi continuă:

— Mă refeream la o modificare în valorile spirituale ale culturii mondiale.

Ea ridică din umeri, nesinchisindu-se de răbufnire.

— Ştiu că puţin îţi pasă de ceea ce cred, dar oricum o să-ţi spun. Eşti *căi mai* jalnic şi mai tembel bărbat pe care l-am văzut săptămâna asta.

Aşadar, ţi-ai ales un anume cod moral pe baza căruia să trăieşti – este dreptul tău şi mult noroc! în realitate, nu crezi în ceea ce faci. Eşti atât de nesigur de propria-ţi opţiune încât ai nevoie de Dumnezeu ca să reverse foc şi pucioasă asupra tuturor celor care au ales altceva, doar pentru a-ţi dovedi că ai dreptate. Dumnezeu nu se conformează, însă, aşa că scotoceşti prin dezastrele naturale – cutremure, inundaţii, foamete, epidemii -, alegând exemple de „pedepsire a păcătoşilor". Crezi că prin asta dovedeşti că Dumnezeu e de partea ta? Nu-ţi dovedeşti decât propria nesiguranţă, îşi privi ceasul de la mână.

— Ei bine, cele cinci minute ţi-au expirat de mult şi niciodată nu discut teologie pe gratis. Dacă nu te deranjează, însă, am o ultimă întrebare, deoarece nu cred să mai am vreo şansă să dau prea curând peste alt „expert virusolog".

— Întreabă-mă!

Ea avea să moară. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca s-o salveze şi dăduse greş. Ei bine, avea să moară alături de alte sute de mii. El nu avea altceva de făcut decât să accepte realitatea; credinţa lui avea să-i păstreze mintea întreagă.

— Virusul ăsta pe care l-a realizat Domnul tău trebuie să-i afecteze numai pe soţii adulterini şi pe homo? Aşa-i?

— Da. N-ai fost atentă? Asta-i toată ideea! Mecanismul este ingenios, amprenta ADN...

Femeia începu să vorbească foarte lent, deschizând gura mai mult decât trebuia, ca şi cum s-ar fi adresat unui surd sau unui handicapat.

— Să presupunem că doi tineri foarte drăguţi, monogami şi căsătoriţi, fac dragoste. Să mai presupunem că femeia rămâne însărcinată. Pruncul nu va avea exact acelaşi set de gene cu nici unul dintre părinţi. Atunci, ce se va-ntâmpla cu el? Ce se va-ntâmpla cu pruncul?

Shawcross o privire năucit. *Ce se va-ntâmpla cu pruncul*? Mintea i se golise. Era obosit, îi era dor de casă... toată presiunea, toate grijile... trecuse printr-un *chin*, cum putea ea să se aştepte ca el să gândească logic, cum putea să se aştepte să-i explice fiecare detaliu infim? *Ce se va-ntâmpla cu pruncul*? Ce se va întâmpla cu copilul inocent, abia conceput? Se strădui să se concentreze, să-şi organizeze gândurile, dar

oroarea absolută a celor sugerate de femeie îi pusese stăpânire pe atenţie, aidoma unei mâini micuţe, reci, insistente, târându-l, milimetru cu milimetru, spre nebunie.

Brusc, izbucni în hohote de râs; aproape că lacrimă de uşurare. Scutură din cap spre târfa cea proastă şi spuse:

— Nu mă poţi păcăli aşa uşor! M-am gândit la *prunci din* nouăzeci şi patru! La botezul lui Joel – băiatul vărului meu. – Rânji şi clătină iarăşi din cap, ameţit de fericire: – Am aranjat problema, am adăugat gene la SVC şi SVM, pentru receptori de suprafaţă la şase proteine sangvine ale fătului. Dacă vreunul dintre receptori este activat, următoarea generaţie a virusului este *SVA pur*. Poate fi chiar alăptat de la sân pentru aproape o lună, deoarece proteinele fătului nu sunt înlocuite imediat.

— Aproape o lună, repetă ea, apoi continuă: Ce vrei să spui prin *ai adăugat* gene...?

Shawcross se repezise deja afară din odaie.

Alergă, fără ţintă, până îşi pierdu suflul şi începu să se împleticească; atunci şchiopătă pe străzi, ţinându-se cu palmele de cap şi ignorând privirile şi insultele trecătorilor. O lună nu era suficient, *ştiuse* asta de la început, totuşi, cumva, uitase ce intenţionase să Zacă în privinţa respectivă. Existaseră prea multe detalii, prea multe complicaţii.

Deja, *copiii vor fi murit*.

Se opri pe o străduţă lăturalnică, pustie, înapoia unui şir de localuri ieftine, şi căzu la pământ. Se rezemă de un zid de cărămidă rece, tremurând şi strângându-şi umerii în palme. O muzică înăbuşită ajungea până ia el, piţigăiată şi distorsionată.

Unde greşise? Nu urmase până la finalul logic revelaţia sa asupra scopului Domnului în crearea SIDA? Nu-şi dedicase întreaga viaţă perfecţionării unei maşini biologice capabile să deosebească binele de rău? Dacă ceva atât de hidos de complex, atât de chinuitor planificat ca virusul său nu putea s-o facă...

Valuri întunecate îi trecură prin faţa ochilor.

Dar dacă greşise din capul locului?

Dacă, *la urma urmelor*, *nimic din ceea ce făcuse nu fusese voia Domnului*?

Shawcross contemplă ideea din interiorul unei liniști aducând cu o carapace de șoc. Era prea târziu ca să împiedice răspândirea virusului, totuși se putea duce la autorități, ca să le înarmeze cu detaliile despre care știa că, altfel, ar fi avut nevoie de ani buni ca să fie descoperite. O dată ce aflau despre receptorii de proteină ai fătului, pe baza respectivelor cunoștințe, în câteva luni s-ar fi putut realiza un medicament protector.

Acesta ar fi putut permite alăptarea la sân, transfuziile și transplanturile de organe. Le-ar fi permis, de asemenea, soților adulterini să se împerecheze și homosexualilor să-și continue practicile scârbavnice. Ar fi fost o completă neutralizare morală, negația tuturor lucrurilor pentru care trăise el. Privi în sus, spre cerul decolorat, simțindu-se tot mai panicat. Ar fi putut face asta? Să se sfâșie pe sine însuși și să ia totul de la început? Trebuia s-o facă! *Pruncii mureau*. Cumva, trebuia să găsească bruma de curaj.

Apoi, minunea se petrecu. Starea de grație fu restaurată. Credința lui năvăli îndărăt, precum o maree de lumină, desființându-i îndoielile absurde. Cum putuse să se gândească la predare, când soluția *adevărată* era atât de clară, atât de simplă?

Se sculă împleticindu-se, apoi porni iarăși în fugă, recitând, din nou si din nou, ca să fie sigur că o spunea bine de această dată:

— ADULTERI! SODOMIȚI! MAME CARE ALĂPTEAZĂ PRUNCI DE PESTE PATRU SĂPTĂMÂNI! CĂIȚI-VĂ ȘI VEȚI FI MÂNTUIȚI...

MAI APROPIAȚI

Nimeni nu vrea să petreacă eternitatea singur.

(- Intimitatea, îi spusesem lui Sian odată, după ce tăcuserăm dragoste, este singurul leac al solipsismului. Ea răsese şi replicase:

— Nu fi prea ambiţios, Michael! Deocamdată, n-a reuşit nici măcar să mă vindece de masturbare.)

De fapt, adevăratul solipsism n-a reprezentat niciodată problema mea. Din prima clipă când mă gândisem ia întrebare, acceptasem că nu putea exista vreo modalitate de a dovedi realitatea unei lumi exterioare, cu atât mai puţin existenţa altor minţi; în acelaşi timp, acceptasem că singura modalitate practică de abordare a vieţii cotidiene era să cred în amândouă.

Întrebarea care mă obseda era următoarea: presupunând că existau alţi oameni, cum îşi percepeau ei existenţa? Cum simţeau *existenţa'*? Aş fi putut eu înţelege cu adevărat ce însemna conştientizarea pentru altă persoană – mai bine decât aş fi făcut-o în cazul unei maimuţe, al unei pisici sau al unei insecte?

Dacă nu, eram singur.

Doream cu disperare să cred că alţi oameni erau cumva *ştiutori*, dar nu puteam accepta ipoteza ca fiind de la sine înţeleasă. Ştiam că nu putea exista o dovadă absolută, însă doream să fiu convins, trebuia să fiu silit.

***

Nici un roman, nici o poezie sau dramă, cu oricât de multe rezonanţe personale i-aş fi descoperit, nu m-a putut convinge vreodată cu adevărat că întrezărisem sufletul autorului. Limbajul evoluase pentru a facilita cooperarea întru cucerirea lumii materiale, nu pentru a descrie realitatea subiectivă. Iubirea, furia, gelozia, resentimentele, durerea – toate erau definite, finalmente, în termenii unor circumstanţe externe şi al unor acţiuni observabile. Atunci când o imagine sau o metaforă împărea adevărată, ea dovedea simplul fapt că aveam în comun cu autorul un set de definiţii, o listă aprobată cultural de asociaţii de cuvinte. La urma urmelor, mulţi redactori foloseau programe de calculator – algoritmi extrem de specializaţi, dar

nesofisticaţi, fără cea mai îndepărtată posibilitate a conştiinţei de sine-pentru a produce, ca simplă rutină, atât literatură, cât şi critică literară, imposibil de deosebit de produsele omeneşti. Nu erau însă gunoaie tipizate; în câteva ocazii, mă simţisem profund afectat de lucrări despre care, ulterior, aflasem că fuseseră elaborate de un software lipsit de gândire. Asta nu dovedea faptul că literatura oamenilor nu comunica nimic despre viaţa interioară a autorului, ci, cu siguranţă, clarifica dimensiunea îndoielilor existente în domeniu.

***

Spre deosebire de mulţi dintre prietenii mei, n-am avut nici un fel de şovăieli atunci când, la vârsta de optsprezece ani, a sosit momentul să „comut". Creierul organic mi-a fost extras, iar controlul corpului mi-a fost preluat de „giuvaerul" meu-Aparatul Ndoli, un calculator de reţea neurală implantat la scurtă vreme după ce mă născusem şi care de atunci învăţase să-mi imite creierul, până la nivelul neuronilor individuali. Nu avusesem emoţii, şi asta nu pentru că aş fi fost convins că giuvaerul şi creierul percepeau conştiinţa în mod identic, ci pentru că, de la o vârstă fragedă, mă identificasem exclusiv cu giuvaerul. Creierul meu nu însemna decât un soi de treaptă preliminară de propulsie, iar a-i jeli pierderea ar fi fost la fel de absurd cu a-mi jeli ieşirea dintr-o fază primitivă de dezvoltare neurală embriologică. Comutarea constituia pur şi simplu ceea ce oamenii *făceau* acum; era o parte stabilită a ciclului vieţii, chiar dacă intermediată de cultura noastră, nu de genele noastre.

Poate că, văzând u-se unii pe alţii cum mor şi observând degradarea treptată a propriilor trupuri, umanii pre-Ndoli au fost convinşi de umanitatea lor comună; cu siguranţă, în literatura lor existau nenumărate referiri la puterea nivelatoare a morţii. Poate că ajungând la concluzia că Universul va dăinui şi fără ei, în sufletul lor lua naştere un sentiment comun de absenţă a speranţei, sau de nimicnicie, pe care ei îl considerau atributul lor definitoriu.

Acum, când teoria conform căreia în următoarele câteva miliarde de ani fizicienii vor găsi o modalitate pentru ca *noi* să ne continuăm existenţa fără *Univers*, iar nu invers, a devenit o credinţă înrădăcinată,

calea spre egalitate spirituală şi-a pierdut orice logică dubioasă pe care ar fi putut-o deţine cândva.

***

Sian era inginer de transmisiuni. Eu redactam ştiri la holoviziune. Ne-am cunoscut în timpul unei emisiuni în direct despre însămânţarea lui Venus cu nanomaşini de terraformare; un subiect de mare interes public, deoarece majoritatea suprafaţei – încă nelocuită – a planetei fusese deja vândută. Emisiunea se confruntase cu câteva probleme tehnice severe, care ar fi putut fi dezastruoase, dar împreună reuşiserăm să le dăm de cap, ba chiar să ascundem însăilăturile. Nu fusese nimic special, pur şi simplu ne tăcuserăm meseria, însă după aceea mă simţisem în al nouălea cer. Avusesem nevoie de douăzeci şi patru de ore ca să-mi dau seama (ori să decid) că mă îndrăgostisem.

Cu toate acestea, când o abordasem a doua zi, Sian fusese destul de explicită în a-mi sublinia că nu simţea nimic pentru mine; atracţia pe care mi-o imaginasem „între noi" nu existase decât în mintea mea. Mă simţisem dezamăgit, deşi nu surprins. Nu ne-am reîntâlnit în domeniul profesional, însă eu i-am telefonat ocazional şi, după şase săptămâni, insistent* mi-a fost răsplătită. Am dus-o la o reprezentaţie cu *Aşteptân-du-lpe Godot*, susţinută de papagali amplificaţi. *Eu* unul m-am distrat copios, dar pe Sian n-am mai revăzut-o mai mult de o lună.

Aproape că renunţasem la orice speranţă, când, într-o seară, a apărut pe neaşteptate în pragul apartamentului meu şi m-a târât la un „concert" interactiv de improvizaţii computerizate. „Publicul" se afla într-o sală ce parodia cluburile de noapte din Berlinul anilor 2050. Un program de calculator, destinat iniţial pentru compunerea muzicii de film, era alimentat cu imagini de la o cameră care se deplasa peste sală. Oamenii dansau şi cântau, răcneau şi se luau la bătaie, angajându-se în tot felul de activităţi excentrice cu speranţa de a atrage camera şi de a modela muzica. La început, m-am simţit intimidat şi inhibat, însă Sian nu mi-a oferit altă soluţie decât să mă alătur spectatorilor.

Era haotic, nebunesc, la răstimpuri chiar terifiant. La masa de alături, o femeie a înjunghiat-o pe alta „ucigând-o", ceea ce mi s-a părut un exces repulsiv (şi costisitor), dar când în final a început o anarhie

generală – oamenii apucându-se să distrugă mobilierul deliberat fragil -, am urmat-o încântat pe Sian în mijlocul dezastrului.

Muzica – pretextul evenimentului – era mizerabilă, dar de fapt nici nu mi-a păsat. Când am ieşit şchiopătând în noapte, plini de vânătăi, dar râzând, ştiam că cel puţin împărtăşisem amândoi ceva ce ne făcuse să ne simţim mai apropiaţi. Sian m-a dus acasă la ea şi ne-am culcat împreună, prea obosiţi ca să facem altceva decât să dormim, însă dimineaţa, când am făcut dragoste, mă simţeam deja atât de relaxat alături de ea, încât abia îmi venea să cred că era primul nostru act sexual.

În scurt timp, am devenit inseparabili. Gusturile noastre difereau foarte mult în privinţa divertismentului, totuşi am supravieţuit majorităţii „formelor de artă" ce o încântau pe ea, rămânând mai mult sau mai puţin intact. La sugestia mea, Sian s-a mutat cu mine şi mi-a distrus cu nepăsare ritmurile ordonate ale vieţii casnice.

A trebuit să pun laolaltă fragmente din trecutul ei, desprinse din replici ocazionale; o plictisea prea mult să-mi ofere o relatare coerentă. Viaţa îi fusese la fel de puţin remarcabilă ca şi a mea; crescuse într-o familie aparţinând clasei mijlocii, studiase pentru viitoarea profesiune, îşi găsise un loc de muncă. Ca aproape toată lumea, comutase la optsprezece ani. Nu avea opinii politice ferme. Era destoinică în plan profesional, dar aloca de zece ori mai multă energie vieţii sociale. Era inteligentă, însă detesta intelectualitatea ostentativă. Era lipsită de răbdare, agresivă, prea puţin iubitoare.

Iar eu nu puteam, nici măcar pentru o secundă, să-mi imaginez ce se găsea în mintea ei.

În primul rând, rareori aveam idee la ce se gândea-în sensul de a şti cum ar fi răspuns dacă i s-ar fi cerut, pe neaşteptate, să-şi descrie gândurile din clipa imediat premergătoare întrebării. Pe o scară temporală de durată mai lungă, nu-i percepeam motivaţiile, propria imagine despre sine, conceptul personal despre cine era ea, ce făcea şl de ce. N-aş fi putut să o explic pe Sian, nici chiar în modul amuzant de rudimentar în care un romancier se preface că „explică" un personaj.

Iar dacă mi-ar fi oferit un comentariu permanent asupra stării ei mentale şi o evaluare săptămânală a motivelor ce-i fundamentau acţiunile folosind cel mai recent jargon psihodinamic, totul s-ar fi

rezumat la o mulţime de cuvinte inutile. Chiar dacă m-aş fi putut închipui fiind în locul ei, dacă m-aş fi putut imagina cu credinţele şi obsesiile ei intuite şi trăite afectiv până ce i-aş fi putut anticipa fiecare cuvânt şi fiecare decizie, tot n-aş fi înţeles nici măcar un singur moment din clipa când închidea ochii, îşi uita trecutul, nu mai dorea nimic şi, pur şi simplu, *exista*.

Desigur, în majoritatea timpului, nimic n-ar fi putut conta mai puţin. Ne simţeam destul de fericiţi împreună, chiar dacă eram sau nu nişte străini şi chiar dacă „fericirile" noastre erau sau nu identice în sens real.

De-a lungul anilor, Sian a devenit mai puţin misterioasă, mai deschisă. Nu avea taine întunecate, nu cunoscuse episoade traumatizante în copilărie, dar mi-a relatat temerile ei minore şi nevrozele prozaice. Eu am procedat la fel, ba chiar, stângaci, i-am explicat obsesia mea aparte. N-a fost deloc ofensată. Doar nedumerită.

— Totuşi, ce ar putea însemna, de fapt? Să ştii cum este să fii un altul... Ar însemna să deţii amintirile lui, personalitatea lui, corpul lui - totul. Dar atunci ai fi *el*, nu tu, iar fu n-ai şti nimic. Mi se pare un nonsens.

— Nu neapărat, am ridicat din umeri. Evident, cunoaşterea perfectă ar fi imposibilă, însă întotdeauna te poţi apropia *mai mult. Nu* crezi că, cu cât facem mai multe lucruri împreună, cu cât împărtăşim mai multe experienţe comune, cu atât devenim mai apropiaţi?

— Ba da, s-a strâmbat ea, însă nu la asta te refereai acum cinci secunde. Doi ani sau două mii de ani de „experienţe comune" *văzute prin ochi diferiţi* nu înseamnă nimic. Oricât de mult timp ar petrece laolaltă doi oameni, cum poţi şti că a existat măcar o clipită în care amândoi au perceput identic scena pe care au parcurs-o „împreună"?

— De acord, totuşi...

— Dacă admiţi că ceea ce vrei este imposibil, poate că n-o să-ţi mai faci atâtea griji pe tema asta.

Am izbucnit în râs.

— Ce te face să crezi că sunt atât de raţional?

***

Când tehnologia a devenit accesibilă, a fost ideea iui Sian, nu a mea, să încercăm toate permutaţiile somatice la modă. Ea era mereu nerăbdătoare să testeze noutăţile.

— Dacă într-adevăr vom trăi veşnic, îmi spusese, ar fi bine să rămânem curioşi, dacă dorim să ne păstrăm minţile întregi.

Eu ezitam, însă orice rezistenţă pe care aş fi opus-o părea ipocrită, în mod clar, jocul acesta nu avea să ducă la cunoaşterea perfectă după care tânjeam (şi pe care ştiam că n-o voi dobândi niciodată), dar nu puteam nega posibilitatea că exista o şansă să reprezinte un pas aproximativ în direcţia cuvenită.

Mai întâi, am făcut schimb de trupuri. Am descoperit cum era să ai sâni şi vagin – mai precis, cum era pentru mine, nu cum fusese pentru Sian. Am păstrat noile sexe timp suficient pentru ca şocul şi chiar ineditul să se tocească; totuşi, n-am simţit nici o clipă că aş fi câştigat mai multă înţelegere asupra felului cum îşi percepea *ea* corpul cu care se născuse. Giuvaerul meu a fost modificat doar atât cât era necesar ca să-mi permită să controlez această maşinărie nefamiliară: cam acelaşi lucru cu modificarea ce ar fi fost necesară pentru a acţiona alt trup masculin. Ciclul menstrual fusese abandonat cu decenii în urmă, şi deşi aş fi putut lua hormonii care să-mi permită să am menstruaţie, ba chiar să devin gravid (în ciuda faptului că descurajările financiare privind reproducerea fuseseră drastic sporite în ultimii ani), asta nu mi-ar fi spus absolut nimic despre Sian, care nu optase pentru nici una dintre variante.

Cât despre actul sexual, în esenţă plăcerea continua să fie simţită ca înainte – iarăşi prea puţin surprinzător, întrucât nervii vaginului şi clitorisului fuseseră pur şi simplu cablaţi în giuvaerul meu, ca şi cum ar fi sosit de la penis. Până şi pasivitatea penetrării diferea prea puţin de ceea ce-mi imaginasem; constatasem că nu-mi prea păsa cine ce făcea şi cui, dacă nu întreprindeam un efort special pentru a rămâne conştient de geometriile noastre. Trebuia totuşi să recunosc că orgasmele erau superioare.

La serviciu, nimeni nu ridicase din spâncene atunci când apărusem cu înfăţişarea lui Sian, deoarece mulţi dintre colegii mei

trecuseră deja prin metamorfoze similare. Definirea legală a identităţii fusese recent transferată de la amprenta ADN a corpului, conform unui set standard de markere, la numărul de serie al giuvaerului. Când până şi *legea* ţine pasul cu tine, ştii că nu poţi face ceva foarte radical sau profund.

După trei luni, Sian se plictisise.

— Niciodată nu mi-am dat seama cât de lipsit de graţie eşti, mi-a spus. Sau că ejacularea este atât de *monotonă*.

Şi-a făcut după aceea o clonă, astfel ca amândoi să putem fi femei. Trupurile de înlocuire lipsite de funcţii cerebrale – Suplimentele - fuseseră incredibil de scumpe pe vremea când trebuiau să fie crescute practic la viteza de dezvoltare normală şi să fie menţinute constant active, pentru ca forma fizică să le permită utilizarea. Efectele fiziologice ale trecerii timpului şi ale exerciţiilor fizice nu se petrec însă cât ai bate din palme; la un nivel îndeajuns de profund, are loc întotdeauna un semnal biochimic care, finalmente, poate fi imitat. Suplimente Mature cu osatură rezistentă şi tonus muscular perfect puteau fi produse acum într-un singur an – patru luni de gestaţie, plus opt luni în stare de comă -ceea ce, de asemenea, le permitea să fie mai inerte cerebral decât anterior, domolind neliniştile etice ale celor ce se întrebaseră întruna cât de multe se petreceau în minţile vechilor versiuni active.

În primul nostru experiment, partea cea mai dificilă fusese pentru mine nu atât să mă privesc în oglindă şi s-o văd pe Sian, cât să mă uit la Sian şi să mă văd pe mine. Ea îmi lipsea mai mult decât sexul cu care mă născusem. De data aceasta, eram aproape fericit că trupul meu absenta (fiind stocat şi menţinut în viaţă de un giuvaer bazat pe creierul minim al unui Supliment). Simetria de a fi geamăna ei mă excita; cu siguranţă, acum eram mai apropiaţi ca oricând. Înainte, făcusem doar schimb între diferenţele noastre fizice. Acum le abolisem.

Simetria s-a dovedit o iluzie. Eu îmi schimbasem sexul, dar ea nu. Mă aflam cu femeia pe care o iubeam; Sian trăia alături de propria ei parodie.

Într-o dimineaţă, m-a deşteptat lovindu-mă cu furie în sâni. Când am deschis ochii şi m-am ferit, ea m-a examinat suspicios.

— Eşti acolo? Michael? înnebunesc! *Vreau să te-ntorci*!

De dragul încheierii definitive a întregului episod bizar – şi poate de asemenea ca să descopăr singur prin ce trecuse Sian -, am fost de acord cu a treia permutare. Nu trebuia să aştept un an; Suplimentul meu fusese dezvoltat simultan cu al ei.

Cumva, era mult mai deconcertant să mă confrunt cu „mine însumi", fără camuflajul corpului lui Sian. Am constatat că propria-mi faţă era indescifrabilă; asta nu mă deranjase când amândoi fuseserăm deghizaţi, dar acum mă călca pe nervi şi, la răstimpuri, aveam tendinţe paranoice, fără vreun motiv logic.

După o serie de încercări, m-am obişnuit şi cu actul sexual. Finalmente, l-am găsit plăcut, într-un mod confuz şi vag narcisist. N-am mai simţit acea senzaţie puternică de egalitate pe care o încercasem când făcusem dragoste ca femei... însă, când amândoi fuseserăm femei, Sian nu afirmase nici o clipă că ar fi simţit aşa ceva. Totul fusese închipuirea mea.

În ziua când am revenit la starea din care începuserăm (mă rog, aproape la starea respectivă-de fapt, ne stocaserăm corpurile decrepite, cu vârsta de douăzeci şi şase de ani, şi ne stabiliserăm în Suplimentele mai sănătoase), am vizionat un caz din Europa referitor la o opţiune pe care n-o încercaserăm încă şi care se părea că va fi ultimul răcnet al modei: gemeni identici hermafrodiţi. Noile noastre corpuri puteau fi copiii noştri biologici (plus-minus manipulările genetice necesare asigurării hermafroditismului), cu părţi egale de caracteristici de la amândoi. *Amândoi* ne-am fi schimbat sexul, *amândoi* ne-am fi pierdut partenerul. Am fi fost egali din toate punctele de vedere.

Am luat o copie a fişierului şi i-am arătat-o lui Sian. Ea a vizionat-o gânditoare, apoi a spus:

— Melcii sunt hermafrodiţi, nu? Sunt sigură că există ceva de felul ăsta chiar la Shakespeare – o remarcă despre fascinantul spectacol al melcilor împerechindu-se. Închipuieşte-ţi: noi doi făcând dragoste ca melcii.

Am căzut pe podea, ţinându-mă de burtă de râs. Apoi m-am oprit brusc.

— *Unde* în Shakespeare? Nici măcar nu crezusem că l-ai citit pe Shakespeare.

***

Cu fiecare an scurs, am ajuns să cred că o cunosc pe Sian tot mai bine – în sensul tradiţional, cel pe care majoritatea cuplurilor se pare că-l consideră suficient. Ştiam ce aştepta de la mine, ştiam cum să n-o rănesc. Aveam parte şi de dispute, chiar şi de certuri violente, dar trebuie să fi existat o stabilitate esenţială, deoarece, în cele din urmă, optam mereu să rămânem împreună. Fericirea ei conta foarte mult pentru mine şi uneori abia îmi venea să accept ideea că, vreodată, mă gândeam că era posibil ca toate percepţiile ei subiective să-mi fie fundamental *străine*. Evident, fiecare creier şi, implicit, fiecare giuvaer era unic; exista totuşi ceva extravagant în presupunerea că natura conştiinţei ar putea diferi radical de la un individ la altul, deşi erau implicate acelaşi hardware şi aceleaşi principii ale topologiei neurale.

Cu toate acestea... Uneori, dacă mă trezeam în toiul nopţii, mă răsuceam spre ea şi şopteam inaudibil, incapabil să rezist:

— Nu te cunosc. Habar n-am cine sau ce eşti.

Rămâneam apoi întins şi mă gândeam să-mi fac bagajele şi să plec. Eram singur şi era absurd să continuu prefăcătoria de a pretinde altceva.

Alteori, însă, mă trezeam în toiul nopţii, absolut convins că *mor*, sau ceva la fel de absurd. În siajul unui vis pe jumătate uitat, sunt posibile orice confuzii. Niciodată n-a însemnat nimic, şi până dimineaţa redeveneam eu însumi.

***

Când am văzut ştirea despre serviciile asigurate de Craig Bentley -el le denumea „cercetări", însă „voluntarii" plăteau pentru priviiegîul de a participa la experimente -, aproape că n-am fost în stare s-o includ în buletinul informativ, deşi judecata profesională îmi spunea că era tot ceea ce-şi dorea audienţa noastră într-o veste tehno-şocantă de treizeci de secunde: bizară, chiar uşor deconcertantă, totuşi deloc dificil de priceput.

Bentley era ciberneurolog şi studiase Aparatul Ndoli la fel cum neurologii studiaseră cândva creierul, imitarea creierului cu ajutorul

unui calculator de reţea neurală nu necesita o înţelegere profundă a structurii nivelurilor sale superioare; cercetarea acestora continuase în noua lor încarnare. Prin comparaţie cu creierul, giuvaerul era mai uşor de observat şi mai lesne de manipulat.

În ultimul său proiect, Bentley oferea cuplurilor ceva mai sofisticat decât perceperea vieţii sexuale a melcilor. El le propunea opt ore de identitate a minţilor.

Am copiat documentarul original de zece minute care sosise prin fibră, apoi mi-am lăsat consola de montaj să selecteze cele mai excitante treizeci de secunde pentru difuzare. S-a descurcat bine; învăţase de la mine.

N-o puteam minţi pe Sian. Nu puteam să trec sub tăcere episodul. Nu puteam pretexta că eram dezinteresat. Singurul lucru onest pe care-l puteam face era să-i arăt fişierul, să-i spun exact ce anume simţeam şi s-o întreb ce dorea ea.

Aşa am şi făcut. Când imaginea HV s-a stins, s-a întors spre mine, a ridicat din umeri şi a spus:

— Da. Pare amuzant. Să-ncercăm.

— Poate că într-un viitor experiment voi testa aşa ceva, însă deocamdată apreciez că ar fi... potenţial traumatizant.

Sian mi-a aruncat o privire piezişă, care însemna: *Tipul ăsta ne strică toată plăcerea*.

— Finalul va fi ca începutul, inversat. Mai întâi, vă vor fi restaurate personalităţile. Apoi, veţi pierde accesul la amintirile celuilalt. Evident, amintirile proprii ale *experienţei în sine* vor rămâne neafectate. Mai precis, neafectate de mine. Nu pot prezice cum vor reacţiona după restaurare personalităţile voastre separate – filtrând, suprimând, rein-terpretând amintirile. În câteva minute, puteţi dobândi idei foarte diferite despre experienţa prin care aţi trecut. Tot ce vă pot garanta este că, pe durata celor opt ore în chestiune, voi doi *veţi fi* identici.

***

Bentley purta un tricou imprimat cu nouă portrete realizate de calculator, dispuse într-o grilă de trei pe trei. În stânga sus se găsea

Elvis Presiey, iar în dreapta jos Marilyn Monroe. Restul chipurilor erau etape intermediare între acestea.

— Tranziţia va dura douăzeci de minute, timp în care veţi fi lipsiţi de corpuri. În primele zece minute, fiecare va căpăta acces la amintirile celuilalt. În următoarele zece minute, amândoi veţi fi deplasaţi, treptat, spre personalitatea de compromis. După încheierea acestei etape, Aparatele voastre Ndoli vor fi identice – adică amândoi veţi avea aceleaşi conexiuni neurale, cu aceiaşi factori semnificativi -, însă mai mult ca sigur ele se vor găsi în stări diferite. Pentru a corecta acest aspect, va trebui să vă anulez conştiinţa. După aceea, vă veţi deştepta...

Cine se va deştepta?

-.. .în corpuri electromecanice Identice. Clónele nu pot fi făcute suficient de asemănătoare. Veţi petrece opt ore singuri, în odăi absolut identice, similare unor camere de hotel. Dacă veţi simţi nevoia de divertisment, veţi avea la dispoziţie HV, desigur, *fără* modul videofon. Aţi putea crede că dacă amândoi încercaţi să apelaţi simultan acelaşi număr, veţi obţine un semnal ocupat. De fapt, în asemenea cazuri, echipamentul de comutare permite trecerea unui apel, ceea ce vă diferenţiază mediile.

— De ce nu ne putem apela între noi? a întrebat Sian. Sau, şi mai bine, de ce nu ne putem întâlni? Dacă suntem identici, dacă facem aceleaşi lucruri, atunci am fi o altă parte identică din mediul celuilalt.

Bentley şi-a răsfrânt buzele şi a scuturat din cap.

Am discutat pe îndelete. Ca întotdeauna, Sian era entuziasmată. Nu-i păsa *cum* va fi; pe ea o interesa să colecteze încă o experienţă inedită.

— Indiferent ce se-ntâmplă, la sfârşit vom redeveni noi înşine, a spus ea. De ce te temi? Ştii bancul cu Ndoli?

— Care anume?

— Orice este suportabil – atâta vreme cât nu-i infinit.

Nu puteam decide ce anume simţeam. În ciuda împărtăşirii reciproce a memoriilor, amândoi aveam să sfârşim prin a-l *cunoaşte* nu pe celălalt, ci doar o terţă persoană, tranzitorie, artificială. Pentru prima dată în vieţile noastre, am fi traversat însă exact aceeaşi experienţă, din exact acelaşi punct de vedere, chiar dacă experienţa se

limita la petrecerea a opt ore încuiaţi în camere separate, iar punctul de vedere ar fi fost cel al unui robot asexuat cu o criză de identitate.

Era un compromis, dar nu mă puteam gândi la nici o modalitate realistă în care acesta putea fi îmbunătăţit.

L-am apelat pe Bentley şi am făcut o rezervare.

***

În perfecta privare senzorială, gândurile mele păreau să se disipeze în bezna din jur chiar înainte de a se fi format pe jumătate. Această izolare n-a durat însă mult; pe măsură ce amintirile noastre pe termen scurt s-au contopit, am dobândit un soi de telepatie: unul dintre noi gândea un mesaj, iar celălalt îşi „amintea" că se gândise la el şi răspundea în acelaşi fel.

= De-abia aştept să-ţi descopăr micile secrete murdare.

= S-ar putea să ai parte de o dezamăgire. Tot ce nu ţi-am spus deja este probabil reprimat.

= Dar *reprimat* nu-nseamnă *şters*. Cine ştie ce va apărea?

= în curând, vom şti *amândoi*.

Am încercat să mă gândesc la toate păcatele minore pe care trebuie să le fi comis de-a lungul anilor, la toate gândurile ruşinoase, egoiste, nedemne, dar nu mi-a venit nimic în minte, doar un sentiment vag de vinovăţie, asemănător unor paraziţi audio. Am încercat din nou şi am căpătat, în mod neaşteptat, o imagine a lui Sian în copilărie. Un băieţel îşi strecura mâna între picioarele ei, apoi ţipa de frică şi şi-o retrăgea. Îmi povestise însă incidentul, cu mult timp în urmă. Era amintirea ei, ori reconstrucţia mea?

= Cred că-i amintirea mea. Sau poate reconstrucţia *mea*. Ştii, în jumătate din cazurile când ţi-am povestit ceva ce s-a întâmplat înainte de a ne cunoaşte, amintirea povestirii mele a devenit mult mai limpede decât amintirea în sine. Aproape că a înlocuit-o.

= Acelaşi lucru este valabil şi pentru mine.

— Atunci, cumva, amintirile noastre s-au deplasat deja, de ani de zile, spre un fel de simetrie. Amândoi ne amintim ce s-a *spus*, *ca* şi cum amândoi am fi aflat de la altcineva.

Acord. Tăcere. Un moment de confuzie. Apoi:

= Separarea asta netă a „memoriei” de „personalitate”, pe care o foloseşte Bentley, este chiar atât de clară? Giuvaerurile sunt calculatoare de reţea neurală, nu te poţi referi în sens absolut la „date” şi la „program”.

= Nu, în general nu. Într-o anumită măsură, clasificarea lui trebuie să fie arbitrară. Totuşi, cui îi pasă?

= Nu-i deloc lipsit de importanţă. Dacă el restaurează „personalitatea”, dar îngăduie „amintirilor” să persiste, o clasificare eronată ne-ar...

= Ce?

Depinde, nu? La o extremă, vor fi atât de amănunţit „restaurate”, atât de complet neafectate, încât ar fi posibil ca întreaga experienţă nici să nu se fi petrecut. La extrema cealaltă...

= Permanent...

=... mai aproape.

= Nu ăsta-i scopul?

= Nu mai ştiu.

Tăcere. Ezitare.

Atunci mi-am dat seama că nu ştiam dacă era sau nu rândul meu să răspund.

***

M-am trezit întins pe un pat, uşor confuz, parcă aşteptând trecerea unei discontinuităţi mentale. Mă simţeam oarecum incomod în corpul meu, dar într-o măsură mai mică decât atunci când mă deşteptasem în Suplimentul altuia. Am coborât privirea spre plasticul palid şi neted al trunchiului şi picioarelor mele, după care mi-am trecut o mână prin faţa ochilor. Arătam ca un manechin asexuat dintr-o vitrină, însă Bentley ne arătase corpurile înainte, aşa încât faptul respectiv nu constituia un şoc. M-am sculat încet în capul oaselor, apoi am coborât din pat şi am făcut câţiva paşi. Mă simţeam anesteziat şi golit pe dinăuntru, totuşi perceperea eforturilor musculare, proprio receptivitatea mea funcţiona perfect; mă simţeam *localizat* între ochi şi simţeam că trupul îmi aparţinea. Ca în cazul oricărui transplant modern, giuvaerul îmi fusese manipulat direct pentru adaptarea

modificării, eliminându-se necesitatea efectuării unui tratament îndelungat de fizioterapie.

Am privit în jur. Încăperea era sărăcăcios mobilată: un pat, o masă, un scaun, un ceas, un aparat HV. Pe un perete, am zărit reproducerea înrămată a unei litografii de Escher*: *Legătura de unire*, portretul artistului şi, probabil, al soţiei sale, cu feţele descojite ca nişte lămâi cu coaja tăiată în spirale ce se contopeau într-o singură bandă înlănţuită. Am atins cu degetul suprafaţa exterioară a benzii şi am urmat-o de la un capăt la celălalt; am fost dezamăgit să constat că nu avea torsiunea Mobius la care mă aşteptasem.

Nu existau ferestre, ci doar o uşă fără clanţă. În peretele de lângă pat era încastrată o oglindă de un stat de om. Am rămas o vreme nemişcat, privindu-mi forma ridicolă. Brusc, mi-am dat seama că dacă Bentley iubea simetria ar fi putut construi o cameră ca fiind imaginea în oglindă a celeilalte, modificând corespunzător aparatul HV şi convertind un giuvaer, una din copiile mele, astfel încât să inverseze dreapta cu stânga. Ceea ce părea o oglindă n-ar fi fost atunci decât o fereastră între odăi. Am rânjit stângaci cu faţa mea de plastic şi reflecţia din oglindă a părut corespunzător stânjenită de ceea ce vedea. Oricât de improbabilă, ideea respectivă mă atrăgea. Cu excepţia unui experiment de fizică nucleară, nimic n-ar fi putut dezvălui diferenţa. Ba nu, nu era adevărat; un pendul în precesiune, ca al lui Foucault", s-ar fi răsucit similar în ambele încăperi, trădând adevărul. M-am apropiat de oglindă şi am lovit-o. Nu s-a deformat sub impact, iar asta s-ar fi putut explica prin peretele masiv aflat înapoia ei, sau printr-o lovitură egală ca forţă, însă de sens opus, venită din cealaltă parte.

Am ridicat din umeri şi i-am întors spatele. Bentley ar *fi putut* face orice; din câte ştiam, întregul decor putea fi o simulare pe calculator. Corpul meu era lipsit de relevanţă. Încăperea era lipsită de relevanţă. Ideea era că...

M-am aşezat pe pat. Mi-am amintit de cineva – Michael, probabil, speculând asupra naturii mele şi întrebându-se dacă mă voi lăsa cuprins de panică, dar n-am găsit nici un motiv pentru care s-o fac. Dacă m-aş fi trezit în odaia aceasta lipsit de amintiri recente şi aş fi încercat să deduc cine eram bizuindu-mă pe trecutul/trecuturile mele, fără îndoială că aş fi înnebunit, dar eu ştiam *cu exactitate* cine eram:

aveam două siaje prelungi de anticipaţie convergând spre starea mea actuală. Posibilitatea de a fi transformat din nou în Sian sau Michael nu mă deranja câtuşi de puţin; dorinţele amândurora de a-şi regăsi identităţile separate dăinuiau puternic în mine, iar dorinţa de integritate personală se manifesta ca o uşurare la gândul reapariţiei lor, nu ca teamă de propria-mi dispariţie. Oricum, amintirile mele nu aveau să fie desfiinţate şi nu simţeam că aş fi deţinut ţeluri pe care unul sau altul dintre ei nu şi le-ar fi propus. Mă simţeam mai degrabă precum cel mai mic divizor comun al lor decât ca o superminte sinergică; eram mai puţin, nu mai mult decât suma părţilor mele. Scopul meu era strict limitat: mă găseam aici ca să mă bucur de stranietate pentru Sian şi ca să răspund la o întrebare pentru Michael, iar la momentul cuvenit aveam să fiu fericit să mă bifurc şi să-mi reiau cele două vieţi pe care mi le aminteam şi pe care le preţuiam.

Atunci, în ce fel percepeam conştiinţa? La fel ca Michael? La fel ca Sian? Din câte îmi puteam da seama, nu suferisem nici o transformare fundamentală-dar chiar când am ajuns la concluzia aceea, am început să mă întreb dacă mă aflam în poziţia de a emite judecăţi. Oare *amintirea* de a fi Michael şi *amintireadeati* Sian conţineau atât de multe în plus faţă de cele ce ei doi ar fi putut exprima prin cuvinte şi transmite verbal? dare eu *ştiam* cu adevărat ceva, orice, despre natura existenţei lor, sau pur şi simplu mintea îmi era ticsită de descrieri la mâna a doua -intime şi detaliate, însă finalmente la fel de opace ca şi limbajul? Dacă mintea mea *era* radical diferită, atunci aş fi putut percepe diferenţa respectivă... sau toate amintirile mele, în actul rememorării, arfi fost pur şi simplu remodelate în termeni ce păreau familiari?

La urma urmelor, trecutul nu era mai cognoscibil decât lumea exterioară, însăşi existenţa sa trebuia, de asemenea, luată ca un act de credinţă – dar, amintiridu-i existenţa, aceasta putea la rându-i induce în eroare.

Mi-am îngropat capul în palme, deprimat. Eram personajul cel mai apropiat pe care-l puteau obţine, şi ce se alesese din mine? Speranţa lui Michael rămânea la fel de plauzibilă şi de nedovedită ca şi până acum.

După o vreme, deprimarea a început să mi se risipească. Cel puţin, căutarea lui Michael se încheiase, chiar dacă printr-un eşec. Acum, nu mai avea de ales decât să accepte şi să meargă mai departe.

M-am plimbat o vreme prin încăpere, aprinzând şi stingând HV-ul. De fapt, începusem să mă *plictisesc*, însă nu intenţionam să irosesc opt ore şi câteva mii de dolari stând în pat şi vizionând telenovele.

Am reflectat la modalităţile posibile de subminare a sincronizării celor două copii ale mele. Era de neconceput ca Bentley să fi putut duplica odăile şi corpurile, aducându-le la o asemănare atât de mare încât un inginer care-şi merita numele să nu poată găsi o cale de distrugere a simetriei. Până şi azvârlirea unei monede ar fi putut s-o facă, dar nu aveam o monedă. Să arunc un avion de hârtie? Părea promiţător- un obiect extrem de sensibil faţă de curenţii de aer-, totuşi singura hârtie din cameră era Escher-ul, şi nu mă puteam convinge să-l distrug. Aş fi putut sparge oglinda, ca să observ formele şi dimensiunile cioburilor, ceea ce ar fi adus bonusul suplimentar al dovedirii sau infirmării speculaţiilor mele anterioare, dar, când am ridicat scaunul deasupra capului, m-am răzgândit brusc. Două seturi conflictuale de amintiri pe termen scurt fuseseră îndeajuns de confuze în cele câteva minute de privare senzorială; interacţiunea cu un ambient fizic pe o durată de câteva ore m-ar fi adus în stare de incapacitate. Era mai bine să amân, până ce aveam să simt cu disperare necesitatea unui divertisment.

De aceea, m-am întins pe pat şi am făcut probabil ceea ce, în cele din urmă, făceau majoritatea clienţilor lui Bentley.

Întrepătrunzându-se, Sian şi Michael se temeau amândoi pentru intimitatea lor; fiecare emisese declaraţii mentale compensatorii, ca să nu spun chiar defensive, de sinceritate, nedorind ca perechea să creadă că avea ceva de ascuns. De asemenea, curiozitatea lor fusese ambivalenţă; ei doriseră să *se înţeleagă* unul pe celălalt, dar, desigur, nu să *scotocească*.

Toate aceste contradicţii continuau în mine, însă – uitându-mă la tavan, încercând să nu privesc ceasul timp de cel puţin treizeci de secunde -, de fapt, nu trebuia să iau o decizie. Era lucrul cel mai natural

din lume să-mi las mintea să hoinărească şi să examineze desfăşurarea relaţiei lor, din ambele puncte de vedere.

Amintirea era extrem de specială. Aproape totul părea simultan vag surprinzător şi foarte familiar, ca o criză prelungită de *déjà vu*. Ei nu căutaseră în mod frecvent şi deliberat să se înşele în probleme importante, dar toate minciunile mici şi inocente, toate resentimentele triviale şi înăbuşite, toate amăgirile necesare, lăudabile, esenţiale, de iubire, ce-i ţinuseră laolaltă în ciuda diferenţelor lor, mi-au umplut capul cu o pâclă ciudată de confuzie şi dezamăgire.

Nu era vorba despre o conversaţie în nici unul dintre sensurile atribuite termenului; nu aveam personalităţi multiple. Purşi simplu, Sian şi Michael nu se aflau aici – ca să se justifice, să explice, să se înşele din nou reciproc, cu cele mai bune intenţii. Poate că ar fi trebuit să încerc să fac toate astea în numele lor, totuşi eram permanent nesigur de rolul meu, incapabil să mă decid asupra unei poziţii. Ca atare, am rămas locului, paralizat de simetrie, şi am lăsat amintirile lor să curgă.

După aceea, timpul a trecut atât de repede încât n-am mai avut ocazia să sparg oglinda.

Iar eu ştiam, acum, că ceea ce Sian îşi dorise dintotdeauna cel mai mult la un iubit fusese elementul străin, necunoscut, misterios, opac. Pentru ea, a fi cu altcineva se justifica prin sentimentul de confruntare cu *celălalt* Fără asta, credea ea, ai fi putut la fel de bine să mono-loghezi.

Constat că acum împărtăşesc această opinie (o modificare la ale cărei origini precise nu vreau să mă gândesc prea mult... însă ştiusem mereu că Sian deţinea personalitatea mai puternică şi ar fi trebuit să ghicesc că o *parte* avea să se tocească).

Împreună, am fi putut la fel de bine să fi fost singuri, de aceea n-am avut altă soluţie decât să ne despărţim.

Nimeni nu vrea să petreacă eternitatea singur.

***

Am încercat să rămânem împreună. Am rezistat o săptămână.

Conform prevederilor legale, Bentley făcuse instantanee ale giuva-erurilor noastre înainte de experiment. Puteam reveni la ele –

pentru ca apoi să-i cerem să ne explice motivul -, dar autoamăgirea este o alegere facilă numai dacă o faci în timp.

Nu ne puteam ierta reciproc, fiindcă nu exista nimic de iertat. Nici unul dintre noi nu făcuse un singur lucru pe care celălalt să nu-l fi putut înţelege şi cu care să nu fie complet de acord.

Ne cunoşteam prea bine unul pe celălalt, asta era totul. Până în cele mai microscopice blestemate de detalii. Nu se punea problema durerii pricinuite de adevăr; deja, nu ne mai durea, ci ne amorţise. Ne învăluise. Nu ne cunoşteam reciproc aşa cum ne cunoşteam pe noi înşine; era mai rău decât atât. În şinele fiecăruia, amănuntele se pierd în chiar procesele gândirii; autodisecţia mentală este posibilă, dar necesită eforturi impresionante de susţinere. Disecţia noastră reciprocă n-a necesitat nici un efort; era starea naturală în care intram atunci când ne aflam împreună. Învelişurile noastre exterioare fuseseră jupuite, însă nu pentru a dezvălui o imagine a sufletului. Sub piele nu văzusem decât pinioanele, rotindu-se.

ORBITE INSTABILE ÎN SPAŢIUL MINCIUNILOR

Întotdeauna mă simt cel mai în siguranţă atunci când dorm pe autostradă – sau cel puţin pe acele fâşii de autostradă care se întâmplă să se afle în regiunile de echilibru aproximativ între atractorii din jur. Cu sacii noştri de dormit întinşi cu grijă în lungul liniilor albe decolorate dintre benzile ce se îndreaptă spre nord (poate din cauza unei vagi aluzii la geomanţie, provenită din Chinatown, nu tocmai înăbuşite de influenţele umanismului ştiinţific estic, ale iudaismului liberal vestic şi ale unui vehement hedonism antiintelectual şi antispiritual nordic), pot închide ochii liniştit, ştiind că Măria şi cu mine nu ne vom deştepta crezând, cu toată convingerea şi irevocabil, în infailibilitatea Papei, în conştiinţa Gaiei, în amăgirile de intuiţie induse de meditaţie ori în miraculoasele puteri de tămăduire ale reformei impozitelor.

De aceea, atunci când mă trezesc şi descopăr soarele deja deasupra orizontului – iar pe María dispărută -, nu intru în panică. Nici o credinţă, nici o concepţie despre lume, nici un sistem de credinţe, nici o cultură nu s-ar fi putut furişa în noapte ca s-o înhaţe. Limitele bazinelor de atracţie fluctuează *într-adevăr*, avansând şi retrăgându-se zilnic cu zeci de metri, totuşi este extrem de improbabil ca vreuna dintre ele să fi putut penetra atât de departe în preţiosul nostru deşert de anomie şi îndoială. Nu-mi pot imagina de ce ar fi plecat, părăsindu-mă fără un cuvânt, dar la răstimpuri María face lucruri pe care le găsesc cu totul inexplicabile. Si invers. Chiar după un an petrecut împreună, obiceiul ăsta ne-a mai rămas.

Nu intru în panică, însă nici nu pierd timpul. Nu vreau să rămân prea mult în urmă. Mă ridic în picioare, întinzându-mă, şi încerc să

decid în ce direcţie s-ar fi putut îndrepta; dacă nu cumva condiţiile locale s-au modificat după plecarea ei, ar fi cam acelaşi lucru cu a întreba încotro vreau eu însumi să mă îndrept.

Atractorii nu pot fi învinşi, nu li se poate opune nici măcar rezistenţă, dar este posibil să-ţi croieşti o rută între ei, să navighezi printre contradicţii. Modalitatea cea mai simplă de a începe este să te foloseşti de un atractor puternic aflat la o distanţă moderată, pentru a acumula moment de inerţie, şi având grijă în acelaşi timp să aranjezi o deviere de ultim moment din partea unei influenţe compensatorii.

Întotdeauna, alegerea primului atractor – credinţa faţă de care trebuie simulată convertirea – este o afacere stranie. Uneori, se simte, aproape literal, ca *adulmecarea vântului*, ca urmărirea unei cărări exterioare; uneori, pare pură introspecţie, o încercare de a determina „propriile mele" credinţe adevărate, iar alteori însăşi ideea de a face o distincţie între aceste contrarii aparente pare greşit direcţionată. Da, un Zen dat dracului, exact aşa mi se pare acum... ceea ce, în sine, aproape că răspunde la întrebare. Aici balanţa este delicată, totuşi o influenţă *este* infim mai puternică; în mod clar, din punctul meu de vedere, filosof iile orientale sunt mai atrăgătoare decât celelalte, şi chiar cunoscând explicaţia pur geografică, nu înseamnă că-i mai pilii adevărat. Urinez pe gardul de sârmă dintre autostradă şi calea ferată, pentru a-i grăbi descompunerea, apoi îmi rulez sacul de dormit, trag un gât de apă din canistră, pun raniţa în spate şi pornesc la drum.

Minibusul robot de livrare al unei brutării trece cu viteză pe lângă mine şi-mi blestem singurătatea; fără pregătiri minuţioase, este nevoie de cel puţin doi indivizi agili ca să profite de ei – unul să blocheze calea vehiculului, iar celălalt să fure mâncare. Pierderile datorate furturilor sunt îndeajuns de mici pentru ca oamenii atractorilor să pară că le tolerează; probabil că măsurile suplimentare de securitate nu merită cheltuiala, deşi, fără îndoială, membrii fiecărei monoculturi etice au propriile lor „motive" unice de a nu ne supune prin foamete pe noi, hoinarii amorali. Scot un morcov amărât pe care l-am dezgropat aseară dintr-o grădină de zarzavat pe lângă care am trecut; este un mic dejun jalnic, dar când îl mestec mă gândesc'la chiflele pe care o să le şterpelesc când voi fi din nou cu Măria, iar anticipările aproape că ascund gustul fad, lemnos al prezentului.

Autostrada se curbează lin spre sud-est. Ajung la o secţiune flancată de fabrici pustii şi de case abandonate, iar pe acest fundal de relativă linişte atracţia iui Chinatown, aflată acum drept în faţă, creşte mai puternică şi mai limpede. Desigur, eticheta „Chinatown" a fost dintotdeauna o suprasimplificare; înainte de Accident, regiunea conţinea cel puţin o duzină de culturi distincte – pe lângă chinezii din Hong Kong şi cei malaezieni, de la coreeni la cambodgieni, de la thai la cei din Timor- şi câteva varietăţi din fiecare religie, de la budism la islamism. Diversitatea respectivă a dispărut acum, iar amalgamul omogen care s-a stabilizat în cele din urmă ar părea probabii complet bizar oricărui locuitor individual al regiunii pre-Accident. Bineînţeles, hibridul straniu li se pare cât se poate de firesc cetăţenilor din ziua de azi; asta-i definiţia *stabilităţii*, motivul existenţei atractorîlor. Dacă aş intra direct în Chinatown, nu numai că m-aş trezi împărtăşind valorile şi credinţele locale, ci aş fi perfect fericit să rămân acolo tot restul vieţii.

Nu mă aştept însă s-o fac, tot aşa cum nu mă aştept ca Pământul să cadă pe neaşteptate în Soare. Au trecut aproape patru ani de la Accident şi până acum nu m-a capturat nici un atractor.

***

Am auzit zeci de „explicaţii" pentru evenimentele din ziua aceea, dar majoritatea mi se par la fel de dubioase, înrădăcinate aşa cum sunt în concepţiile despre lume ale fiecărui atractor. Una dintre modalităţile în care îmi închipui uneori lucrurile este că, la 12 ianuarie 2018, rasa umană a trecut un soi de prag neanticipat – poate cel al populaţiei planetare – şi a suferit o modificare bruscă, ireversibilă a stării psihice.

Telepatia nu-i tocmai termenul cuvenit; la urma urmelor, nimeni nu s-a pomenit înecat într-un ocean de bolboroseli; nimeni n-a suferit chinul unei supraîncărcări de empatie. Pălăvrăgeala prozaică a conştiinţei rămâne încuiată în minţile noastre; Intimitatea mentală cotidiană rămâne neviolată. (Sau poate, aşa cum au sugerat unii, intimitatea mentală a tuturor a fost *atât de complet violată* încât suma gândurilor noastre tranzitorii formează o pătură de zgomot alb, lipsit

de caracteristici care acoperă planeta şi pe care creierul uman îl filtrează fără efort.)

Oricum, indiferent de motiv, telenovelele secundă-cu-secundă ale vieţilor interioare umane au rămas, din fericire, la fel de inaccesibile ca şi până acum, dar minţile noastre au devenit în întregime permeabile la valorile şi credinţele celorlalţi, la convingerile lor cele mai profunde.

La început, asta a însemnat haos. Amintirile mele din perioada respectivă sunt confuze şi de coşmar; am rătăcit o zi şi o noapte (cred) prin oraş, regăsindu-l pe Dumnezeu (sau un echivalent al Lui) la fiecare şase secunde- fără să am viziuni, fără să aud voci, însă fiind tras de la o credinţă la alta de forţe invizibile, cu logică de vis. Oamenii mergeau buimăciţi, ghemuiţi şi împleticindu-se, în vreme ce ideile se deplasau între ei ca nişte fulgere. Revelaţia urma revelaţiei contradictorii. Doream ca respectivul coşmar să înceteze, doream cu disperare să înceteze; m-aş fi rugat pentru asta, dacă Dumnezeu ar fi rămas acelaşi un timp suficient ca să mă pot adresa Lui. Am auzit alţi hoinari comparând aceste prime convulsii mistice cu senzaţiile induse de droguri sau cu orgasmele neîncetate, oră după oră; totuşi, privind retrospectiv, constat că mi-au amintit cel mai mult de o criză de gastroenterită pe care o suferisem cândva: o noapte lungă şi febrilă de regurgitări şi diaree interminabile. Mă duruseră toţi muşchii şi toate articulaţiile, simţisem că-mi ia foc pielea; simţisem că mor. Si de fiecare dată când crezusem că nu mai aveam puterea să evacuez altceva din corp, mă încerca încă un spasm. Până la patru dimineaţa, neajutorarea mea păruse pozitiv transcendentală; reflexul peristaltic mă poseda ca o zeitate crâncenă, dar în esenţă binevoitoare. La momentul acela, fusese experienţa cea mai religioasă prin care trecusem.

În întregul oraş, sisteme de credinţă concurente luptau pentru loialitatea supuşilor, suferind mutaţii şi hibridizări pe parcurs, aidoma populaţiilor aleatorii de viruşi informatici ce erau asmuţite una împotriva celeilalte, ca să demonstreze aspecte subtile ale teoriei evoluţio-nismului. Sau poate ca încleştările istorice din interiorul aceloraşi credinţe, cu dimensiunile şi scara temporală drastic reduse de noul mod de interacţiune şi cu mult mai puţină vărsare de sânge, acum, când ideile însele se puteau lupta într-o arenă pur mentală, nu folosindu-se de cruciaţi mânuitori de spade ori de lagăre de

exterminare. Ori ca un roi de demoni dezlănţuiţi asupra Pământului, pentru a-i poseda pe toţi păcătoşii.

Haosul n-a durat mult. În unele locuri însămânţate de acumulările de culturi şi religii – iar în alte locuri, din pură întâmplare -, anumite sisteme de credinţă câştigaseră un avantaj suficient, un cap de pod, pentru a începe să se răspândească de la un nucleu de credincioşi spre sfârâ-măturile aleatorii dimprejur, captând populaţii învecinate şi confuze, în cadrul cărora nu apăruse încă o credinţă dominantă. Cu cât aceşti atractori, ce sporeau ca proverbialul bulgăre de zăpadă, cucereau mai mult teritoriu, cu atât se dezvoltau mai rapid. Din fericire, cel puţin în acest oraş, nici un atractor nu reuşise să se întindă necontrolat; mai devreme sau mai târziu, toţi se loviseră de vecini la fel de puternici, sau fuseseră limitaţi de lipsa populaţiei de la periferii şi de regiunile înconjurătoare aproape pustii.

La o săptămână după Accident, anarhia se cristalizase, mai mult sau mai puţin, în configuraţia prezentă, cu nouăzeci şi nouă la sută din locuitori mutându-se sau schimbându-se, până când fuseseră mulţumiţi să se afle exact în locul dorit şi să fie exact cine erau.

S-a nimerit ca eu să sfârşesc între atractori – afectat de mulţi, dar fără a fi capturat de nici unul -, şi de atunci am izbutit să rămân pe orbită. Nu ştiu care-i clenciul, dar se pare că îl deţin; de-a lungul anilor, numărul hoinarilor s-a redus, totuşi un nucleu rămâne liber.

În primii ani, oamenii atractorilor obişnuiau să trimită elicoptere robot care să răspândească pamflete peste oraş, explicând în metaforele specifice fiecăruia ce anume se întâmplase – de parcă o bine aleasă analogie a dezastrului ar fi fost suficientă pentru a le aduce convertiţi. Pentru unii a durat multişor până să priceapă că, deja, cuvântul scris fusese depăşit ca vector al îndoctrinării. Acelaşi lucru era valabil şi pentru tehnicile audiovizuale, deşi asta nu se înţelesese deocamdată peste tot. Nu cu mult timp în urmă, la un televizor cu baterii găsit într-o casă abandonată, eu şi Măria recepţionaserăm emisiunea unei reţele de enclave raţionaliste, prezentând o aşa-zisă „simulare" a Accidentului sub forma unui dans codificat în culori de pixeli reciproc carnivori, conformându-se câtorva reguli matematice simple. Comentatorul perora în jargon despre sistemele autoorganizatoare- şi iată!, cu magia privirii retrospective, pâlpâirile

colorate evoluaseră rapid în configuraţia familiară a celulelor hexagonale, despărţite unele de altele prin şanţuri de beznă (nepopulate, cu excepţia prezenţei abia vizibile a câtorva punctuleţe lipsite de importanţă; ne-am întrebat care dintre ele trebuia să fi fost *noi*).

Nu ştiu cum s-ar fi desfăşurat lucrurile în absenţa infrastructurii preexistente de roboţi şi de telecomunicaţii, care permitea oamenilor să trăiască şi să muncească fără a călători în afara propriilor lor bazine -regiunile garantate să-i readucă la atractorul central -, care, în cele mai multe cazuri, nu depăşesc unu-doi kilometri în lărgime. (De fapt, trebuie să fi existat multe locuri unde infrastructura respectivă nu era prezentă, dar în ultimii câţiva ani nu mă mai cuplasem la satul global şi nu ştiam cum se descurcaseră ele.) Pe mine, traiul la periferia societăţii mă face chiar mai dependent de bogăţia ei decât pe cei care trăiesc în centrele numeroase, de aceea bănuiesc că ar trebui să fiu fericit că majoritatea oamenilor se mulţumesc cu statu-quo-ul -în tot cazul, sunt încântat că ei pot coexista în pace, că pot face comerţ şi prospera.

Eu unul aş prefera să mor decât să mă alătur lor – asta-i tot.

(Sau, cel puţin, asta-i adevărat aici şi acum.)

***

Şmecheria este să nu te opreşti, să-ţi menţii momentul de inerţie. Nu există regiuni de neutralitate perfectă sau, dacă există, sunt prea mici ca să fie găsite, probabil prea mici ca să fie locuite, şi mai mult ca sigur că ele se deplasează în funcţie de variaţiile condiţiilor din bazine. *Destul de aproape* este perfect pentru o noapte, dar dacă aş încerca să trăiesc într-un singur loc, zi după zi, săptămână după săptămână, atunci atractorul cu cel mai infim avantaj ar începe, în cele din urmă, să mă atragă.

Momentul de inerţie şi confuzia. Dacă este sau nu adevărat că suntem scutiţi de glasurile interioare ale celor din jur, deoarece atât de multe bolboroseli necorelate se anulează pur şi simplu reciproc, ţelul meu este să fac exact acelaşi lucru cu părţile de durată, mai coerente, mai periculoase ale semnalului. Fără îndoială, în centrul Pământului, suma tuturor credinţelor omeneşti are ca rezultantă zgomotul pur,

inofensiv; aici însă, la suprafaţă, unde din punct de vedere fizic este imposibil să fii echidistant faţă de toţi, sunt silit să mă deplasez permanent, pentru a obţine, cât de cât, o medie a efectelor.

Uneori, visez cu ochii deschişi că mă îndrept spre o regiune nepopulată şl că trăiesc într-o minunată solitudine lângă o fermă îngrijită de roboţi, şterpelind echipamentele şi cele necesare pentru a-mi produce propriile mele alimente. *Cu Maria*? Dacă va veni; uneori, ea zice „da", alteori „nu". Până acum, ne-am hotărât de cinci-şase ori să pornim într-o asemenea călătorie... totuşi, încă n-am descoperit o traiectorie care să ne scoată din oraş, o rută care să ne poarte în siguranţă pe lângă toţi atractorii, fără a fi treptat deviaţi înapoi spre centrul urban. Trebuie să existe o cale de ieşire, trebuie doar să o descoperim; iar dacă zvonurile vehiculate de alţi hoinari s-au dovedit fundături, asta nu-i o surpriză: singurii care au ştiut cu siguranţă cum să părăsească oraşul sunt cei care au nimerit pe cărarea corectă şi au plecat realmente, fără să lase în urmă aluzii sau zvonuri.

Uneori, totuşi, mă opresc pe neaşteptate în mijlocul drumului şi mă întreb ce „doresc cu adevărat".

Să evadez în natură şi să mă pierd în tăcerea propriului meu suflet mut?

Să renunţ la această rătăcire lipsită de ţel şi să mă alătur din nou *civilizatei*? De dragul prosperităţii, al stabilităţii şi al siguranţei să înghit şi să fiu înghiţit de un set complex de minciuni autoafirmatoare?

Sau să continuu să mă învârtesc în felul acesta până voi muri?

Desigur, răspunsul depinde de locul unde mă aflu.

***

Alte camioane-robot trec pe lângă mine, dar nu le privesc de două ori. Îmi imaginez că foamea mea este un obiect – o altă povară ce trebuie cărată, nu cu mult mai grea decât raniţa – şi, treptat, ea dispare din atenţia imediată. Las mintea să mi se golească şi nu mă gândesc decât la razele soarelui matinal care-mi scaldă faţa şi la plăcerea umblatului.

După o vreme, o limpezime surprinzătoare începe să se reverse peste mine – o pace profundă, împreună cu o senzaţie puternică de

înţelegere. Partea bizară este că n-am habar ce anume cred că *înţeleg*; simt plăcerea perceperii fără vreo cauză aparentă, fără cea mai vagă speranţă de a răspunde întrebării: *percepere a ce*? Totuşi, senzaţia persistă.

Mă gândesc: Toţi anii ăştia am călătorit în cerc, şi unde am ajuns?

La acest moment. La această ocazie de a face primii mei paşi reali pe poteca spre iluminare.

Si tot ce am de făcut este să continuu să merg, drept înainte.

timp de patru ani, am urmat un *tao* fals, am urmărit o iluzie a libertăţii, sîrăduindu-mă doar de dragul strădaniei, dar acum văd calea de a transforma călătoria aceasta în...

În ce? *într-o scurtătură spre damnaţiune*?

„Damnaţiune"? Nu există aşa ceva. Doar *samsara*, roata dorinţelor. Doar inutilitatea strădaniilor. Înţelegerea mea este înceţoşată acum, însă ştiu că dacă aş face câţiva paşi mai departe, adevărul ar începe să mi se clarifice.

Vreme de câteva secunde, sunt paralizat de nehotărâre – amestecată cu teroare pură -, dar apoi, atras de posibilitatea mântuirii, părăsesc autostrada, escaladez gardul şi mă îndrept către sud.

Străzile sunt familiare. Trec pe lângă o parcare plină cu epave decolorate de soare ce se topesc încetul cu încetul – autodegradarea caroseriilor lor de plastic a fost declanşată de nefolosire; un videoporno şi sex-shop, cu faţada intactă, întunecat înăuntru, duhnind a mochetă putrezită şi a excremente de şoareci; o vitrină de prezentare auto, cu cele mai recente – vechi de patru ani – modele cu pilă de combustie etalate cu mândrie şi părând deja relicve bizare din alt secol

Apoi imaginea turlei catedralei înălţându-se deasupra tuturor acestor mizerii mă loveşte cu o combinaţie ameţitoare de nostalgie şi *déjà vu.* În ciuda tuturor, o părticică din mine continuă să se simtă aidoma unui adevărat Fiu Risipitor, revenind acasă pentru prima dată, nu trecând prin ea pentru a cincizecea oară. Mormăi rugăciuni şi fraze din dogmă, formule straniu reconfortante, deşteptate din amintirile ultimului meu periheliu.

În scurt timp, un singur lucru mă mai nedumereşte: Cum este posibil să fi cunoscut iubirea perfectă a Domnului şi apoi să fi piecat? Este de neconceput. *Cum S-am putut întoarce spatele*?

Ajung la un şir de case necontaminate; ştiu că sunt nelocuite, dar aici, în zona de frontieră, roboţii diocezei continuă să tundă pajiştile, să mături frunzele, să vopsească pereţii. Mai am de parcurs câteva cvartale către sud-vest şi nu voi mai întoarce niciodată spatele adevărului. Mă îndrept într-acolo, bucuros.

Aproape bucuros.

Singura problemă este că... în, fine, cu fiecare pas ce mă duce spre sud, îmi vine tot mai greu să ignor faptul că Scripturile – ca să nu mai vorbesc de dogma catolică – abundă în cele mai groteşti erori de logică şi de formă. De ce ar trebui ca o revelaţie din partea unui Dumnezeu perfect, iubitor, să fie un asemenea melanj de ameninţări şi contradicţii? De ce ar trebui să ofere o atât de eronată şi confuză opinie asupra Jocului omenirii în Univers?

Erori de formă? Metaforele trebuiau alese pentru a se potrivi concepţiei despre lume din momentul respectiv; ar fi trebuit oare Domnul să-f ameţească pe autorul Facerii cu detalii ale Big Bang-ului şi ale nucleosintezei primordiale? *Contradicţii*? *Ieste* de credinţă... şi de umilinţă. Cum pot fi atât de arogant încât să-mi opun jalnicele puteri de raţionâre cuvintelor Atotputernicului? Dumnezeu transcende totul, inclusiv logica.

Mai ales logica.

Nu-i bine. Naştere imaculată? Miracole cu pâini şi peşti? înviere? Simple fabule poetice, care nu trebuie interpretate literal? Ce mai rămâne atunci din ele, în afară de nişte predici bine intenţionate şi o mulţime de teatralisme pompoase? Dacă *într-adevăr* Dumnezeu a devenit om, a suferit, a murit şi aînviat ca să mă salveze pe mine, atunci îi datorez totul... dar dacă nu-i decât o istorie frumoasă, îmi pot iubi aproapele cu sau fără doze regulate de pâine şi vin.

Cotesc spre sud-est.

Adevărul despre Univers (aici) este infinit mai straniu şi infinit mai măreţ: el se găseşte în Legile Fizicii care au ajuns să Se cunoască pre Sine prin intermediul omenirii. Destinul şi ţelul nostru sunt codificate în constanta structurii fine şi în valorea densităţii omega. Rasa omenească – fie ea în formă organică sau robotică – va continua să progreseze pe parcursul următoarelor zece miliarde de ani, până ce

vom putea da naştere hiperinteligenţei care va *determina* perfect reglatul Big Bang necesar pentru a ne aduce în existenţă.

Dacă nu vom muri în următoarele câteva milenii.

Caz în care alte creaturi inteligente vorîndeplini misiunea. Nu contează cine anume poartă torţa.

Exact. *Nimic din toate astea nu contează*. *De ce ar trebui să-mi pese ce va face sau nu va face peste zece miliarde de ani o civilizaţie de postumani*, *roboţi sau alieni*? *Ce legătură are cu mine tot rahatul ăsta măreţ*?

În sfârşit, o zăresc pe Măria la câteva intersecţii în faţa mea şi, ca ia comandă, atractorul existenţialist din vest mă deviază cu fermitate, îndepărtându-mă de suburbia de baroc cosmic. Iuţesc pasul, dar numai puţin; este prea cald ca să alerg, iar o accelerare bruscă poate avea efecte secundare, aducând neaşteptate abateri filosofice.

Pe când reduc distanţa, ea se întoarce la sunetul paşilor mei.

— Bună, îi spun.

— Bună.

Nu pare tocmai încântată să mă vadă, dar nici nu-i locul pentru aşa ceva.

Mă alătur ei şi o însoţesc.

— Ai plecat fără mine.

— Voiam să rămân singură o vreme, ridică din umeri Măria. Voiam să mă gândesc.

Încep să râd.

— Dacă voiai să te *gândeşti*, ar fi trebuit să stai pe autostradă.

— Mai există un alt punct în faţă. În parc. Este la fel de bun.

Are dreptate, deşi acum sunt aici ca să-i stric tot cheful. Mă întreb pentru a mia oară: *De ce vreau să rămânem împreună*? Din cauza lucrurilor pe care le avem în comun? însă majoritatea acestora se datorează tocmai faptului că *suntem* împreună, că mergem pe aceleaşi drumuri, că ne corupem reciproc prin prezenţă. Să fie atunci din cauza diferenţelor dintre noi? De dragul ocazionalelor momente de incomprehensibilitate mutuală? Totuşi, cu cât petrecem mai mult timp împreună, cu atât acel vestigiu al misterului se va eroda mai mult; orbitând unul în jurul celuilalt, putem ajunge doar la o spirală comună, sfârşitul tuturor deosebirilor.

Atunci, *de ce*?

Răspunsul onest (aici şi acum) este: hrană şi sex – deşi mâine, altundeva, fără îndoială că voi privi îndărăt şi voi decreta că această concluzie nu-i decât o minciună cinică.

Amuţesc, în vreme ce ne apropiem de zona de echilibru. Confuzia ultimelor minute continuă să-mi răsune în cap, satisfăcător de amestecată, succesiunea ameţitoare de epifanii trunchiate anulându-se practic reciproc şi lăsând în urmă doar o senzaţie amorfă de neîncredere. Îmi amintesc de o şcoală de gândire din zilele pre-Accident, care proclama, cu insensibile bune intenţii – confundând toleranţa lăudabilă cu pura credulitate – că *toate filosofiile umane* deţin ceva valoros. Mai mult, chiar, când ajungeai la esenţa lor, de fapt toate spuneau aceleaşi „adevăruri universale" şi erau, finalmente, *reconciliatoare*. Se părea că nici unul dintre acei ecumenici pasivi nu supravieţuise ca să asiste la tăgăduirea palpabilă a ipotezei lor; mă aştept ca toţi să se fi convertit, la trei secunde după Accident, la credinţa cea mai apropiată de ei în momentul respectiv.

Maria mormăie iritată:

— Grozav!

Mă uit la ea, apoi îi urmăresc privirea. Înaintea noastră a apărut parcul şi, dacă doreşte să rămână singură, nu are de rezolvat numai problema prezenţei mele. În porţiunea umbroasă, s-au adunat cel puţin douăzeci de hoinari. Este un lucru rar, totuşi se mai întâmplă; zonele de echilibru sunt părţile cele mai lente ale orbitelor tuturor, de aceea bănuiesc că nu-i de mirare că, ocazional, unii dintre noi eşuează împreună.

Apropiindu-ne, observ ceva şi mai ciudat: toţi sunt întinşi pe iarbă, cu feţele îndreptate în aceeaşi direcţie. Privesc spre ceva-sau cineva-pe care copacii îl ascund vederii.

Cineva. Glasul unei femei ajunge până la noi; de la această depărtare, cuvintele nu se pot distinge, însă tonul este mieros. Încrezător. Blând, dar persuasiv.

— Poate că n-ar trebui să ne apropiem, spune nervos Măria. Poate că echilibrul s-a deplasat.

— E posibil...

Sunt la fel de îngrijorat ca şi ea, dar în acelaşi timp intrigat. Nu simt vreo smucitură dinspre familiarii atractori locali, totuşi nu pot garanta că însăşi curiozitatea mea nu-i o nouă momeală pentru o idee veche.

— Atunci, hai să ocolim parcul, îi propun. Nu putem ignora ce se petrece – trebuie să aflăm despre ce-i vorba.

Dacă un bazin din apropiere s-a extins şi a înglobat parcul, atunci faptul că păstrăm distanţa faţă de necunoscuta vorbitoare nu ne asigură libertatea; nu cuvintele ei sau prezenţa-i singulară ne pot face rău. Totuşi, Măria (ştiind toate astea, sunt sigur) îmi acceptă „strategia" şi încuviinţează din cap.

Ne oprim în mijlocul străzii, la extremitatea estică a parcului, fără să remarcăm vreun efect notabil. Vorbitoarea, aş zice de vârstă mijlocie, pare şi ea hoinară; totul o trădează: de la hainele ţepene de murdărie, la părul tăiat grosolan, la pielea tăbăcită de vreme şi până la conformaţia costelivă a unui veşnic drumeţ pe jumătate înfometat. Numai glasul îi sună straniu. A instalat o ramă, aidoma unui şevalet, pe care a întins o hartă mare a oraşului; celulele aproximativ hexagonale ale bazinelor sunt marcate în mai multe culori. În primii ani, oamenii obişnuiau să schimbe între ei asemenea hărţi; poate că necunoscuta îşi prezintă bunurile de preţ, sperând să le schimbe cu altele. Nu cred că are şanse prea mari; de acum – sunt sigur în această privinţă -, fiecare hoinar se bazează pe imaginea sa mentală asupra terenului ideologic.

Apoi femeia ridică un indicator şi arată ceva ce nu observasem: un păienjeniş fin de linii albastre, întreţesându-se în interstiţiile dintre hexagoane.

— Bineînţeles, nu poate fi vorba despre un accident, spune ea. În toţi aceşti ani, noi n-am evitat bazinele pur şi simplu din noroc ori din abilitate.

Îşi plimbă privirile peste auditoriu, ne remarcă, face o pauză de o clipă şi continuă pe un ton calm:

— *Am fost capturaţi de propriul nostru atractor*. El nu seamănă deloc cu ceilalţi – nu-i un set fix de credinţe, într-o locaţie bine determinată -, totuşi este un atractor, atrăgându-ne spre el de pe orbitele instabile pe care ne-am fi putut afla. L-am cartat-pe el, sau o parte a lui- şi l-am desenat cât am putut mal bine. Detaliile reale pot fi

infinit mai fine, dar chiar din această reprezentare grosolană ar trebui să recunoaşteţi poteci pe care le-aţi străbătut.

Mă zgâiesc la hartă. De la distanţa aceea, liniile albastre sunt imposibil de urmărit individual; pot distinge că ele acoperă ruta pe care am străbătut-o cu Măria în ultimele zile, dar...

— Ai mâzgălit o mulţime de linii între bazine, strigă un bătrân. Ce dovedeşte asta?

— Nu între toatebazinele. (Atinge un punct de pe hartă.) A fost cineva aici? Sau aici? Sau aici? Nu? Aici? Sau aici? *De ce* nu?Toate astea sunt coridoare largi între atractori şi par la fel de sigure ca şi celelalte. Atunci, de ce n-am fost niciodată în locurile astea? Din acelaşi motiv pentru care n-a fost nimeni dintre cei care locuiesc în atractorii ficşi: ele nu fac parte din teritoriul nostru, nu fac parte din *propriul nostru* atractor.

Ştiu că bate câmpii, totuşi simpla formulare a acelei afirmaţii este suficientă ca să mă facă să intru în panică, să devin claustrofob. *Propriul nostru atractor*. Am fost capturaţi de *propriul nostru atractor*. Scanez marginile oraşului de pe hartă; liniile albastre nu se apropie niciodată de ele, ci ajung cel mult acolo unde am fost eu însumi.

Şi ce dovedeşte asta? Doar că această femeie n-a fost mai norocoasă decât mine. Dacă ar fi scăpat din oraş, nu s-ar mai fi aflat aici ca să pretindă că evadarea ar fi imposibilă.

O hoinară vizibil gravidă rosteşte:

— Ai trasat propriile taie poteci, atâta tot. Ai ocolit pericolele – şi eu le-am ocolit – pentru că toţi cunoaştem locurile ce trebuie evitate. Asta-i tot ce ne spui. Asta-i tot ce avem în comun.

— Nu! – Vorbitoarea descrie din nou un segment albastru. – Asta-i *ceea ce suntem*. Nu suntem hoinari fără ţel, ci oamenii unui atractor straniu. În ultimă instanţă, avem o identitate, o unitate...

Se aud râsete şi câteva insulte dispreţuitoare.

— O cunoşti? o întreb în şoaptă pe Măria. Ai mai văzut-o?

— Nu sunt sigură. Nu cred.

— Nici n-ai fi avut cum. Nu-i clar? Este un fel de evanghelist robot.

— Nu vorbeşte ca evanghelist».

— *E raţionalistă*, nu creştină sau mormonă.

— Raţionaliştii nu trimit evanghelişti.

— Nu? *Cartarea atractorilor stranii* – dacă ăsta nu-i jargon raţionalist, ce-i?

Măria ridică din umeri.

— Bazine, atractori... sunt termeni raţionalişti, dar toată lumea îi foloseşte. Ştii cum se spune: Diavolul are cea mai ispititoare muzică, însă raţionaliştii au de partea lor jargonul. Cuvintele trebuie să provină de undeva.

— Îmi voi clădi biserica pe nisip, spune femeia. Şi nu voi cere nimănui să mă urmeze – totuşi, o veţi face. Cu toţii o veţi face.

— Hai să mergem! rostesc eu.

O prind de braţ pe Măria, dar ea se eliberează mânioasă.

— De ce eşti atât de pornit împotriva ei? Poate că are dreptate.

— Ai înnebunit?

— Toţi ceilalţi au atractori... de ce n-am avea şi noi unul al nostru? Aparte faţă de restul. Uită-te şi tu: este lucrul cel mai frumos de pe hartă.

Scutur din cap, oripilat.

— Cum poţi spune asta? Noi am rămas *liberi*. Ne-am străduit din răsputeri să rămânem liberi.

— Poate că da, înalţă ea din umeri. Sau poate că am fost capturaţi de ceea ce tu numeşti libertate. Poate că nu mai trebuie să ne zbatem. Ţi se pare un lucru atât de rău? Dacă oricum facem ceea ce dorim, de ce ar trebui să ne pese?

Fără alt cuvânt, femeia. Începe să-şi strângă şevaletul şi hoinarii se împrăştie. Nici unul nu pare să fi fost afectat de scurta predică; fiecare porneşte calm spre orbita pe care şi-a ales-o.

— Oamenii din bazine fac *ceea ce vor*, spun eu. Nu vreau să fiu ca ei.

Maria râde.

— Credo mă, nu eşti!

— Ai dreptate, nu sunt – ei sunt bogaţi, graşi şi satisfăcuţi. Eu sunt flămând, obosit şi confuz. Şi pentru ce? De ce trăiesc aşa? Robotul ăla încearcă să ne ia singurul lucru care face ca totul să merite.

— Da? Ei bine, şi eu sunt obosită şi flămândă. Poate că un atractor al meu va *face ca totul să merite*.

— *Cum*? Pufnesc dispreţuitor. O să-l adulezi? O să i te închini?

— Nu, dar nu mai trebuie să-mi fie teamă. Dacă într-adevăr am fost capturaţi – dacă, la urma urmelor, felul cum trăim este stabil -, atunci nu va conta dacă voi călca strâmb. Vom fi traşi înapoi spre propriul nostru atractor. Nu va trebui să ne facem griji că cea mai mică eroare ne va face să lunecăm într-un bazin. Dacă asta ar fi adevărat, nu te-ai bucura?

Scutur din cap furios.

— Astea-s rahaturi, rahaturi periculoasei Evitarea bazinelor este un talent, un dar. O ştii bine. Noi navigam prin canale, precauţi, echilibrând forţele contrarii.

— Serios? Eu una m-am săturat să mă simt ca un echilibrist pe sârmă.

— *A te sătura* de ceva nu-nseamnă că-i adevărat! Nu-nţelegi? Ea vrea să fim mulţumiţi de noi înşine! Cu cât mai mulţi dintre noi vor începe să creadă că orbitarea este simplă, cu atât mai mulţi dintre noi vor sfârşi prin a fi capturaţi în bazine.

Acum, atenţia mi se îndreaptă către profetă, care-şi ridică bunurile şi pleacă.

— Uită-te la ea, îi spun Mariei. Poate fi o imitaţie perfectă, dar nu-i decât un robot, o înşelătorie. Au înţeles, în sfârşit, că pamfletele şi maşinăriile ce nu ţin predici nu vor avea succes, de aceea au trimis un robot care să ne mintă în privinţa libertăţii noastre.

— Dovedeşte-o.

— Cum?

— Ai un cuţit. Dacă-i un robot, du-te după el, opreşte-l, avariază-l! Dovedeşte-o!

Femeia, robotul, traversează parcul, mergând spre nord-vest, îndepărtându-se de noi.

— Mă cunoşti bine, rostesc. N-aş putea face asta niciodată.

— Dacă-i un robot, nu va simţi nimic.

— Dar pare om. N-aş putea s-o fac. N-aş putea să vâr un cuţit într-o imitaţie perfectă a cărnii omeneşti.

— Pentru că ştii că nu-i robot. Ştii că spune adevărul.

O parte din mine este pur şi simplu încântată de discuţia cu Măria, fie şi numai pentru faptul că dovedeşte că noi doi nu ne-am despărţit,

însă altă parte consideră că tot ceea ce-mi spune este prea dureros ca să nu intervin.

Ezit o clipă, apoi îmi las jos raniţa şi sprintez de-a curmezişul parcului, spre profetă.

Ea se întoarce când mă aude şi se opreşte. În jur nu mai e nimeni. Mă opresc la câţiva metri depărtare şi-mi trag răsuflarea. Femeia se uită la mine cu o curiozitate răbdătoare. O fixez cu privirea, simţindu-mă tot mai stânjenit. Nu mă pot repezi cu un cuţit asupra ei; la urma urmelor, este posibil să nu fie un robot, ci doar o hoinară cu idei excentrice.

— Doreai să mă-ntrebi ceva? rosteşte ea. Aproape fără să mă gândesc, izbucnesc:

— De unde ştii că nimeni n-a părăsit vreodată oraşul? Cum poţi fi atât de sigură că nu s-a-ntâmplat niciodată?

— N-am spus asta, clatină din cap. Atractorul mi se pare o buclă închisă. Oricine a fost capturat de el nu mai poate scăpa. Este însă posibil ca alţii să fi scăpat.

— Care *alţii*?

— Indivizi care nu se aflau în bazinul lui. Mă strâmb, derutat.

— Ce bazin? Nu discut despre cei din bazine, mă refer la noi. Ea râde.

— Scuză-mă. Eu nu mă refer la bazinele ce duc la atractori ficşi. Straniul nostru atractor are şi el un bazin: toate punctele ce duc la el. Nu ştiu care-i forma acestui bazin. La fel ca şi atractorul, detaliile pot fi infinit de fine. Nu toate punctele interstiţiilor dintre hexagoane ar face parte din el – unele trebuie să ducă la atractorii ficşi, de aceea unii hoinari au fost capturaţi de aceştia. Alte puncte ar aparţine bazinului atractorului straniu. Iar altele...

— Da?

— Altele ar putea duce spre infinit. Spre evadare.

— Care puncte?

— Cine ştie? ridică ea din umeri. Este posibil să existe două puncte alăturate, unul ducând spre atractorul straniu, iar celălalt ducând, eventual, în afara oraşului. Singura modalitate de a afla adevărul despre ele este să porneşti din fiecare punct şi să vezi ce se-ntâmplă.

— Ai spus însă că noi toţi suntem deja capturaţi. Ea aprobă din cap.

— După atâtea orbite, bazinele trebuie să se fi golit în atractorii lor corespunzători. Atractorii constituie partea stabilă. Bazinele duc spre atractori, dar atractorii duc spre ei înşişi. Oricine a fost destinat unui atractor fix trebuie să fie deja în el, iar oricine a fost destinat să părăsească oraşul a plecat deja. Noi, cei care suntem încă pe orbită, vom rămâne aşa. Trebuie să-nţelegi asta, s-o accepţi, să-nveţi să trăieşti cu ea... iar dacă asta-nseamnă să inventăm propria noastră credinţă, propria noastră religie...

O prind de braţ, îmi scot cuţitul şi o crestez rapid cu vârful pe antebraţ. Ea scoate un strigăt şi se smulge, apoi îşi acoperă rana cu palma. Peste o clipă, o ridică pentru a inspecta locul şi văd linia subţire şi roşie de pe braţul ei, ca şi copia umedă, aproximativă, de pe palmă.

— Dementule! zbiară, retrăgându-se.

Maria se apropie de noi. Profeta probabil-din-carne-şi-oase i se adresează:

— E nebun! Ia-l de pe mine!

Maria mă prinde de braţ, apoi, inexplicabil, se apleacă spre mine şi-şi strecoară limba în urechea mea. Izbucnesc într-un hohot de râs. Femeia se retrage nesigură, apoi se întoarce şi se îndepărtează grăbit.

— N-a fost tocmai o disecţie, spune Maria, dar atât cât ai făcut a fost în favoarea mea. Am câştigat!

Ezit, apoi simulez cedarea.

— Ai câştigat.

***

Până la căderea nopţii, suntem înapoi pe autostradă; de data asta, în partea de est faţă de centrul oraşului. Privim cerul de deasupra siluetelor întunecate ale blocurilor adăpostind birouri abandonate, cu minţile uşor ameţite de efectele reziduale ale unui pâlc apropiat de astrologi, şi mâncăm cea mai spectaculoasă captură a zilei: o imensă pizza vegetariană.

În cele din urmă, Măria spune:

— Venus a apus. Cred că ar trebui să ne culcăm. Aprob din cap şi replic:

— Eu îl aştept pe Marte.

Urme ale întâmplărilor de peste zi îmi plutesc prin creier, mai mult sau mai puţin aleatoriu, totuşi încă îmi pot reaminti majoritatea cuvintelor femeii din parc.

După atâtea orbite, *bazinele trebuie să se fi golit*...

Aşadar, de acum, cu toţii trebuie să fi fost *capturaţi*. Dar cum putea şti ea asta? Cum putea fi sigură?

Şi dacă greşea? Dacă n-am ajuns chiar toţi în locul final de odihnă?

Astrologii spun: Nici una dintre minciunile ei mizerabile, materialiste, reducţioniste nu poate fi adevărată. Mai puţin cele despre destin. Nouă ne place destinul. Destinul este perfect.

Mă scol şi mă depărtez zece metri spre sud, neutralizându-le intervenţia. Apoi mă întorc şi o privesc pe Măria dormind.

Este posibil să existe două puncte alăturate, unul ducând spre atrac-torul straniu, iar celălalt ducând, eventual, în afara oraşului. Singura modalitate de a afla adevărul despre ele este să porneşti din fiecare punct şi să vezi ce se-ntâmplă.

În momentul acesta, tot ceea ce a spus mi se pare că seamănă cu un model raţionalist puternic distorsionat şi greşit înţeles. Iar eu mă agăţ de speranţe, înhăţând jumătate din versiunea ei şi azvârlind restul. *Metafore suferind mutaţii şi hibridizări*, *din nou*...

Mă apropii de Maria, mă ghemuiesc lângă ea şi mă aplec s-o sărut pe frunte, blând, atingându-i bărbia cu fruntea. Nici măcar nu se ciinteşte.

După aceea, îmi ridic raniţa şi pornesc pe autostradă, crezând pentru o clipă că pot simţi neantul de dincolo de oraş pătrunzând prin şi peste toate obstacolele din cale şi revendicându-mă.